

Hoàng Phu Trùng Trùng

Contents

Hoàng Phu Trùng Trùng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	51
16. Chương 16	53
17. Chương 17	56
18. Chương 18	60
19. Chương 19	63
20. Chương 20	66
21. Chương 21	69
22. Chương 22	72
23. Chương 23	76
24. Chương 24	79
25. Chương 25	83
26. Chương 26	86
27. Chương 27	90
28. Chương 28	93
29. Chương 29	97
30. Chương 30	100
31. Chương 31	104
32. Chương 32	108
33. Chương 33	112
34. Chương 34	117
35. Chương 35	121
36. Chương 36	125
37. Chương 37	129
38. Chương 38	134
39. Chương 39	138
40. Chương 40	142
41. Chương 41	146

42. Chương 42	151
43. Chương 43	155
44. Chương 44	159
45. Chương 45	164
46. Chương 46	168
47. Chương 47	173
48. Chương 48	177
49. Chương 49	180
50. Chương 50	185
51. Chương 51	189
52. Chương 52	193
53. Chương 53	196
54. Chương 54	200

Hoàng Phu Trùng Trùng

Giới thiệu

hể loại: Hiện đại, khoa kỹ, sinh tử văn, âm áp, nhất thụ nhất côngBiên tập: Zhou ZhouBeta: NgạoĐó là gì? Có bom sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-phu-trung-trung>

1. Chương 1

Đó là gì? Có bom sao? Lý Trùng Trùng rút lại nhìn mặt hồ mới này còn yên tĩnh...

.

.

Lại nói, Lý Thần và Wright trở về đế đô, lúc này Lý Trùng Trùng cũng đã kế thừa tước vị, nhà nào có chuyện riêng của nhà ấy, vì thế Wright đã lấy cái cớ: “Trùng Trùng, giờ con đã thành người lớn rồi!” Để Trùng Trùng chuyển đến ở trong tòa thành của mình.

Mục đích của Wright là gì? Tất nhiên là vì y muốn có một thế giới chỉ riêng hai người với Lý Thần. Cứ như vậy, Lý Trùng Trùng đáng thương đã phải dọn đến phủ đệ của chính mình.

Bởi vì cậu đã trưởng thành.

Trưởng thành thì làm gì bây giờ? Đương nhiên là phải tìm một bạn đời, sau đó kết hôn, kế đó là sinh một đàn con.

Lúc Lý Trùng Trùng còn ở tiểu trấn Rosia, cậu có một người bạn thanh mai trúc mã, đó là một tiểu nhân ngư xinh đẹp, lớn lên cũng rất xinh đẹp, cậu ấy tên là Lạc Lạc, một cái tên rất đẹp.

Mẫu phụ của Lạc Lạc thấy Trùng Trùng trưởng thành, hết thấy quyền lực cậu đều nắm cả trong tay, vì thế đã bàn bạc với hai vợ chồng Lý Thần chuẩn bị hôn lễ cho Trùng Trùng và Lạc Lạc.

Lý Thần cảm thấy hai đứa nhóc còn nhỏ, cũng chỉ mới hơn trăm tuổi mà thôi, vì thế, sau khi hai nhà bàn bạc đã đưa ra quyết định, đính hôn trước, mười năm sau mới kết hôn. Nào ngờ, chỉ vì đính hôn, Trùng Trùng đã mất đi người bạn thanh mai trúc mã của mình – Lạc Lạc.

Khi nào thì Lạc Lạc và thầy dạy lễ nghi cho cậu có quan hệ mờ ám với nhau? Lý Trùng Trùng luôn tự hỏi bản thân như thế, rõ ràng người mỗi ngày ông thầy ấy gặp là cậu, muốn cảm dỗ, cũng phải cảm dỗ cậu mới đúng chứ? Trùng Trùng khóc không ra nước mắt.

Tự nhốt mình trong phòng khóc ba ngày ba đêm, cuối cùng Lý Thần cũng không chịu nổi, xô cửa xông vào, thấy Trùng Trùng đang cuộn mình trong góc, mái tóc màu trà che khuất đi đôi mắt vốn to tròn hồn nhiên của cậu. Lý Thần rất đau lòng, y cảm thấy Trùng Trùng cứ sa đoạ như vậy cũng không phải là cách, vì thế y đã gọi Wright lại, ba người ra ngoài thư giãn một chút.

Địa điểm mà bọn họ chọn là núi Lind, họ không đi xe ngựa chậm chạp mà quyết định cưỡi rồng. Lý Trùng Trùng nhìn thấy trên một con rồng khác, Lý Thần và Wright đang dựa sát vào nhau, mắt cậu lại bắt đầu ươn ướt.

Núi Lind vốn là một danh lam thắng cảnh nhưng không biết tại sao hôm nay người đến lại ít hơn mọi khi, Lý Trùng Trùng trừng trừng nhìn bốn mươi lăm độ ưu thượng ra nhìn trời.

Con rồng của Trùng Trùng là một tiểu kim long, cực kì trân quý. Lúc nó bay trên không trung, có thật nhiều con rồng khác nhìn nó thêm nhỏ dãi, nhưng cũng may là tiểu kim long rất cao ngạo, nó không thêm liếc một đám đang nhìn nó cầu ái, vùi đầu bay thẳng.

Nãy giờ Lý Thần luôn dựa vào người Wright nên y hoàn toàn không phát hiện, con của y đã bắt đầu chệch khỏi quỹ đạo của bọn họ.

Tiểu kim long của Trùng Trùng là do hoàng đế bệ hạ ban cho cậu lúc cậu trưởng thành, phải kế thừa tước vị của cha mình, khi đó, hoàng đế hỏi cậu muốn quà gì, Lý Trùng Trùng cảm thấy thứ gì mình cũng có nên không có thứ gì muốn nữa, nhưng cậu lại không thể từ chối lòng tốt của hoàng đế, thế là cậu đã suy ngẫm cả buổi trời.

Cũng may vào lúc này, tinh cầu Lainz tiến cống cho hoàng đế một con tiểu kim long, Lý Trùng Trùng đã chọn nó, dù sao thì rồng cũng không đáng mấy đồng, cứ lấy nó đi.

Bởi vậy, từ đó về sau Trùng Trùng có một con thú cưỡi nhỏ, đó chính là tiểu kim long – Chiefly.

Sao cậu lại gọi nó là Chiefly (1) chứ? Đó là bởi vì bạn đời của cha cậu luôn ăn hiếp cậu, bắt cậu gọi ông ta là ba ba, Lý Trùng Trùng hận tới nghiến răng nghiến lợi, vì thế cậu đã đặt cho tiểu kim long một cái tên như vậy. Bởi vì, chỉ có thế, cậu mới có thể giẫm nát Wright dưới bàn chân, giải mối hận này.

Nhưng bởi Chiefly tới từ hành tinh khác cho nên nó không thông thạo địa hình ở tinh cầu Lala, do đó nó là một con rồng siêu cấp mù đường. Cũng vì vậy mà Lý Trùng Trùng mãi nhìn lên trời đầu biết rằng Chiefly đã sớm lạc đường nên đã tùy tiện đáp xuống một ngọn núi.

Chiefly nghiêng đôi cánh màu vàng của nó, vũng vàng đáp xuống một bãi đất trống, bấy giờ Trùng Trùng mới hồi phục tinh thần lại.

Nhìn bốn phía không thấy bóng dáng của cha mình đâu, cũng không thấy con ngân dực long của họ đâu, Trùng Trùng cũng đành cam chịu, bởi vì cậu đã quen với việc hai người họ thường hay đột nhiên mất tích để thân thiết với nhau.

Bốn bề chim hót hoa thơm, ở đây có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, phong cảnh tuyệt đẹp đã khiến tâm trạng vốn đang rất bức bối của Trùng Trùng dần dần tan thành mây khói.

Cốc thêm sợ, thiên nhai hà xử vô nam nhân, hà có gì phải yêu thương một con cá, Lý Trùng Trùng tự cổ vũ tinh thần cho mình.

Dường như Chiefly đang rất kích động, nó nhìn quanh, hưng phấn chạy vào rừng cây, có đôi khi nó còn bay lên không trung một vòng, tất nhiên là nó chỉ dám đi trong một phạm vi nhỏ thôi, bởi vì nó sẽ lạc đường.

Trùng Trùng ra hiệu với Chiefly, ý bảo nó im lặng một chút. Tiểu kim long Chiefly rất có linh tính, vừa nghe chủ nhân nó ra hiệu, nó lập tức im lặng, ngoan ngoãn như con búp bê vải nằm trên đất không nhúc nhích.

Lý Trùng Trùng có một đặc điểm, đó là cho dù trời có sập xuống, cậu cũng không quên việc ăn và ngủ, cậu đã khóc ba ngày ba đêm không nghỉ ngơi, giờ lại đi tới một nơi yên tĩnh thế này, đương nhiên là cậu phải ngủ bù cho đủ giấc.

Trùng Trùng tìm một nơi thoải mái, bảo Chiefly nằm xuống, còn cậu thì nằm trên cánh nó. Thế là một rỗng một sâu cứ thế mà dựa sát vào nhau ngủ.

Trùng Trùng lại nằm mơ, cậu mơ về cái lúc mà cậu mới gặp Lạc Lạc, lúc đó, cậu còn chưa có hình người, cậu chỉ là một con sâu béo ù.

Lúc đó, cậu và ma vương Wright ở trong nhà sách đọc sách, vì tò mò, cậu lén lên khỏi Wright, chạy qua khu sách thiếu nhi, thế là, cậu đã gặp được Lạc Lạc đáng yêu.

Lạc Lạc quả thật là rất đẹp, lúc đó, cậu ấy mặc cái váy đuôi cá màu phấn hồng, khuôn mặt trắng nõn dưới mái tóc mượt như tơ, dù rằng khi đó vẫn còn là con nít nhưng cậu ấy đã khiến hai mắt cậu nhoáng lên hình trái tim.

Khi ấy, Lạc Lạc rất ghét cậu, cậu ấy bảo cậu là con sâu béo, cậu đau lòng đến muốn chết đi sống lại.

Về sau, Lạc Lạc trưởng thành, cũng chịu chơi thân với cậu, nhưng cậu lại không ngờ, Lạc Lạc đã bỏ trốn với thầy dạy lễ nghi của cậu...

Rõ ràng khoảng thời gian đó hai người rất tốt, còn thường xuyên ăn cơm, đi dạo phố, nói nói cười cười, khi đó, cậu thấy mình thật hạnh phúc.

Lúc Trùng Trùng tỉnh lại, cảm thấy khỏe mắt mình ướt ướt, lúc này cậu mới phát hiện, thì ra cậu đang khóc.

Và Chiefly cũng biến mất không thấy đâu.

Chiefly là do hoàng đế ban, cho nên cho dù cậu có gặp bất trắc gì, Chiefly cũng không thể rơi một giọt máu, tất nhiên Trùng Trùng cũng không hiểu, đây là do Lý Thần nói với cậu.

Cho nên, ngay khi phát hiện Chiefly mất tích, Lý Trùng Trùng hoảng đến độ suýt khóc to.

Cậu cứ đi loanh quanh không phương hướng trong khu rừng gọi miết tên Chiefly, gọi suốt nửa giờ, ngay cả một cọng lông rồng cũng không nhìn thấy. Vì thế Lý Trùng Trùng quyết định trèo lên cây nhìn, xem Chiefly có bay trên không trung hay không, coi có nghe thấy tiếng của nó hay không.

Quan sát bốn phía, dường như có tiếng thác nước đổ ầm ầm, Trùng Trùng lại gọi hai tiếng, cậu nghi ngờ, không biết Chiefly có tới thác nước tắm rửa hay chẳng? Vì thế cậu đã đi theo tiếng suối, thẳng một mạch về phía trước.

Càng đi, cây cối xung quanh càng rậm rạp, đến cả việc đi bộ cũng có chút khó khăn. Vậy là Trùng Trùng đã tìm một cây cao nhất, trèo lên trên đó.

Người ta thường nói: ‘Trèo cao nhìn xa’, ngay khi Trùng Trùng trèo lên tới nơi cao nhất, bầu trời xanh xanh, đám mây trắng trắng, còn có cả một thác nước cao khoảng hai mươi mấy mét, rộng hai mét, Trùng Trùng không khỏi cảm thán một phen.

Cậu không nhớ trên núi Lind có một nơi đẹp thế này nha, thác nước đổ xuống sinh ra bọt nước văng lên như sương mù thật giống như tiên cảnh mà trên TV thường hay chiếu, lại nhìn bốn phía, Trùng Trùng phát hiện trên bầu trời màu lam có một vầng sáng màu vàng nhạt và xung quanh rừng cây rậm rạp cùng thác nước là một không gian hình tròn bao quanh.

Đây... có tính là thế ngoại đào nguyên không nhỉ...

Nếu không trèo lên cây xem thì ắt hẳn mọi người đều cho rằng phía trước là rừng cây, cuối cùng là ngô cụt.

Nào ngờ, nơi này quả là thiên ngoại hữu thiên.

Ầm ùng——

Tiếng nước vang lên thật mạnh, Trùng Trùng còn chưa kịp nhìn kĩ, nước đã văng ướt cả quần áo cậu.

Đó là gì? Có bom sao? Lý Trùng Trùng rụt lại nhìn mặt hồ mới nãy còn yên tĩnh.

Không nhìn thì thôi, nhìn vào thì thật là khủng khiếp.

Trên hồ có một người đang tắm, đáng sợ nhất là, anh ta... Anh ta có một đôi cánh...

Thật ra trên tinh cầu Lala có cánh cũng không phải chuyện gì lạ, bởi vì cậu cũng từng có cánh. Nhưng sau khi tiến hóa nó đã biến mất và điều khiến Trùng Trùng ngạc nhiên hơn chính là trên cánh của người này còn có lông...

Cậu đã từng thấy hồ yêu, miêu yêu, cầu yêu, nhưng chưa từng thấy điều yêu bao giờ...

Người đó là điều nhân sao? Lý Trùng Trùng định quan sát tiếp một phen xem thế nào.

Đôi cánh trắng như tuyết của chàng thanh niên đó bị ướt, lông chim bám sát vào cánh, da của anh ta cực trắng, nhưng nhìn vào lại không thấy yếu ớt một chút nào, đặc biệt là khung ngực cường tráng với sáu khối cơ bụng rõ ràng.

Lần đầu tiên nhìn trộm thân thể người khác thế này, Lý Trùng Trùng lập tức che cái mũi của mình lại, cậu sợ cậu sẽ kích động, máu mũi sẽ theo hai cái lỗ trên mũi xì ra.

Tầm mắt của cậu như dán chặt vào người chàng thanh niên đó, từ trên thân cậu bắt đầu di chuyển trở lên. Đến lúc nhìn thấy dung mạo của anh ta, Trùng Trùng như quên thở...

Anh ta, thật là đẹp.

Mái tóc ngắn màu bạc rõ từng giọt, từng giọt nước xuống, bọt nước dọc theo gương mặt tuyệt mỹ của anh ta chảy xuống ngực, sau đó lại rơi trở xuống hồ. Cái mũi cao thẳng trên khuôn mặt trái xoan của anh ta cũng đang rõ xuống từng giọt nước, quả không hổ là mỹ nhân dự đề.

Trên khuôn mặt trái xoan ấy còn có một đôi mắt màu tím hẹp dài như chứa phong tình vô hạn, màu tím nhàn nhạt, giống như một viên thủy tinh tím xinh đẹp, tôn vinh vẻ đẹp cao quý và cả cái cảm giác bình yên.

Cùng lúc này, vì Lý Trùng Trùng quá mức kích động, hai chân run rẩy, trượt chân một cái, từ trên cây cao thật cao ngã xuống.

“Á a a a a——” Lý Trùng Trùng hét to và cậu cũng đã tiến ngay một gần tới mỹ nhân mà cậu đang thêm nhỏ dãi.

Mỹ nhân nghe tiếng, mày nhăn lại, xoay qua. Tới khi nhìn thấy Lý Trùng Trùng từ trên trời giáng xuống, con người màu tím nhạt bắt đầu từ kinh ngạc, đến hoảng sợ, cuối cùng là tà ác.

Bùm một tiếng, giữa hồ nước văng tung tóe, cứ thế, Lý Trùng Trùng đã nhào vào lòng mỹ nhân, hơn nữa, còn ấn người ta xuống dưới hồ...

Cảm xúc ấm áp bên miệng đã nhắc nhở cậu, bọn họ đang hôn môi.

Lý Trùng Trùng chống lại tầm mắt của mỹ nhân, thấy đôi mắt tím của mỹ nhân phong tình vạn chủng đầy vẻ sợ hãi. Bị mỹ nhân nhìn chăm chăm như vậy, Lý Trùng Trùng thấy mình như bay bổng.

Sau cơn hoảng hốt, phản ứng đầu tiên của mỹ nhân là đẩy cậu ra. Lý Trùng Trùng không biết bơi, đương nhiên sẽ cố sống cố chết ôm lấy người ta, mà có ôm cũng không nói, đằng này cậu còn bầu chặt cái cánh của mỹ nhân.

Giấy giụa trong hồ một lúc lâu, dường như dưỡng khí của mỹ nhân cũng không còn đủ nữa, vì thế, trong bất đắc dĩ, mỹ nhân đành phải kéo cả cái tên dám bám lấy mình lên bờ.

Chú thích:

(1): Chiefly tên tiếng Trung là Đặc Đặc (), còn Wright tên tiếng Trung là Lại Đặc (). Trùng Trùng của chúng ta không ưa Lại Đặc nên đã nhân đôi chữ cuối trong tên ba ba mình đặt cho con rồng :))

2. Chương 2

“Cậu đã trông thấy cơ thể tôi, dung mạo tôi, cánh của tôi, còn hôn môi tôi nữa!”

“Aizz!” Lý Trùng Trùng chống cằm, thở dài một hơi.

Tại sao mọi người đều không tin là cậu đã trông thấy một điều yêu mỹ nhân thế nhỉ?

Lại nói, hôm đó, Lý Trùng Trùng có chết cũng quyết bám lấy mỹ nhân, túm cánh của anh ta, cuối cùng, bị mỹ nhân kéo lên bờ. Khi đó, mỹ nhân không nói một lời, lạnh lùng liếc cậu một cái rồi quơ lấy mớ quần áo trên bờ choàng lên người, mở đôi cánh ướt sũng ra, bay lên trời.

Theo như Lý Trùng Trùng phỏng đoán, từ lúc anh ta cất cánh cho đến lúc biến mất không thấy đâu chỉ tốn khoảng mười giây đồng hồ, cho nên từ đó trở về sau, cho dù Lý Trùng Trùng có nói với người khác là cậu đã thấy một con điều yêu, cũng chẳng ai tin tưởng.

Đến ngay cả bản thân Lý Trùng Trùng cũng nghi ngờ, không biết có phải cậu đã gặp được mỹ nhân điều hay không, nếu không phải hôm đó sau khi vác tắm thân ướt át cười Chiefly trở về, sốt một trận, cậu nhất định sẽ nghĩ đó chính là ảo giác.

“Công tước đại nhân, bệ hạ phái sứ giả tới, hiện giờ đang ngồi chờ ở phòng khách!” Quản gia đến gõ cửa trước, kẻ đó tiến vào, cung kính.

Quản gia là một nam sĩ chừng chạc, mái tóc đen được chải chuốt tỉ mỉ phân theo kiểu bảy ba, kẻ đó thoa dầu, trông cũng khá anh tuấn. Nhưng bởi vì tạo hình cứng nhắc này mà khiến cậu có cảm giác như ‘Một tên cổ lỗ sĩ’.

“Beck, có chuyện gì vậy?” Lý Trùng Trùng đưa tay vén mớ tóc mái của mình lên, để lộ ra ánh mắt màu xanh nhạt.

Từ lần tiến hóa trước đây, cậu đã hoàn toàn khác hẳn với dáng vẻ của mình lúc đầu. Cậu còn nhớ lúc cậu vẫn còn là một con sâu, mắt cậu có màu đen, sau một lần tiến hóa, biến thành màu cà phê, đến lúc trưởng thành thì lại biến thành hổ phách, pha lẫn với màu xanh nhạt.

Cậu không thích đôi mắt như thế, bởi vì nhìn vào trông rất đáng thương. Có nhiều lúc, cậu cũng nhịn không được tự thương hại bản thân, nhưng, cậu là Lý Trùng Trùng, là con trai của đại ma vương Wright, sao cậu lại có thể trông tội nghiệp thế chứ?

Cho nên, cậu đã cố tình nuôi tóc mái thật dài, để che đi hai mắt của mình.

“Công tước đại nhân, tôi nghe sứ giả nói, bệ hạ có quốc sự muốn bàn bạc với ngài!” Beck thản nhiên đáp lại.

“Biết rồi!” Lý Trùng Trùng đứng dậy, tóc mái lại xõa xuống, che mất ánh mắt cậu, “Tìm giúp tôi một bộ lễ phục!”

Beck vuốt cằm.

Dáng vẻ của Lý Trùng Trùng hiện tại là một thiếu niên độ khoảng mười bảy mười tám tuổi, vóc dáng cũng không cao lắm, chỉ vào khoảng một mét bảy tám thôi, nếu so với những thiếu niên khác, cậu lại gầy hơn một chút. Tiếc nhất là, cho dù thịt trên người cậu có ít đi bao nhiêu, thì gương mặt tròn tròn trẻ con ấy lại thường xuyên khiến cậu phải buồn rầu.

Có ai muốn mình lớn lên có cái mặt bánh bao mặc người chà đạp chứ? Hơn nữa, thân là thân vương, nhưng chỉ vì có cái mặt bánh bao đó, kẻ khác đều không xem cậu ra gì, cứ tưởng là cậu dễ ức hiếp.

Thay chiếc áo đuôi tôm màu xanh ngọc, mang chiếc mũ cao, gắn huy chương, trang sức cẩn bảo thạch có đính lông vũ trước ngực, nhìn vừa hoa lệ lại vừa không mất đi vẻ cứng chạc.

Cầm lấy chiếc gậy ba-toong của mình, Lý Trùng Trùng hất mặt lên, “Đi thôi!”

Tới hoàng cung, Lý Trùng Trùng được đưa tới một gian phòng nọ. Cậu bực bội, không phải bình thường đều gặp bệ hạ ở phòng khách sao? Sao giờ lại biến thành phòng riêng thế này?

Trong hoàng cung của bệ hạ, tất cả người hầu đều là người máy, nhưng họ lại không có khuôn mặt sinh động như Lý Thần, bởi vậy Lý Trùng Trùng luôn cảm thấy ở đây giây nào giây nấy dài như một năm, aizz, quả thật là khác hẳn với người máy có linh hồn mà!

Đợi một hồi lâu, bình hồng trà trên bàn hết một ly rồi đến một ly, cuối cùng, ngoài cửa cũng truyền tới tiếng bước chân.

Ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy nhà vua mặc quần áo đen tuyền, che mặt đi tới. Trùng Trùng đứng dậy, ngả mũ xuống, nửa quỳ, hành lễ.

“Các người lui ra ngoài hết đi!” Hoàng đế nói với mấy gã người máy.

Về nhà vua, nhân dân cả nước đều rất hiếu kỳ, không biết diện mạo của ngài ra sao. Bởi vì quanh năm, nhà vua đều lấy khăn che kín mặt mày, bất kể là đi sang tinh cầu khác phỏng vấn hay làm bất cứ việc gì, nhà vua cũng không bao giờ gỡ cái khăn che mặt ấy xuống.

Lý Trùng Trùng cảm thấy kì lạ, chẳng lẽ là chuyện cơ mật quốc gia gì sao? Đến ngay cả những người máy đã bị ngài ấy không chế cũng không thể có mặt ở hiện trường!

“Trùng Trùng thân vương, cậu bao nhiêu tuổi rồi?” Giọng nói lạnh như băng không có chút tình cảm nào vang lên, khiến Lý Trùng Trùng nghe thấy, sợ run.

“Một trăm hai mươi tuổi!” Lý Trùng Trùng khó hiểu, bệ hạ hỏi chuyện này làm gì?

“Ừm, theo luật thì đã đến tuổi kết hôn!”

Lý Trùng Trùng trợn trắng, chẳng lẽ đức vua muốn ban cho cậu một bạn đời?

Bạn đời, aizz...

Phút chốc, mặt Lý Trùng Trùng đỏ bừng lên, aizz, có bạn đời cũng tốt lắm, có thể ôm ngủ nha...

“Vậy cậu chuẩn bị đi, tháng sau kết hôn với tôi!” Giọng của nhà vua vẫn lạnh lùng, khó đoán tâm tư như trước, nhưng lại khiến Lý Trùng Trùng trở hai mắt ra.

“Bệ... Bệ hạ?” Lý Trùng Trùng cảm thấy điều này thật khó tin.

“Phải!”

Nội tâm Lý Trùng Trùng bắt đầu giằng xé dữ dội...

“Bệ hạ, ngài đang cầu hôn với tôi sao?” Đối mặt với áp lực từ phía nhà vua, Lý Trùng Trùng hỏi một câu yếu xìu.

“Cậu, phải kết hôn với tôi!” Nhà vua không để ý tới câu hỏi của Trùng Trùng mà đi thẳng vào chủ đề chính. Rốt cuộc thì trong câu nói ấy đã có được một chút tình cảm, giống như là ghét bỏ, rồi lại giống như là bá đạo, muốn có được Trùng Trùng.

“Tại sao?”

Lý Trùng Trùng nhủ thầm: Chẳng lẽ thấy tôi oai hùng, hiên ngang, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, vất vả chờ đợi tôi lớn lên để cầu hôn sao?

Nhà vua nói: “Cậu đã trông thấy cơ thể tôi, dung mạo tôi, cánh của tôi, còn hôn môi tôi nữa!”

Lý Trùng Trùng nghe mà muốn rót nước mắt, theo như lời thiên hạ đồn đại, sở dĩ mà nhà vua che khăn suốt năm như vậy là vì ngài rất ư là xấu, sợ ảnh hưởng tới khẩu vị ăn uống của các công dân, thử hỏi sao cậu dám xem mặt mày bệ hạ, có nghĩ cũng không dám nữa nha!

Trùng Trùng thở dài một hơi, lẩm bẩm tiếp, “Tôi thấy dung mạo của bệ hạ khi nào? Hôn bệ hạ bao giờ chứ?”

Bóng dáng đen tuyền trước mặt cậu ngừng một chút, kể đó, không ngờ nhà vua lại cởi quần áo ở ngay trước mặt cậu.

Chiếc áo choàng bằng lụa đen được kéo xuống, để lộ ra một vị vua với chiếc áo đuôi tôm màu trắng, trên áo treo đầy các loại trang sức được làm từ bảo thạch...

Lý Trùng Trùng cảm thấy tim cậu như sắp nhảy khỏi ***g ngực, cậu muốn nhìn, nhưng lại chẳng dám, vì cậu sợ nhà vua có khuôn mặt dữ tợn như lời đồn, vì thế cậu vội vã gục đầu xuống.

Một hồi lâu, khi Trùng Trùng cảm thấy nhà vua đã tháo cái khăn che mặt xuống rồi, cậu kim lòng không được, tò mò, trộm lần từ chân ngược trở lên...

Đôi vai rộng và cái bàn tọa của hoàng đế quả là hình thành một tam giác lật ngược. Ngài mặc chiếc áo đuôi tôm trắng, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng và chiếc áo lót màu tím nhạt, trước ngực ngài là chiếc huy chương hình hai cánh vương miện chỉ thuộc riêng về nhà vua.

Bắt đầu tiến tới cái cổ trắng nõn, đi trở lên trên, chiếc cầm thon nhọn của bệ hạ, đôi môi mỏng, sóng mũi cao thẳng, cho đến một đôi...

Khi thấy đôi mắt màu tím giống như thủy tinh ấy, Lý Trùng Trùng ngơ ra...

Đây... Đây không phải là điều yêu mỹ nhân mà cậu đã thấy cách đây mấy ngày sao?

Sao lại... Sao lại biến thành bệ hạ?

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lý Trùng Trùng, nhà vua nhíu mi, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lùng, không có cảm xúc như trước.

Bỗng nhớ tới cái hôm đó, lúc Lý Trùng Trùng ngã vào trong hồ, miệng cậu đã chạm vào miệng điều yêu mỹ nhân, hai tay cậu nắm chặt lấy cánh của đối phương, có chết cũng không buông ra...

Cậu không phủ nhận, quả thật là cậu đã từng hôn người ta.

Trùng Trùng nhìn dáng vẻ của nhà vua lúc này, cảm thấy có gì đó là lạ, hỏi ngay, “Bệ hạ, cánh của ngài đâu?”

Nhà vua nghe vậy nhú mày, không cam lòng giật giật một chút, đôi cánh chim thật lớn ở phía sau ngài đã mở ra.

Lông chim trắng muốt mềm mại như ánh trăng, trên cánh còn tỏa ra vầng sáng màu vàng nhạt, nhìn từ xa, nhà vua giống như được thánh quang bao phủ.

Chẳng trách hôm đó cậu lại thấy có lớp hào quang bao bọc xung quanh, thì ra là ánh sáng do nhà vua phát ra – Lý Trùng Trùng chợt hiểu mọi chuyện.

“Đến lúc này cậu còn muốn trốn tránh trách nhiệm nữa không?” Nhà vua bày ra tư thế đã nắm được chứng cứ vô cùng xác thực.

“Bệ hạ, tôi thừa nhận, tôi quả thật có hôn ngài, nhưng mà, chuyện này chỉ có tôi và ngài biết, hay là, chúng ta đều coi như chưa có chuyện gì xảy ra đi!”

Lý Trùng Trùng cảm thấy đó chỉ là hôn môi mà thôi. Giữa bạn bè với nhau có thể hôn, người thân cũng có thể hôn, hơn nữa, tuy hoàng đế rất đẹp nhưng lại giống y chang tảng băng, giờ rõ ràng đang là mùa hè nhưng Trùng Trùng lại có cảm giác như cậu đang ở trong cái lạnh của mùa đông.

Nhà vua lắc đầu, gạt đề nghị của cậu qua một bên, “Cậu chỉ có hai lựa chọn. Một, cậu chết. Hai, gả cho tôi!”

Lý Trùng Trùng sợ chết, hỏi khê, “Tôi có thể chọn cách thứ ba hay không?”

Cuối cùng thì trên khuôn mặt băng sơn vạn năm không đổi của nhà vua cũng đã hé ra một nụ cười, nhưng bất kể là nhìn từ góc độ nào, Lý Trùng Trùng đều cảm thấy, đó chính là nụ cười nham hiểm, “Có thể, ba là, cả nhà cậu cùng chết chung với cậu!”

Lý Trùng Trùng thấy oan ức cực kỳ, khê lắm lắm, “Hai ba ba của tôi không có phạm tội nha!”

Nhà vua cũng chẳng thèm để ý tới, đôi môi mỏng của ngài chậm rãi thốt ra mấy từ, “Wright, tộc Clone, cậu có biết, ở tinh cầu của chúng ta, người Clone phạm vào tội gì không?”

Lý Trùng Trùng gật đầu, phản bác, “Đương nhiên biết, nhưng, Wright ba ba sao có thể là người Clone chứ?”
Chẳng biết nhà vua lấy đâu ra một sấp văn kiện, đưa cho Trùng Trùng, tiếp lời, “Lý Thần, người máy trí năng, có khả năng khống chế toàn bộ người máy trong cả nước!”

Chuyện này, Lý Trùng Trùng đương nhiên là biết, vì sau lần đại nạn đó, cậu đã đến tìm nhà vua. Nhìn sấp văn kiện trong tay mình, cậu kinh ngạc, mím môi.

Những thứ này đều là chứng cứ phạm tội của hai ba ba, hai ông nội và rất nhiều nhà khoa học khác nha...

“Mỗi một điều trên đó đều có thể khiến bọn họ chết một trăm lần, đó chính là con đường thứ ba!” Thấy phản ứng kinh ngạc của Lý Trùng Trùng, nhà vua hài lòng, nói tiếp.

Khả năng phân tích sự việc của Lý Trùng Trùng rất kém, cậu ngẫm nửa ngày, cuối cùng cũng thông suốt. Ý của nhà vua là, nếu như cậu không chịu kết hôn với y, thì những chuyện hai người cha, hai ông nội của cậu làm sẽ bị công khai với bên ngoài, kể đó, tử hình.

Cậu tưởng tượng, một nhà năm người của cậu bị treo trên cây cột, các tay súng bắn tĩa cầm súng nhắm ngay vào tim họ, mới nghĩ tới đó, hai gò má non mềm của Trùng Trùng đã tái mét.

“Suy nghĩ cho kỹ rồi đến tìm tôi!” Nhà vua cầm áo choàng lên, thu cánh, bao người kín mít, đến cả một tí da cũng không lộ ra ngoài. Lúc bước ra cửa, ngài đã bỏ thêm một câu, “Nếu như muốn bỏ trốn, tôi khuyên cậu nên từ bỏ ý định đó đi!”

Lý Trùng Trùng bĩu bĩu môi, đối diện với lời cầu hôn trên phương diện sức mạnh chứa vụn lẫn uất ức thể này, nói trắng ra, chính là bức hôn chứ còn gì nữa...

3. Chương 3

“Người ta đều yêu đương trước, sau đó mới kết hôn, hay là vậy đi, chúng ta cũng thử yêu đương trước nha?”

.

.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, Lý Trùng Trùng không quay về phủ đệ của mình mà đi một mạch tới phủ bá tước.

Thật ra, cậu cũng từng có ý định chạy trốn, nhưng ngay khi đi tới trước cửa, cậu lại phát hiện có ai đó đang đi tới đi lui trước nhà, làm cậu sợ tới mức gạt phăng cái suy nghĩ ấy ra khỏi đầu.

“Ủa? Trùng Trùng tới rồi à? Cũng vừa đến bữa trưa, là do chính tay ba làm đó nha!” Lý Thần và Wright đang chuẩn bị ăn trưa, thấy Trùng Trùng tới, vội vàng kéo cậu vào ăn.

Lý Trùng Trùng nhìn hai người họ, bực bội, nếu không phải hai người này lên làm chuyện trái pháp luật, giờ sao cậu bị nhà vua uy hiếp thế chứ.

Lý Trùng Trùng thở dài, ngồi xuống bàn ăn.

Người hầu lập tức đi tới choàng khăn ăn, đặt bát đĩa xuống. Lý Thần thường hay làm mấy món ăn Trung Quốc, với lại từ nhỏ Trùng Trùng cũng đã ăn quen rồi nên đương nhiên là biết dùng đũa ăn thế nào.

“Trùng Trùng, gần đây con gầy quá, nào, ăn nhiều trứng rồng muối và sừng rồng hầm đi!” Lý Thần nói xong, múc cho Trùng Trùng một chén canh, bên trong còn có sừng rồng đã được hầm mềm ra, giòn giòn.

Thấy một chén canh thật lớn, thật đầy, còn tỏa khói hầm hấp, Lý Trùng Trùng thấy cái mũi mình cay xè, cậu cố cầm nước mắt lại, vùi đầu xuống ăn.

“Ai da, thằng bé này, có phải đầu bếp trong phủ thân vương nấu khó ăn lắm không? Nếu không thì con cứ dọn về đây đi, đỡ phải ở một mình trong ấy, cô đơn lắm!” Lý Thần sờ sờ đầu Trùng Trùng.

Lý Trùng Trùng nhìn Wright đang ở một bên xem báo.

“Muốn về cứ về, nhìn ba làm gì?” Wright nhú mày, tiếp tục xem báo.

Lý Trùng Trùng cảm thấy nhân cách của cậu đang bị sỉ nhục, cậu cự tuyệt ngay, “Giờ con đã thành người lớn rồi, con không thể đeo theo ba ba được nữa, nhưng mà...” Lý Trùng Trùng mở đôi mắt tròn xoe, nói: “Ba ơi, tối nay con ngủ với ba nha, được không?”

“Được!”

“Không được!” Wright và Lý Thần gần như nói cùng một lúc.

Wright nhìn bạn đời của mình, thấy đáng vẻ thương con của người nọ, y ngẫm, Trùng Trùng đúng là lâu rồi chưa về nhà, vì thế mới gật đầu, nói: “Con có thể ở lại ngủ một đêm, nhưng muốn ngủ với Thần Thần à? Đừng có mơ nữa!”

Lý Trùng Trùng nhìn Lý Thần bằng đôi mắt lưng tròng, giờ cậu thật yếu ớt, thật cần người thân an ủi nha.

“Wright, mấy khi Trùng Trùng mới về nhà một lần, sao anh có thể giành giật với con như thế?” Lý Thần nhú mi, bất mãn với cái tính bá đạo của Wright, kể đó lại ôn hòa, xoa đầu Trùng Trùng, “Trùng Trùng ngoan, tối nay các ba ba sẽ ngủ với con nha!”

Lý Trùng Trùng bĩu môi, tiếp tục vùi đầu dùng cơm.

Cơm nước xong, Lý Trùng Trùng cũng đã nghĩ thông suốt, Lý Thần ba ba nuôi nấng cậu cũng không dễ dàng gì, ba là một người máy, lại phải đeo theo một đứa nhỏ, chịu không ít khổ cực, xem ra, cậu cũng phải làm chút gì đó cho người máy ba ba mới được.

Không phải là kết hôn thôi sao? Sớm hay muộn gì cũng phải tìm một bạn đời, sớm một ngày hay trễ một ngày cũng thế mà thôi.

Cậu không ở lại ngủ mà lập tức trở về phủ đệ của mình, bắt đầu suy tính, nghiền ngẫm kế hoạch.

Hôm sau, lần đầu tiên Lý Trùng Trùng dậy sớm, cậu vừa hát nghêu ngao vừa tắm rửa, cậu chỉ là một đứa nhỏ mới lớn, bất kể gặp phải đả kích gì, cậu cũng đều có thể nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ của một thiếu niên hoạt bát.

Thế nhưng cậu lại phải kết hôn với nhà vua, như vậy cậu sẽ phải đối xử tốt với anh ta, mặc dù anh ta chẳng phải người tốt lành gì.

Trùng Trùng chọn một bộ lễ phục màu trắng, soi gương, trong gương là đôi mắt thiếu niên to tròn, mập mạp, nhìn vào đúng là khiến người thương tiếc, nhìn cái mặt bánh bao của mình, cậu thở dài, nhéo nhéo hai má đầy thịt.

Nếu vị hôn phu của cậu mà có cái mặt trái xoan thế này, liệu trông anh ta có như người thiếu bị ngược không nhỉ?

Lên xe ngựa, chỉ một lát sau đã tới hoàng cung.

Bấy giờ, nhà vua cũng không để cậu phải đợi lâu, cậu vừa mới uống được một hớp hồng trà, nhà vua đã tới và tất nhiên là anh ta vẫn bọc kín cơ thể giống y chang cái bánh chưng hôm trước.

“Đã nghĩ xong chưa?” Vừa vào cửa, nhà vua đã hỏi ngay.

Lý Trùng Trùng cũng không vội, cho dù không bao lâu nữa cậu sẽ là người đàn ông của nhà vua nhưng lễ nghi quân thần cậu vẫn phải làm cho trọn, vì thế, Trùng Trùng cúi mũ, nửa quỳ xuống, hành lễ.

“Bệ hạ, tôi cảm thấy, tốt nhất là ngài nên suy nghĩ cho thật kỹ, dù gì thì đây cũng là chuyện cả một đời!” Lý Trùng Trùng dựng thẳng sống lưng lên, cổ ra vẻ cứng chặc.

“...” Nhà vua chẳng thềm để ý tới lời cậu nói.

Nhưng trong mắt Trùng Trùng, nhà vua đang do dự, thật ra thì Trùng Trùng cũng không biết, nhà vua tuyệt đối không làm chuyện gì mà ngài chưa nắm chắc trong tay.

“Ngài không nói câu nào, vậy tôi xem như ngài đã đồng ý rồi nha!” Trùng Trùng cảm thấy ảm ức, rõ ràng cậu mới là người bị câu hôn, nhưng nghe cho kỹ, chẳng khác nào cậu đang nịnh bợ, lấy lòng đối phương vậy.

“Tuần sau kết hôn, cậu về chuẩn bị chút đi!” Nhà vua nói xong, thấy không còn gì nữa, chuẩn bị đi khỏi.

Cũng chẳng biết Lý Trùng Trùng lấy đâu ra được lá gan thật to, cậu vội vàng ngăn lại, túm chặt góc áo nhà vua, đôi mắt lóe ra ánh sáng khác thường.

Cơ thể nhà vua giật giật mấy cái, dường như rất không thích người lạ chạm vào mình. Ngài dần xuống cơn giận, bảo: “Cậu muốn làm gì?”

“Tôi... Tôi...” Bị giọng điệu chán ghét của nhà vua dọa sợ, Lý Trùng Trùng bẻ bẻ ngón tay, đỏ mặt, nói ra suy nghĩ của mình, “Người ta đều yêu đương trước, sau đó mới kết hôn, hay là vậy đi, chúng ta cũng thử yêu đương trước nha?”

“...”

“Ba tôi thường nói, hôn nhân mà không có tình yêu làm nền tảng sẽ không được vững chắc, cho nên tôi nghĩ, chúng ta nên bồi dưỡng một chút tình cảm mới được!” Thấy đối phương không nói gì, Lý Trùng Trùng hồi hộp.

“...”

“Thật ra, nếu ngài không muốn thì thôi, tôi...” Thấy nhà vua vẫn trầm mặc như thế, Lý Trùng Trùng thật muốn tự cho mình hai bạt tai, tất cả đều do cái mồm bậy bạ của cậu cả.

“Cậu muốn thế nào thì cứ làm thế ấy đi!” Nhà vua suy tư một lát, cảm thấy Trùng Trùng nói cũng có lý lắm, vì thế đã gật đầu, đồng ý.

“Hả?” Lý Trùng Trùng mở to mắt, bệ hạ vậy mà lại đồng ý với cậu...

“Cậu cứ sắp xếp là được rồi, lúc nào tôi cũng có thời gian cả!” Nói xong, nhà vua phất tay áo bỏ đi.

Nhìn theo cái bóng màu đen đi ngày một xa, Lý Trùng Trùng bỗng nhớ tới nhiều năm trước đây, vào cái lần đầu tiên mà cậu nhìn thấy bệ hạ.

Lúc ấy, cậu vừa mới tiến hóa thành hình người, nhưng vẫn chỉ là một đứa trẻ. Vì chuyện của Lý Thần, cậu đành phải chạy vào hoàng cung cầu cứu với nhà vua.

Khi đó, ngài đã nói với cậu: “Muốn tôi giúp cậu, cũng được, nhưng, coi như cậu nợ tôi một việc!”

Khi ấy Lý Trùng Trùng còn nhỏ, không biết nhà vua là một người thứ gì cũng không thiếu, lại thấy bệ hạ nói sẽ giúp mình, cho nên cậu đã vội vàng gật đầu, đồng ý ngay: “Bệ hạ muốn tôi làm gì tôi đều chấp nhận cả!”

Con người đen thùi ấy ngẩng ra một lúc, sau đó thốt ra một câu lạnh như băng: “Làm chuyện gì thì tôi vẫn chưa nghĩ ra, chờ đến khi tôi nghĩ xong, tôi sẽ cho cậu biết!”

Lúc ấy Lý Trùng Trùng rất vui, một lời của nhà vua như một gói vàng, khi cậu về tới nhà, Lý Thần đã tốt lên hẳn, cũng vì quá vui, cho nên cậu đã quên bằng cái ước định ấy.

Như vậy, kết hôn với nhà vua, có phải là đã trả lại món nợ ân tình đó không?

Sáng sớm hôm sau, Trùng Trùng thức dậy, sửa soạn. Lúc chọn quần áo, cậu do dự một chốc, cuối cùng cậu vẫn chọn màu trắng, ba cậu từng nói, nếu hai người mặc quần áo cùng một màu, đấy chính là đồ tình nhân.

Bọn họ cũng sắp kết hôn rồi, cho nên, trước hết họ phải tập nói chuyện yêu đương để gia tăng cảm tình, việc này rất quan trọng đó nha.

Mang chiếc mũ cao, Lý Trùng Trùng cầm lấy chiếc gậy ba-toong đi ra ngoài.

Lúc đi, cậu lại ủ rũ. Vì nhà vua hay mặc áo choàng đen, hơn nữa cũng cực kỳ giấu giếm diện mạo của ngài, dường như là không thích người khác nhìn thấy dáng vẻ của ngài cho lắm, nếu vậy, cậu mặc bộ đồ trắng toát thế này, liệu có xem là đồ tình nhân được không nhỉ?

Nghĩ tới đó, Trùng Trùng cảm thấy mệt mỏi.

Tới hoàng cung, cậu vẫn ngồi chờ nhà vua như trước, Trùng Trùng ngẫm, dù sao thì mình cũng là chồng của người ta rồi, chịu khó ngồi chờ bạn đời tương lai của mình một chút cũng chẳng là gì.

Chờ cho đến khi nhà vua xuất hiện, Lý Trùng Trùng thật muốn quỳ xuống lạy trời lạy phật, cậu bực bội, há mồm oán trách, “Bệ hạ, tôi đã đợi ngài ba tiếng đồng hồ rồi đó!”

Nhà vua ngẩn người một lát, kể đó tháo chiếc khăn che mặt của mình, ngồi xuống đối diện với Lý Trùng Trùng, “Tôi đang bận quốc sự, cậu chờ lâu rồi à? Nếu chờ không được, cậu có thể về trước!”

Lý Trùng Trùng bĩu môi, không thèm nói gì.

Khuôn mặt cực kỳ tuần mỹ của nhà vua vẫn cứ như thế không thay đổi gì, làm hại Lý Trùng Trùng không biết nên nói thế nào để bầu không khí không trở nên tẻ nhạt, aizz, làm người đàn ông của nhà vua đúng là một chuyện khổ cực nha.

“Cậu giận à?” Nhà vua thấy Lý Trùng Trùng bĩu môi, phá lệ hỏi một câu.

Lý Trùng Trùng trừng mắt, oán giận, “Ngài cũng còn biết nha!”

Hai má hơi đỏ ửng, hơn nữa lúc thốt câu ấy ra, miệng cậu hơi cong cong, ra dáng như đang làm nũng, khiến nhà vua ngây ra, không biết nên nói gì cho phải.

Y là vua, cậu bé này không nên nói chuyện với y bằng giọng điệu đó chứ, không thể trách y, không thể oán y, tóm lại, là không thể...

Thấy nhà vua chẳng những không nói câu nào, mà cái mặt thậm chí còn đang bắt đầu nhăn nhó, Lý Trùng Trùng theo phản xạ tự nhiên rụt xuống, khẽ lẩm bẩm, “Giờ chúng ta đang là người yêu, chẳng lẽ làm nũng với người yêu mình một chút cũng không được sao?”

“...” Nhà vua vẫn đen mặt như trước.

“Thật ra thì bệ hạ cũng có thể làm nũng với tôi nha, không phải chúng ta là bạn đời hay sao? Chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau về mọi thứ, giờ chỉ cần tưởng tượng thôi tôi đã thấy tuyệt đẹp rồi!” Lý Trùng Trùng bắt đầu ảo tưởng tương lai của mình.

Nhà vua vẫn không nói gì, nhưng nếu như nhìn kỹ, ta có thể thấy khóe mắt hẹp dài của bệ hạ đang giật giật...

“Bệ hạ, ngài xem, hôm nay tôi mặc đồ trắng đó, ba ba tôi nói, đây gọi là đồ tình nhân, đợi tới lúc chúng ta ra ngoài dạo phố, ngài nhớ lột bỏ cái áo choàng đen thui đen thui này ra nha!” Giờ Lý Trùng Trùng đã hoàn toàn xem mình là người tình của nhà vua, tất nhiên lúc nói chuyện cũng to gan hơn nhiều.

Khóe miệng nhà vua giật mấy cái, áo choàng đen của y thì sao vậy? Nó được làm từ loại sợi quý hiếm, chỉ có hoàng đế mới được dùng, đến ngay cả các quý tộc cũng còn chưa có cửa mơ tới nữa đây.

Nói huyền thuyên một hồi, Lý Trùng Trùng mới phát hiện là nhà vua vẫn chưa nói câu nào, cậu mắc cỡ, đỏ mặt, cười nói: “Bệ hạ, chúng ta đi hẹn hò nha!”

Dù nhà vua chẳng muốn cho mấy, nhưng ngài vẫn đứng dậy, kể đó, che mặt lại.

Sóng vai đi cạnh nhà vua, Lý Trùng Trùng cười rất vui vẻ, chuyện gì cũng có cách giải quyết, đây là câu mà ba cậu vẫn thường hay dạy cậu, cho nên, tuy cậu rất không muốn gả cho ngài, nhưng cậu lại chẳng thể cự tuyệt, nếu như phải khóc suốt đời chết đời sống, chi bằng cố gắng thích ứng cho tốt cuộc hôn nhân bị bức ép này, sống hòa đồng với nhà vua còn khỏe hơn.

Cầm giắc tay mình bị nắm chặt, nhà vua nghi hoặc, quay đầu qua, thấy Trùng Trùng đỏ mặt, nói khẽ, “Bệ hạ, tôi tên Lý Trùng Trùng, đó là cái tên mà người máy ba ba đặt cho tôi, còn Zosya là tên ba ruột tôi đặt, ngài muốn gọi tôi thế nào cũng được!” Hít sâu một hơi, Lý Trùng Trùng lại nói: “Bệ hạ, sau này chúng ta là bạn đời của nhau, như vậy, ngài có thể nói cho tôi biết tên của ngài được không? Tôi không muốn cứ gọi ngài là bệ hạ như thế mãi, nghe kỳ quá!”

Tất nhiên, Lý Trùng Trùng không hề biết về mặt sau cái lớp khăn che của nhà vua ấy là như thế nào, nhưng có lẽ là cũng có chút biến đổi gì đó, thế là cậu lại giương đôi mắt đầy hy vọng lên, như muốn xuyên thủng lớp vải đen ấy nhìn thấy ánh mắt của đối phương...

“Bảo tôi Alphonse là được!” Ngay khi Lý Trùng Trùng sắp hết hy vọng, nhà vua bỏ lại câu ấy, một mình đi thẳng về phía trước.

4. Chương 4

“Con ơi, con đừng nói với ba, đối tượng mà con muốn kết hôn chính là bộ hạ nha?”

.

.

“Trùng Trùng à, dạo này con đang quen bạn trai phải không?” Tới phủ bá tước dùng cơm, trong lúc vô tình, Lý Thần đã hỏi như vậy.

Lý Trùng Trùng đang cố lừa cơm, nghe thế, mém chút sặc chết. Cậu dẫn xuống nước mắt, ho khan mấy tiếng, thì thào, “Ba ba, sao ba biết hay vậy?”

“Ba chỉ hỏi đại thôi, chẳng lẽ con thật sự quen bạn trai sao?” Lý Thần cũng ngẩn người, hai ngày nay ông thấy Lý Trùng Trùng không còn buồn bã, ủ rũ nữa cho nên mới cố tình trêu cậu, nào ngờ, Trùng Trùng đúng thật là đang yêu đương.

Lý Trùng Trùng chống cằm, lưỡi biếng nói một câu, “Phải á, cũng sắp kết hôn rồi!”

“Hả? Ai? Là ai vậy?” Lý Thần cả kinh, đến ngay cả Wright cũng hoảng sợ ôm chặt lấy vợ mình, “Thần Thần, đừng kích động, mặc kệ đó là ai, chỉ cần tìm được bạn đời là ổn!”

Lý Thần vốn đang kinh ngạc, trong nháy mắt như nổi điên lên, vươn tay tóm lấy cái tai của Wright, “Sao lại mặc kệ đó là ai? Trùng Trùng là con của chúng ta, sao anh có thể tùy tiện giao nó cho kẻ khác chứ? À? Giờ xem như tôi đã nhìn rõ anh rồi, Trùng Trùng, ba ba đến nhà con ở vài năm, con thấy có được không?”

“Được được! Dù sao con cũng sắp kết hôn rồi, có ba ba chăm sóc cũng tốt lắm, con rất nhớ mấy món ăn ba làm nha!” Khó khăn lắm mới có thể trông thấy cái mặt khổ sở của Wright ma vương, tất nhiên là Lý Trùng Trùng phải giúp đỡ ba ba Lý Thần yêu quý của cậu rồi.

“Không được!” Wright cho Lý Trùng Trùng một cái nhìn sắc lẹm, kể đó lập tức ngoan ngoãn, ôm lấy Lý Thần, làm nũng: “Không phải anh bỏ mặc Trùng Trùng đâu, em nghĩ lại xem, lần trước vì chuyện của Lạc Lạc mà Trùng Trùng đã chịu thương tổn một lần, giờ cứ để nó tự quyết định đi, người nọ muốn kết hôn với nó, nhất định là yêu nó lắm, hôn nhân không có tình yêu làm nền tảng rất khó bền vững!”

Nghe Wright nói thế, lúc này Lý Thần mới ngẫm lại. Tính ra thì cũng đúng lắm, trước đây Lý Trùng Trùng rất thích Lạc Lạc, hai nhà bọn họ cứ nghĩ hai đứa là thanh mai trúc mã nên cho hai đứa đính hôn với nhau, nào ngờ, sau cùng Lạc Lạc lại bỏ trốn.

Còn Trùng Trùng thì thế nào? Giờ nó muốn kết hôn, nhất định là đã tìm được một đối tượng rất tốt.

Nghĩ tới đó, Lý Thần bắt đầu tấn công con mình, đào bới một chút thông tin, chẳng hạn như bạn đời tương lai của cậu trông như thế nào? Nhân phẩm ra sao? Như vậy ông mới có thể yên tâm nha.

“Trùng Trùng, mau nói thật cho ba ba biết, cái cậu kết hôn với con là người thế nào?” Lý Thần gấp một miếng thịt kho tàu cho vào bát Trùng Trùng, định dùng món ngon dụ dỗ cậu.

Lý Trùng Trùng trờ mắt, khó hiểu, hỏi: “Người thế nào là sao?”

“Tướng mạo, nhân phẩm, công việc, bằng cấp, tuổi và mọi thứ!” Lý Thần nhìn Trùng Trùng bằng ánh mắt chờ mong.

Tướng mạo?

Lý Trùng Trùng chống cằm, ngậm chiếc đũa, trong đầu dường như lại dâng vể của Alphonse, dáng người một mét chín lăm hoàn mỹ, tuy nước da có hơi trắng chút, nhưng cũng không phải trắng kiểu bệnh hoạn, cơ bắp trên cơ thể cũng rõ ràng, không nhiều không ít, vừa đủ số lượng, với lại mái tóc ngắn màu bạc của y đúng thật là mềm mượt như tơ.

Đặc biệt là đôi mắt, màu tím nhàn nhạt, nhìn giống như một viên thủy tinh lộ vẻ thần bí, ưu thương. Nhưng có lẽ đẹp nhất chính là đôi cánh trắng như tuyết... Cậu đã từng sờ nó, ôm tay lắm...

Nhìn giống như... Giống như cánh gà ba ba làm cho cậu ăn, thật muốn há miệng cắn một cái...

“Tướng mạo nhất lưu, đẹp gấp một trăm lần ba ba và Wright ma vương!” Lý Trùng Trùng vô cùng tự tin, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Alphonse, cậu cũng bị mỹ mạo của y làm rung động còn gì.

Lý Thần, Wright nghe thấy, đồng thanh: “Có chồng quên cha, ở thời đại này, nhân phẩm là quan trọng nhất, có cái mã ngoài đẹp có thể ăn được hay sao?”

Lý Trùng Trùng làm lơ, tiếp tục suy ngẫm.

“Nhân phẩm à...” Cậu lẩm bẩm, suy nghĩ lập tức bay xa về ngày đó, lúc Alphonse cầu hôn với cậu.

Tuy nhân phẩm của anh ta có chút vấn đề, nhưng sau đó Alphonse lại rất tốt với cậu, còn để cậu gọi tên anh ta, đây chính là tên riêng đó nha, chỉ mình cậu mới có thể hưởng dụng thôi.

Tuy tính tình có hơi xấu chút, hay cau mày, lại thường bao kín người lại, trông rất khó coi. Nhưng, thật ra thì bệ hạ cũng đáng yêu lắm.

“Mặc dù nhân phẩm của anh ta không tốt cho lắm, nhưng đối xử với con cũng không tệ!” Sở dĩ Lý Trùng Trùng nói như vậy là vì cậu cảm thấy nhà vua có hơi giống bạo quân, bạo quân theo ý cậu tức là quân vương có tính tình táo bạo, nhưng cũng không đến nỗi ngang ngược.

Cậu đã từng thấy tận mắt, bạo quân Alphonse quát mắng đại thần của mình thế nào, aizz, nghĩ tới đó, Trùng Trùng thấy hơi sợ, người như vậy, không biết có bạo lực gia đình không nhỉ?

Lý Thần ngẫm, nhân phẩm của Wright cũng chẳng tốt là bao, nhưng anh ta lại rất tốt với mình, rất chịu khó, vì thế lại hỏi sang một vấn đề khá là nhạy cảm, “Làm việc ở đâu? Bằng cấp thế nào?”

Công việc à...

Công việc của nhà vua là gì nhỉ? Có lẽ là người gánh vác trọng trách, lo trước nỗi lo của thiên hạ, vui sao chuyện vui của thiên hạ, cố gắng làm hết chức trách của một nhà lãnh đạo vạn năng.

“Anh ta là một người lãnh đạo!” Lý Trùng Trùng đáp: “Còn bằng cấp gì thì con không biết, con quên hỏi rồi, đợi con hỏi xong con sẽ cho ba hay nha!”

Lý Thần nghe vậy, ngẫm, người lãnh đạo chắc là chức quan cũng không nhỏ, vậy cũng được, Trùng Trùng nhà ông dù gì cũng là thân vương, xem ra cũng môn đăng hộ đối – Tư tưởng phong kiến hủ bại trong đầu Lý Thần lại bắt đầu tràn ra.

“Thế cậu ta bao nhiêu tuổi rồi? Tuổi nhỏ quá thì không được, dù gì thì con vẫn còn nhỏ, nếu kết hôn với người như vậy sẽ dễ bùng bột, cự cãi trong gia đình. Nhưng tuổi quá lớn cũng không ổn, tuổi tác không khớp, cuộc sống tình cảm cũng không được mỹ mãn...” Lý Thần lại bắt đầu huyền thuyên.

Lý Trùng Trùng suy ngẫm, dường như Alphonse đúng là rất già, thậm chí còn già hơn cả những chủng tộc già nhất trên đời, bởi vì anh ta là nhà vua của tinh cầu Lala nha... là nhà vua đã ngự trị mấy vạn năm nha, ngay cả sử sách cũng có ghi lại nha...

Nghĩ tới đó, Lý Trùng Trùng cúi thấp đầu, “Anh ta rất già...”

“Trùng Trùng à, hôn sự thế này ba thấy nên nghĩ lại cho kỹ mới được, dù sao con cũng còn trẻ, lỡ như cưới một lão già rụng răng về, hôm sau lão ta lăn đùng ra chết, vậy tính thế nào đây?”

Trùng Trùng nhướn mi, tuy Alphonse có hơi lớn tuổi một chút, nhưng trông cũng không khác ba ba đâu nha, hơn nữa nhìn cơ bụng này nọ của anh ta, ắt hẳn cũng khỏe mạnh lắm, sao có thể vừa mới kết hôn đã lăn ra chết chứ?

Lý Trùng Trùng vừa muốn nói gì đó, quần gia của bọn họ đã đi tới, mỉm cười, hành lễ, nói với Wright: “Bá tước đại nhân, bệ hạ đã phái người mang rất nhiều quà đến tặng!”

Một nhà ba người Wright đều cảm thấy lạ, vội vàng bỏ bát xuống, đi ra đại sảnh. Tức thì, họ trông thấy một đám thị vệ phục sức đầy đủ, đi ra đi vào khiêng cả đồng đồ vật, có vẻ như rất bận bịu.

Tuy nhiên, trong đại sảnh cũng đã chất được mấy rương đồ, Wright nhìn thấy cũng ngây ra, thế này... Ông không lập công, cũng không đi nịnh bợ bệ hạ, sao bệ hạ lại đột nhiên tặng nhiều quà cáp thế chứ?

Mở rương ra, đập ngay vào mắt bọn họ chính là ánh vàng chói sáng cả đại sảnh...

‘Rầm rầm’

Lý Thần và Lý Trùng Trùng không thém ngó tới hình tượng, lập tức nhào tới ôm lấy chiếc rương to, đưa một miếng kim tệ lên miệng cắn cắn, sau đó tán thưởng không thôi. Wright cảm thấy chuyện này quá đột ngột, vì thế ông đã giữ một người phụ trách lại hỏi.

“Ngài à, xin hỏi... Sao bệ hạ lại...”

Gã phụ trách nọ nhìn Wright bằng đôi mắt hăm mộ, kể đó lại nhìn hai người nào đó đang vây bên chiếc rương to dùng đếm kim tệ, mùi ghen tị bốc lên. Wright nhíu mi, tiện tay lấy một pho tượng bằng vàng, nhét vào tay người phụ trách nọ, “Ngài có thể nói cho tôi biết, chuyện này là thế nào không?”

Gã phụ trách nhận lấy pho tượng, hài lòng, cười nói: “Con trai nhà bá tước đại nhân đúng là rất có bản lĩnh nha, những lời vô nghĩa tôi cũng không muốn nói nhiều, các người cứ xem TV sẽ biết, ha ha!”

Wright nổi gân xanh, giật lại pho tượng trong lòng gã nọ, “Tôi biết rồi!”

Gã phụ trách sững sốt, “Không phải cho tôi rồi sao?”

Wright đặt pho tượng trở lại chỗ cũ, “Tôi chỉ nhờ ngài đây cầm hộ tôi chút thôi!”

Vì có một người vợ cực kì đảm đang, cho nên Wright cũng có hơi keo kiệt chút. Ông nhủ thầm rằng phải cố gắng kiếm tiền để Lý Thần để dành, cho nên nếu cho gã nọ pho tượng rất có giá trị đó, chắc là ông bị điên, hơn nữa, nếu cho thật, bảo bối Thần Thần của ông không điên mới lạ.

Khóe miệng gã phụ trách nọ giật giật vô số lần.

“Ba ba, ba ba, nhiều vàng như vậy, ba cho con một ít mua quần áo đẹp nha!” Lý Trùng Trùng đúng là một cậu nhóc tham tiền, vừa nhìn thấy vàng lập tức chảy nước miếng.

Lý Thần gom hết vàng lại, ngượng ngùng, nói: “Không được, phải gửi vào ngân hàng, lợi tức cả năm thu được sẽ rất nhiều đó!”

Trùng Trùng bĩu môi, mắt hững.

Lý Thần thấy thế, sờ sờ đầu cậu, “Tất nhiên, chuyện mua quần áo đẹp cho con sâu bảo bối nhà ta cũng không thể thiếu rồi!”

Bấy giờ Trùng Trùng mới nở nụ cười rạng rỡ.

Khuân vác mười mấy rương đồ vào xong, người phụ trách nọ tức giận trở về. Còn Lý Thần và Lý Trùng Trùng lại lật đật chạy tới mở ra xem, thấy có vài vốc tốt nhất trong cung đình mà các cửa hàng bình thường đều không có bán. Lý Thần thấy vậy, cười tươi như hoa, “Wright, Trùng Trùng, chúng ta lấy mớ vải này may một bộ đồ gia đình nha, sau này cả nhà chúng ta ra ngoài dạo, người ta sẽ rất hâm mộ!”

“Được!” Wright nở nụ cười cứng chiều, trước nay ông luôn phục tùng tuyệt đối yêu phu của mình.

Lý Trùng Trùng có chút không vui, chỉ chỉ vào một sấp vải, “Ba ba, màu này nếu để làm quần cộc thì còn được một chút!”

Lý Thần xem lại, chất vải đúng thật là rất đắt, rất quý, nhưng mà... Nhưng mà cái màu này... Ồ, nói sao nhỉ? Nhìn vào giống như béo ú, vốn không thể may làm đồ mặc bên ngoài được.

“Được rồi, nếu thế thì may mấy trăm cái quần cộc cao cấp vậy!” Lý Thần nuốt cảm, nói.

Vào lúc này, di động của Lý Thần vang lên, khỏi cần đoán cũng biết đó là ai. Ông ấn phím nghe, tức thì, khuôn mặt tươi cười thật to của Franz lập tức hiện lên tường, “Lý, Lý, mau xem TV, mau xem TV đi!” Còn không đợi Lý Thần lên tiếng, đối phương đã gác máy.

Khóe miệng Lý Thần giật giật, định tiếp tục đếm tiền.

“Thần Thần, đừng lo đếm tiền nữa, xem một chút đi!” Wright lấy chiếc máy tính xách tay hiệu mới nhất ở tỉnh cầu Lala ra, kẻ đó chỉnh đến kênh LLTV1, đưa phần tin tức hiện lên tường.

“Bệ hạ mà chúng ta mong ngóng bao lâu nay, sau n năm độc thân, ngài đã tìm được một hoàng phu. Điều này đã khiến các nhân vật thuộc phe đối lập đã suy đoán bệ hạ vô năng hiện cũng như kiến bò trên chảo nóng, nghe nói, hoàng phu tương lai mà bệ hạ chọn chính là con trai của thân vương Natera, Zosya Natera, nghe đồn đó là một mỹ nam tử...”

Người dẫn chương trình càng nói càng kích động, kẻ đó còn phóng to bức ảnh của Trùng Trùng đã chụp khi cậu còn hình dạng của con sâu béo ú lên. Lý Trùng Trùng nhìn thấy, khóe miệng bắt đầu giật giật.

Nghe TV nhắc tới con mình, cuối cùng Lý Thần cũng nâng đầu ra khỏi rương vàng, ngáy ra nhìn hình của Trùng Trùng trên tường.

“Nghe nói, bệ hạ đã cầu hôn với Zosya thân vương rồi, oa oa oa, giờ các phóng viên bên ngoài của chúng tôi đã tới hiện trường buổi họp báo, giờ bọn họ đang vào trong để nghe xem bệ hạ trả lời thế nào về vấn đề này!”

Tiếp theo, hình ảnh thay đổi, biến thành hiện trường buổi họp ký giả.

Trong hội trường rộng đến nỗi có thể chứa mấy vạn người, đức vua bệ hạ đang đứng trước bàn với dáng vẻ được bao bọc kín không kẽ hở như trước. Ngài ngồi trước microphone, bình tĩnh, thốt ra một câu lạnh như băng: “Zosya Natera đã chấp nhận lời cầu hôn của tôi, tuần sau chúng tôi sẽ kết hôn!”

Đức vua bệ hạ vừa nói xong, toàn trường oanh động, xì xồ bàn tán.

Lý Thần ngáy ra, quay đầu lại, nhìn Trùng Trùng, “Con ơi, con đừng nói với ba, đối tượng mà con muốn kết hôn chính là bệ hạ nha?”

Trùng Trùng then thùng, đỏ mặt, xấu hổ, gật gật đầu.

Lý Thần chớp chớp mắt một cái, ngã...

5. Chương 5

.

.

Vì quá kích động, cho nên hệ thống của Lý Thần bị xáo trộn, làm Wright hoảng tới mức thiếu chút nữa đã ăn thịt Lý Trùng Trùng. Cho tới khi bác sĩ người máy lập trình lại hệ thống cho Lý Thần xong, ông tỉnh lại, tìm Wright mới đập trở lại bình thường.

Lý Thần vừa tỉnh dậy, trông thấy Lý Trùng Trùng, đã vội vàng hỏi ngay, “Con đã đồng ý với bệ hạ rồi à?”

Trùng Trùng tưởng cha mình phản đối cuộc hôn nhân này, cho nên không dám lên tiếng.

Nào ngờ, Lý Thần lại nhào tới, ôm lấy Trùng Trùng, bảo: “Giỏi lắm nhóc à! Bao giờ thì thả câu bệ hạ thế? Sao bọn ta lại không biết gì cả?”

Lý Trùng Trùng run lên, lăm lét nhìn Wright ngồi kế bên đang nổi cơn ghen, nói khẽ, “Ồ, chỉ mới gần đây thôi!”

Lý Thần cười ha ha, “Vậy hai đứa kết hôn xong, chúng ta có được tính là hoàng thân quốc thích không thế?”

“...” Khóe miệng Wright giật giật.

Lúc Lý Thần còn sống chỉ là một thị dân nhỏ nhoi và cái tâm lý thị dân nhỏ nhoi ấy vẫn tồn tại như trước. Dù hiện giờ ông đã gả cho quý tộc, nhưng dù sao cũng chẳng phải hoàng tộc gì nha, giờ nhờ phúc của Trùng Trùng con trai ông, ông lại có thể trở thành cha vợ của nhà vua.

“Nhất định là vậy rồi!” Lý Trùng Trùng gật đầu, phụ họa.

Lý Thần cười tươi như hoa.

Thấy Lý Trùng Trùng có hơi gầy, Lý Thần quyết định phải chăm nom con mình thật kỹ, cho cậu béo lên một chút. Cũng vì thế, trong đầu ông bỗng nảy ra ý tưởng dẫn Trùng Trùng đi dạo phố, mua sắm quần áo, dù gì thì hiện giờ Trùng Trùng cũng thành hoàng phu tương lai rồi, phải ăn mặc cho chỉnh chu chút chứ.

Vợ yêu muốn đi dạo phố, thân là một người chồng tốt ở thời đại mới như Wright đương nhiên là phải đi cùng. Tay cầm chiếc ví đầy tiền, mọi người thỏa mãn, đi ra ngoài.

Nhưng vừa mới mở cánh cửa lớn nhà bá tước phủ ra, các phóng viên lại như nước vỡ đê tràn vào, ánh đèn loang loáng tứ phía. Đối diện với biến cố này, Wright vội vàng ôm chặt Lý Thần vào lòng, đồng thời cũng chia ra một bàn tay giữ chặt Trùng Trùng, tránh chuyện gia đình thất lạc.

“Xin hỏi, ngài chính là hoàng thân Zosya Natera sao? Ngài nghĩ thế nào về chuyện sắp trở thành hoàng phu?”

“Oa oa oa, hoàng thân Zosya, bệ hạ đã cầu hôn với ngài thế nào vậy?”

“Hoàng thân Zosya, tôi nghe nói vào năm ngài trưởng thành, chính tay đức vua đã trao quan miện cho ngài, vào lúc đó, có phải ngài và bệ hạ đã quen nhau rồi không?”

“...”

Các ký giả cứ liên tục đưa ra câu hỏi làm Lý Trùng Trùng ngây ngẩn. Cậu giống như một người dân nhỏ bẽ bình thường, nào ngờ đến một ngày nọ, ánh đèn của cả thế giới này đều chiếu vào cậu, biến cậu thành mục tiêu của mọi người, đúng thật là cậu không cách nào tiếp thu được trong một thời gian ngắn như thế.

“Tôi... Tôi...” Trùng Trùng không biết nên nói thế nào, cuối cùng đành há miệng, thốt được mỗi một từ.

“Á, chẳng lẽ thân vương Zosya của chúng ta là một người câm?”

“Hu hu hu hu, bệ hạ đúng là si tình nha, người câm cũng cưới nữa!”

“Mấy người câm miệng hết cho tôi!” Wright nổi điên lên, nguyên nhân đơn giản là bọn họ đã chen đến nhìn vợ yêu của ông, cho nên ông trừng mắt, nổi giận. Mấy phóng viên ở phía trước trông thấy, hoảng sợ.

“Tôi không phải là người câm!” Lý Trùng Trùng bĩu môi, cảm thấy có chút ảm ức.

“Các phóng viên phía trước, các phóng viên phía trước, nếu ai còn dám công kích thân nhân của hoàng phu điện hạ chúng ta nữa, tôi, tức cục trưởng cục phòng chống bạo lực ở kinh đô hoàng gia sẽ cho người mời mấy người tới cục cảnh sát uống nước, trò chuyện đấy!”

Trên không trung, có một gã đàn ông đang ngồi trên một chiếc phi thuyền vũ trụ loại nhỏ, cầm một chiếc loa thật to, nói như thế.

Lúc này, tất cả các phóng viên lập tức ngoan ngoãn đứng nghiêm hai bên trái phải, nhường cả nhà ba người họ đi ra ngoài. Đồng thời, ở cuối ngõ vào bá tước phủ, có một chiếc xe ngựa trông cực kỳ xa hoa, ghé lại.

Một gã mặc đồ vest màu xanh sẫm đứng trước xe ngựa, thấy có đường, lập tức khoan thai bước tới, vừa đi vừa không ngừng vẫy tay với các phóng viên làm mấy phóng viên gờ máy ảnh lên, không bỏ qua bất kỳ một động tác nào.

Gã ta ngẩng đầu, ưỡn ngực, lúc tới gần mới phát hiện trên người gã này đeo rất nhiều trang sức lộng lẫy, trông vào vô cùng... quái gở.

“Hi, Tiểu Trùng Trùng ~” Gã ta mi giớ với Trùng Trùng một cái, “Tôi là Andy – nhà thiết kế hoàng gia của cậu, vừa rồi bệ hạ đã phái tôi tới đây để đón cậu đi thử một ít lễ phục, hơn nữa, bắt đầu từ hôm nay, sẽ có thầy dạy các nghi lễ hoàng gia cho cậu nữa đấy!”

Khóe miệng Lý Trùng Trùng giật giật, “Phải đi ngay bây giờ sao?”

“Ừa, được không?” Trông mặt của gã ta như không thể kéo dài được nữa.

Vì thế, dưới con mắt nhìn chăm chú của mọi người, hoàng phu tương lai Lý Trùng Trùng đã đi cùng Andy mất dạng.

Hai người lên xe ngựa ngồi, Andy luôn quan sát Trùng Trùng, có đôi khi còn cười khe khẽ làm Trùng Trùng đỏ mặt suốt khoảng thời gian ở trên xe.

“Tôi nghe nói, nhũ danh của cậu là Lý Trùng Trùng phải không?” Im lặng một chốc, Andy bỗng lên tiếng.

“Đúng rồi nha!”

“Ui, đáng yêu thật!” Andy chắc lưỡi một cái, nét mặt say mê, trông giống như con sói hung ác bỗng nhào lên người Trùng Trùng, một tay làm chữ V, một tay cầm di động, chụp ảnh.

“Trùng Trùng, cậu cười cái đi, trông đáng yêu quá đi mất!” Andy lăm bắm một tiếng, cầm di động chụp lia lịa, còn Lý Trùng Trùng thì cứng ngắc, cổ nặn ra một nụ cười, nhưng thậm chí còn khó coi hơn những lúc cậu khóc.

Chờ Andy giầy vò xong, anh ta bắt đầu mở mấy tấm ảnh trong điện thoại ra xem lại. Thấy vẫn chưa đủ, cho nên anh ta đã nâng khuôn mặt đang cúi xuống của Trùng Trùng, ‘chụt’, hôn một cái lên mặt cậu.

Vào lúc đó, ‘tách’ một tiếng, hình ảnh ngừng lại ngay tại giây phút Andy hôn lên hai má Trùng Trùng, trên hình, Trùng Trùng đang nhắm mi, hai má ửng hồng, đáng vẻ ngượng ngùng chết đi được...

“Anh... Anh làm gì vậy?” Lần đầu tiên bị người lạ hôn, Trùng Trùng giận dữ, tung ra một đấm.

Ba ba nói, nếu như có người lạ dám làm như vậy với cậu, cậu phải đấm cho người đó mấy quyền.

“Ui da...” Andy bị đánh đau che hai mắt lại, nào ngờ Lý Trùng Trùng còn trừng ra cái vẻ vì dân trừ hại, quơ lấy chiếc gậy ba-toong đánh lên người Andy bùm bùm.

Cậu – Lý Trùng Trùng, cũng không phải người dễ ăn hiếp đâu nha...

Mười lăm phút sau, chiếc xe ngựa xa hoa của hoàng gia dừng ngay trước hoàng cung. Lý Trùng Trùng ngẩng cằm lên, chống gậy, đi vào cung. Lúc bấy giờ, bên phía đài truyền hình nào đó cũng đang truyền hình trực tiếp hiện trường.

Andy cà nhắc, trên gương mặt anh tuấn có mấy chỗ tím bầm đi phía sau, miệng lép nhép, “Ui da, đúng thật là một con sâu hung dữ!”

Trùng Trùng vừa vào tới hoàng cung, đã bị người hầu dẫn vào phòng hoàng gia thử đồ, bên trong có rất nhiều mẫu quần áo mà trong toàn thành phố không ai có, đường may đẹp, chất lượng tốt, làm Lý Trùng Trùng hoa cả mắt.

“Chắc, chắc! Tiểu hoàng phu tương lai của tôi ơi, giờ tôi sẽ đo ba vòng cho cậu, bản thiết kế tôi cũng đã chuẩn bị xong vào hôm qua rồi, chỉ cần cậu và bề hạ chọn mẫu, trong vòng ba ngày tôi sẽ làm xong ngay!” Andy mỉm cười, tay cầm thước dây, trong đôi mắt màu cà phê đầy vẻ thưởng thức.

“Tôi cao 178cm, nặng 59kg, chân dài 99cm, được chưa vậy?” Xét thấy Andy đã từng ăn đậu hủ của cậu, cho nên Lý Trùng Trùng vẫn phải đề phòng chuyện Andy tiếp tục ăn xén ăn bớt.

“Úi da, bé sâu của tôi à, không được đâu, cậu và bề hạ kết hôn, lễ phục phải đo theo dáng người làm, toàn bộ hành tinh này chỉ có một bộ duy nhất thôi đấy. Chẳng lẽ cậu muốn tôi làm ra một bộ lễ phục không vừa người hay sao?” Andy bất mãn, lắc đầu.

Lý Trùng Trùng thở dài, thỏa hiệp: “Được rồi, nhưng nếu anh dám làm chuyện gì khác người, tôi sẽ đánh cho anh răng rụng đầy đất!”

Andy nhún vai, “Là do cậu quá đáng yêu làm tôi nhìn không được muốn chà đạp. Thiệt là, không có việc gì tự nhiên đáng yêu quá làm gì? Đúng thật là dụ người phạm tội nha!”

Lý Trùng Trùng, “...” Có đáng vẻ đáng yêu cũng không phải lỗi của cậu nha.

Andy thấy Trùng Trùng còn đang cầm gậy trên tay, sợ bị đánh, cho nên mới không cam lòng gạt bỏ chuyện tranh thủ lúc giúp cậu đo ba vòng ăn vụng một ít đậu hủ non.

Andy nhìn đồng hồ, cười nói: “Mời ngài uống chút trà, đợi bệ hạ đến, tới khi đó hai người sẽ chọn mẫu thiết kế, ha ha!”

Chỉ chốc lát sau, người hầu đã mang trà bánh thơm ngon tới. Nhưng Lý Trùng Trùng lại ngồi không yên, cứ đi tới đi lui quanh phòng xem hết bộ này đến xem bộ kia. Chất liệu của mấy bộ đồ này còn tốt hơn cái bộ quý nhất nhà cậu gấp mấy lần, nhìn qua thấy như rất thô, nào ngờ khi sờ vào lại vô cùng thoải mái.

Lý Trùng Trùng đi theo Lý Thần cho nên cũng mang hơi hướm thị dân nhỏ nhoi một chút. Tuy nhiên, cậu vẫn là một đứa trẻ hiếu thuận, cậu muốn, chờ cậu làm hoàng phu xong, cậu sẽ mang những thứ này về cho ba ba mặc, ba ba nhất định sẽ rất thích.

“Bộ đó là lễ phục bệ hạ mặc vào ba mươi năm trước, lúc tiếp kiến hoàng đế của tinh cầu Floating Clouds!” Andy nói.

Lý Trùng Trùng ngậy ra, mấy bộ quần áo này đều mới tinh, cho dù có nhìn thế nào cũng không giống như hàng đã qua ba mươi năm nha?

Dường như Andy biết Lý Trùng Trùng đang nghĩ gì, vì thế đã tiến lên, giải thích, “Lễ phục mà bệ hạ đi tiếp kiến khách nước ngoài chủ yếu chỉ mặc một lần thôi, nếu mặc lần thứ hai đi đón khách, họ sẽ cho là chúng ta không lễ phép!”

Lý Trùng Trùng há to mồm...

Andy thấy thế, cười thỏa mãn, “Sau khi cậu trở thành hoàng phu cũng sẽ may rất nhiều lễ phục, nếu như đi tiếp kiến khách nước ngoài, hoặc là sang hành tinh khác họp hội gì đó, có lẽ cậu và bệ hạ sẽ mặc đồ tình nhân nữa đó!”

Lý Trùng Trùng ử rử, Alphonse thường dùng lụa đen vây kín người, coi như có mặc lễ phục cũng chẳng có ai nhìn thấy, “Chắc bệ hạ có nhiều áo choàng lắm phải không?”

Andy lắc đầu, nói: “Cũng không nhiều, khoảng mười mấy cái thôi! Lúc bệ hạ đến các tinh cầu khác, người không thể mặc áo choàng, tuy ngài vẫn che mặt lại như trước, nhưng ngài đều mặc đồ vest bình thường thôi. Cho nên, bé sâu cậu đúng thật là hạnh phúc nha, có thể mặc đồ cặp với bệ hạ nữa đấy!”

Thật ra thì từ trước tới giờ, Lý Trùng Trùng không bao giờ quan tâm tới quốc gia đại sự, tin tức tạp nham lắm quái gì, thân là một quý tộc trong thành phố, nhưng cậu lại có cuộc sống yên vui giống như người dân bình thường thôi.

“Bệ hạ luôn dùng khăn đen để che mặt, vậy kỳ quái lắm, hơn nữa tới lúc ăn biết làm thế nào đây? Như vậy cũng không hợp lễ nghi nha!” Trùng Trùng tò mò, hỏi.

Khóe miệng Andy giật giật, “Chẳng lẽ cậu không biết, trên thế giới này còn có một thứ dùng để che kín gọi là mặt nạ sao?”

Lý Trùng Trùng tự cảm thấy xấu hổ, đỏ mặt, đôi mắt to nhìn lung tung như không biết nên làm thế nào.

“Trùng Trùng à, tôi hỏi cậu nhá, nghe nói bệ hạ là một lão già rất xấu xí, cậu lại là hoàng phu tương lai của bệ hạ, cậu có biết bệ hạ trông như thế nào không?” Andy đột nhiên tỏ vẻ thần bí, kéo Trùng Trùng sang một bên, kề tai nói nhỏ.

Lý Trùng Trùng sửng sốt, sao mọi người đều bảo bệ hạ là một lão già xấu xí, rõ ràng anh ta là một đại mỹ nhân nha, mấy người này đúng là chẳng biết thưởng thức gì cả, “Ai nói chứ, ngài ấy trông được lắm!”

Andy thở dài, nâng trán, “Trùng Trùng, người tình trong mắt hóa mỹ nhân! Tuy nhiên, bệ hạ đúng là xấu thật, hơn nữa tính nết cũng có vấn đề, nếu như sau này Trùng Trùng của chúng ta có thấy cô đơn, có thể tới tìm tôi nha, thân thể tôi rất cường tráng, làm mỗi đêm mười lần cũng không thành vấn đề, hơn nữa tôi luôn có bẹn tình cố định, không có bệnh... xâm xỉ xâm xỉ...”

“Andy, tôi thấy chiếc ghế tổ trưởng tổ thiết kế hoàng gia anh đã làm quá lâu rồi, vả lại trông Zafra cũng được lắm, vậy anh cứ giáng cấp xuống làm nhà thiết kế hạng ba đi!” Giọng nói lạnh như băng không cho phép phản kháng truyền tới, làm khóe miệng Andy giật giật...

“Bệ hạ...” Andy gục xuống chân đức vua, chỉ trong tích tắc, nước mắt đã chảy ào ào xuống, “Bệ hạ, tôi trên có người già, dưới có con nhỏ, xin ngài đừng đối xử với tôi như vậy...”

Nhà vua, “Ừm, tốt lắm, vậy giáng cấp xuống hàng thứ chín đi!”

Andy kêu lên, “Bệ hạ...”

6. Chương 6

.

.

Chẳng thèm nhìn tới Andy đang khóc lóc, nhà vua cầm lấy bản thiết kế nhìn trái nhìn phải một chút, sau đó đưa qua cho Trùng Trùng, “Tôi ít khi chọn mấy thứ này lắm, cậu cứ chọn là được rồi!”

Lý Trùng Trùng nhận lấy bản thiết kế, rồi quay qua nhìn Andy ở cạnh bên lau nước mắt...

Thật ra thì bản thiết kế của Andy đẹp lắm, nhưng anh ta quá dở hơi, lại còn quần không được cái miệng của mình. Lý Trùng Trùng cảm thấy anh ta có chút đáng thương, cho nên đã kéo kéo góc áo nhà vua, hỏi nhỏ: “Alphonse, anh thật muốn giáng cấp anh ta sao?”

Nhà vua nhíu mày, “Thế nào? Tôi làm vua mà vẫn không thể giáng cấp anh ta à?”

Trùng Trùng: “Không phải, tôi chỉ cảm thấy Andy không đến mức tệ như vậy, hơn nữa, mấy bản thiết kế của anh ta lại đẹp như thế, nếu bị giáng cấp thì tiếc lắm!”

Andy đang rơi lệ đầy mặt nghe Trùng Trùng xin xỏ cho mình, lập tức chớp chớp đôi mắt long lanh, quảng tẩm lòng cảm kích sang cho Trùng Trùng...

Tuy nhiên, cảnh này rơi vào trong mắt nhà vua, lại chẳng phải là cảm kích, mà là, Andy đang phóng điện, phóng điện cao thế một cách trắng trợn...

“Này, chú ý hình tượng của mình chút đi! Cậu là hoàng phu của tôi, sao lại nói giúp người ngoài thế chứ?” Nhà vua cũng không phát hiện, trong câu nói của mình rõ ràng đang bốc lên mùi là lạ.

Trùng Trùng nhìn nhà vua, khó hiểu, “Hình tượng của tôi? Trên mặt tôi có dính gì à?” Nói xong, Lý Trùng Trùng định soi gương nhìn mặt mình xem thế nào.

Nhà vua hết biết nói gì luôn rồi, chẳng lẽ là do y quá già, không theo kịp thời đại, cho nên con sâu này mới không hiểu lời y nói?

Vì thế, sau khi được Lý Trùng Trùng khuyên can mãi, cuối cùng Andy đã xuống làm... Trợ lý thiết kế... Còn kém hơn cả cấp chín mấy lần, Andy tự thấy hối hận nha...

Tuy là Andy bị giáng chức, nhưng Trùng Trùng vẫn chọn bản thiết kế của anh ta, chỉ là giao cho người khác đi làm thôi. Về chuyện này, Andy không được hài lòng cho lắm, dù sao, tác phẩm do mình chính tay thiết kế ra lại giao cho người khác làm, cũng giống như mình sinh một đứa con, sau đó đưa sang cho người khác nuôi...

Cuối cùng, sau khi Andy một khóc hai nháo ba thất cổ, nhà vua đã ân chuẩn để Andy làm quần áo cho mình, nhưng, không được nhận tiền lương.

Đối với một nhà thiết kế cuồng mà nói, có thể chính tay làm ra tác phẩm của mình, để toàn bộ tinh cầu đều trông thấy, đó là một chuyện vinh quang nhất trên đời, cho nên, tiền bạc chẳng quan trọng gì hết, điều quan trọng chính là... sau khi bệ hạ mặc lễ phục do anh ta thiết kế vào ngày thành hôn, anh ta sẽ rất quang vinh...

Chân trước vừa bước ra khỏi phòng thử đồ, chân sau Lý Trùng Trùng đã bị quần gia của nhà vua ‘mời’ tới phòng học. Nhà vua còn rất nhiều quốc sự phải xử lý, cho nên ngay khi Trùng Trùng chọn được bản thiết kế xong đã đi ngay. Bởi vậy, Lý Trùng Trùng đành lờ mờ đi theo quần gia, chẳng thêm nghĩ tới chuyện người ta có mang cậu đi bán hay không.

Quần gia là một xà yêu, có đôi mắt màu hổ phách, nhưng do đôi ngươi của gã ta cứ dựng ngược lên, trông vô cùng lạnh lùng, nên khiến người ta phải nổi cả da gà.

Sau khi mỉm cười, kéo Lý Trùng Trùng vào phòng học xong, quần gia xà yêu hơi cúi người xuống, hành lễ với người trong phòng: “Andra, vị này chính là hoàng phu điện hạ tương lai của chúng ta, sắp tới, giao hết lại cho ngài đấy!”

Quần gia thè xà tín của mình ra, vỗ vỗ vai Trùng Trùng, bảo: “Hoàng phu điện hạ, hai ngày kế tiếp, thầy Andra đây sẽ dạy ngài rất nhiều thứ!”

“Ồ!” Trùng Trùng ngơ ra, gật đầu.

Nửa giờ sau.

“Ngẩng đầu, uốn ngực, hóp bụng, vênh mông lên...” Thầy Andra nghiêm khắc cầm thanh thước cuộn bằng thép trong tay, vỗ lên cái mông Trùng Trùng...

“Ui...” Lý Trùng Trùng ra sức hóp bụng, ngẩng đầu, uốn ngực, vênh mông...

“Ừ, khá lắm...” Andra mỉm cười, một nụ cười rất rạng rỡ.

Lý Trùng Trùng thở phào một hơi, ai đó làm ơn tới nói cho cậu biết, tại sao mấy cái nghi thức quý tộc mà cậu học lại khác xa với nghi thức của hoàng phu thế chứ, nghi thức của hoàng phu học một mỗi quá nha...

‘Chát’ một tiếng, thanh thước cuộn dán lên cái mông tròn tròn vênh vênh của Trùng Trùng. Chịu đau, Trùng Trùng che cái mông nhỏ của mình lại, thì thào: “Đánh hỏng mất nha...”

Andra chẳng thêm ngó tới cái vẻ ảm ức của Trùng Trùng, bảo: “Cậu có biết hoàng phu đại biểu cho điều gì không? Là thể diện của nhà vua đấy! Cậu nhìn cậu xem, lưng còng như lưng tôm, còn ra cái gì nữa? Sau này, khi theo nhà vua sang các tỉnh cầu khác phỏng vấn, cậu sẽ đại biểu cho thể diện của toàn bộ con dân tỉnh cầu Lala, thể diện của chúng ta đấy... lắm bầm...”

Lý Trùng Trùng nghe tới choáng váng...

Alphonse cũng có khá hơn chút nào đâu, ăn mặc quái dị đã đành, tính khí lại còn khó chịu, không chấp nhận được bất kì kẻ nào nói xấu, hơn nữa, lúc anh ta đi cũng không thấy cái kiểu ngẩng đầu, uốn ngực, hóp bụng, vênh mông đó nha...

Vì thế, đến tối, tan học, mông của Lý Trùng Trùng đã bị đánh sưng cả lên...

Ôm một bụng oán giận, Lý Trùng Trùng được quần gia xà yêu dẫn tới nhà ăn, vì hiện tại cũng đã tới giờ ăn bữa tối. Nghĩ tới đủ loại món ăn tinh mỹ trong hoàng cung, tâm tình của cậu mới dễ chịu hơn một chút.

Lúc bước vào nhà ăn, cậu trông thấy nhà vua của chúng ta đã sớm ngồi chờ ở đấy. Quần gia xà yêu kéo chiếc ghế dựa ra cho Trùng Trùng, cậu nhìn quanh một vòng, ngồi xuống.

Nào ngờ, mông vừa chạm tới ghế, Lý Trùng Trùng đã hét một tiếng đau đớn, nhảy dựng lên, đau, đau quá nha! Ghế cũng không ngồi được, tính sao đây?

Thấy thế, nhà vua hơi nhíu mi. Tất nhiên là Trùng Trùng sẽ không nhìn thấy khuôn mặt rồi rắm ấy của nhà vua rồi, “Sao vậy?” Nhà vua cảm thấy, ngài không phải đang quan tâm con sâu đó, mà do ngài sắp là chồng của cậu ta, ngài hỏi một câu, chẳng qua là vì trách nhiệm.

“Bệ hạ, có thể là hôm nay do thân vương điện hạ lên lớp, bị một chút trừng phạt nho nhỏ!” Quần gia xà yêu mỉm cười, giải thích thay Trùng Trùng. Nhưng có nhìn thế nào, Trùng Trùng đều thấy là đối phương đang cười nhạo mình.

“Hử? Bị phạt thế nào?” Nhà vua cảm thấy thú vị, hỏi Trùng Trùng.

“Ồ... Ồ...” Lý Trùng Trùng bẻ bẻ ngón tay, sao cậu có thể không biết xấu hổ thốt ra chuyện cậu bị đánh mông chứ? “Cũng không có gì... chính là... chính là...”

“Bị đánh mông!” Quân gia xà yêu thay Trùng Trùng nói hoàn chỉnh.

“Làm gì có...” Lý Trùng Trùng đỏ mặt, nhỏ giọng kháng nghị.

Nhà vua không nói gì, phất chốc, cả bàn ăn im ắng hẳn. Do Trùng Trùng còn đang then thùng, rối rắm, cho nên đã không trông thấy bà vai bệ hạ đang run nhè nhẹ.

Chỉ một lát sau, quân gia xà yêu đã mang tới một cái đệm thật êm lót trên ghế ngồi, bấy giờ Trùng Trùng mới dám ngồi xuống hưởng thụ bữa tối. Nhưng không biết tại sao, Trùng Trùng luôn có cảm giác, có một ánh mắt nóng rực đang nhìn chăm chăm vào mình...

Dùng cơm xong, Trùng Trùng định về nhà. Nào ngờ, nhà vua lại nói tối nay có một vũ hội hoàng gia, hơn nữa, từ giờ cho tới lúc kết hôn, cậu nhất định phải ở lại trong hoàng cung này.

Trùng Trùng cảm thấy như vậy cũng được lắm, giờ nhà cậu đang bị phóng viên bao vây, công kích, chỉ bằng cậu ở lại đây cho khỏe. Với lại, buổi tối không có lịch học, cậu có thể ngủ nướng rồi nha!

Tính toán tỉ mỉ xong, Lý Trùng Trùng thay lễ phục, theo nhà vua đi tham gia vũ hội hoàng gia.

Thật ra thì Trùng Trùng vốn là hoàng thân, cũng coi như là một quý tộc cao cấp, cho nên mấy vũ hội này nọ, cậu tham gia không ít. Chỉ có điều, cậu chưa từng tham gia vũ hội hoàng gia lần nào, cho nên mới thấy tò mò thôi.

Vũ hội lần này do các thân thích của nhà vua chuẩn bị để nghênh đón Trùng Trùng và cho tới lúc Trùng Trùng hoành tráng xuất hiện ở đây, mới phát hiện, đây chính là một vũ hội hóa trang.

Các yêu quái, nhân vật phim hoạt hình đều quay đầu lại, nhìn cái dáng vẻ không hợp hoàn cảnh của Trùng Trùng, ngây ra, nhưng họ cũng hiểu, hoàng phu của bà hạ đúng là đáng yêu nha.

Đôi má non mềm, lại còn vì mình không giống ai mà đỏ ửng lên, xấu hổ không biết phải làm thế nào.

Trong hội trường, Trùng Trùng tìm kiếm chồng mình, cũng tức là nhà vua của chúng ta. Nhưng tiếc là khắp nơi ai cũng hóa trang, không phân biệt được ai hết, nên Trùng Trùng cũng chẳng biết tính sao bây giờ.

“Cậu không có chuẩn bị quần áo sao?” Một giọng nói dịu dàng truyền tới, Lý Trùng Trùng nhìn sang bên cạnh thì thấy một người mặc thanh sam, buộc tóc dài, nhìn... giống như người cổ đại trong mấy bộ phim truyền hình!

“À, đúng vậy, ngại quá, vì tôi không biết đây là vũ hội hóa trang!” Trùng Trùng ngại ngùng, ra chiều có lỗi.

“Không sao, tôi là chủ nhân của tòa thành này, tên tôi là Guard. Có cần tôi dẫn cậu đi tìm một bộ quần áo thích hợp để thay không?” Nụ cười của Guard rất ấm áp, cũng giống như ánh sáng chiếu trên tinh cầu, sáng láng, rạng rỡ.

Bỗng chốc, Trùng Trùng cảm thấy tim mình đập mạnh, cậu đỏ mặt, cúi đầu, “Ừm, vậy phiền ngài rồi!”

Theo Guard đi xuyên qua sàn nhảy, tới phòng chứa đồ của anh ta. Trùng Trùng phát hiện bên trong có rất nhiều quần áo, nào là Spider Man, Batman, phải rồi, có cả siêu nhân mặc đồ lót bên ngoài nữa chứ...

Thấy một đồng đồ hóa trang trước mắt, Lý Trùng Trùng không khỏi tán thưởng: “Oa, có nhiều quần áo quá...”

Guard cười, xen lẫn với một chút khoe khoang, “Tôi cũng đã sống tới chừng này tuổi rồi, cho nên mấy vật phẩm để dành lại tự nhiên cũng không ít!”

Nghe Guard nói vậy, Trùng Trùng đã hiểu ngay, có lẽ Guard cũng không hơn kém Alphonse bao nhiêu tuổi, coi bộ, cậu đã quá non rồi...

“Cậu là hoàng phu của Alphonse, cho nên tôi mới phá lệ cho cậu mượn đó!” Guard phất chiếc quạt của mình ra, quạt nhè nhẹ, “Cậu chọn một bộ đi!”

Trùng Trùng gật đầu, thưởng thức mấy vật phẩm trân quý.

Thánh đấu sĩ

Spider Man

Siêu nhân

Ma pháp sư tà ác trong manga

Trang phục sâu bảo bảo đáng yêu

...

Nhiều quần áo quá, cho nên Trùng Trùng xem hoa cả mắt nhưng cũng chưa biết chọn bộ nào. Guard đang khoanh tay đứng cạnh bên nhìn thấy, lập tức bước tới chọn cho Trùng Trùng một bộ rất rộng, rất thùng thình... trang phục Doraemon.

“Ha ha, đây là bộ đồ mà tôi đã giành được trong lúc tới Trái Đất vào nhiều năm trước đây! Đường như thứ này được ưa chuộng lắm, với lại, cậu mà mặc vào, trông sẽ đáng yêu lắm!” Guard nhìn Trùng Trùng trong gương, không khỏi thất thần một chút.

Vì thế, trước gương, một người mặc trang phục cổ trang màu xanh nhạt và một cậu trai mặc trang phục Doraemon đã hình thành một hình ảnh vô cùng kỳ lạ.

“Vậy hả?” Trùng Trùng xoay một vòng trước gương, cậu cũng thích mặc kiểu này lắm, “Cám ơn anh nhiều nha, nếu không có anh, chắc tôi mất mặt chết rồi!”

“Chờ chút, cậu nhắm mắt lại đi, có một sợi mi bên khóe mắt cậu kia!” Guard cười. Vì dáng người anh khá cao, cho nên anh dùng chiếc quạt trong tay mình nâng cằm Trùng Trùng, để cậu ngẩng đầu lên.

Trùng Trùng ngoan ngoãn nghe lời, nhắm hai mắt lại, ngẩng đầu.

“Các người đang làm gì thế?” Một giọng nói lạnh như băng truyền từ ngoài cửa vào. Trùng Trùng mở mắt ra, trông thấy nhà vua, cũng chính là chồng cậu, đang mặc trang phục Batman đứng ở cửa. Thấy anh ta mím môi, Trùng Trùng biết là anh ta đang rất giận.

Giận cái gì chứ... Trùng Trùng cảm thấy, có lẽ cậu nên tìm hiểu tính tình ông chồng của mình một chút mới được...

7. Chương 7

.

.

“Alphonse, anh tới đây lúc nào vậy? Sao không báo cho tôi biết một tiếng chứ!” Guard cười, phát phát cây quạt trên tay, đi tới cạnh nhà vua, “Tôi giúp đỡ tiểu hoàng phu của anh, anh nói, anh nên cảm ơn tôi thế nào đây?”

Thật ra, ở tỉnh cầu Lala, những người biết tên của hoàng đế, không có bao nhiêu, cho dù có, cũng là mấy lão già giữ chức vụ quan trọng, những hoàng thân quốc thích từng cùng nhà vua vào sinh ra tử mà thôi.

Xem ra, Guard và nhà vua rất thân nhau, bởi vì bọn họ đều rất già.

Nhà vua hừ lạnh một tiếng, y vừa mới nhìn thấy cái gì? Bạn tốt và hoàng phu của y đang hôn, thậm chí còn làm trò trước mặt y, nhìn vẻ mặt lúc con sâu đó nhắm mắt lại, dường như rất chỉ là hưởng thụ.

Y tuyệt đối không ghen, y chỉ cảm thấy, làm một người chồng có tiếng, nếu để các con dân của y đem chuyện riêng của y ra bàn tán... Y không mang nổi cái mũ xanh này. (1)

“Nè, đừng nói là anh đang ghen nha!” Guard thấy thế, bật cười, nói.

Dù không nhìn thấy rõ khuôn mặt sau lớp mặt nạ của nhà vua đang có diễn cảm gì, nhưng Trùng Trùng biết, dường như cậu đã làm chuyện gì đó khiến anh ta không vui.

“Cậu, đi theo tôi!” Nhà vua xem thường sự tồn tại của người bạn già kể bên, trực tiếp ra lệnh với Trùng Trùng, ngang nhiên đi trước.

Trùng Trùng ‘ờ’ một tiếng, ngoan ngoãn đi theo phía sau nhà vua. Tất nhiên, cậu cũng không quên cảm ơn Guard một tiếng. Nào ngờ, nhà vua lại quay đầu, liếc cho cậu một cái nhìn lạnh lùng, Lý Trùng Trùng hoảng sợ, đuổi theo một mạch.

Guard lắc đầu cười, xem ra mùa xuân đã đến với người bạn già Alphonse của anh rồi.

Trong hoa viên ở một tòa thành nào đó.

Nhà vua đang đi đột nhiên dừng lại, khiến Trùng Trùng vẫn lảo đảo theo sát phía sau y phanh lại không kịp, ngã vào lòng nhà vua. Trùng Trùng hoảng sợ, vội vàng lui về sau mấy bước.

“Nhớ kỹ, cậu là người của tôi, không được đi đâu cũng trêu chọc ong bướm, hái hoa ngắt cỏ như thế!” Không phải hỏi, mà là mệnh lệnh, chú ý, là mệnh lệnh.

Cho nên giọng nói cứng nhắc, lạnh lùng, vô cùng xa cách.

Lý Trùng Trùng trừng to mắt, không mấy hiểu những gì nhà vua vừa nói. Cậu ngấm nửa buổi trời, mới hiểu ra rằng nhà vua đang mắng cậu ngoại tình, “Tôi không có nha!”

A, còn nguy hiểm! Nhà vua vốn không phát hiện tâm trạng mình đang dao động, hiện tại, trong đầu y chỉ có hình ảnh vừa rồi y trông thấy.

“Xem ra tôi không áp dụng một chút biện pháp, cậu sẽ cho rằng tôi quá nuông chiều cậu?” Nhà vua cười lạnh một tiếng, ôm lấy Trùng Trùng vẫn còn ngơ ra đó trở về.

Vì thế, buổi vũ hội hoan nghênh Trùng Trùng, đã vì diễn viên chính nửa đường bị nhà vua khiêng về nhà mất mà giải tán.

Guard cười bí hiểm, nâng chén sứ thanh hoa trên tay lên, nhấp một hớp rượu anh tự ủ... Chắc, Alphonse ơi Alphonse, hãy để mùa xuân tràn về mãnh liệt thêm chút đi.

Trong hoàng cung.

“Hức hức... Đau quá, anh nhẹ một chút...” Trùng Trùng nén nước mắt, nhỏ giọng kháng nghị.

“Câm miệng!” Nhà vua nhú mi, đầu đổ đầy mồ hôi.

“Nhưng... Thật sự là đau lắm nha...” Trùng Trùng bán nằm trên giường, mông vênh cao lên. Hiện tại, trên chiếc mông nho nhỏ đó đã sưng lên, một màu hồng vô cùng mê người.

“Cậu còn tiếp tục ồn ào nữa, tôi sẽ không bôi thuốc cho cậu đâu đấy!” Nhà vua bỏ chai thuốc mỡ trong tay xuống, định mặc kệ.

Trùng Trùng cảm thấy thật ủy khuất, thút tha thút thút, nói: “Còn không phải tại anh hết sao!”

Nhà vua vốn không ý thức được chuyện mình đã ngược đãi hoàng phu, lại còn lạnh giọng căn nhắc, “Đó là do cậu đáng bị đánh, để xem cậu còn dám hồng hạnh xuất tường hay không!”

Trùng Trùng bĩu môi: “Tôi không có!”

Nhà vua nhú mày, nhủ thầm: “Trẻ con thời đại này đúng là không thành thật, đã bị bắt tại trận mà còn dám chối, xem ra nhất định phải chỉnh đốn cách giáo dục ở tỉnh cầu Lala lại mới được!”

Lúc học, mông đã bị đánh đau, vừa rồi lại bị Alphonse khiêng về nhà, quăng lên giường, đánh mông cậu. Nên biết rằng, cái mông của cậu rất quý giá, đến cả ba cậu còn chưa đánh mông cậu nữa nha.

Tuy nhà vua rất không vui, nhưng bàn tay thoa thuốc cho Trùng Trùng rất nhẹ, nhẹ tới nỗi ngay chính y cũng không ý thức được, rằng mình đã quá quan tâm tới Trùng Trùng.

Thoa thuốc cho Trùng Trùng xong, y mới kéo quần lên giúp cậu. Hiện giờ, nhà vua đang mặc trang phục Batman, mặt nạ cũng đã bị tháo xuống, trên khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên vẻ ‘cuối cùng cũng xong rồi’.

“Cậu cứ ngoan ngoãn làm hoàng phu của tôi, tôi sẽ không bạc đãi cậu!” Nhà vua thở dài, khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng.

Trùng Trùng là một con sâu thù dai, lập tức lắc lắc cái mông của mình, “Còn bảo là không bạc đãi tôi, cái mông của tôi cũng sắp nát cả còn gì!”

Nhà vua nhú mày, “Tôi vừa mới sờ rồi, chưa có nát!”

“...” Mặt Lý Trùng Trùng đỏ bừng, tức giận gờ lên nắm đấm của mình, hiện giờ lý trí của cậu đều dồn xuống quần, cậu quyết định, cậu phải đánh cho nhà vua một trận.

Nào ngờ...

Nào ngờ vì mông đau, cho nên chân mềm nhũn, kết quả là...

“Ừm...” Có thể nói, nhà vua vô cùng hoảng sợ nhìn Trùng Trùng, sau đó phần hận đẩy người đang đè lên mình, đang miệng kề miệng với mình ra, “Ngày mai cậu còn phải học, ngủ sớm đi!”

Nhà vua bình tĩnh ngẩng đầu lên, chẳng thêm ngó tới Trùng Trùng có còn ngồi dưới đất, mông có còn đau hay không, quay đầu bước đi.

“Alphonse, anh quên mặt nạ của mình kìa...” Lý Trùng Trùng xoa xoa cái eo nhỏ của mình, nói.

Không tới hai giây sau, nhà vua lại đi vào, lấy chiếc mặt nạ Batman của mình che kín khuôn mặt đỏ bừng, sau đó tao nhã xoay người, tuy nhiên, mém chút nữa đã đụng vào tường.

Về phía Lý Trùng Trùng, cậu vốn không để ý tới chuyện mình và nhà vua vừa hôn nhau, vì với cậu mà nói, hôn là chuyện rất bình thường, cậu vẫn thường hôn ba ba cậu như vậy (Chẳng trách Wright luôn đập nhà mi).

Còn nhà vua thì hốt hoảng chạy đi, đen mặt, một tay che miệng, một tay ôm ngực, mặt rối rắm.

Sáng hôm sau, ngay khi Trùng Trùng còn đang ngủ mê, cậu lại bị gọi dậy đi học. Tuy nhờ thoa thuốc tốt cho nên cái mông cậu đã hết đau, nhưng Trùng Trùng phát hiện, nhà vua đã biến mất.

Lúc ăn sáng, không thấy y, cơm trưa cũng không thấy, đến cả buổi tối cũng chẳng thấy tăm hơi. Vì vậy, Trùng Trùng bắt đầu tự trách, có phải cậu đã làm sai chuyện gì, cho nên Alphonse mới trốn tránh cậu.

Một lần trốn, biệt cả ba ngày.

Một ngày cậu phải học đủ lớp lễ nghi, khiến Lý Trùng Trùng đau đầu nhức óc. Hôm nay, quản gia xà yêu tới nói với Trùng Trùng, rằng lễ phục của bọn họ đã làm xong, bảo cậu đi thử xem thế nào.

Vừa nghĩ tới chuyện Alphonse cũng có mặt, Trùng Trùng lập tức vui vẻ chạy tới.

Lúc bước vào căn phòng thiết kế lộng lẫy, Andy đang mệt mỏi, nằm dài trên bàn, thấy Trùng Trùng tới, anh vội nở một nụ cười còn khó coi hơn khóc, nâng vòm mắt đen sạm lên, “Chào buổi sáng, con sâu nhỏ!”

“Hử?” Trùng Trùng nhìn trái nhìn phải, không tìm thấy người mình muốn tìm, cậu ử rử, hỏi: “Đức vua đâu rồi? Anh ta không tới sao?”

Andy: “Bệ hạ đã thử xong rồi, cho nên đã đi trước!”

Lý Trùng Trùng gật đầu, không nói gì, cầm quần áo đi vào phòng thử đồ.

Lúc cậu bước ra, Andy mở to hai mắt ra, miệng há đến nỗi có thể nhét vào một quả trứng gà.

“Sao vậy? Khó coi lắm hả?” Bị Andy nhìn như vậy, Trùng Trùng khó chịu kéo kéo cổ áo mình, chẳng lẽ khó coi lắm sao ta?

Andy lắc đầu như trống bỏi, “Không phải, không phải, là rất đẹp, cậu và bệ hạ quả nhiên là một đôi nha, xứng quá đi mất...”

Lý Trùng Trùng đỏ mặt, hỏi: “Vậy có chỗ nào cần sửa lại không?”

Andy nhướn mi, đi quanh người Trùng Trùng, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng lắc đầu, cười, “Không cần, đã hoàn mỹ lắm rồi!”

Trùng Trùng soi gương, trong gương, thiếu niên thon dài trắng nõn, nhưng bởi vì hơi bị béo giống trẻ con, cho nên nhìn rất đáng yêu.

Cậu mang chiếc mũ cao đỉnh thủy tinh, trên chiếc mũ có gắn đóa hoa được làm từ tơ lụa thượng hạng, trông rất thuần khiết. Trên người là chiếc áo đuôi tôm, nhưng bởi vì chiếc mũ quá lộng lẫy, cho nên trông quần áo đơn giản hơn rất nhiều.

Trong chiếc áo sơ mi trắng là chiếc áo lót màu tím nhạt, bên trên áo là chiếc nơ con bướm được kết từ lụa, cảm giác rất hài hòa.

“Con sâu nhỏ, cậu có chỗ nào không hài lòng sao?” Andy run sợ, hỏi.

Trùng Trùng lắc đầu, “Không có, tôi thích lắm!”

Andy nghe thế, vui đến nhảy tưng lên.

Thử lễ phục xong, Lý Trùng Trùng bắt đầu rón rén, lên tới phòng ngủ của nhà vua.

Phòng ngủ của nhà vua rất lớn, Lý Trùng Trùng nhào lên chiếc giường cực lớn của y lăn tới lăn lui, chờ cho tới khi cậu sắp ngủ quên đi, cậu đã nghe thấy tiếng mở cửa.

Lúc nhà vua trở về phòng ngủ của mình, y lập tức trông thấy Lý Trùng Trùng đang nằm trên chiếc giường siêu lớn, quơ quơ hai chân, cười tươi đến muốn ăn đòn, “Bệ hạ, có phải dạo này anh luôn trốn tôi không?”

Nhà vua giật giật khoe môi, trẻ con hiện giờ, bạo gan thật.

Sao y có thể trốn một con sâu chứ? Chẳng qua là vì y đột nhiên muốn kết hôn, các vua chúa ở các tỉnh cầu khác đều tới chúc mừng, y bận xã giao, viết thiệp cưới, gọi đi. Nói cách khác, y rất là bận rộn.

“Bệ hạ, tôi muốn về nhà!” Trùng Trùng gục đầu xuống, thì thào.

Nhà vua ngậy ra, “Vậy thì về đi, mấy ngày nay chắc học cũng được kha khá rồi!”

Lý Trùng Trùng gật đầu, nói: “Anh về với tôi đi!”

“...” Nhà vua hoàn toàn ngậy đại.

“Ba ba của tôi nói, con dâu xấu sớm muộn gì cũng phải về gặp cha mẹ chồng, cho nên, anh phải đến gặp ba ba của tôi nha!” Từ nhỏ, cậu đã bị Lý Thần dạy dỗ bằng phương pháp giáo dục Trung Quốc, cho nên hiện giờ trông Trùng Trùng cứ như ông cụ non.

Nhà vua đương nhiên không biết con dâu xấu là như thế nào, vì thế y nghĩ một lát, nói: “Được rồi, đi tới gặp gia trưởng một lát cũng tốt!” Do đó, ‘con dâu xấu’ đã bảo quản gia xà yêu chuẩn bị đầy đủ lễ vật, đi tới gặp phụ huynh.

Nhà vua vừa mới căn dặn quản gia xà yêu xong, các phóng viên truyền hình cũng đã chờ ngay trước cửa hoàng cung. Nhà vua liếc quản gia xà yêu một cái, nói: “Laka, tôi cho cậu làm quản gia bao nhiêu năm rồi?”

Laka xà yêu run lên, chột dạ: “Bệ hạ, sau này tôi không dám nhận hối lộ từ đám nhà báo đó nữa...”

“Ừ, tôi tin cậu một lần!” Nhà vua nhú mày, trước con mắt của mọi người, nắm tay tiểu hoàng phu của mình, ngồi vào xe ngựa.

Quản gia xà yêu đứng đó đỏ mặt hôi rùng rùng.

Phóng viên phía Công quân: “A a a, thật kích động nha, chúng ta vừa nhìn thấy điều gì vậy? Điều gì vậy? Đức vua của chúng ta nắm tay công tước Zosya ngồi vào xe ngựa, chú ý, nắm tay đấy nhé!”

Phóng viên phía Thụ quân: “Với một người khiết phích, không thích đụng vào người khác như đức vua mà nói, có phải đã chứng minh, không phải công tước Zosya là không được chăng?”

Phóng viên phía hồ công: “Hỡi các thiếu niên xinh đẹp, các bạn phải học hỏi công tước Zosya, tuổi còn trẻ đã tóm được đức vua của chúng ta... xầm xì xầm xì...”

8. Chương 8

.

.

Phủ bá tước

Lý Thần vui vẻ chuẩn bị đủ các món ăn, rồi cho gạo vào nồi cơm điện, sau đó bắt đầu rửa rau, ông quyết định phải làm một bữa cơm chiều thật ngon cho con dâu mình ăn.

Tất nhiên, nồi cơm điện là hàng đặc chế, còn gạo cũng do Lý Thần vất vả, khổ cực moi ra được, nhưng bởi vì sản lượng rất ít, cho nên bình thường Lý Thần đều phải kiêng cơm, cho đến khi các cơ sở nghiên cứu khoa học hệ sinh vật nghiên cứu ra được giống lúa cao sản, tới khi đó mỗi ngày, ông mới có thể một bữa ăn mấy chén thật đầy.

Ngâm điệu hát khe khẽ trong miệng, Lý Thần vừa nấu cơm vừa suy ngẫm, Trùng Trùng đúng là trưởng thành rồi nha, nó còn lên ông yêu đương, mà thế có là gì, còn yêu đương với đức vua cơ đấy.

Đồn rằng, sau khi Lý Thần biết Trùng Trùng muốn kết hôn với nhà vua, ông đã tra hết những tư liệu có liên quan tới ngài ấy, trên tư liệu có ghi, đức vua của chúng ta chính là một ‘lão già’ đã hơn mười vạn tuổi.

Có ‘con dâu’ lớn hơn mình chừng ấy tuổi kêu mình bằng cha, Lý Thần có cảm giác như lão tổ tông của mình bò ra khỏi mộ phần gọi mình là cha vậy, nghĩ tới đó, lông tóc ông đều dựng ngược.

Tục ngữ nói đúng lắm, cao thấp không phải khoảng cách, tuổi tác không phải vấn đề...

Lý Thần cắt mạnh vào miếng thịt rỗng một cái, nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhà vua già như vậy, không biết có bất lực không ta?

Trùng Trùng còn nhỏ như thế, thêm mấy năm nữa, đến thời kỳ dục vọng thịnh vượng, tới lúc đó nhà vua không đủ khả năng thỏa mãn bảo bối Trùng Trùng của ông thì tính sao đây?

Nghĩ tới đó, Lý Thần lại bắt đầu thở dài.

Ông biết, nhà vua không phải là một người dễ chọc, và ông cũng không thể để Trùng Trùng ly hôn với nhà vua được, vì biết đâu trong lúc tức giận, nhà vua sẽ tịch thu hết tài sản, xử tội, còn liên lụy cứu tộc?

“Thần Thần, sao vậy? Thịt rỗng có thù với em à?” Wright vào nhà bếp tìm Lý Thần, tình cờ trông thấy cái kiểu thái thịt rỗng của ông, không khỏi bật cười.

Lý Thần thở dài một hơi, “Wright, anh nói nhà vua già như vậy, có khi nào bất lực hay không? Con của chúng ta còn trẻ thế, sao nó lại yêu một lão già chứ?”

Wright vuốt cằm, phụ họa, “Nói cũng đúng lắm, nhà vua chính là người lớn tuổi nhất ở tỉnh cầu Lala, nhưng nào ngờ lại cưới đóa hoa nhỏ Trùng Trùng của chúng ta!”

Lý Thần ngẫm một lát, cười gian, “Wright, anh nói, em có nên đặt ra vài vấn đề khó khăn, để nhà vua biết khó mà lui, không dây dưa với Trùng Trùng của chúng ta nữa không?”

Wright đáp: “Anh thấy chuyện này không được đâu, dù gì thì đức vua cũng là vua một nước, một khi ngài ấy quyết định chuyện gì, sẽ không thể thay đổi. Tuy nhiên, chuyện anh thấy lạ chính là...”

Lý Thần vừa nghe, cảm thấy dường như Wright đã phát hiện điều gì, hỏi ngay, “Lạ chỗ nào?”

“Không phải Trùng Trùng còn đang đau buồn vì chuyện của Lạc Lạc sao? Anh cảm thấy khó hiểu là, sao chỉ trong mười ngày, Trùng Trùng đã yêu đương với nhà vua, lại còn muốn kết hôn?”

Lý Thần và Wright liếc nhau, cùng nói ra đáp án trong lòng, “Hai người họ giả vờ kết hôn!”

Bên trong xe ngựa.

“Alphonse, nếu ba tôi có hỏi anh, rằng anh có yêu tôi không? Anh nhất định phải nói, anh yêu tôi đến trời long đất lở, yêu đến chết đi sống lại, yêu đến nỗi không có tôi không được nha...” Trùng Trùng cẩn thận thương lượng với vị hôn phu của mình. Thấy Alphonse không để ý tới mình, Lý Trùng Trùng bắt đầu kéo góc áo anh ta.

“Mấy câu buồn nôn như vậy, tôi không nói đâu!” Đường như nhà vua không chấp nhận.

“Xin anh mà!” Trùng Trùng chấp hai tay, đôi mắt to ngập nước đầy vẻ cầu xin.

“Không!” Nhà vua liếc xéo cậu một cái, “Kiểu giả dối như vậy mà cậu cũng muốn nghe?”

Trùng Trùng lắc đầu, đáp: “Hai chúng ta kết hôn, là do anh ép tôi, nhưng tôi lại không muốn cho ba tôi biết tôi không thích anh, cho nên, xin anh làm ra vẻ ân ái với tôi nha, xin anh mà!”

Nhà vua hừ lạnh một tiếng, không biết tại sao, khi nghe con sâu này nói không thích mình, tâm trạng của y cực kỳ khó chịu.

“Cậu cũng biết cuộc hôn nhân của chúng ta không có tình yêu, cho nên cậu cũng đừng hy vọng tôi sẽ thoát ra những câu ghê tởm như vậy!” Nhà vua đáp trả bằng một câu tàn nhẫn.

Trùng Trùng trừng to mắt, im lặng ngồi vào góc xe, hai tay ôm gối, đầu gục xuống. Nhìn cậu như vậy, nhà vua lại càng thêm tức giận, y chỉ nói đúng sự thật, sao con sâu đó lại trưng ra cái vẻ bị ức hiếp thế chứ?

Là đang muốn được thương hại sao? Hừ, toàn là tục nhân, lại còn muốn giả vờ ân ái, rõ ràng không có tình yêu, cho dù có giả đi chăng nữa, người khác chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể hiểu đầu đuôi rồi.

Tới phủ bá tước, bấy giờ ở phía trước vẫn có rất nhiều phóng viên túc trực, tuy nhiên lần này do nhà vua tự đến, cho nên các bảo tiêu vô cùng nghiêm trang đã không chế hết bọn họ, trải thảm đỏ trên mặt đất, chờ hai người xuống xe.

Lúc này, nhà vua không nắm tay Trùng Trùng nữa.

“Hoan nghênh bệ hạ quang lâm hàn xá!” Wright đã chờ sẵn ở cửa, ngả mũ, quỳ một gối hành lễ, kể đến là Lý Thần, đồng thời, mấy người hầu trong phủ bá tước cũng lập tức quỳ xuống chào đón.

“Ừm!” Nhà vua đáp lại một tiếng, đi vào phủ.

Các phóng viên nhìn thấy cảnh này lại bắt đầu suy đoán lung tung, rằng công tước Zosya không được bệ hạ yêu thương, lúc gặp mặt gia trưởng, bệ hạ không cho bá tước Wright chút mặt mũi nào, vân vân và vân vân...

Trùng Trùng đang cười, hoàn toàn không phát hiện người ban nãy còn lén khóc. Nhìn thấy hai người cha của mình, cậu chạy tới chào hỏi, thậm chí còn ôm Lý Thần cọ cọ, làm nũng, “Ba ba, ba ba, con nhớ hai người lắm...”

Thấy hình ảnh phụ tử tình thâm như vậy, các phóng viên lại bắt đầu rưng rưng nước mắt, aizz, dù sao thì hoàng phu cũng còn là một đứa trẻ nha...

“Alphonse, người này chính là ba tôi – Lý Thần, còn đó là bạn đời của ba tôi – Wright, sau này chúng ta sẽ là người một nhà!” Trùng Trùng mỉm cười, giới thiệu với nhà vua người nhà của mình.

“Ừm, tôi biết rồi!” Nhà vua cũng không có ý định gọi một tiếng ba, y xoay người, bắt đầu quan sát phủ bá tước.

Trùng Trùng ngây ra, cậu không ngờ Alphonse lại vô tình tới vậy, trong lúc nhất thời, cả phủ bá tước bắt đầu rơi vào bầu không khí xấu hổ. Trùng Trùng không biết làm dịu xuống thế nào, đành cười ha ha, nói: “Alphonse, dù phủ bá tước không lớn như trong cung điện, nhưng cũng đẹp lắm đó, anh đi tham quan một chút thử xem!”

Vì thế, với vai trò trụ cột gia đình, Wright bắt đầu dẫn nhà vua đi tham quan tòa thành, còn chủ nội Lý Thần lại thần thần bí bí nắm tay Trùng Trùng, kéo vào trong bếp.

“Trùng Trùng, mau nói thật cho ba biết, con không thích cái người bịt mặt đó phải không?” Lý Thần nhìn trong mắt, nhưng đau trong lòng.

“Không có! Con thích anh ấy lắm, anh ấy cũng rất yêu con, chỉ là tính tình anh ấy có hơi xấu chút mà thôi!” Trùng Trùng cười cười, cậu đâu biết, ánh mắt cậu quá miễn cưỡng.

“Thật sao?” Lý Thần nghi ngờ.

“Ừm!” Trùng Trùng gật đầu, “Ba không biết đó thôi, anh ấy tốt với con lắm, con đi học lớp lễ nghi bị thầy đánh đòn, Alphonse đã cẩn thận thoa thuốc cho con, phải rồi, anh ấy còn dẫn con đi tham gia vũ hội hóa trang của gia tộc bọn họ nữa đó!”

Lý Thần thở dài, vuốt đầu Trùng Trùng, “Chỉ cần con thích là tốt rồi!”

Ở bên này, Wright và nhà vua đã đi tới vườn hoa, trong vườn hoa có trồng rất nhiều hoa hồng diễm lệ, nhưng cách đó không xa lại có một ruộng nước, làm ảnh hưởng tới vẻ đẹp tao nhã của khu vườn.

Nhà vua chưa từng nhìn thấy thứ đó, nghi ngờ, hỏi: “Đó là gì?”

Wright cười cười, trong đáy mắt chứa tình yêu sâu đậm, “Thần Thần nói, đó là gạo dùng để ăn. Có một ngày, không biết y lấy đâu ra hạt giống đó, rồi lại một mực muốn trồng, cho nên đã trồng ở đó!”

“Một vườn hoa xinh đẹp như vậy lại biến thành ruộng, đúng là có chút đáng tiếc!” Nhà vua tiếc hận, nói.

Wright đáp: “Cũng không thể tiếc được, vì để thỏa mãn một chút nguyện vọng nhỏ nhoi của người mình yêu, nếu thật sự yêu y, sẽ chiều y tận trời, nếu có một ngày, Thần Thần nói y muốn sao trên bầu trời, có lẽ thần cũng sẽ nghĩ cách hái nó xuống!”

Nhà vua vốn không biết tình yêu là gì đột nhiên lại nghe một người am hiểu tình yêu nói chuyện đau sủng người yêu mình như thế, y chỉ nhún vai, không nói gì nữa.

“Bệ hạ, dù thần không biết ngài và Trùng Trùng có khế ước gì mới kết hôn, nhưng Trùng Trùng là một đứa trẻ đơn thuần, được người yêu mến, nếu như ngài không thương nó, vậy nên sớm thả nó đi, nó là một đứa nhỏ cho dù bị uất ức cũng không kể khổ với người nhà, bệ hạ, nếu ngài thật muốn kết hôn với Trùng Trùng, vậy, xin ngài hãy dốc hết lòng mình mà đối xử tốt với nó một chút!” Wright nói.

Nhà vua sững sốt, nói: “Không ngờ mắt của công tước Wright lại sắc bén như thế!”

Wright khiêm tốn đáp, “Nào có, đó đều xuất phát từ sự lo lắng của một người cha dành cho con cái của mình mà thôi!”

Hai người đi dạo một vòng, lúc quay lại Lý Thần cũng đã dọn hết các món ăn sở trường của mình ra, đặt trên bàn ăn. Bàn ăn nhà họ không phải kiểu dài mà là kiểu bàn gỗ hình tròn do Lý Thần yêu cầu.

Trên bàn gỗ lót sẵn chiếc khăn ăn xinh đẹp, phía trên còn có một lớp thủy tinh trong suốt. Trên bàn bày đủ loại thức ăn, đó đều là những món do chính tay Lý Thần làm.

Muốn ăn món nào, cứ trực tiếp xoay bàn gỗ là được, như thế đỡ phải chuyển thức ăn, lúc dùng cơm cũng thoải mái hơn nhiều.

Đợi nhà vua nhập tiệc, y mới phát hiện, mình và gia đình ba người hạnh phúc đó rất khác nhau, của y là dao, nĩa, thìa như bình thường, còn ba người họ thì thế nào?

Tay cầm hai que bằng trúc kẹp lấy thức ăn rất nhanh...

Nhà vua bất mãn, nói: “Sao tôi lại không thể dùng que trúc đó?”

Lý Trùng Trùng tự hào, nói: “Đây là đũa, là ba ba tôi phát minh đó nha, dùng để ăn các món Trung Quốc, người bình thường không biết dùng đâu!”

Nhà vua hừ lạnh một tiếng, “Tôi là người bình thường sao?”

Dưới sự bức ép của nhà vua, mấy người hầu đã dẹp dao nĩa của bệ hạ vào, thay vào đó là đôi đũa. Vì thế, nhà vua của chúng ta bắt đầu cầm đũa lên, gắp thức ăn.

Mười phút sau

Cuối cùng, một miếng thịt chim đầy đủ sắc hương bị rơi xuống bàn, nhà vua của chúng ta buồn bã, thứ gọi là dưa này, khó dùng quá.

Lý Trùng Trùng chỉ biết thở dài, lấy dưa mình làm mẫu xong, lại đứng dậy, nắm lấy tay nhà vua, giúp y tách đôi dưa trong tay ra, sau đó chuyển sang tư thế khác, nhà vua gấp thử một chút, y kinh ngạc phát hiện, mình đã làm được.

“Thật ra thì rất đơn giản, chỉ là lúc mới dùng có hơi khó khăn một chút, nhưng sau này khi dùng cơm sẽ thấy rất tiện!” Trùng Trùng giải thích, “Trong bát chính là gạo do ba ba tôi tự trồng, rất thơm, tuy rằng cũng có nhiều nhà nghiên cứu khoa học mày mò, nhưng sản lượng cho ra vẫn rất thấp, là thức ăn quý lắm đó nha, ba ba của tôi đặc biệt làm cho anh ăn đó, mau thử đi!”

Thấy vẻ mặt chờ mong của Trùng Trùng, nhà vua cầm thìa lên, múc một muỗng, cho vào miệng...

“Thế nào? Có phải rất thơm, ăn ngon lắm không?” Trùng Trùng cười hỏi.

Nhà vua ‘ùm’ một tiếng, tiếp tục ăn mấy hạt cơm trắng mịn trong bát.

Dùng xong cơm chiều, Trùng Trùng nhìn nhà vua, vô cùng sùng bái. Bởi vì rất ít ai có thể ngay từ buổi học đầu tiên đã có thể dùng dưa thuận tay như vậy, giờ đến cả việc dùng dưa kẹp một hạt đậu, đối với đức vua vạn năng cũng không thành vấn đề.

Nhớ lại cái năm mình học cách dùng dưa, Trùng Trùng giận dữ, bĩu môi.

Chuyến đến thăm gia đình của Trùng Trùng lần này thật sự rất lý thú, chỉ một lát sau trời đã tối, hai vợ chồng nhà vua định trở về. Ngay khi hai người chuẩn bị đi, Lý Thần đột nhiên hỏi một câu, “Bệ hạ, ngài có yêu Trùng Trùng không?”

Trùng Trùng run lên, cậu biết chuyện giữa cậu và nhà vua không thể giấu được ba mình, cậu cười, còn khó coi hơn khóc.

“Thứ gọi là yêu, giờ tôi còn chưa hiểu lắm, tôi chỉ biết, tôi sẽ để cậu ấy hạnh phúc, để cậu ấy vui vẻ, sung sướng cậu ấy tận trời!” Nhà vua trầm mặc một lát, thận trọng nói.

9. Chương 9

.

.

Gần đây lịch học của Trùng Trùng tương đối nhiều, nhưng mỗi tối, Laka sẽ sắp xếp chuyên viên thẩm mỹ hoàng gia tới giúp Trùng Trùng làm đẹp, dưỡng da, tuy nhiên vì Trùng Trùng vừa mới trưởng thành không bao lâu, làn da rất hồng hào, khiến chuyên viên thẩm mỹ không cách nào xuống tay được.

Miễn cưỡng đắp mặt nạ cho cậu xong, vị chuyên viên kia vội vàng đi khỏi đó ngay, trước lúc đi còn căn dặn Trùng Trùng đừng làm nhiều, mỗi tối trước khi kết hôn đắp một lần là được. Cho nên, hiện tại Trùng Trùng dễ thương của chúng ta đang vừa đắp mặt nạ vừa xem TV vừa ăn vặt.

Đồn rằng, thức ăn vặt trong hoàng cung rất ngon, cho nên Trùng Trùng rất hay ăn, chỉ cần có thời gian, miệng cậu sẽ cử động không ngừng, dù sao thì phóng túng bản thân cũng chính là mục tiêu sống của Trùng Trùng nha.

Đang ăn ngon lành, đột nhiên cửa phòng cậu bị ai đó đẩy ra, cậu vừa định hỏi là ai, nhưng sức nhớ lại, ngoài đức vua của chúng ta, e là không ai dám chưa gõ cửa đã vào phòng hoàng phu như thế.

Bị Alphonse trông thấy dáng vẻ khùng bố của mình, Trùng Trùng xấu hổ tới nỗi muốn tìm cái hang chui vào. Nhìn kỹ lại, cậu phát hiện nhà vua chẳng những không che mặt, lại còn đang cời trăn.

Thật ra thì Trùng Trùng và nhà vua vốn ở cùng nhau, nhưng tắm cung của nhà vua đúng là quá lớn, cho nên tạm thời Trùng Trùng ở lại trong một căn phòng nhỏ, tuy nói là phòng nhỏ, nhưng thật ra thì nó lại chẳng nhỏ chút nào.

Vì thế, đây lần thứ hai Lý Trùng Trùng nhìn thấy bộ hạ cởi trần. Ngay sau đó, lộp bộp, toàn bộ thức ăn vật đã rơi cả xuống đất, cậu trợn đôi mắt to tròn nhìn nhà vua.

Nhà vua nhú mày, đôi cánh trắng muốt phía sau mở ra, lông chim rụng ra đầy đất.

“Giúp tôi tắm rửa!” Nhà vua hạ lệnh.

“Gi?” Trùng Trùng nhìn nhà vua, nghi hoặc, “Alphonse, sao lại muốn tôi tắm cho anh chứ? Không phải anh có rất nhiều người hầu, còn có cả người máy sao?”

Nhà vua đen mặt, đi tới, xách Trùng Trùng lên, “Cậu là hoàng phu của tôi, tắm giúp tôi một chút không được à? Chẳng lẽ cậu định mỗi ngày xem TV, ăn vặt như thế mãi?”

Trùng Trùng trừng to mắt, “Nhưng tắm giúp anh cũng không phải việc làm cao cả gì nha!”

“...” Khóe miệng hoàng đế giật giật, mày nhíu nhíu, xách Lý Trùng Trùng đi một hơi về phòng ngủ của mình.

Trong phòng ngủ của nhà vua có một cái hồ tắm rất lớn, cũng có thể xem như là một cái bể bơi mini. Nhưng bể bơi hiện giờ luôn nóng hôi hổi, sương khói lượn lờ, còn hồ tắm thì lại là dùng mấy tấm voan mỏng thường là màu trắng hay tím nhạt che khuất cảnh trí bên trong, khiến người ta có cảm giác nó thật ám muội.

Lý Trùng Trùng đắp mặt nạ, ngồi bên cạnh hồ tắm, miệng nhai đồ ăn vặt.

Còn nhà vua của chúng ta thì thế nào? Ngài ấy đang vô cùng tự nhiên cởi quần ra trước mặt Trùng Trùng mà chẳng thấy thẹn, sau đó từ từ bước vào hồ tắm.

Trùng Trùng ngậy ra, nhìn theo mỹ nhân lỏa thể. Phía sau là đôi cánh thật lớn, đi dần tới bên hồ, dòng nước ấm áp từ từ che đi đôi chân trắng nõn, cẳng chân, đùi... cuối cùng là bụng. Mắt Trùng Trùng luôn dính chặt vào người nhà vua, hơn nữa còn có xu thế chảy nước miếng.

“Ăn xong rồi thì mau tới đây giúp tôi tắm rửa!” Nhà vua nhìn Trùng Trùng, bực bội. Đi dần xuống nước, giống như chìm cả cơ thể y xuống đó.

Lý Trùng Trùng nuốt hết số thức ăn trong miệng xuống, bắt đầu cởi quần áo.

Nhà vua từ đáy hồ ngoi lên, thấy thế, ngớ ra: “Cậu cởi quần áo làm gì?”

Lý Trùng Trùng hồn nhiên đáp lại, “Giúp anh tắm rửa, đấm lưng!”

Nhà vua nhú mày, “Vậy cậu cởi quần áo làm gì?”

Lý Trùng Trùng lại đáp: “Nếu không cởi ra, quần áo của tôi sẽ bị ướt mất!”

Nhà vua thỏa hiệp.

Vì thế, sau khi chừa lại độc nhất chiếc quần cộc, Lý Trùng Trùng cũng xuống nước, định nhân tiện tắm rửa một phen, đỡ phải lãng phí nước. Ba cậu từng dạy cậu rằng, cần phải tiết kiệm nước, nếu không, tình cầu Lala coi như xong.

Cánh của nhà vua đã ướt hoàn toàn, sở dĩ mà y gọi Trùng Trùng tới giúp y tắm rửa và vì y không thể bôi sữa tắm lên cánh, cho dù có thể miễn cưỡng thoa lên được, cũng không rửa sạch hết bọt được...

Dù gì thì y và Trùng Trùng cũng đã quen nhau tới vậy, y đành miễn cưỡng để Trùng Trùng tắm giúp y một chút.

Người Lý Trùng Trùng có hơi thấp, đứng ngó ra ở sau lưng nhà vua, sờ tới mó lui mấy lọ sữa tắm màu vàng nhạt, hỏi: “Alphonse, cánh của anh phải dùng sữa tắm hay dầu gội?”

Nhà vua đen mặt, đáp: “Tùy cậu!”

Vì thế, Trùng Trùng liền thoa sữa tắm lên cánh nhà vua.

Trùng Trùng còn nhớ rất rõ, hôm đó ở bên ngoài, lúc cậu đụng trúng Alphonse, cái cảm giác dịu dàng, mềm mại, thậm chí còn tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt...

Cảm thấy cơ thể đối phương run lên hai cái, Lý Trùng Trùng tò mò, hỏi: “Alphonse, tôi làm anh đau sao?”

“Không có, nhanh tay lên đi!” Nhà vua đáp lại, nhưng bởi vì Trùng Trùng đứng sau lưng y, cho nên không biết nhà vua của chúng ta đang đỏ mặt.

“Ồ!” Trùng Trùng tiếp tục xoa xoa, vuốt vuốt, chà chà, sờ sờ, mó mó cánh của nhà vua.

“Được chưa vậy?” Nhà vua hỏi.

“Ừm, sắp rồi!” Trùng Trùng tiếp tục động tác trên tay, đến cả việc miếng mặt nạ trên mặt cậu đã rơi xuống nước mà cậu cũng không hay.

Mặt nạ đó được làm từ công nghệ cao, lúc đắp trên mặt trong suốt, bóng loáng, rất trắng rất mịn màng. Cho nên, mật độ các biểu bì tương đối cao, kết quả là, rơi xuống đáy hồ.

Lý Trùng Trùng đang chà chà vuốt vuốt vô cùng hưng phấn, đột nhiên cậu trượt chân một cái, hét to lên, ngã người về phía trước. Đồng thời, cậu còn kéo theo cả nhà vua đang gọi đầu rơi tòm xuống...

Tự dưng bị tập kích, nhà vua không cẩn thận uống phải mấy hớp nước trong hồ. Vất vả lắm mới đứng dậy khỏi mặt nước, tựa vào thành hồ ho khan quyết liệt. Bấy giờ, đầu sỏ gây nên mọi chuyện vội vàng chạy tới nịnh bợ, đưa tay vuốt vuốt ngực nhà vua, giúp y nhuận khí.

Tuy nhiên, đó không phải là nhuận khí. Đối với nhà vua mà nói, đó quả là khiêu khích trắng trợn, câu dẫn huych toẹt ra nha...

Lúc Trùng Trùng giúp y tẩy cánh, y đã cảm thấy thân thể mình biến hóa. Nhưng trước giờ y chưa từng quan hệ thân thể với người nào cho nên y không biết, ai cũng có những chuyện khó nói, y có đôi cánh không thể để ai biết đó, cho nên cũng chưa bao giờ dám ngủ cùng giường với ai cả.

Hiện tại, làn da trắng hồng, mịn màng của Trùng Trùng như có như không chạm vào y, lại còn vươn tay vuốt ve ngực y, y cảm thấy cả người bắt đầu khô nóng khó chịu.

“Xin lỗi, xin lỗi, không phải tôi cố ý...” Lý Trùng Trùng hoảng sợ, nếu nhà vua vì tắm rửa mà chết chìm trong hồ, đồn ra ngoài sẽ bị người ta cười chết.

Nhìn Trùng Trùng đang cố gắng nhuận khí cho mình, đôi môi đỏ bừng đó hé ra rồi khép lại, tức thì, đôi người màu tím nhạt của nhà vua như nẩy ra tia lửa.

“Ồ, ờ, tôi không có cố ý đâu, nếu không, anh đánh mông... ừm...” Vì Lý Trùng Trùng đang mãi lo tự trách bản thân mình, cho nên cậu không phát hiện có một con sói đang nhìn chằm chằm mình, cho đến khi môi cậu bị chặn lại.

Thứ chặn miệng cậu tất nhiên không phải khăn, cũng chẳng phải tay, mà là môi.

Trùng Trùng hoảng sợ, nhìn đôi người màu tím của Alphonse, định mở miệng ra kêu cứu, nào ngờ chỉ vừa mới hé ra, đầu lưỡi trơn tuột của đối phương đã tiến thẳng vào.

“Ừm... Alphonse... ừm...” Còn chưa nói hết câu, đã bị cướp lấy, ngay sau đó, cậu cảm thấy eo mình bị đối phương siết chặt, thậm chí là đang phát đau lên.

Bị Alphonse ép vào thành hồ, làn da non mịn đụng vào vách đá, Trùng Trùng đau tới sắp chảy nước mắt. Trong tình huống cấp bách, cậu cũng chẳng màng tới chuyện có bị nhà vua trị tội hay không, cắn mạnh một cái...

Nhà vua kêu lên một tiếng đau đớn, che miệng, đôi người màu tím như sắp phun ra lửa, bên khố miệng cũng chảy ra một vết máu.

“Anh... Anh nổi điên gì vậy?” Trùng Trùng bị ánh mắt của Alphonse làm hoảng sợ, đến cả việc nói chuyện cũng trở nên lắp bắp, “Anh làm đau tôi, tôi mới cắn anh nha!”

Nhà vua đen mặt, không nói câu nào, giống như sự tĩnh lặng trước cơn giông bão.

Trùng Trùng tưởng Alphonse muốn đánh mình, cậu nhắm chặt mắt lại. Nào ngờ, cậu nghe tiếng nước chảy ào ào một hơi, sau đó dường như cả thế giới đang ngừng chuyển động, không có âm thanh nào phát ra ngoài tiếng tim cậu đập thình thịch nảy giờ.

Trùng Trùng cẩn thận hí một con mắt ra, không có ai, lại mở một con nữa...

Thấy cả hồ tắm không có một bóng người, Trùng Trùng mới thở phào một hơi, tắm rửa sạch sẽ, lấy khăn tắm cạnh bên lau khô, cuối cùng quần quanh bụng rồi đi ngay ra ngoài.

Lúc ra ngoài, Trùng Trùng cẩn thận né khỏi giường Alphonse, đi theo cửa sau, nhưng cậu lại phải đi vòng qua thêm một cửa sau khác nữa mới về được phòng ngủ của mình.

Vừa mới bước ra ngoài, cậu đã đụng phải quần gia xà yêu, Trùng Trùng sợ tới mức làm rơi hết mớ quần áo trên tay xuống đất. Hai người mắt to trùng mắt nhỏ, mười giây sau, quần gia xà yêu mới bình tĩnh nhặt quần áo Trùng Trùng lên, đưa lại cho cậu.

“Cám ơn!” Trùng Trùng hơi chột dạ, lấy quần áo che đi nửa thân trên trần trụi của mình. Vì ban nãy cậu trượt chân, trật khớp, cho nên hiện tại tưởng đi của cậu là bước thấp bước cao, thật khiến người khác phải suy nghĩ lung tung.

Thấy Trùng Trùng đã biến mất khỏi khúc quanh hành lang, quần gia xà yêu cười bí hiểm, sau đó lấy nhanh chóng lấy điện thoại trong túi áo ra, vội vàng gọi tới cho ba tòa soạn: Công, thụ, hồ công ngay.

Sáng sớm hôm sau, ba tờ báo trên đã đăng bài thể này:

Tòa soạn báo công quân: Tin tức, tin tức kinh người đây! Tối qua đức vua luôn luôn vô dục của chúng ta đã cùng hoàng thân Zosya tiến hành cuộc tình thú cuồng dã đầu tiên của hai người. Chắc, theo nguồn tin đáng tin cậy, đêm qua, hoàng thân Zosya yếu đuối đã bị bệ hạ chà đạp đến khuya, đến cả tư thế đi đường cũng...

Tòa soạn báo thụ quân: Phát hiện kinh người, bệ hạ của chúng ta không phải người bất lực mà là cực kỳ, cực kỳ mãnh liệt. Nhưng vì chờ đợi người ngài đã dành tình cảm chân thành là hoàng thân Zosya, cho nên vẫn luôn nhẫn nại. Do đó, tối qua, cuối cùng cũng đã bạo phát, hai người họ đã tiến hành theo phương thức dã thú, mọi người cứ nghĩ mà xem, với thân thể nhỏ bé của hoàng thân Zosya chúng ta, sao có thể chịu được sức ép của bệ hạ đây?

Tòa soạn báo hồ công: Hỡi các con dân của tỉnh cầu Lala, chúng ta hãy ngồi chờ hoàng thân Zosya phản công đi...

10. Chương 10

.

.

Trong phòng khách của nhà vua.

“Phốc... ha ha... Nhà vua không phải người vô năng!” Guard mặc trang phục màu xanh da trời, một tay cầm tờ báo một tay cầm quạt, cười đến thở không ra hơi.

“Nè, anh thử cười nữa cho tôi xem!” Nhà vua đen mặt.

Guard ho khan hai tiếng, đặt tờ báo trên tay xuống bàn, hai vai vẫn run lên như cũ. Tuy nhiên, nhà vua lại xem như không thấy động tác của đối phương mà hỏi một câu ngờ vực: “Guard, lạ thật, tôi sống nhiều năm như vậy, thế nhưng đây lại là lần đầu tiên muốn hôn môi một người!”

Guard đang uống trà xanh thiếu chút nữa đã phun hết ra ngoài. Anh nhin nửa ngày, bị sặc, ho khan: “Alphonse, rốt cuộc thì anh cũng có chút dục vọng rồi, nói cách khác, tôi đã sắp nghĩ anh là một người vô năng rồi đấy!”

Alphonse lại nói tiếp: “Anh nghĩ coi, cậu ta chỉ là một con sâu mà thôi, sao tôi lại có dục vọng với cậu ta được chứ?”

Guard phe phẩy chiếc quạt: “Có lẽ bắt đầu từ lúc anh cho cậu ta sống thì đã có chút tình cảm với cậu ta rồi!”

Alphonse liếc xéo: “Vậy tôi cũng không giết anh, chẳng lẽ tôi cũng có tình cảm mấy vạn năm với anh sao?”

Guard sợ tới mức xua tay: “Đừng, đừng, đừng, bệ hạ, vi thần sợ nha!”

Alphonse nhún nhún vai: “Vậy không phải được rồi sao!”

Ngoài Trùng Trùng ra, thì Guard là người duy nhất biết bí mật của nhà vua, có lẽ vì từng cùng nhau trải qua hoạn nạn cho nên Alphonse mới không giết anh ta. Giờ nhớ lại, những người từng biết bí mật của y, phỉ nhổ dị dáng của y, vốn đã bị y dùng đủ mọi cách giết chết cả rồi.

Nhớ tới sự lãnh khốc của Alphonse, Guard nhịn không được, rung mình một cái, toàn thân nổi đầy da gà.

Alphonse đi tới bước này cũng không phải dễ dàng gì, nếu không phải nhiều năm trước người Clone bạo loạn, có lẽ, hiện giờ Alphonse vẫn còn đang ở xóm nghèo chịu lãnh nhục.

Phủ bá tước.

“A a a, Wright, anh xem, Trùng Trùng nhà mình bị đề rồi a!” Lý Thần nhìn tờ báo trong tay, lo lắng nói.

Wright thấy thế, cũng chạy tới xem cùng.

Hai phút sau.

Wright cuồng nộ, quăng tờ báo sang bên, thở phì phì hai cái, đen mặt nói: “Làm con ta mà lại bị người ta đề như vậy, Thần Thần, mau gọi điện thoại cho con sâu ú đó, gọi nó về!”

Lý Thần gật đầu, cảm thấy chí lý, vì thế lập tức đi gọi điện thoại ngay. Mà điều hai người họ quên chính là đối phương là đức vua nha, bò lên giường vua đã khó, nếu còn muốn áp đảo cả nhà vua thì...

Aizz, e là sẽ bị diệt sạch.

Trùng Trùng không có thói quen xem báo chí, cho nên cũng không biết gì về tin đồn giữa mình và Alphonse, cậu kêu xe ngựa, bảo quản gia xà yêu dẫn mình về nhà.

“Trùng Nhi... Trùng Nhi của ba...” Trùng Trùng vừa vào cửa, ba ba người máy đã nhào tới, ôm cậu vào lòng.

Trùng Trùng giật giật khoe môi, nickname của cậu bị đổi từ bao giờ vậy?

Wright kéo Lý Thần ra khỏi người Trùng Trùng, đen mặt nói: “Lý Trùng Trùng!”

Trùng Trùng giật mình, lập tức đứng thẳng lưng: “Có!”

Wright nhú mày: “Con có biết mình đã phạm sai lầm gì không?”

Trùng Trùng sững sốt, nhủ thầm: Coi bộ chuyện tối qua mình lỡ đề Alphonse đã bị các ba ba biết rồi, giờ hai người họ đang trách mắng mình? Vì thế Trùng Trùng cúi đầu, thì thào: “Tối qua con đã bắt cần đề Alphonse, con xin lỗi rồi, nhưng Alphonse vẫn không để ý tới con!”

Wright cùng Lý Thần liếc nhau, đại khái thì cũng đã hiểu rõ vấn đề, mới nói: “Con, đi vài bước cho ba xem!”

Tuy Trùng Trùng thấy khó hiểu, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi mấy bước. Wright cùng Lý Thần chống cằm, ra vẻ trầm tư, sau lại, Wright nháy mắt với Lý Thần một cái, Lý Thần lập tức đi tới, vỗ mông Trùng Trùng.

Cái vỗ không nặng không nhẹ, Trùng Trùng nghi hoặc, hỏi: “Ba ba, mông con dính gì à?”

Lý Thần cười ha ha, đáp: “Không có gì, ba chỉ muốn xem dạo này Trùng Trùng của ba có béo lên không thôi!”

Wright lại hỏi: “Con đề bệ hạ ở đâu?”

Trùng Trùng: “Trong hồ tắm!”

Wright cùng Lý Thần liếc nhau, trong lòng không ngừng cảm thán, aizz, trẻ con hiện giờ thật là, về phương diện này đúng là trưởng thành sớm thật, lần đầu tiên lại làm trong hồ tắm, độ khó cao nha...

Trùng Trùng nói tiếp: “Alphonse bảo con chà lưng, chà một hồi con đề lên anh ta, bộ anh ta quở trách, làm khó hai người sao?”

Lý Thần xấu hổ, ho khan một tiếng: “Trẻ hư, chuyện này tế nhị như vậy, đừng có nói toẹt ra như thế, biết không?”

Trùng Trùng cái hiểu cái không, gật đầu: “Con biết rồi, ba ba, hai người gọi con về có gì không?”

Wright nhú mày, nói: “Không có gì, chỉ là bảo con về lấy chút đồ mang đi thôi!”

Trùng Trùng: “Dạ!”

Wright cùng Lý Thần lại nghĩ, Trùng Trùng đã áp nhà vua, nhưng nhà vua vì thể diện không thể không nói là Trùng Trùng bị áp. Tuy nhiên, suy nghĩ của hai người họ đúng là quá đen tối, đề này vốn không phải là đề kia...

Trùng Trùng trò chuyện với Lý Thần, còn Wright thì chuẩn bị một ít đồ cho Trùng Trùng mang đi. Ông vào phòng ngủ, lấy Mân Côi cao trân quý để dành dùng trong chuyện phòng the của mình ra, nén đau, bỏ vào túi.

Có Mân Côi cao bôi trơn, tắm bổ, công hiệu từ từ, lại có hương hoa hồng nhàn nhạt, như ẩn như hiện khiến người ta có cảm giác muốn ngừng mà ngừng không được.

Mân Côi cao này không những dùng để bôi trơn, sử dụng lâu dài còn có tác dụng thắt chặt, hiện giờ còn đang trong quá trình nghiên cứu, nhưng nghe mấy lão già trong phòng thí nghiệm nói, nếu thoa lên người, còn có thể có công hiệu nhuận da, trắng sáng, dưỡng ẩm...

Mà quan trọng nhất là, bên trong còn có một ít xuân dược. Theo nghiên cứu thì chỉ cần bôi Mân Côi cao lên người, bất kể là thoa ở đâu, trong vòng mười phút, nhất định sẽ có phản ứng, thứ tăng tình thú tốt như vậy, cứ đưa cho con trai làm quà tân hôn đi.

Trùng Trùng dùng bữa tối ở phủ Bá tước. Nhớ tới dáng vẻ ăn cơm lần trước của Alphonse, cậu lấy hộp, mang một ít thức ăn về. Trước lúc đi, Wright đưa cho cậu một túi to, thần bí nói: “Nhớ kỹ, thứ làm thoải mái này hiệu quả lắm!”

Trùng Trùng không hiểu nụ cười thần bí của Wright, cậu cứ nghĩ là ba ba cho mình mỹ phẩm thoa da, vì thế cũng tự nhiên mang theo cả túi to đi về. Quản gia xà yêu đợi ngoài cửa, thấy Trùng Trùng đi tới, hỏi: “Điện hạ, có phải muốn hồi cung?”

Trùng Trùng gật đầu, nói: “Đúng nha, nhưng phải nhanh một chút, nếu không, hộp thức ăn tôi mang về cho Alphonse sẽ nguội mất!”

Quản gia xà yêu mỉm cười, hành lễ: “Dạ!”

Xe ngựa đời mới rất tuyệt, ngựa đã qua huấn luyện đặc biệt, có thể chạy rất nhanh, cho nên trong vòng năm phút đồng hồ, bọn họ đã về tới hoàng cung.

Quản gia xà yêu nhìn nhìn chiếc đồng hồ quả quýt của mình, nói: “Điện hạ, năm phút đồng hồ, nhanh lắm phải không?”

Trùng Trùng mặt mày tái mét chui ra khỏi xe, lúc đầu ngón chân cậu vừa chạm đất, bụng dạ liền đảo lộn, nôn ào ào ra ngoài... Quản gia xà yêu thấy thế, lại bắt đầu báo tin với mấy tòa soạn lớn.

Sắc trời đã tối, Trùng Trùng ôm hộp cơm, đi thẳng tới phòng ngủ của Alphonse, đồng thời, cậu cũng không quên bỏ túi đựng Mân Côi cao của Wright ở dưới chân giường đối phương.

Ôm hộp cơm đợi hơn mười phút, đức vua của chúng ta mới tiến vào, vừa tiến vào đã bắt đầu cởi quần áo, bỏ khăn che mặt ra. Vì giường của y ở bên trong, cho nên y cũng không nhìn thấy có một người đang ngồi trên đó.

Đến khi y bán trần truồng, cánh cũng lộ ra, Alphonse mới một mỗi lê vào, có trời mới biết hôm nay y đã làm cái gì?

Vì trong lòng vẫn còn ý đồ xấu với con sâu đó, cho nên hôm nay mỗi một việc đức vua của chúng ta đều làm loạn hết cả lên, trong đầu y đều là cái cảm giác muốn hôn môi với Trùng Trùng.

Cảm giác này rất ngộ, có chút giống với khi ăn kẹo đường, ngọt, mềm, mùi vị cũng không kém món kẹo đường là bao nhiêu. Nhà vua của chúng ta tự giấu chính mình, có lẽ là do y cảm dục quá lâu, cho nên mới suy nghĩ lung tung như vậy?

Ngẩng đầu lên, thấy Trùng Trùng đang ngồi trên giường mình, nở nụ cười lấy lòng, trong nhất thời, y cảm thấy thật ngọt ngào.

“Alphonse, hôm nay tôi về nhà ba ba, có mang một ít thức ăn về nè, anh có muốn ăn không?” Trùng Trùng lấy lòng.

Alphonse nhú mày, y quả thật đói bụng, nhưng hiện tại lại không muốn nhìn thấy con sâu này, cho nên y đã chọn cách chẳng thèm ngó tới đối phương, ngả lên giường, trùm chăn lại.

“Nè, anh không có chút lễ độ gì nha!” Trùng Trùng có chút không vui.

Ấy da, chắc Trùng Trùng là người đầu tiên dám nói nhà vua thiếu lễ độ, quả nhiên, nhà vua tức giận, kéo chăn ra: “Cậu mới thiếu lễ độ, còn chưa được tôi cho phép đã vào phòng ngủ của tôi, tôi phải lễ độ cho cậu bò lên giường tôi à?”

Trùng Trùng trừng hai mắt: “Thầy dạy lễ nghi có nói, chờ sau khi chúng ta kết hôn, thì anh là của tôi, giờ tôi ngồi lên chiếc giường tương lai của mình, có gì là phạm pháp!”

Là tên ngu ngốc nào định ra vậy? Alphonse muốn nổi điên lên.

“Còn nữa nha, tôi mang cơm về cho anh ăn, thế mà anh lại coi thường tôi, cho dù anh có là vua thì cũng không thể xem thường lòng tốt của người ta với anh như vậy!” Lần này Trùng Trùng thật sự tức giận, cậu oán hận, trừng nhà vua.

Bị trừng, nhà vua chột dạ, nếu người này mà biết suy nghĩ trong ngày nay của y, nhất định sẽ bị cười chết, cho nên nhà vua của chúng ta lại hừ một tiếng, tiếp tục coi thường lời của Trùng Trùng.

Trùng Trùng thở phì phì, ngồi trên giường nhà vua, mở hộp thức ăn ra, bên trong là gạo trắng, còn có nhiều thức ăn màu sắc sặc sỡ, trông ngon miệng vô cùng.

Alphonse nuốt một ngụm nước miếng, thật ra thì y vẫn chưa ăn cơm trưa lẫn cơm chiều, giờ lại thấy thức ăn ngon như vậy, không nuốt nước miếng mới là chuyện lạ.

Trùng Trùng như đang giận dữ Alphonse, cậu lấy đũa gấp thức ăn, nhai nhóp nhép, tiếng nhai rất lớn, khiến nhà vua của chúng ta ngứa ngáy tâm tư.

Trùng Trùng cố ý ăn như hổ đói, đến cả chuyện dính cơm trên mặt cũng không hay. Cậu chỉ muốn chọc cho tên vua thối tha đó tức chết, người ta cố tình mang cơm về cho anh ta ăn, vậy mà anh ta cũng không thèm ngó, hừ, đây chính là chỗ cơm mỡ hôi và xương máu của ba ba, không thể lãng phí. Hơn nữa, Trùng Trùng cũng thầm quyết định, sau này không bao giờ mang cơm về cho Alphonse ăn nữa.

Trùng Trùng ăn xong, mang hộp cơm rỗng tuếch đi một hơi, còn Alphonse thì ngồi ngây ra trên giường...

Lá gan của con sâu này lớn tới vậy?

Sao cậu ta có thể ăn mảnh, để chồng mình bị đói?

Con sâu chết tiệt đó dám ăn ngon lành trước mặt y như vậy...

Đúng là tức giận a a a a a...

Vì thế, nhà vua và hoàng thân Zosya bắt đầu chiến tranh lạnh...

11. Chương 11

.

.

Hai người chiến tranh lạnh, kết quả là...

Người dẫn chương trình ưu tú nhất trong giới giải trí ở tỉnh cầu Lala đang thảo luận với đức vua và hoàng thân Zosya về tình huống hôn lễ: “Bệ hạ, đến lúc đó người nắm tay hoàng thân Zosya xuất hiện hay là để đường phụ của hoàng thân Zosya nắm tay y bước ra?”

Nhà vua ngáp một cái, nhìn ra ngoài cửa sổ...

Người dẫn chương trình lại nhìn về phía Trùng Trùng.

Trùng Trùng ngược cảm, nhìn về phía chân trời...

Người dẫn chương trình lau mồ hôi, cẩn thận gọi: “Bệ hạ!”

Nhà vua uống một hớp trà, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ: “Nhà người cứ quyết định là được rồi!”

Người dẫn chương trình sợ chết khiếp, anh ta nào dám chứ, nếu tới khi đó quyết định của anh ta làm nhà vua vui thì đương nhiên là sẽ được khen thưởng, nhưng nếu không vui, thì kiếp dẫn chương trình của anh coi như xong rồi.

“Vậy hoàng thân Zosya thì sao?” Người dẫn chương trình mang chút hy vọng cuối cùng của mình gửi gắm lên người Trùng Trùng.

Trùng Trùng gãi đầu, lẩm bầm: “Aizz, gần đây tóc mình khô quá, chắc là phải đi dưỡng lại thôi!”

Người dẫn chương trình: “.....”

Mai đã cưới hỏi tới nơi rồi, theo lý thì hai phu phu nhà này phải vui vẻ mới đúng, sao bầu không khí lại quỷ dị như vậy?

Hơn nữa, hôm qua không phải nói hai người ở cùng phòng, hôm nay hoàng thân Zosya về nhà còn tự làm cơm mang về cho bệ hạ, món mà hai người ăn hình như là cơm tình nhân nữa mà, chẳng lẽ hai người họ không phải mà ăn cơm hộp mà là ăn trứng thuốc nổ rồi sao?

Người dẫn chương trình cũng hết cách rồi, vì hôn lễ của nhà vua đến quá đột ngột, mấy hôm trước cũng là vội vàng chọn địa điểm kết hôn, còn có cách thức bài trí nữa, mai là tới rồi, anh là đặc biệt đi tới đây định tìm hai người họ thương lượng một chút nha.

Tới lúc đó, hàng tỉ con dân trên tỉnh cầu Lala đều xem trực tiếp trên TV, mà cũng có thể là sẽ phát sóng ra mấy hành tinh khác, cho nên, tuyệt không thể làm xấu mặt được...

Sau một buổi trời, người dẫn chương trình ủ rũ nói: “Như vậy, để đường phụ của hoàng thân Zosya nắm tay y ra, bệ hạ, hoàng thân, hai người có ý kiến gì không?”

Nhà vua tiếp tục nhìn ra cửa sổ.

Trùng Trùng tiếp tục nhìn lên trần nhà.

Người dẫn chương trình mồ hôi đổ đầy mặt.

Chờ người dẫn chương trình đầu đầy mồ hôi lui ra, quần gia xà yêu bước vào, cười khê: “Bệ hạ, điện hạ, kể tiếp là ba đài truyền hình Công Quân, Thụ Quân, Hồ Công muốn tiến hành phỏng vấn hai người một lượt!”

Nhà vua ‘ừ’ một tiếng, quần gia xà yêu mỉm cười lui ra, mời phóng viên vào.

Ba phóng viên vừa vào đã tiến hành chụp một tá hình nhà vua và Trùng Trùng, một cậu trai lớn mật có đôi người trong như nước thề lưỡi nói: “Bệ hạ, quan hệ giữa người và hoàng thân Zosya thân mật như vậy, sao hai người lại ngồi cách nhau xa như thế?”

Nhà vua nhìn nhìn bằng tên của cậu ta, trên đó viết ba chữ ‘Đài Thụ Quân’, Alphonse nhớ kỹ, đài Thụ Quân rất đáng ghét, sau này không cho bọn họ phát tin tức nữa.

Phóng viên đài Công Quân cũng phụ họa, “Đúng nha, đúng nha, chúng tôi muốn chụp bức ảnh thân mật cho hai vị, để con dân ở tỉnh cầu Lala chúng ta nhìn thấy hai vị đang hạnh phúc...”

Đài Hồ Công kê tai nói nhỏ với đài Thụ Quân: “Tôi cảm thấy chuyện giữa bệ hạ và hoàng thân có chút giả nha!”

Đài Công Quân cười ha ha nhìn nhà vua và Trùng Trùng, hai người ngấm một chút, tuy là hiện giờ hai người họ đang giận nhau, nhưng dù sao cũng phải giữ thể diện, còn chưa kết hôn đã chiến tranh lạnh, các con dân trong thành phố mà biết sẽ cười cho chết. Vì thế hai người ngoài cười nhưng trong không cười, nhích lại gần nhau.

Trùng Trùng nhủ thầm, Alphonse che mặt thế còn chụp ảnh làm cái gì? Cho dù có chụp được, thì không phải cũng là bị miếng vải đen bao lại, đúng là khó chịu chết được.

Đài Thụ Quân: “A a a, hai người thật là ân ái nha, nhưng nếu như bệ hạ có thể ôm eo hoàng thân Zosya thì càng tuyệt hơn nha!”

Vì thế, đức vua buồn bực ôm cái eo mảnh mai của Trùng Trùng, còn Trùng Trùng cũng miễn cưỡng nở nụ cười.

Chờ ba phóng viên đó chụp hình xong, giằng co hơn nửa ngày sau mới chịu về. Ba phóng viên vừa nhấc chân đi ra, nhà vua và Lý Trùng Trùng đã xô nhau, người nhìn ra cửa sổ, kẻ nhìn lên trần nhà.

Quản gia xà yêu cảm thấy hai người có chút kỳ quái, nhưng cũng không tung tin này ra ngoài. Tuy là mấy tin đó đều có tính phí, nhưng nếu so với tiền lương công tác của anh ta thì chút tin tức này cũng chỉ là tiền tiêu vặt mà thôi.

Cho nên, những tin nên nói tuyệt không buông tha, còn những tin không nên nói, thì phải bịt chặt cái mồm mình lại.

Một ngày chiến tranh lạnh, hai người chia nhau ra dùng bữa tối xong, oán hận lên giường ngủ.

Hôn lễ được cử hành vào sáng sớm hôm sau, theo như tập tục ở tỉnh cầu Lala, người ở phía dưới có thể do cha mình nắm tay dắt vào lễ đường, cũng có thể là do bạn đời nắm tay cùng nhau tiến vào. Hôn lễ của đức vua, tất nhiên là cũng có những lễ tiết rườm rà hơn ai hết.

Hôn lễ của nhà vua là phải có diễu hành, có xe hoa, còn có thật nhiều binh lính theo đuôi, để các con dân ở tỉnh cầu Lala thấy được đức vua của bọn họ oai hùng cỡ nào.

Mới sáng sớm Trùng Trùng đã bị quản gia xà yêu đánh thức, kể đó, Andy lấy lễ phục ra, sau đó lại tới thêm một đám hóa trang, họ nhìn nhìn mặt Trùng Trùng một hồi, quyết định không hóa trang, bầu không khí mới bắt đầu yên tĩnh lại.

Mặc lễ phục kết hôn, trong lòng Trùng Trùng có chút bất an, thật sự phải kết hôn sao? Giờ này cậu thấy có chút hối hận, không biết có nên đào hôn không đây?

Ba ba nói, kết hôn với người mình thích sẽ rất hạnh phúc, nhưng cậu không thích Alphonse, Alphonse cũng không thích cậu, hai người ở cùng nhau sẽ hạnh phúc sao?

Trùng Trùng nhăn mặt, bắt đầu sầu não không thôi.

Anh ta là vua, chẳng lẽ không thể rộng lượng một chút sao? Cậu chỉ không cẩn thận dè anh ta xuống hồ tắm, hơn nữa, cậu cũng có xin lỗi rồi nha, vậy sao Alphonse lại không chịu tha thứ cho cậu?

Nhưng nếu như cậu đào hôn, ba ba sẽ bị tiêu hủy, đại ma vương Wright và hai người cha của ông ấy cũng sẽ bị giết, khi đó cho dù cậu còn sống thì cũng có ích gì đâu?

Vào lúc này, phụ phụ Wright đi vào phòng Trùng Trùng, thấy cậu mặt ủ mảy chau, Lý Thần đau lòng, hỏi: “Trùng Trùng, sắp kết hôn rồi, sao con còn nhăn nhó như vậy?”

Trùng Trùng bĩu môi, cảm thấy ầm ứ vô cùng, nếu không phải vì bảo vệ cho người nhà của mình, cậu sẽ không lấy tên vua cận bã đó đâu.

Lý Thần thở dài, ôm Trùng Trùng vào lòng, sờ sờ đầu cậu, nói: “Trùng Trùng à, kết hôn phải thật vui vẻ, bằng không để mọi người trông thấy mặt con như vậy sẽ tưởng là con không hạnh phúc đó. Ba ba biết con không muốn rời xa ba ba, ba ba thề, cho dù Trùng Trùng có gả cho bệ hạ, ba ba vẫn tốt với Trùng Trùng, vẫn sẽ làm cơm ngon cho Trùng Trùng ăn...”

Nghe tới đó, Trùng Trùng rơi nước mắt.

Nghĩ tới chuyện ba ba tốt với mình như vậy, mà mình lại còn muốn đào hôn, Trùng Trùng cảm thấy mình đầy tội lỗi, cậu vui đầu vào lòng Lý Thần, chờ khóc thỏa thích xong mới nở nụ cười, đúng vậy, nếu dễ dàng đào hôn như vậy thì không phải là Lý Trùng Trùng cậu.

Lý Trùng Trùng cậu là con sâu kiên cường nhất trên thế giới, có thân phận quý tộc, từng sống cuộc sống bình dân, nếu cậu đã gặp vận may, vậy thì sẽ cố mà hưởng thụ cái cảm giác làm hoàng phu vậy.

Lễ đường kết hôn của hai người cách hoàng cung có hơi xa, đây là lễ đường do một nhà thiết kế thượng đẳng thiết kế cho nhà vua, nhưng cho đến khi nhà thiết kế ấy qua đời, cũng không thấy được dáng vẻ lúc nhà vua mặc lễ phục tiến vào lễ đường, sau lại, nhà vua đã dùng lễ đường này để dành trưng bày tranh của các danh nhân.

“Đi thôi, Trùng Trùng, hai ba ba sẽ theo con, từ đây tới lễ đường, tuyên thệ trước thượng đế, mỗi một bước, con đều phải nở nụ cười hạnh phúc, như vậy, con mới có thể nhận được hạnh phúc quý giá nhất của thế giới này!” Lý Thần nắm tay Trùng Trùng, cười khẽ.

“Thật vậy sao?” Trùng Trùng hỏi.

Lý Thần mỉm cười gật đầu. Lúc này Wright cũng nói: “Chẳng lẽ con không tin lời ba ba sao?”

Trùng Trùng rất nghe lời, vì thế nở nụ cười vô cùng vui vẻ, phải nha, phải hạnh phúc...

Bên ngoài đại diện của đức vua trải thảm đỏ như hoa hồng đại diện cho tình yêu, thảm trải dài tới tận cửa cung, quanh thảm còn có các thủ vệ mặc quân trang oai vệ.

Phía sau thủ vệ là các phóng viên. Lúc Lý Thần nắm tay Trùng Trùng bước ra, mấy tiếng lách tách lách tách không ngừng vang lên.

Đã sớm nghe nói dưỡng phụ của hoàng thân Zosya là một người máy, xem ra đúng thật là như vậy. Không ngờ người máy lại có thể tạo nhả, có khí chất quý tộc như thế.

Trùng Trùng mỉm cười suốt, ba ba nói, chỉ cần nở nụ cười, là có thể hạnh phúc...

Mỗi một bước đi, Trùng Trùng đều nắm chặt tay Lý Thần, Lý Thần thấy thế, vỗ nhẹ lên tay cậu, ý bảo cậu đừng khẩn trương. Nhìn thấy nụ cười ôn hòa của ba ba, Trùng Trùng cảm thấy hạnh phúc đang ở ngay trước mắt mình rồi.

Nếu trước đây không gặp được ba ba, có lẽ cậu đã biến thành một con sâu hoang dã, không biết sẽ bị con nào đó nuốt vào trong bụng, cũng không có thể tới trường, được giáo dục tốt đẹp đến thế.

Hơn nữa, ba ba rất tốt với cậu, dù có hơi keo kiệt một chút, nhưng cũng sẽ đem số tiền keo kiệt đó mua những thứ có dinh dưỡng cho cậu ăn, cho nên, cậu rất hạnh phúc.

Tuy là ba ba có một bạn đời rất bá đạo, nhưng vì ông ấy yêu ba ba nên cũng sẵn tiện thương lấy cậu một chút, đó cũng là hạnh phúc.

Ngẩng đầu, dựng thẳng lưng, Trùng Trùng cười vô cùng đẹp mắt. Trên gương mặt trắng nõn còn vương một chút nước mắt, nhìn vào vô cùng hài hòa. Các phóng viên thấy một Trùng Trùng xinh đẹp, lại càng chụp điên cuồng.

Trùng Trùng không nhớ rõ là mình đã đi bao nhiêu bước, cậu chỉ biết là cửa cung cách mình ngày càng gần, ngày càng gần. Nơi có có bạn đời của cậu, anh ta ở đó đợi cậu, sau đó cả hai sẽ cùng lên xe hoa.

Nhìn bóng đen cách mình ngày càng gần, Trùng Trùng cảm thấy tim mình đập rộn lên, thân hình anh ta mảnh mai, nhưng lại không hề gầy yếu, ngược lại còn cho người ta một cảm giác uy nghiêm. Chỉ cần anh ta đứng đó, tất cả mọi người sẽ như ngừng thở...

Bởi vì anh ta là vương giả, là vua của tinh cầu này.

“Bệ hạ, xin giao Trùng Trùng lại cho người!” Giao con mình lại cho đối phương, Lý Thần ghen ngào.

“Ta sẽ thực hiện lời hứa của mình!” Đức vua đã nói như thế.

Vì thế, nhà vua mang chiếc mặt nạ bạc, nắm tay Trùng Trùng. Thấy người nọ nắm tay mình, cảm giác dịu dàng đó khiến Trùng Trùng có cảm giác như đối phương thật sự yêu mình.

“Alphonse, những lời anh vừa nói giả tạo quá nha!” Trùng Trùng buột miệng thốt ra một câu.

Đúng vậy, rất giả tạo, người khác đều nghĩ đó là lời thề tốt đẹp, nhưng chỉ có hai người họ biết, đó là giả.

Alphonse cong khoe môi, nói: “Tôi là thật lòng!” Muốn sống cùng cậu.

Trùng Trùng cũng cười ha ha: “Tôi cũng thật lòng!” Biết anh không thương tôi, đây chẳng qua là trách nhiệm.

Vì thế, Alphonse nắm tay Trùng Trùng, chuẩn bị ngồi lên chiếc xe hoa xinh đẹp. Trùng Trùng vừa bước tới, muốn ngồi xuống, lại thấy trên ghế ngồi có một con sâu nho nhỏ, cậu sợ tới mức nhảy dựng lên, chui thẳng vào lòng Alphonse.

Còn Alphonse thì thế nào, một chân trên xe hoa, một chân còn trên mặt đất, bị Trùng Trùng làm một vố như vậy, thiếu chút nữa đã ngã âm xuống đất. Nếu không phải đám thị vệ cạnh bên hoảng thần, vội vàng lao tới đỡ nhà vua của mình, thì e là y đã ngã chống vó.

Trong giây phút mọi người như ngừng thở, thì cạch một tiếng, có thứ cứng rắn gì đó rơi xuống đất.

Trên lớp đá cẩm thạch có một thứ màu bạc đang xoay tròn, mọi người tập trung nhìn vào, thì ra đó là mặt nạ của nhà vua chúng ta, lại ngược lên nhìn nhà vua, mọi người kinh diễm...

Trùng Trùng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi ngươi màu tím đang giận sôi lên của Alphonse, cậu biết, mình lại gây họa nữa rồi.

12. Chương 12

.

.

Gương mặt anh tuấn của nhà vua bại lộ trong không khí, khiến những người tại đó như ngừng thở, ước chừng một phút sau, có mấy tiếng hít khí vang lên, các phóng viên kích động lệ nóng lưng tròng bắt đầu quay camera, truyền hình cảnh tượng khiến toàn bộ con dân trên tinh cầu đều phải khiếp sợ.

Phóng viên phía đài Thụ Quân khóc lê hoa đái vũ: “Đức vua của chúng ta không phải một ông cụ vừa già vừa xấu mà là một mỹ nam tử vô địch thế giới, lại càng kinh sợ hơn chuyện ngài là một người bất lực... A a a a, thật ghen tị với hoàng thân Zosya, ngài ấy vậy mà lại chiếm được trái tim bệ hạ...”

Phóng viên đài Công Quân mồ hôi đầy mặt: “Nếu bệ hạ chọn tôi làm bạn đời của người, tôi tình nguyện làm người bên dưới, mọi người nhìn xem, bệ hạ của chúng ta cường đại uy vũ, vẻ mặt của bệ hạ chúng ta kiên nghị uy nghiêm, còn có cả ánh mắt của bệ hạ chúng ta như băng sơn xinh đẹp, ta sắp sa vào...”

Phóng viên đài Hồ Công bình tĩnh đẩy kính mắt: “Hỡi các công dân, dung mạo tuyệt mỹ của bệ hạ lưu truyền hậu thế, nhưng liệu có tạo thành thương tổn gì cho cả hệ tinh cầu không nhỉ?”

Mấy chục tia chớp vang lên, bấy giờ Trùng Trùng mới phục hồi tinh thần lại, sợ tới mức nhảy dựng lên, cậu đưa tay che mặt nhà vua, đồng thời cũng không quên tháo cái mũ của mình xuống ‘che giấu’ cho ai đó.

Cậu biết, những người trông thấy mặt vua, ngoài chết ra, thì phải gả cho anh ta, Trùng Trùng cũng không biết là mình đang sợ cái gì, cậu chỉ theo bản năng che lại, che lại, nhất định phải che lại...

Lúc này, mọi người ồ lên, nhủ thầm, thì ra hoàng thân Zosya của chúng ta là một người hay ghen, không muốn để dung nhan của người mình yêu lộ ra trước mặt mọi người...

Trùng Trùng bối rối, hô: “Mau lấy mặt nạ của bộ hạ tới, mau lấy mặt nạ của bộ hạ tới!”

Bấy giờ, quần gia xà yêu mới kịp lấy lại tinh thần, vội vàng nhặt chiếc mặt nạ lên, đưa tới. Trùng Trùng cũng không nói gì, định đeo mặt nạ lại cho nhà vua.

Nhà vua mỉm cười, đẩy chiếc mặt nạ Trùng Trùng đưa tới ra, nói: “Thật ra đây là một ngọc nhiên mà ta và bạn đời của ta muốn tặng mọi người nhân ngày thành hôn!”

Cái gì?

Mọi người khiếp sợ, nhất là Trùng Trùng...

Lúc trước vì nhìn thấy mặt anh ta mà anh ta đã uy hiếp cậu, buộc cậu phải đồng ý, không ngờ, giờ anh ta lại cười nói, bảo là ngọc nhiên dành cho mọi người.

Như vậy, có phải là đồng nghĩa với chuyện cậu bị... chơi xỏ?

Nghĩ tới đó, Trùng Trùng nổi điên lên, muốn rời khỏi nơi này. Không ngờ nhà vua lại nắm tay cậu, dùng đôi mắt màu tím mị hoặc đó nhìn cậu, trong thoáng chốc, cảm giác nguy hiểm quần quanh thân Trùng Trùng.

“Trước đây bởi vì diện mạo của ta có thể sẽ tạo thành bất tiện cho mọi người, giờ đã kết hôn, ta định công bố nó với hậu thế, như vậy, mọi người sẽ không còn nói hoàng thân Zosya đã lấy phải một lão già xấu xí!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ngờ là nhà vua lại vì hoàng thân Zosya, hy sinh như vậy.

“Tuy là ta từng nghĩ chỉ muốn để cậu ấy thấy mặt ta thôi, nhưng cũng hết cách rồi, mọi người đều nói ta vừa già vừa xấu, cho nên hôm nay, hoàng thân Zosya cố tình bảo ta lộ diện!” Nhà vua nói xong, vội vàng đi tới, nói khẽ với Trùng Trùng, “Muốn cậu phối hợp một chút, cũng không được sao?”

Trùng Trùng sửng sốt, đến giờ cậu mới hiểu là này giờ Alphonse đang làm điệu bầu không khí, vì thế mới cười hì hì, nói: “Sao rồi? Mọi người có ngạc nhiên không?”

Cả đám lau mồ hôi, đúng là ngạc nhiên thật.

Alphonse xoa nhẹ đầu Trùng Trùng, chỉnh lại mái tóc của cậu. Cảnh tượng ấy đúng là đẹp đến không nói thành lời, khiến mọi người cảm thấy nhà vua đúng là yêu hoàng thân Zosya chết đi sống lại.

“Zosya nhà chúng tôi có chút tùy hứng, mong là mọi người không chê cười!” Alphonse nói xong, trong tiếng kính hô của mọi người, bế Trùng Trùng lên xe hoa.

Ngồi xuống xe, Alphonse đặt Trùng Trùng xuống, dù sao thì hình tượng cũng rất quan trọng nha.

Có rất nhiều người dân tới xem nhà vua và hoàng thân Zosya, con đường ở đế đô đầy người, đương nhiên là cũng có nhiều du khách đến từ các hành tỉnh khác.

Vẫy tay suốt dọc đường, Trùng Trùng cảm thấy tay mình sắp rụng ra rồi, đến cả nụ cười cũng sắp cứng thành đá, hơn nữa cậu còn chưa ăn điểm tâm, bụng đói cồn cào.

Cũng may là tiếng reo hò của dân chúng rất lớn, nếu không thì cậu đúng là mất mặt chết đi được.

“Lý Trùng Trùng, tốt nhất là cậu ngồi yên đó cho tôi, bằng không, trở về tôi sẽ đánh mông cậu!” Bất chợt, giọng nói của Alphonse rơi vào tai Trùng Trùng, Trùng Trùng cho đó là ảo giác, xoay qua nhìn Alphonse, lại thấy y đang quay qua bên kia phát tay với các công dân, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Tôi nhất định sẽ đánh cho mông cậu nở hoa!”

Nhắc tới đánh mông, Trùng Trùng lại nhớ tới cái đêm đó, nhà vua mà đánh người thì đúng là không hạ thủ lưu tình, mỗi một cái tát đều khiến cậu đau nẩy lên, cho nên Trùng Trùng bị dọa sợ, tiếp tục mỉm cười, phát tay...

“Alphonse, anh không mang mặt nạ nữa sao?” Trùng Trùng cũng học bộ dáng của Alphonse, vừa cười vừa nói.

“Nếu tiếp tục ra vẻ thần bí nữa, người ta sẽ nói mình kiêu căng!” Alphonse đáp.

“Vậy anh phải lấy hết tất cả bọn họ về nhà sao?” Trùng Trùng sợ hãi, nói.

Alphonse sững sốt, khước miệng bồng câu lên một nụ cười: “Đúng nha, phải tính sao đây? Nhiều người nhìn thấy mặt tôi như vậy, có phải tôi sẽ thu làm hậu cung cứu vãn không?”

Trùng Trùng cũng vội vàng gật đầu, phụ họa, “Được đó, được đó, như vậy chúng ta chờ ly hôn đi!”

Alphonse đen mặt: “Cậu đừng có mơ!”

Trùng Trùng hừ một tiếng, tiếp tục phát tay.

“Cậu là nguyên phối, có biết không?” Alphonse đột nhiên nói: “Cũng không phải thấy mặt tôi sẽ phải lấy tôi hay phải chết, chủ yếu là cậu đã phát hiện bí mật của tôi, nên tôi mới để cậu gả vào nhà!”

“Bí mật?” Trùng Trùng sững sốt, bấy giờ cậu mới sực nhớ là Alphonse có một đôi cánh, nhưng trên tinh cầu Lala đúng thật là không có loài điều yêu, nói cách khác, cánh chính là bí mật của anh ta sao?

Alphonse thấy Trùng Trùng đã hiểu, trầm mặc.

Khi đó, những ô nhục cùng ngược đãi mà y phải chịu, Trùng Trùng làm sao biết được. Lúc đó y đã tự nhủ với lòng, chỉ cần có thể sống sót là được, y không cầu cảm y ngọc thực, chỉ cần y có thể sống ấm no là đủ...

Hơn nữa, có ai ngờ một kẻ chịu nhục ở xóm nghèo giờ lại thành vương giả... Mà y, cũng đã khiến những kẻ ức hiếp y phải chịu những hình phạt đích đáng.

Lúc y mới lên làm vua vì sợ bị người ta nhận ra, cho nên mới dùng khăn che mặt lại. Sau lại, đợi khi y giải quyết hết đám người đó, thì y cũng đã quen giam mình trong góc tối.

Người biết được bí mật của y chỉ có Trùng Trùng và Guard. Trong lúc y sa sút tinh thần, Guard đã giúp y, tuy hai người họ đều là những đứa trẻ trong xóm nghèo đó, nhưng do Guard từng bố thí cho y một chút thức ăn, y mới có được thành tựu hôm nay.

Thu lại những suy nghĩ băng qươ của mình, Alphonse không muốn nghĩ tới những chuyện khiến y thị huyết nữa. Nhìn người đang cố mỉm cười bên cạnh, y điều chỉnh lại tâm trạng mình, tiếp tục phát tay.

“Không phải cậu là sâu à? Sao lại sợ sâu?” Bất chợt, Alphonse lại hỏi: “Chẳng lẽ là cậu cố tình?”

Trùng Trùng run lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Ai quy định là sâu thì không thể sợ sâu?”

Alphonse nghe vậy, lạnh lùng nói: “Khuya nay cậu sẽ biết tay tôi!”

Trùng Trùng cảm thấy mình thật là oan ức, sở dĩ cậu sợ sâu là vì một ngày nọ cậu không cẩn thận nhìn thấy tám ảnh lúc cậu còn là sâu, cậu cảm thấy nó quá xấu, hơn nữa vì cậu là trùng tộc, cho nên có một số loài sâu không biết tên chạy tới dựa dẫm cậu, nếu dựa dẫm thôi thì cậu không nói, lại còn thường xuyên xuất hiện trên bàn ăn, bồn tắm, trên giường cậu, làm riết cậu mắc luôn chứng sợ sâu.

Vất vả lắm mới tới được lễ đường, dưới hàng vạn con mắt và camera soi mói, hai người ‘hạnh phúc’ đi vào lễ đường trang trọng. Những người dân chờ trước cửa lễ đường thấy gương mặt tuấn mỹ của nhà vua, tức thì, trái tim nhảy lên kịch liệt, thiếu đường khí, hôn mê bất tỉnh.

Cũng may là hôn lễ của nhà vua được chuẩn bị rất kỹ lưỡng, để phòng ngừa trường hợp giẫm đạp lên nhau, trên mỗi một đoạn đường đều có xe cứu thương chờ ở phía sau, cho nên mấy công dân ngất xỉu đó đều được đưa đi cấp cứu kịp thời.

Lễ đường trang trọng, lấy màu vàng và màu trắng làm chủ đạo. Tuy nhiên, cảm giác trang trọng đó khiến mặt các hoàng tộc cứng đờ, cơ hồ bọn họ đều quên mất, đây là hôn lễ, chứ không phải tang lễ nha!

Đến khi giai điệu tân hôn quen thuộc vang lên, mọi người mới nở nụ cười, tầm mắt chuyển ra phía cửa, cùng chờ đợi đôi tân giai nhân bước vào.

Lúc hai người ‘ân ái’ vừa đặt chân vào, mọi người lập tức kẻ tai nói nhỏ: “Đó là ai vậy? Đẹp quá nha?”

“Khốn kiếp, nắm tay hoàng phu thì nhất định là đức vua rồi, chẳng lẽ đến cả người của vua cũng có kẻ dám động vào sao?”

“Wow, cho tới bây giờ tôi cũng không biết là đức vua đẹp tới vậy nha. Nếu sớm biết thế, tôi đã bám theo ngài ấy rồi, hối hận muốn chết đi được! Là tên ngu ngốc nào nói nhà vua là người quái dị, tôi muốn làm thịt hắn ta...”

“.....”

Thật hiếm khi Guard mang theo một cây quạt rất không phù hợp với trang phục của mình, anh ta quạt quạt mấy cái, vuốt vuốt tay, nở nụ cười, “Ai da, cuối cùng Alphonse nhà chúng ta cũng ra quầy rồi!”

Đứng giữa lễ đường là một ông cụ mặc áo choàng đen, tay cầm một quyển sách cổ xưa hoa lệ, trên sống mũi đeo một cái mắt kính, ánh mắt của ông ấy khiến lòng Trùng Trùng ấm áp, đó giống như là ánh mắt của ba ba cậu yêu nhất đang nhìn cậu.

Hai người đứng trước mặt ông cụ, bấy giờ, ông cụ hiền lành bắt đầu đọc diễn văn, diễn văn tất nhiên là những lời chúc phúc cho hai người rồi.

Ông cụ đọc xong, từ ái nói với nhà vua: “Alphonse Acle, ngài có bằng lòng cùng Zosya Natera kết làm bạn đời, cả đời này, bất kể là giàu có, đối mặt với bao nhiêu dục vọng hấp dẫn, chỉ chung thủy với một mình cậu ấy hay không?”

Alphonse vuốt cằm, nhìn Trùng Trùng bằng ánh mắt ‘thâm tình’, nói: “Tôi bằng lòng!”

“Zosya Natera, cậu có bằng lòng cùng Alphonse Acle kết làm bạn đời, bất kể đối phương có bận rộn cỡ nào, thậm chí lạnh nhạt với cậu, cậu cũng luôn ở cạnh ngài ấy, cho ngài ấy vòng tay dịu dàng không?”

Trùng Trùng há miệng thở dốc: “Tôi... Ưc...”

Mọi người ngây ra, một cảnh tượng duy mỹ, lãng mạn, trong thoáng chốc bị hủy hoại nghiêm trọng. Lúc này, hai gò má Trùng Trùng đỏ bừng, lo lắng nhìn về phía Alphonse.

Phải mất cả đời ông cụ mới nhìn thấy được một cảnh thế này, vì thế mỉm cười, hỏi lại: “Cậu có bằng lòng không?”

Trùng Trùng chớp đôi mắt to vô tội: “Tôi bằng... Ưc...”

Ông cụ: “.....”

Mọi người: “.....”

Camera: “.....”

Alphonse lên tiếng: “Cậu ấy nói đồng ý!”

Trùng Trùng túm góc áo Alphonse, nắc lên một cái, nói: “Không... Ưc...”

Mọi người ồ lên, chẳng lẽ hoàng thân Zosya định hủy hôn sao? A a a, mau hủy hôn đi, mau hủy hôn đi, bọn này chờ lâu lắm rồi nha.

Mặt Alphonse đen ngòm, đôi ngươi như thủy tinh trùng Trùng Trùng.

“Không phải... Tôi bằng... Ưc... lòng!” Trùng Trùng hoảng sắp khóc lên, do cả ngày không ăn cơm, cậu đói đến nắc cục luôn, sớm không nắc muộn không nắc, lại nắc ngay lúc này, đúng là...

Ông cụ đẩy kính mắt: “Zosya Natera, rốt cuộc thì cậu có đồng ý hay không?”

“Ưc...” Trùng Trùng hai mắt lưng tròng, nắc mấy cái liên tiếp.

Trùng Trùng nhìn Alphonse, chỉ thấy mặt anh ta lạnh như băng, ánh mắt sắc bén, Trùng Trùng cảm thấy cậu sắp bị Alphonse dùng ánh mắt giết chết. Cậu lại nhìn ông cụ, thấy ông ấy vẫn nhìn mình bằng ánh mắt từ ái...

Trùng Trùng hít một hơi thật sâu, lại nấc thêm một cái. Đành vậy, cậu kiễng mũi chân, một tay câu lấy cổ Alphonse, hôn lên môi y...

Trong khoảnh khắc, cả lễ đường vỗ tay như sấm...

13. Chương 13

.

.

Đài Thụ Quân: “A a a, hoàng thân Zosya của chúng ta lại nấc cục ở một nơi thần thánh thế này, hơn nữa, sau khi hôn bệ hạ, nấc cục cũng hết, tôi cũng muốn hôn... Ưc...”

Đài Công Quân: “Vào thời khắc quan trọng nhất, hoàng thân Zosya của chúng ta lại nấc cục, trong lúc cấp bách, cậu ấy đã dùng cách thức nguyên thủy nhất để thể hiện tình yêu và lời thề của mình với bệ hạ...”

Đài Hồ Công: “Mọi người có nhìn thấy không, đức vua của chúng ta đang đỏ mặt, trông đẹp quá nha! Tuy nhiên, mặt của hoàng thân Zosya lại càng đỏ, nhất là cái lúc cậu ấy hôn bệ hạ, tình yêu của hai người họ như hút chúng ta vào, tôi tin, tình yêu của bệ hạ và hoàng thân Zosya sẽ vững bền nhất tình hệ, một đôi phu phu có sức thu hút nhất...”

Nhìn cảnh tượng hạnh phúc trước mặt, ông cụ nở nụ cười: “Như vậy, từ nay về sau, hai người sẽ trở thành bạn đời của nhau, hai người phải nhớ kỹ lời thề của hôm nay!”

Trùng Trùng xấu hổ đỏ mặt, gục đầu xuống.

Hai má Alphonse cũng hồng hồng, nhưng y vẫn bình tĩnh nhìn ông.

Vào lúc này, các tuấn nam theo lễ nghi nâng vương miện tới, ông cụ mỉm cười, thay Alphonse đội vương miện màu bạc khảm đủ loại bảo thạch xinh đẹp lên. Sau đó lại lấy một vương miện khác, dù không được hoa lệ như của Alphonse nhưng trên vương miện có khảm một viên thủy tinh tím thật lớn, nhìn vào có cảm giác bênh bồng trên biển nước.

“Như vậy kế tiếp, mời đôi tân nhân ở trước mặt chúng ta trao cho nhau một nụ hôn!” Đội vương miện xong, ông cụ cười khẽ, nói.

Trùng Trùng sửng sốt, Alphonse kinh ngạc.

“Hôn đi, hôn đi, hôn đi...” Guard la to nhất.

Trùng Trùng nói lí nhí: “Không phải khi này vừa hôn rồi sao?”

“Vừa rồi là hoàng thân chứng minh tình yêu của mình với bệ hạ, cho nên mới hôn, nhưng hiện giờ thì khác hẳn nha, hai người phải ôm hôn, tốt nhất là hôn thật sâu...” Guard cười tà ác.

“Hôn sâu, hôn sâu, hôn sâu...” Có Guard dẫn đầu, những người còn lại cũng to gan hơn, hô to.

“Phiền chết được!” Alphonse có chút khó chịu, y cũng không quản chuyện giờ đang truyền hình trực tiếp cho cả tình cầu, nói một câu, sau đó nghiêng đầu, nâng cằm Trùng Trùng lên, hôn xuống.

Thật ra thì ngay từ đầu y đã rất muốn hôn Trùng Trùng, nhưng khi này chỉ là chạm nhẹ lên môi một chút mà thôi. Hiện tại thì thế nào? Đức vua của chúng ta đã có lý do chính đáng để hôn Trùng Trùng rồi.

Trùng Trùng cứ tưởng hôn môi chính là chạm hai đôi môi với nhau, đến khi đầu tuổi Alphonse tấn công vào, cậu mới đột nhiên ý thức được là Alphonse cũng từng làm vậy với cậu, anh ta dùng đầu lưỡi của mình chạm vào đầu lưỡi cậu, xâm nhập...

Không biết qua bao lâu, cuối cùng, nếu không phải Trùng Trùng hơi phản kháng, có lẽ Alphonse đã làm thật cậu luôn...

Trùng Trùng cứ nghĩ là vào lễ đường tuyên thệ xong là có thể về nhà ăn gì đó, nào biết còn tiệc rượu gì nữa, lại còn phải quỳn tiền từ thiện, kết quả, buổi dạ hội mà hai người họ tham gia đúng là một buổi dạ hội từ thiện.

Tham gia dạ hội thì chắc là có thứ gì đó ăn rồi, Trùng Trùng nghĩ như vậy, vui vẻ đi theo.

Phải đến khuya, Alphonse mới cùng Trùng Trùng về tới nhà, tuy là Alphonse mệt mỏi, nhưng cũng không có khoa trương như Trùng Trùng, làm vua có nhiều lúc dậy từ sớm, một ngày không ăn gì, nhưng Trùng Trùng thì khác, từ đó tới giờ cậu chưa bao giờ thấy đói như vậy...

Vì hai người kết hôn, tối nay lại là đêm động phòng hoa chúc, cho nên, trong cung điện chẳng có ai cả. Hơn nữa, bọn họ cũng quên cả việc làm thức ăn.

Trùng Trùng đói tới dẹp bụng, lúc cậu tham gia dạ hội từ thiện gì đó, chỉ cần cậu vừa cầm một miếng điểm tâm lên, còn chưa kịp nhét vào miệng đã có người tới chúc mừng, lại còn phải chụp ảnh chung. Vừa muốn uống miếng nước, thì có một đứa trẻ tàn tật tội nghiệp đến kéo góc áo cậu, “Anh ơi, em muốn hư hư!”

Vì thế, Trùng Trùng cao quý là thế đã phải dẫn đứa nhỏ đó đi hư hư.

Cả ngày không ăn gì, uống gì, giờ Trùng Trùng cảm thấy mình sắp hóa thành cây khô, không còn sức đi đường. Cậu túm lấy cánh tay Alphonse, cả người dán lên người y, cũng hết cách rồi, giờ cậu đi không nổi, chỉ có thể nhờ vào Alphonse thôi.

Alphonse bình tĩnh để Trùng Trùng tựa vào người mình, sau đó mặc nguyên quần áo ngả lên chiếc giường lớn hào hoa của mình. Đương nhiên là Trùng Trùng cũng nằm xuống cùng.

Dù gì thì cái giường của anh ta cũng khá lớn, chia cho mình một ít cũng có là gì. Trùng Trùng nghĩ như vậy, vì thế lại càng ngênh ngang nằm trên giường Alphonse, trái lăn lăn phải lăn lăn, định tìm một tư thế thoải mái để ngủ.

“Alphonse, anh đi rót cho tôi chén nước đi, tôi khát quá!” Trùng Trùng lăn nửa ngày, đá Alphonse một cái, sai bảo.

Alphonse đen mặt, y là vua, sao lại bị cậu ta sai bảo như vậy, “Tôi và cậu thân lắm sao?”

Trùng Trùng trừng đôi ngươi khờ dại: “Chẳng lẽ chúng ta còn không thân? Tắm cũng đã tắm cùng, ở cũng đã ở cùng, còn thuận tiện kết hôn luôn, chẳng lẽ như vậy còn chưa tính là thân sao?”

Khóe mắt Alphonse giật giật.

“A, nhanh lên, nhanh lên đi, khát chết tôi rồi, đói quá đi!” Trùng Trùng oán giận.

Bất đắc dĩ, đức vua của chúng ta đành phải đứng dậy, rót một chén nước.

Chất lỏng lạnh lạnh chảy vào thực quản, trượt vào trong bụng, lạnh thật, mới đó đã hết khát. Nhưng vì đã đói từ lâu, cho nên vừa mới uống chút nước vào, bụng cậu lại bắt đầu kêu gào.

‘Ừng ục ừng ục’ có tiếng vang ra ngoài, Trùng Trùng bắt đầu vuốt cái bụng teo tóp của mình, ừ ừ, “Ui, đói quá đi, kết hôn không tốt chút nào, sẽ phải chịu đói!”

Alphonse nhủ thầm, như vậy chẳng lẽ làm vua cũng không tốt, mỗi ngày ba bữa không cố định, có khi còn nhịn đói.

“Alphonse, anh không đói bụng sao?” Trùng Trùng nhích lại, phồng má hỏi.

Cùng Trùng Trùng mắt to trừng mắt nhỏ, Alphonse có chút mất tự nhiên quay mặt sang chỗ khác, y thật không muốn thấy cái vẻ đắc ý của con sâu chết tiệt này, “Tôi không đói!”

“A... Đồ xấu xa, có phải anh lén tôi ăn vụng gì không, hả? Tôi đói sắp chết tới nơi vậy mà anh lại lén tôi đi ăn, anh là đồ xấu xa, xấu xa, ăn cũng không chia cho tôi một ít...” Trùng Trùng tức giận, lăn lộn trên giường, thậm chí còn muốn liều chết với Alphonse, ngồi trên bụng y, nhìn như muốn đồng quy vu tận.

Với Trùng Trùng mà nói, bạn đời của mình lén mình ăn gì đó còn nghiêm trọng hơn người đó ngoại tình, vì thế, Trùng Trùng ôn hòa của chúng ta trong nháy mắt hóa thành một con sâu nóng nảy.

“Đồ xấu xa, anh mau nhổ ra cho tôi a a a, anh dám lén tôi đi ăn, nói, anh đã ăn gì rồi? Hả? Sao tôi không thấy? Chẳng lẽ anh trốn vào nhà vệ sinh ăn? Hừ, vậy mà cũng không rủ tôi...” Con sâu nóng nảy triệt để tức giận.

“Nè, cậu to gan quá rồi đấy!” Nhà vua đen mặt, cố để mình không nổi điên.

“Hừ, anh là đồ xấu xa!” Trùng Trùng thở phì phì, trừng Alphonse.

Vào lúc này, bụng của nhà vua không tiền đồ vang lên một tiếng, âm thanh còn to gấp đôi Trùng Trùng, trong thoáng chốc, con sâu nóng nảy triệt để xìu xuống.

Trùng Trùng thấy mình đang giang chân ngồi trên bụng nhà vua, hoảng sợ, nâng mông lên, thả phịch xuống giường, bẻ bẻ tay, chợt dạ nói: “Alphonse, anh cũng đói bụng rồi phải không, hay là chúng ta xuống bếp tìm gì đó ăn đi, được không?”

Alphonse cũng đói không chịu nổi, hơn nữa cũng không muốn tính toán lỗi lầm của Trùng Trùng ngày hôm nay, y gạt đầu, cùng Trùng Trùng Trùng đồng học, hai người rón rén đi xuống bếp tìm thức ăn.

Vào bếp, hai người kinh ngạc phát hiện là thậm chí đến thức ăn thừa cũng không có. Vì thế hai người triệt để buồn bực, Trùng Trùng là một người sành ăn, tuy nhiên, cậu chỉ sành ăn thôi, cho nên cũng không biết mấy thứ gia vị cơ bản nhất là những thứ nào. Cậu chỉ đành ôm lấy một thứ giống y như khoai tây, định rửa sạch, cắn ăn như vậy.

Alphonse nhìn không được, giật lấy thứ đó trong tay Trùng Trùng, hất cầm lên, ý bảo Trùng Trùng tránh ra xa, đừng phiền y trở tài.

Trùng Trùng kinh ngạc, trừng to mắt: “Alphonse, anh biết làm cơm sao? Đúng là thần kỳ nha...”

Alphonse tự hào: “Đương nhiên rồi, thân là hoàng đế vạn năng, chút chuyện nhỏ thế này sao tôi không biết cho được!”

Vì thế càng ngày Trùng Trùng càng cảm thấy mình đúng là dở tệ.

Đổ dầu vào nồi, rửa hết tất cả những thứ tìm được trong tủ lạnh, ném vào trong, động tác thành thạo, lưu loát liền mạch, Trùng Trùng nhìn mà vỗ tay không ngớt, đôi mắt toát ra ánh lửa.

Nhưng mười phút sau, Trùng Trùng thật sự hối hận cho sự ngưỡng mộ sùng bái của mình với Alphonse khi này. Nhìn thứ đen tuyền trên mâm, trong nháy mắt, Trùng Trùng thấy mình hết đói.

Nhà vua bực bội, nhíu mày: “Sao còn không ăn?”

Trùng Trùng lo sợ: “Anh ăn trước đi!”

Vì thế, Trùng Trùng đã chứng kiến một cảnh tượng buồn nôn nhất trong lịch sử, đó là nhà vua của chúng ta có thể bình tĩnh ăn thứ đen ngòm, ghê tởm đó...

Trùng Trùng nhịn xuống cảm giác buồn nôn, chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Ăn ngon không?”

Nhà vua: “Cũng không tệ lắm!”

Nhà vua ăn xong mấy miếng, bình tĩnh dùng khăn tay lau miệng: “Mùi vị còn phải cải thiện thêm, nhưng trước mắt chỉ cần lót đầy bụng là đủ!”

Trùng Trùng: “Tôi nghĩ là tôi sẽ ăn khoai tây!”

Nhà vua cảm tức: “Đều bị tôi nấu hết rồi!”

Trùng Trùng nước mắt lưng tròng ăn thức ăn trong mâm, có mùi cháy khét, mặn mặn, chua chua, còn có cả một chút ngọt ngào.

Sự thật đã chứng minh, cho dù có làm việc thành thạo, nhưng cũng không có nghĩa là bạn có thể làm tốt.

Hai người ăn mấy miếng lót dạ rồi mới buồn bực đi trở vào phòng ngủ.

Không ăn còn đỡ, chỉ cảm thấy đói thôi, uống nước là có thể chắc bụng. Nhưng sau khi ăn thứ kỳ quái đó vào, Trùng Trùng cảm thấy rất khó chịu, chỉ muốn nôn ra.

Nhìn Alphonse, dường như sắc mặt của anh ta cũng không phải tốt lắm. Chỉ cần nghĩ tới chuyện không chỉ mình cậu chịu khổ, Trùng Trùng cảm thấy mình cũng không phải khổ lắm.

Vừa mới mở cửa phòng ra, ‘bốp’ một tiếng, pháo mừng nổ tung, hoa tươi từ trên trần nhà rơi xuống, Alphonse và Trùng Trùng ngây ra.

“Con trai, bệ hạ, chúng tôi tới náo động phòng!” Lý Thần nhảy ra đầu tiên, nói.

“Ừm, náo động phòng!” Wright sững nịch, phụ họa.

Ngay sau đó, mấy chục người lục tục đi ra, thậm chí có cả quản gia xà yêu, Guard và một số bạn thân của Alphonse cũng có mặt, cười gian nhìn hai người họ.

Trùng Trùng cùng Alphonse không khỏi dựng tóc gáy, hỏi: “Náo động phòng là cái gì?”

“Ồ... Là trò chơi đêm tân hôn!” Lý Thần đã giải thích như vậy.

Alphonse nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng không tệ lắm nên đồng ý. Trùng Trùng cũng gật đầu, chơi trò chơi, cậu thích lắm.

Guard cười gian như tên trộm: “Chúng ta chơi một trò chơi trước đi!” Dứt lời, lập tức ra vẻ thần bí, lấy lọ mật đường ra, nói: “Chúng ta trét mật đường lên người Trùng Trùng điện hạ, sau đó, bệ hạ sẽ phụ trách liếm sạch sẽ!”

Trùng Trùng: = =

Nhà vua hừ một miếng: “Tôi không phải chó!”

Mọi người toát mồ hôi...

Lý Thần thở dài, đi tới giải vây: “Bệ hạ, đây chính là phong tục nhà chúng tôi...”

Trùng Trùng đang ngẩng đầu nhìn trần nhà đột nhiên lên tiếng: “Ba ba, ba xem, trên đó có người kia, trông lạ quá, thân rắn mặt người!”

Mọi người rùng mình, lo sợ nhìn lên nơi Trùng Trùng bảo nhưng chỉ thấy trần nhà chứ không có cái quái gì cả. Ngay khi mọi người còn đang nghi hoặc, thì nhà vua của chúng ta lại chống cằm, phát biểu ý kiến.

“Tôi thấy đó không phải là thân rắn mặt người, mà là một con sâu béo, buồn nôn thật, nó còn đang nhả nước miếng kia!”

Trùng Trùng giận dữ: “Rõ ràng là rắn!”

Nhà vua cũng không cam yếu thế: “Là một con sâu béo, một con sâu béo vô cùng xấu!”

Khóe miệng mọi người giật giật, ngay khi bọn họ còn chưa kịp phản ứng gì, Trùng Trùng và nhà vua của chúng ta hung tợn nhìn bọn họ, sau đó nắm lấy thứ hai người có thể nắm được, lẳng lẽ đi tới.

“Hai người... Hai người họ làm sao vậy?” Quản gia xà yêu run rẩy.

“Hai người họ đang chơi đùa đấy!” Guard bình tĩnh phe phẩy chiếc quạt trên tay.

Lý Thần nhú mày, trong đôi mắt xanh biếc thoáng hiện lên một loạt số liệu, sau đó cẩn thận nói: “Mau gọi xe cứu thương, không thì gọi bác sĩ cung đình cũng được...”

14. Chương 14

.

.

Sáng hôm sau, trên TV các phố lớn ngõ nhỏ đều đưa tin ‘Quá trình xót lòng’ của nhà vua và hoàng phu của y, khiến mọi người sôi nổi tung tin văt.

Người đi đường A: “Aizz, mọi người có hay tin gì chưa? Nhà vua và hoàng phu của ngài ấy vì túng dục quá độ mà nhập viện rồi!”

Bà tám B: “Ấy da, tôi nghe là hai người họ tối qua cãi nhau, đánh nhau nhập viện đấy!”

Người khuấy nước tương C: “VẬY sao? Tôi nghe là tối qua hai người họ uống rượu quá nhiều, không cẩn thận té xuống hồ, ngâm một đêm, cho nên mới phải nằm viện mà!”

“.....”

Có đôi khi, sự thật luôn ngoài sức tưởng tượng.

Trong phòng VIP ở một bệnh viện hoàng gia xa hoa ở đế đô.

“Bệ hạ, đều là lỗi của tôi, nếu không phải tôi quên chuẩn bị thức ăn khuya cho hai người, hức hức hức hức, thì đâu hại bệ hạ ngộ độc thức ăn phải vào viện...” Đầu bếp trưởng ngự thiện phòng khóc tối trời tối đất, đến cả nước mũi cũng chảy ra ngoài.

“Cầm tiền tháng này, rồi lấy thêm tiền vi phạm hợp đồng, ông đi nhanh đi!” Nhà vua xoa nhẹ thái dương, chết tiệt, vừa rồi y lại xuất hiện ảo giác, thật sự là đáng ghét.

“Bệ... hạ...” Đầu bếp trưởng lão lệ tung hoành.

“Hừ, đuổi việc người ta làm cái gì, còn không phải là do anh đã nấu ra cái thứ kỳ quái đó, hại tôi bị ngộ độc thức ăn!” Trùng Trùng quệt mồm, bực bội, nói.

Nhà vua ngẩn ra, hung tợn trừng Trùng Trùng một cái, ý chính là, không có gì thì bớt nói chút đi.

Tất nhiên là Trùng Trùng xem thường ý tứ của nhà vua, vẫn cứ nói, “Ui, thật là mắt mặt, kết hôn kết tới thế này, quái gở hết biết!”

Nhà vua: “.....”

Sau ba ngày nằm viện, cuối cùng hai người cũng được về, nhưng tất nhiên là phải có bác sĩ cung đình đi theo, giúp hai người bồi bổ.

Dĩ nhiên là chuyện nhà vua của chúng ta bị ngộ độc thức ăn cũng đã truyền tới dân gian, nhưng tất cả mọi người đều hâm mộ Trùng Trùng. Bởi vì cậu là người đã khiến nhà vua phải vì hoàng phu mà y yêu quý nhất nấu cơm, cậu đã khiến nhà vua phải vào bếp, đúng là một con sâu vĩ đại.

Kết quả là, đám háo sắc trong đế đô bắt đầu YY đáng vẽ của nhà vua lúc nấu cơm...

Một đêm động phòng hoa chúc đã bị phá hỏng như vậy. Vào lúc này, dưới con mắt mong chờ của Lý Thần, bác sĩ cung đình đẩy kính mắt, bình tĩnh nói: “Chắc là phải tạm thời cấm chuyện phòng the!”

Lý Thần nổi giận: “Cái gì là chắc là?”

Bác sĩ cung đình run lên: “Giống như là có thể hành phòng!”

Wright liếc xéo: “Cái gì là giống như?”

Bác sĩ cung đình đỏ mồm hôi đầy mặt: “Có thể hành phòng!”

Kết quả là, hai ba ba quan tâm tới con mình đã lên vào phòng ngủ hai người kia, tạo một bầu không khí cực kỳ lãng mạn.

Cho nên, khi Trùng Trùng và Alphonse trở về tắm cung, hai người liền ngửi thấy một mùi thơm, giống như có gì đó hấp dẫn, khiến cả hai cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, muốn tắm rửa sớm một chút rồi đi ngủ.

Vì cánh cửa Alphonse là bí mật cho nên lúc ở bệnh viện, y đã ba ngày không tắm. Tuy là trên người không có mùi gì lạ, nhưng với một người luôn thích sạch sẽ như Alphonse mà nói, chuyện này là quá sức chịu đựng. Còn Trùng Trùng thì mỗi ngày tắm hai lần, khiến Alphonse phải nghiêng rằng nghiêng lợi.

Bảo Trùng Trùng rửa cánh giúp y một chút, nhưng con sâu chết tiệt ấy chẳng những không để ý tới y, lại còn oán hận nói: “Đáng đời, ai kêu anh nấu bậy bạ cho tôi ăn làm gì!” Cứ thế, cậu bỏ đi tắm rửa một mình.

Cho nên khi về tới phòng mình, nhà vua của chúng ta vừa đóng cửa lại xong đã cởi áo khoác ra, quẳng đầy trên đất, định nhảy vào hồ tắm một trận cho đã.

Lúc còn ở bệnh viện, tuy là phòng VIP được trang bị rất đầy đủ, nhưng bồn tắm rất nhỏ, chứa một mình y thì được, nhưng khi y mở cánh ra, thì muốn tắm ở nơi nhỏ hẹp đó là không thể nào.

Đứng bên hồ tắm tỏa đầy hương khí, miệng Alphonse giật giật...

Mảnh lụa màu trắng xen kẽ màu tím nhạt, trong hồ tỏa ra nhiệt khí, trên mặt hồ còn có nhiều cánh hoa màu đỏ yêu dị đang trôi nổi, nếu như cảnh này mà xuất hiện trong bức tranh mỹ nhân dục đồ, thì có lẽ là sẽ khiến người ta phải chảy máu mũi, dục vọng dâng trào...

Ngay khi nhà vua của chúng ta vừa định xuống ngâm mình, thì đột nhiên, có một vật thể không rõ rơi xuống hồ, bọt nước văng tứ phía, khiến đức vua đáng thương ướt nhẹp, toàn thân đều bị vây trong trạng thái chật vật không tả nổi.

Mà lúc này, vật vừa rơi xuống hồ đã nhô cái đầu nhỏ màu trà lên, chớp chớp đôi ngươi màu xanh nhạt, “Anh ba ngày chưa tắm rửa, bẩn lắm, cho nên, chờ tôi tắm xong rồi anh hãy tắm!”

Mặt của nhà vua đen y chang đáy nồi, mà nói không chừng còn đen hơn một chút.

Vì thế, lá gan của Trùng Trùng càng lúc càng lớn, cậu vừa tắm rửa vừa ngâm khe khẽ.

Alphonse bức bối, đi xuống hồ. Y đi về phía Trùng Trùng, định dạy cho con sâu này một bài học. Cánh phía sau mở ra, đôi ngươi màu tím nhạt âm trầm nhìn ai đó.

Trùng Trùng đang tắm vui vẻ đột nhiên cảm giác được độ ẩm xung quanh giảm đi rất nhiều, cậu rung mình một cái, kinh ngạc phát hiện có một đôi cánh chim thật to đang tới gần mình, đương nhiên, sau lưng còn có thứ khiến cậu đau mắt.

Trùng Trùng dựng lông tơ, sợ hãi xoay người qua, cười cười: “Ha ha, Alphonse, tôi chà cánh giúp anh nha!”

Alphonse tiếp tục tới gần, âm trầm nhìn cậu.

“Oa, tôi sai rồi...” Trùng Trùng định xoay người chạy trốn, nào ngờ chỉ mới đi được mấy bước đã bị đôi cánh thật to của Alphonse kéo trở về.

Da thịt trần trụi chạm vào nhau, mùi thơm lan tỏa, đôi cánh thật to của Alphonse vây hai người lại trong một không gian nhỏ nhỏ, lúc này, vòng eo mảnh mai của Trùng Trùng đã bị Alphonse ôm lấy.

Trong khoảnh khắc, kết hợp với hương thơm bay lượn trong không trung, bầu không khí lại càng ám muội. Đôi ngươi màu tím nhạt của Alphonse lại càng trở nên u tối, mê ly, chớp mũi của hai người cơ hồ chạm vào nhau, nếu như nhích gần lại một chút, sẽ chạm vào môi đối phương.

Trùng Trùng vươn hai tay trắng nõn đỡ bả vai rắn chắc của Alphonse, cả người cậu như tựa hết lên người y. Bởi vì đang ở trong nước, Alphonse tiện tay kéo cậu lên một chút, cho nên hiện tại hai chân của Trùng Trùng chúng ta vốn không chạm đất, chỉ có thể nhờ vào Alphonse để giữ thăng bằng.

Dần dần, trong hồ chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người, tiếng thở hào hển, có cả tiếng bọt nước nhỏ từ trên người cả hai xuống...

“Ồ... Anh không tắm rửa sao?” Trùng Trùng cũng cảm thấy có gì đó khác thường, với lại cậu cũng không biết hiện giờ mình mê người thể nào, cũng chẳng biết người đang ôm mình là một con sói sắp bùng nổ.

Đôi ngươi màu tím nhạt của Alphonse nhìn chằm chằm Trùng Trùng, thật lâu sau, y ngậy ra, quay mặt sang chỗ khác, vì nuốt nước bọt vào mà hầu kết di chuyển lên xuống.

“Để tôi chà cánh giúp anh nha!” Trùng Trùng rất biết thời thế, lấy lòng, cầm sữa tắm đổ lên đôi cánh ướt sũng của Alphonse, bắt đầu xoa xoa.

Alphonse tựa vào thành hồ, uống một chút rượu vang. Còn Trùng Trùng thì đang mệt tới toát mồ hôi, bởi vì lông chim của nhà vua rất nhiều, rất mềm mại, Trùng Trùng không muốn ăn đòn, cho nên đành phải cố sức mà chà.

Tắm rửa sạch sẽ, nhà vua bắt đầu cọ rửa thân thể. Lúc này Trùng Trùng cũng đã bơi tới một góc khác gội đầu. Alphose rửa cánh xong, thấy Trùng Trùng lộ mọ ở đằng kia, nhà vua tò mò, bơi tới. Alphose trút dầu gội vào tay, xoa xoa hai cái, tạo bọt, đưa lên đầu Trùng Trùng xoa xoa.

Tóc của Trùng Trùng thật mềm, sờ rất êm tay, Alphose cảm thấy thật thoải mái, chẳng trách lúc Trùng Trùng tẩy cánh cho mình lại sờ thêm một hồi, thì ra thích đến vậy. (= = Cửa anh là cánh, người ta là tóc, có biết không!)

Mới bắt đầu Trùng Trùng thấy rất lạ, không hiểu sao tên vua này lại chạy tới gội đầu cho cậu. Nhưng cậu sức nhớ là vừa rồi anh ta bắt cậu tẩy cánh cho anh ta, thành ra cũng thuận lý mà hưởng thụ.

Bọt đầy cả đầu Trùng Trùng, Alphose cảm thấy rất vui vẻ, vì thế lại càng không ngừng xoa xoa, nhưng lại không chịu xả sạch cho Trùng Trùng, bởi vì trên căn bản là trước giờ y chưa từng tắm rửa cho người khác bao giờ.

Trước đây vì y là ngoại tộc, cho nên đi đâu cũng lén lút lút lút, tắm không được cánh rất bức bối, sau cùng y dứt khoát là nhảy xuống sông cho thoải mái. Về sau y trở thành vua, chuyện tắm rửa lại càng thêm bí mật. Rõ ràng vua là người có tiền nhất, nhưng y chưa từng được tắm thoải mái một lần. Đột nhiên Alphose lại nghĩ, cưới Trùng Trùng cũng không tồi nha, tuy là con sâu chết tiệt này thường hay khiêu chiến với cực hạn của y, nhưng kỹ thuật chà cánh lại rất tốt, y thấy rất thoải mái.

Qua một hồi lâu, Trùng Trùng thật sự không thể chịu đựng cảnh Alphose ‘chà đập’ đầu mình, cậu như một con sâu thực thụ, trốn khỏi Alphose, lặn xuống nước, rửa sạch đồng bọt trên tóc.

Ngoài chuyện tắm rửa, còn có một chuyện khác khiến Alphose vô cùng buồn bực, đó chính là thổi cánh. Nếu như tắm bên ngoài, thì chỉ cần y vỗ cánh một chút, bay trên không trung mấy vòng, lại có tia hồng quang chiếu vào, qua một lát sẽ khô.

Nhưng nếu tắm trong hồ, thì y phải dùng máy sấy.

Tóc của Alphose đã sớm khô, chỉ có cánh của y là còn ướt sũng. Alphose không thổi cánh, lạnh run lên.

Cuối cùng, nhà vua của chúng ta đành phải quay sang cầu cứu với Trùng Trùng, “Nè, tới sấy khô cánh giúp tôi đi!” Mặt nhà vua lạnh như băng, không biết nên cười hay thế nào, nói chung là mất tự nhiên.

“A, tôi đang thoa kem dưỡng da, chờ một chút!” Trùng Trùng đáp.

Vì thế, hai phút sau, Trùng Trùng mặt mày tỏa sáng đi tới. Vì hai người vừa xuất viện, cho nên tinh thần cũng không tốt lắm, mà hệ trạng thái tinh thần không tốt thì tất nhiên là da dễ cũng không khá hơn chút nào.

Thấy mặt mày Trùng Trùng sáng rõ, Alphose nghi hoặc, hỏi: “Cậu thoa mỹ phẩm gì thế, dường như hiệu quả rất tốt thì phải!”

Trùng Trùng tự hào, giơ cằm lên: “Là Mân Côi cao ba ba Wright tặng cho tôi đó, anh có muốn thoa thử một chút không? Nghe nói thứ này không chỉ thoa mặt mà còn có thể thoa lên người nữa, hay là để tôi thoa cho anh nha?”

Alphose nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu.

Hương Mân Côi cao rất dễ chịu, Trùng Trùng giúp nhà vua thoa một ít lên lưng rồi cầm máy sấy lên, cẩn thận giúp y sấy khô đôi cánh.

Mười phút sau, cánh sắp khô hết, nhưng hai má Trùng Trùng và Alphose có hơi đỏ lên. Cả người Trùng Trùng đều ửng hồng, tim cũng đập nhanh hơn.

“Alphose, dường như tôi bị bệnh rồi, toàn thân nóng lên!” Tim cậu đập thật mạnh.

Nhà vua đỏ mặt: “Dường như tôi cũng bệnh rồi!”

Hai người sức nhớ lại lúc uống thuốc, làm kiểm tra ở bệnh viện đã thấy đau đầu, vì thế Trùng Trùng đề nghị: “Chúng ta uống chút nước, lên giường nằm ngủ một giấc đi, có lẽ đến sáng mai sẽ ổn thôi!”

“Ừm, đúng lắm!” Nhà vua tự gạt mình.

Do đó, hai người uống một ly nước lọc xong, ngoan ngoãn nằm trên giường.

Lại qua thêm mười phút, Trùng Trùng lần qua lần lại: “Alphonse, tôi nóng quá... Tính sao bây giờ? Tôi còn cảm thấy kỳ quái... ưm... Quả thật rất khó chịu...”

Alphonse cũng đầu đầy mồ hôi, trong lòng có một cảm giác là lạ. Nhìn người đang lăn lộn phía bên kia, lần đầu tiên trong đời, Alphonse có cảm giác muốn ôm đối phương...

15. Chương 15

Thật sự là khó chịu, toàn thân cứ như bị lửa đỏ vây quanh, rất nóng, Trùng Trùng đá chân ra, cởi áo ngủ, chỉ mặc một chiếc quần lót, buồn bực ngồi trên giường.

Nhìn người kia đưa lưng về phía mình dường như đang ngủ rất ngon, Trùng Trùng càng thêm khó chịu. Tại sao Alphonse lại không khó chịu như mình, vì thế cậu đưa tay qua, vỗ lên vai y một cái, “Alphonse, Al...”

Vừa muốn nói gì đó, nhưng hành động bất ngờ của Alphonse khiến cậu ngỡ ra, đến khi kịp phản ứng lại, cậu đã bị Alphonse đè xuống dưới.

Nhìn gương mặt đỏ bừng và đôi ngươi nhiễm *** của đối phương, dường như hiểu ra gì đó, Trùng Trùng vừa sợ hãi, lại vừa chờ mong.

Tuy là người Alphonse rất nóng, nhưng cái cảm giác da thịt chạm vào nhau đó khiến Trùng Trùng thấy rất thoải mái, giống như một thùng nước dập tắt ngọn lửa bao quanh cậu.

Thoải mái thật...

“Chết tiệt!” Alphonse nghiêng rặng nghiêng lợi, quay mặt sang chỗ khác, không muốn nhìn Trùng Trùng. Thật sự rất khó chịu, thật muốn ôm, thật muốn yêu thương tên tiểu tử trước mắt này, nhưng mà...

Lúc y đưa ra quyết định kết hôn, y cũng không ngờ là chuyện lại phát sinh tới nước này, y chỉ nghĩ là cưới cậu ta xong rồi thôi, không có ý định làm chuyện đó.

Nghĩ vậy, Alphonse đẩy mạnh Trùng Trùng ra, thở gấp dồn dập. Không được, nhất định phải cố chịu đựng, không thể có tình cảm với cậu ta, bằng không sẽ có ngày cậu ta bán đứng mình...

Bất chợt, người Alphonse giật bắn lên, bởi vì Trùng Trùng trơn mềm của chúng ta đã dính chặt trên người y, mở đôi mắt to khờ dại, chớp chớp, “Alphonse, tôi đột nhiên phát hiện, ôm anh thật thoải mái nha...”

Vừa nghe, Alphonse lại cảm thấy mình càng thêm khó chịu, vậy mà con sâu này còn dậm mắ thêm muối, hai tay ôm chặt y, áp gương mặt nóng bừng của mình vào vị trí trái tim y.

Alphonse sắp không nhịn được nữa, như vồ mồi, đẩy Trùng Trùng ngã xuống giường, đôi ngươi màu tím nhìn y chằm chằm, “Trùng Trùng, cậu có biết là tôi đang muốn làm gì không?”

Trùng Trùng đỏ mặt, thật là xấu hổ chết được. Tuy là mơ mơ hồ hồ, nhưng đại khái thì cậu cũng biết là Alphonse muốn làm một ít chuyện thân mật với cậu, cậu cũng muốn, vì thế cậu quyết định: gật đầu.

—— Tác giả sợ Tần Giang khóa bài, cho nên đã xóa mất đoạn H rồi, mọi người tự YY đi nhé =))) ——

Vào lúc này, trong phủ Bá tước.

“A... a a a a...” Đây không phải là tiếng kêu tình thú, mà là tiếng hét to của Lý Thần.

“Thần Thần, em sao vậy?” Wright đang xem quyển tạp chí ‘Đơn Thuần Là Ái Muội’ kỳ mới nhất.

“Wright, tôi vừa có cảm giác xấu...” Lý Thần lo lắng.

“Cảm giác gì?” Wright buông quyển tạp chí xuống, ôm Lý Thần ngã xuống giường.

“Ừm...” Lý Thần nghĩ nghĩ, “Thì là cảm giác không tốt!”

Wright thở dài một hơi, cởi hết quần áo Lý Thần ra, “Giờ anh sẽ cho em cảm giác rất tốt!”

Lý Thần: “.....”

Giờ lại chuyển sang phía Trùng Trùng và Alphonse.

Vừa đánh xong một trận, hai người nằm thở hào hển trên giường, không khí ám muội, Alphonse cảm thấy có hơi mệt, định ôm con sâu nọ ngủ một giấc tới sáng, rồi hãy tắm rửa, bởi vì với y, mỗi lần tắm là cực kỳ vất vả.

Vừa mới xoay người lại đã thấy con sâu nọ run rẩy bò dậy, y cứ nghĩ là cậu muốn đi tắm, vì thế định quay sang ôm cậu, bởi vì hiện tại, cậu không tiện ‘đi đứng’ lắm...

Nào ngờ, con sâu đó dám nhào tới, đè y xuống. Alphonse kinh hãi, trừng to mắt, con sâu này làm gì vậy? Lại thấy Trùng Trùng đưa hai tay sờ soạn trước ngực y.

Dù kỹ thuật rất kém, nhưng lại như có như không đụng chạm vào điểm mẫn cảm, khoái cảm cũng theo đó mà mãnh liệt hơn mấy phần.

Trong lúc Alphonse đang suy nghĩ xem có nên làm thêm lần nữa hay không, thì Trùng Trùng đã ra sức tách hai chân y ra, học theo điệu bộ của y vừa rồi, định thoa Mãn Côi cao cho y, khiến y sưng sốt, đen mặt quát: “Cậu đang làm gì đó?”

Trùng Trùng: “Tôi nghĩ là không thể để mình tôi chịu giày vò được, cho nên tôi cũng muốn để anh đau với tôi!”

Mặt Alphonse đen y chang đáy nồi: “Vừa rồi không phải cậu cũng rất thích sao?”

Trùng Trùng ngu ngơ nói: “Vậy tôi cũng sẽ để anh thích một lần nha, vừa rồi trông anh rất vất vả, giờ anh ngoan ngoãn nằm yên đó, tôi sẽ để anh thoải mái!”

Thiếu chút nữa Alphonse đã tức hộc máu: “Vừa rồi tôi cũng rất thoải mái!”

Trùng Trùng bĩu môi, cảm thấy lời của Alphonse không thể tin được chút nào.

Alphonse chợt nghĩ ra một diệu kế, trong thoáng chốc, đôi ngươi màu tím của y hiện lên thần thái gian tà, “Trùng Trùng, vừa rồi cậu có thấy thoải mái không?”

Trùng Trùng nghĩ nghĩ, rồi ngoan ngoãn gật đầu. Tuy là có hơi đau chút, nhưng thật sự là thoải mái, Trùng Trùng là một đứa bé ngoan, trước nay không nói dối bao giờ, nhưng cậu lại không biết, tên vua tà ác nào đó đang đào hố cho cậu nhảy vào.

Alphonse dịu dàng hôn lên trán Trùng Trùng một cái, “Sau này chúng ta nhất định phải làm chuyện này thường xuyên, nhưng Trùng Trùng, cậu có biết không? Làm người phía trên, còn đau hơn cậu gấp mấy lần!”

Trùng Trùng trừng to mắt: “Hả? Vậy tính sao đây?”

Alphonse cười hì hì, nói: “Trùng Trùng nhà chúng ta còn nhỏ, phải nằm phía dưới hưởng thụ, chuyện thống khổ như vậy nên để tôi làm, có được không?”

Trùng Trùng bẽ bẽ ngón tay, rồi rầm chết được. Chỉ để một mình Alphonse chịu khổ không tốt lắm, dù cậu cũng có đau, nhưng vẫn rất thoải mái nha, Alphonse lại đau tới vậy...

“Cậu nghĩ đi, để một vị vua làm chuyện này cho cậu, có phải cảm thấy rất vinh dự không?” Alphonse tiếp tục dụ dỗ.

Chuyện này quả là hấp dẫn Trùng Trùng, nhà vua phục vụ cho cậu, ui cha... Vì thế, cậu gật đầu, “Không được đổi ý nha! Để tôi đi lấy giấy bút, chờ ký kết xong, vĩnh viễn không được đổi ý, nói trắng ra là... Ai đổi ý sẽ mang thai!”

Khóe miệng Alphonse giật giật...

.

16. Chương 16

“Thứ quái gở bản thủ!”

“Đồ dê tiện!”

“Mày nên tới phòng thí nghiệm để người ta giải phẫu, nhìn cái mặt ti tiện của mày kìa, chờ lớn lên rồi đi làm nam kỹ đi, tuy nhiên, cho dù có làm nam kỹ thì cũng không ai thèm động tới mày đâu, mày là một đứa quái gở, một con quái vật...”

“A, coi mày cũng được quá nha, có bán không? Một đêm một đồng tiền!”

Y giãy giụa, chịu đựng ánh mắt xem thường của thế tục, y cố chạy thật nhanh, muốn thoát khỏi thế giới bản thủ này, a, một đồng tiền... Y chỉ bằng nhiều đó thôi sao?

Một Alphonse nho nhỏ mặc quần áo rách bươm, đôi cánh trắng ngần phía sau run lên vì lạnh. Tại sao vậy? Những đứa trẻ khác đều có cha, có mẹ, sao mình lại không có?

Lúc y bắt đầu biết tự hỏi, y đã bị người ta ghét bỏ, cho dù là ở trong xóm nghèo thì bọn họ cũng ức hiếp y. Tất cả đều vì y có một đôi cánh trắng như tuyết, cho nên, Alphonse rất sợ người khác phát hiện ra đôi cánh của mình.

Tinh cầu Lala không có điều yêu, chỉ có tinh cầu Salad mới có loài này, nhưng cũng là thật lâu sau này mới có. Lúc Alphonse trở thành vua, y mới phát hiện. Nhưng y cũng có thể xác định, y không phải là điều yêu.

Điều yêu được tiến hóa từ một loài chim háo chiến, có răng nanh, có đôi cánh, bộ lông sặc sỡ. Tất nhiên, cũng có móng vuốt bén nhọn.

Nhưng điểm chính yếu là, cánh của điều yêu không to như cánh của y, cũng không tản ra kim quang nhàn nhạt. (ăn cắp xấu lắm nha)

Thời thơ ấu của y rất u ám, vì lớn lên ở xóm nghèo, cho nên tất cả đều nhờ vào những thức ăn bổ thí của các quý tộc, hoặc là ra ngoài làm việc, làm nô lệ. Cho dù y có được bổ thí đi chăng nữa, cũng sẽ bị người khác cướp mất, chỉ chờ phần ôi thiu lại.

Tuy rằng nó rất khó ăn, nhưng một khi đói bụng, thì những thứ đó cũng có thể làm y no. Bởi vậy, về sau mặc kệ là thứ khó ăn gì, thì nhà vua của chúng ta cũng có thể bình tĩnh ăn hết.

Bởi vì không có thứ gì khó nuốt hơn bánh bao nổi mốc, mùi vị ấy, y nhớ rõ cả đời.

“A...!” Alphonse bật dậy, lại nhớ tới chuyện ngày xưa, không phải người ta vẫn thường nói, người đã già, trí nhớ cũng sẽ thoái hóa sao? Minh rõ ràng đã nhiều tuổi như vậy, sao trí nhớ lại ngày càng tốt?

Rõ ràng là y muốn quên hết những chuỗi ngày khuất nhục ấy, nhưng không hiểu sao những hình ảnh đó lại hiện lên trong đầu y ngày một rõ ràng. Alphonse lau lau mồ hôi trên trán, suy sụp ngã xuống giường, trở mình, y phát hiện, trên giường có thêm một thứ gì đó.

Nhớ tới chuyện tối qua, Alphonse đỏ mặt, giường chiếu hỗn độn như nhắc nhở chuyện đêm qua y và con sâu kia đã làm.

Trên chiếc tủ ở đầu giường còn có tờ cam kết đêm qua Trùng Trùng viết ra, mấy chữ to trên đó khiến khóe miệng Alphonse giật giật: [Nếu bên A Trùng Trùng muốn đổi ý, vậy phải bồi thường cho bên B Alphonse một trăm mẫu đất, một tòa thành. Với cả, nếu ai đổi ý, người đó sẽ mang thai...]

Alphonse thở dài, sao y có thể tham gia vào trò chơi quái gở của cậu ta chứ!

Trong thoáng chốc, y muốn rời khỏi. Y không muốn để con sâu này chiếm cứ gian phòng của y xong lại chiếm cả trái tim y. Nhưng, thân thể gầy gò đó lại khiến y nảy sinh dục vọng muốn bảo vệ trước nay chưa hề có.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà y lại kéo Trùng Trùng vào lòng mình, y buồn bực, mắc gì mình phải dịu dàng như thế? Tuy là trong lòng thật rối rắm, nhưng y vẫn nhịn không được, hôn lên đôi môi hồng hồng của Trùng Trùng.

Vừa hôn một chút, đã không thể vãn hồi...

Trùng Trùng nằm mơ, mơ thấy mình biến thành một con sâu mập ú, có lẽ là do lúc nhỏ cậu thường bị Wright dọa là sẽ mang ra ăn thịt, thành ra Trùng Trùng thường mơ thấy ác mộng bị Wright làm thịt.

Nhưng lúc này, Wright lại biến thành Alphonse.

Trùng Trùng mơ thấy mình bị nướng chín, đặt trên bàn ăn, còn Alphonse thì đang cười cười, dùng dao nĩa cắt lên người cậu, đau chết đi được, mà đáng giận nhất là, Alphonse lại đang cắn miệng mình.

Trùng Trùng nghĩ nghĩ, cậu không thể để bị ăn sạch sẽ như vậy. Vì thế cậu há miệng ra, cắn mạnh xuống.

“A...” Alphonse kêu lên một tiếng đau đớn, con sâu chết tiệt này! Sâu không phải là động vật thân mềm sao? Sao răng của cậu ta lại sắc như vậy, chỉ mới cắn một cái, Alphonse đã cảm thấy trong miệng mình đầy mùi máu tươi.

Bấy giờ Trùng Trùng mới lo lắng, mở to mắt ra, thấy Alphonse đang nhìn mình bằng ánh mắt u oán. Trong thoáng chốc, cậu cảm thấy mình tội ác tày trời, chớp chớp mắt, lấy lòng, “Chào buổi sáng, Alphonse!”

Alphonse có chút khó chịu, hỏi: “Cậu còn đau không?”

Alphonse không hỏi, Trùng Trùng cũng không nhớ là cả người mình đau ê ẩm, giờ nghe đối phương nhắc, cậu lập tức lườm bàu, nhăn nhó.

“Đau lắm sao?” Nhìn mặt Trùng Trùng, Alphonse giật mình, còn đau lắm à? Nghe nói là chỉ có lần đầu tiên mới đau tới vậy...

Trùng Trùng lắc đầu, “Cũng không đau lắm, chỉ muốn hừ hai tiếng thôi!”

Alphonse: “.....”

Tuy là Trùng Trùng đã nói không đau, nhưng Alphonse vẫn lấy chăn bông bao cậu lại như nem rán, rồi ôm tới bên hồ, thả cậu vào nước ấm.

Vừa đụng nước, nơi đó lại rất lên, Trùng Trùng thật sự đau đến nhe răng trợn mắt. Vào lúc này, Alphonse cũng nhảy xuống, cẩn thận ôm lấy cậu, sợ cậu bị ngã xuống dưới.

“Tôi nghe nói, sau khi hành phòng nếu không tẩy rửa thật sạch thì sẽ sinh bệnh, dù có hơi đau, nhưng chỉ cần chịu đựng một chút là ổn rồi!” Alphonse có chút mất tự nhiên.

Đừng hỏi tại sao Alphonse của chúng ta lại biết những chuyện này, nên biết rằng, tuy đây là lần đầu tiên Alphonse quan hệ với người khác, nhưng lúc y còn trẻ, y cũng từng xem tạp chí 18+ rồi nha.

Alphonse ôm eo Trùng Trùng, kéo về phía mình, sau đó đưa ngón tay xoa nhẹ nơi sưng đỏ, chỉ một lát sau, cảm giác đau buốt đã giảm đi rất nhiều. Lúc này, Alphonse mới từ từ đưa ngón tay vào, định dẫn mấy thứ bên trong ra.

“Ui...” Trùng Trùng tựa vào đầu vai Alphonse, mặt đỏ như mặt đào, “Alphonse, thật kỳ lạ...”

“Cái gì?” Đầu Alphonse đổ đầy mồ hôi, y đang cố gắng rửa sạch cho cậu.

“Không phải dạo trước chúng ta đang chiến tranh lạnh sao? Sao giờ lại tốt thế này?” Bấy giờ Trùng Trùng mới sực nhớ, sau hôm chiến tranh lạnh là ngày kết hôn, sau kết hôn lại bị ngộ độc thức ăn, lúc đó hai người còn chưa nói gì nhiều đâu nha, khi nào thì trở nên thân mật như vậy?

Alphonse có chút không vui, cố ý rửa thật mạnh cho Trùng Trùng, khiến cậu kêu đau liên tục, đôi mắt to lưng tròng, nhìn vào thật khiến người ta muốn chà đạp một phen.

“Chúng ta cũng đã làm tình rồi, mấy vụ chiến tranh lạnh đó cứ gác sang bên. Chuyện tối qua, sau này chúng ta nhất định phải thường xuyên làm, cho nên đừng chiến tranh lạnh nữa!” Đây là cách mà Alphonse cầu hòa với Trùng Trùng.

“Thường xuyên làm?” Trùng Trùng lo lắng.

Alphonse gật đầu. (ăn cắp xấu lắm nha)

“Alphonse, không phải anh nói là người ở phía trên sẽ đau lắm sao? Nói vậy, có phải anh sẽ đau tới sinh bệnh không?” Trùng Trùng hỏi.

Khóe miệng Alphonse giật giật.

“Rửa sạch chưa? Có cần tôi tắm cánh cho anh không?” Tối giờ Trùng Trùng mới phát hiện là mình bị đôi cánh thật to của Alphonse vây lại, cứ nghĩ là Alphonse muốn tắm cánh, vì thế cậu ngược lên nhìn đôi cánh trắng như tuyết của y.

“Không cần đâu!” Alphonse lạnh lùng đáp một câu, thu cánh lại rồi ôm Trùng Trùng lên, lấy khăn tắm vây quanh. Y ôm Trùng Trùng đặt lên chiếc giường trong căn phòng nhỏ, vì giờ này, chiếc giường lớn của bọn họ đã sớm loạn không chịu nổi.

Trùng Trùng bị Alphonse ôm lấy, lau khô tóc, sau đó lại thay áo ngủ cho cậu, rồi bảo: “Cậu ngoan ngoan ngủ một giấc đi, sẽ có người mang bữa sáng tới cho cậu, tôi phải đi làm việc, ngoan ngoan chờ tôi trở về!”

Trùng Trùng chớp chớp mắt, tỏ vẻ đồng ý, bấy giờ Alphonse mới xoay người đi.

Nghiêng sang bên, nhớ tới những chuyện xảy ra tối qua, Trùng Trùng đỏ mặt, mắc cỡ chết được nha... Tuy nhiên, cảm giác cũng khá lắm, chẳng trách trước nay đại ma vương Wright luôn đòi ngủ với ba ba, thì ra hai người họ không chỉ đơn thuần là ngủ chung mà còn làm một số chuyện khiến người ta đỏ mặt, tim đập thình thịch.

Sau đó, Trùng Trùng đột nhiên cảm thấy mình đã thấu hiểu mọi chuyện, sở dĩ đại ma vương Wright giành ba ba với cậu là vì hai người họ có làm cái đó nha...

Trùng Trùng mơ mơ màng màng thiếp đi một chốc, lúc mở to mắt ra, lập tức trông thấy quản gia xà yêu đang nhìn cậu cười híp mắt, trong đôi mắt như gương đồng ấy đầy gian trá, “Điện hạ, chúng ta đã chuẩn bị xong bữa sáng cho ngài rồi, mời hưởng dụng!”

Hai mắt Trùng Trùng sáng rực, nằm viện mấy ngày, có rất nhiều thứ không ăn được, với người xem ăn uống là mạng như Trùng Trùng đây thì khi nhìn thấy món ngon, tất nhiên là không thể nhẫn tâm bạc đãi dạ dày của mình.

Tuy là nhà vua đã nhắc nhở Trùng Trùng n lần, bảo cậu phải ngoan ngoan chờ y về. Nhưng, Trùng Trùng của chúng ta tất nhiên là không chịu ngồi yên.

Trùng Trùng ăn xong bữa sáng, đột nhiên cậu chợt nhớ là mình có nuôi một con tiểu kim long. Vì thế cậu bảo quản gia xà yêu dẫn cậu đi xem thú cưỡi của mình. Tối nơi, chỉ thấy một con rồng béo phì đang nằm trên đất ngáy ngủ, khiến khóe miệng Trùng Trùng giật giật.

Cậu thở phì phì, kéo lỗ tai Chiefly, Chiefly còn đang nằm mơ liền bừng tỉnh, trông thấy tiểu chủ nhân của mình, thế là bé con lập tức đưa đầu tới dụi dụi, muốn được chủ nhân sủng ái.

Nào biết...

Trùng Trùng đưa tay chọc chọc cái đầu nhỏ nhắn của Chiefly, “Chiefly, có phải ta bạc đãi mi lắm không? Sao mới tới đây mấy ngày mi đã béo tới vậy rồi?”

Chiefly nức nở một tiếng: Không phải người ta muốn béo nha, chỉ tại cơm nước ở đây ngon quá!

“Mi, bay một vòng cho ta xem!” Trùng Trùng phồng má, ra vẻ hung tợn, nhưng tiếc là chẳng có chút uy nghiêm nào, ngược lại còn khiến người ta muốn thân cận nhiều hơn. Bởi vậy, Chiefly vốn không để ý tới lời nói của cậu, vẫn cọ cọ, cọ cọ.

“Hừ, đừng hòng làm nũng, mau bay một vòng cho ta xem!” Trùng Trùng thật sự nổi giận. (ăn cắp xấu lắm nha)

Vì thế, Chiefly phẩy phẩy cánh, bay lên bầu trời.

Tiểu kim long quả nhiên không phải hạng xoàng, vừa bay lên không trung đã đặc biệt chói mắt. Nhưng mà... Nhưng mà...

Rầm ầm ầm ——

Chiếc ***g sắt nuôi sủng vật bị phá hủy.

Lại rầm ầm ầm ——

Cột La Mã thật to cũng bị phá hủy.

Ồ ô ô ô ——

Chiefly ngã đầu đầy khối u, khóc ròng rã.

Trùng Trùng thấy thế, trèo lên lưng Chiefly, vỗ vỗ lên cái đầu nhỏ u mấy khối, “Chiefly, mi phải giảm béo, sau này, mỗi ngày bay ba lượt!”

Chiefly đổ đầy mồ hôi.

Vì có tiểu chủ nhân trên lưng, cho nên Chiefly bay rất cẩn thận, nhưng con rồng này bị mù đường, nó cứ bay mãi trên bầu trời để đồ mà không tìm thấy đường về.

Do đó, một sâu một rồng ở trên không trung tìm kiếm nhà mình.

Tòa thành của Guard.

Guard vẫn mặc thanh sam, nhàn nhã lay lay, lay lay trên xích đu, chiếc quạt trên tay anh cũng theo nhịp mà chớp động lên xuống. Chung quanh anh là các pho tượng xinh đẹp và một ít hoa tươi rực rỡ.

Sáng sớm uống trà xanh, ăn bánh bơ, phơi nắng, đúng thật là nhàn nhã nha.

Đúng lúc này: “Oa a a...”

Một tiếng thét chói tai vang lên phá vỡ bữa sáng tốt đẹp của Guard, anh trừng hai mắt, tìm kiếm nơi tiếng thét phát ra. Nào biết, có một thứ màu vàng từ trên trời đang giáng xuống.

Chính xác mà nói, là rơi xuống...

Guard cảm thấy kỳ quái, sao rồng lại rơi từ trên trời xuống? Ai ngờ anh vừa mới ngẩng đầu lên, lại thấy một thứ gì đó lao tới, theo bản năng, anh đưa hai tay ra, đón lấy.

“Ủa? Đây không phải là hoàng thân Zosya sao? Sao cậu lại rơi từ trên trời xuống?” Guard nghi ngờ, hỏi.

Trùng Trùng cười cười, đáp: “Tôi và con tiểu kim long của tôi đang chơi trò chơi ấy mà, ha ha, ha ha ha ha!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Nhưng thật ra là, lúc Chiefly bay, không cẩn thận đụng phải phi thuyền vũ trụ vừa cất cánh, vì thế một sâu một rồng, hai con đáng thương lập tức rơi từ trên trời xuống.

17. Chương 17

.

.

Guard tự mình rót cho Trùng Trùng một tách trà, cười híp mắt, phe phẩy quạt, nói: “Điện hạ, mấy ngày qua sao rồi? Bệ hạ có tốt với ngài không?”

Trùng Trùng nghĩ nghĩ, tuy là có đôi lúc Alphonse rất đáng ghét, nhưng đêm qua anh ta lại chịu đựng đau đớn để mình khoái hoạt, nghĩ tới đó cậu lại thấy Alphonse thật ra không đáng ghét chút nào.

Trùng Trùng gật đầu, đáp: “Alphonse rất tốt với tôi!”

Guard cười tà, phe phẩy quạt, “Cậu và bệ hạ có làm tình chưa?”

Bị hỏi trắng trợn như vậy, Trùng Trùng đỏ mặt, ấp úng, “Ồ... Mặc dù có làm, nhưng mà...” (ăn cắp xấu lắm nha)

Guard cắt ngang lời cậu, “Tuy yêu là yêu, làm tình là làm tình, nhưng nếu có yêu, nhất định sẽ làm, sao rồi? Cậu có thấy mình yêu bệ hạ một chút nào không?”

Trùng Trùng lắc đầu.

Guard thở dài, quả nhiên nha! “Cậu ghét đôi cánh của bệ hạ à?”

Trùng Trùng lại lắc đầu, đáp: “Cánh của Alphonse rất đẹp, nhưng tôi và anh ta còn chưa thân lắm, sao tôi có thể yêu một người không thân được chứ?”

Khóe miệng Guard giật giật, “Làm cũng đã làm rồi, vậy còn không thân?”

Trùng Trùng bị một câu của Guard làm sững sốt, không biết nên biện giải thế nào.

Guard thở dài, cảm thán: “Dục vọng của Alphonse không cao, phát sinh quan hệ với cậu đã là hiếm lắm rồi. Nếu không có sự xuất hiện của cậu, tôi còn nghĩ nhà vua của chúng ta đến chết vẫn còn là xử nam đấy!”

Trùng Trùng đương nhiên biết xử nam là nghĩa là gì, cậu đỏ mặt, đêm qua, kỹ thuật của anh ta cũng không tệ lắm nha, sao lại là lần đầu tiên được? Vừa nghĩ tới chuyện mình cũng là lần đầu tiên, mặt cậu lại càng thêm đỏ.

“Aizz, phải biết là, cậu chính là người đàn ông đầu tiên của anh ta nha!” Guard tiếp tục cảm thán, rồi liếc Trùng Trùng một cái, thấy cậu đang ra chiều suy nghĩ, lập tức thêm mắm thêm muối, “Tôi nghe nói nha, bình thường thì khi phát sinh quan hệ với một người nào đó, nếu là lần đầu tiên, thì cả đời này cũng không thể nào quên được người đó đâu nha!”

“Thật vậy sao?” Trùng Trùng nghi ngờ, hỏi.

Guard gật đầu lia lịa, “Đúng nha, cho nên nói, rất có thể Alphonse sẽ yêu cậu!”

Được anh ta yêu sao? Trùng Trùng nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng tốt, cảm giác được người ta yêu, chắc là hạnh phúc lắm.

Cho đến lúc về tới hoàng cung, nhớ tới những gì Guard nói, Trùng Trùng vẫn còn suy ngẫm không thôi. Alphonse sẽ yêu mình sao? Trùng Trùng lại nghĩ, cái tên vừa bá đạo lại vừa cao ngạo đó, sao có thể yêu mình được?

Nghĩ tới chuyện đối phương sẽ không yêu mình, Trùng Trùng thở dài một hơi, đi về phía tắm cung. Ban này Guard có mời cậu ở lại dùng bữa trưa, nhưng hôm nay quần gia xà yêu đã đặc biệt chuẩn bị mấy món mà cậu thích, thành ra cậu mới kiên trì muốn trở về dùng cơm.

Do cưới rỗng vẻ, nên cả người cậu đỏ đầy mồ hôi. Về tới nơi, cậu chạy vội vào phòng tắm vòi sen, tuy là phu phu cậu có cả cái hồ tắm to dùng, tắm rất thoải mái, nhưng nếu vậy thì lãng phí rất nhiều nước, tiếc lắm nha.

Tắm xong, thay quần áo sạch sẽ, quần gia xà yêu đến nói với cậu là cơm trưa đã chuẩn bị xong, bệ hạ gọi cậu tới cùng nhau dùng cơm.

Nghĩ tới Alphonse, theo phản xạ có điều kiện, Trùng Trùng lại nhớ tới chuyện tối qua, đỏ mặt, bắt an đi tới phòng ăn.

Lúc này, Alphonse đã ngồi vào bàn, dường như đang đợi cậu. Y mặc chiếc áo măng tô màu trắng, cổ áo cao cao tao nhã, cao quý như thiên nga, đôi người màu tím như thủy tinh vừa sâu xa lại vừa thần bí.

“Sáng nay cậu đi đâu? Sao không ngoan ngoãn nằm ở nhà nghỉ ngơi?” Mặt nhà vua của chúng ta lạnh như băng, ai oán nói.

Trùng Trùng gãi gãi đầu, cười hì hì, đáp: “Chiefly có hơi béo, cho nên tôi mới cưới nó bay tới lui. Sau này, mỗi ngày tôi sẽ dẫn nó bay vòng vòng, nói cách khác, biến thành con rồng béo cũng không hay lắm!”

Nhà vua của chúng ta vừa nghe, sắc mặt trở nên rất khó coi, quay qua nói với quần gia xà yêu, “Laka, từ nay trở đi, khẩu phần ăn của Chiefly giảm đi phân nửa, mỗi ngày tìm một ác long truy đuổi nó, sau đó bay quanh để đồ ba vòng!”

Quần gia xà yêu mỉm cười, thề xà tín ra, “Vâng thưa bệ hạ!”

Khỏe miệng Trùng Trùng giật giật mấy cái, “Có ác quá không vậy?”

Alphonse thần nhiên nói: “Không nhẫn tâm thì không giảm béo được!”

Trùng Trùng nghĩ nghĩ, cảm thấy Alphonse nói có lý lắm, tuy là có hơi tàn nhẫn, nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện Chiefly trở về đáng vẻ xinh đẹp trước đây, Trùng Trùng lập tức hạ quyết tâm, muốn Chiefly giảm béo.

Trên bàn cơm toàn là mấy món cậu thích, cậu cười cười, “Alphonse, mình ăn đi!”

Alphonse ừ một tiếng, động đũa.

Giải quyết xong bữa trưa, Alphonse đột nhiên hỏi: “Những người vừa mới kết hôn thường có một chuyến du lịch hưởng tuần trăng mật, cậu có muốn đến tỉnh cầu khác chơi không?”

“Chuyến du lịch hưởng tuần trăng mật?” Trùng Trùng mở to hai mắt, “Phải nha, người ta kết hôn xong là đi hưởng tuần trăng mật ngay, tôi cũng muốn đi nha! Nhưng anh là vua, bận nhiều việc thế liệu có đi được không? Không biết lúc mình đi hưởng tuần trăng mật có thể dẫn ba ba theo không nhỉ? Cả nhà cùng đi du lịch cũng vui lắm nha!” Trùng Trùng bắt đầu tưởng tượng tới cảnh cả nhà cùng đi du lịch.

Alphonse đen mặt, xem ra con sâu này đã hoàn toàn quên mất chuyện cậu đã gả cho y, đã là sâu nhà y, không muốn đi hưởng tuần trăng mật với y mà lại muốn ở cùng ba ba mình, xem ra phải trừng phạt cậu ta một trận mới được.

Trùng Trùng càng nghĩ càng thấy thú vị, mà càng thấy thú vị thì cậu càng muốn đi ngay. Cậu vừa định quay sang hỏi Alphonse xem có chuyến du lịch nào vừa rẻ mà vừa vui không, thì Alphonse đã đứng ngay trước mặt cậu, từ trên cao nhìn xuống.

“Alphonse, anh sao vậy?” Trùng Trùng còn chìm đắm trong hoan lạc, hoàn toàn không cảm giác được là nhà vua của chúng ta đang nổi giận.

Alphonse cúi người xuống, cong khỏe môi tà ác, khiêng Trùng Trùng lên vai, đi trở về phòng ngủ của mình. Quần gia xà yêu cười tự hào, đức vua của bọn họ trước giờ luôn thuộc tuýp người hành động à nha.

“Nè, Alphonse, tôi không phải bao tải, anh khuôn tôi làm gì chứ?” Trùng Trùng hậm hực, phồng má lên. (ăn cắp xấu lắm nha)

Nhà vua của chúng ta không nói hai lời, ném Trùng Trùng lên giường, bắt đầu cởi quần áo, ờ, cởi quần áo của mình ra.

“Anh cởi đồ làm chi vậy?” Trùng Trùng khó hiểu, hỏi.

“Đề cậu!” Alphonse hung tợn đáp.

Trùng Trùng giật giật môi, nói: “Alphonse, làm nhiều tổn thương thân thể, anh lại nhiều tuổi vậy rồi, phải kiềm chế một chút, tối qua anh còn đau lắm đó!”

Lần này tới lượt Alphonse hóa đá, đúng là con sâu ngu ngốc, Alphonse thở dài, đề Trùng Trùng xuống, không chút khách khí, cắn lên mặt Trùng Trùng một cái.

“A, nè, nè, sao anh cắn tôi?” Trùng Trùng phản kháng, nhưng cậu cũng thật bất đắc dĩ, tứ chi cậu bị Alphonse giữ chặt, chỉ có thể phản kháng bằng miệng thôi.

“Tôi là gì của cậu?” Bỗng nhiên, Alphonse nhìn thẳng vào mắt Trùng Trùng.

“Anh là chồng tôi nha!” Trùng Trùng chớp chớp mắt.

Lúc này mặt Alphonse mới dịu đi một chút, lại hỏi: “Vậy tôi và cậu là người một nhà sao?”

Trùng Trùng nghĩ một hồi, đáp: “Không phải!”

Alphonse thật muốn cắn chết con sâu này, y không tức giận, một chút cũng không tức giận. Nhưng y cảm thấy khó chịu khi bị một con sâu coi thường, chỉ một chút xú, nhỏ như hạt vừng mà thôi.

“Cậu đã gả cho tôi, từ nay về sau, chúng ta là người một nhà!” Alphonse nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Chẳng lẽ ba ba cậu không có nói cho cậu biết, con gả ra ngoài giống như bát nước đã hắt đi sao?”

Trùng Trùng khó hiểu, hỏi: “Là sao?”

Alphonse hết cách, đối mặt với một con sâu thế này, tinh thần y như hồng mắt, “Nghĩa là, cậu đã gả cho tôi, cậu chính là con sâu nhà tôi, ba ba của cậu cũng không cần cậu nữa!”

Trùng Trùng quát quát khoe miệng, đôi mắt to bị sương mù bao phủ.

Năm giây sau

“Ô oa oa ——” Trùng Trùng khóc như đứt từng đoạn ruột.

Alphonse hoảng sợ, không biết nên làm thế nào. Y do dự một hồi, mất tự nhiên hỏi: “Trùng Trùng, sao cậu lại khóc?”

Trùng Trùng lau lau nước mắt, “Ba ba không quan tâm tới tôi nữa!”

Đột nhiên Alphonse cảm thấy thật ra Trùng Trùng cũng không ghét lắm nha, vì thế y gật đầu phụ họa, “Đúng rồi, ba ba của cậu không cần cậu nữa, thật ra thì cậu đã gả cho tôi, tôi cũng có thể...” (ăn cắp xú lắm nha)

“Ô oa oa ——” Trùng Trùng lại càng khóc to hơn, từ nhỏ cậu đã luyện phụ tình kết, tự nhiên có một ngày biết ba ba mình không cần mình nữa, tất nhiên là khóc còn dã man hơn chuyện cậu chết chồng.

“Tôi đã nói là bọn họ không cần cậu, tôi cần cậu rồi, sao cậu còn khóc?” Alphonse nhú mày, nhìn cái mặt bần như mèo của ai đó.

“Anh không có ba ba, sao anh biết cái cảm giác bị vứt bỏ đau khổ bao nhiêu chứ!” Trùng Trùng oán hận, lải nhải một câu.

Trong nháy mắt, mặt Alphonse đen thui, khung ngực vì nổi giận mà phập phồng dữ dội. Thật muốn bóp chết con sâu này, nghĩ tới đó, Alphonse siết chặt nắm tay, vì siết quá mạnh, nên phát ra mấy tiếng răng rắc ghê người.

Dường như Trùng Trùng cũng phát hiện Alphonse khác thường, cậu ngừng khóc, vẻ mặt hiện giờ của Alphonse khiến cậu thấy sợ hãi, chui chui vào trong chăn, chỉ lộ cái đầu nhỏ ra ngoài, nhìn Alphonse bằng ánh mắt đáng thương.

Tiếng xương cốt vang lên răng rắc, Trùng Trùng cảm thấy như mình đang ở hiện trường quay phim kinh dị, cậu hoảng sợ, nhắm mắt lại giả chết.

Mới vừa nhắm mắt, cậu đã cảm giác được chân trùn trên người mình bị lật ra, kể đó, cậu bị lôi ra ngoài, nằm úp xuống, tức thì, một cảm giác không tốt nảy lên trong đầu cậu.

Bốp —— một tiếng, thật là vang dội! Quả nhiên, lại là đánh mông, lại còn là cối quần đánh mông, ô ô, đau quá đi...

Alphonse cũng không mềm lòng, bảo y tha cho cậu ta như vậy, Alphonse y làm không được. Từ trước đến nay y là một người thù dai, nên lần này phải cho cậu ta một bài học mới được.

Thật ra ban nãy Trùng Trùng cũng chỉ vô tình nói ra câu đó, nhưng không may cho cậu là lại chạm vào cảm kỵ của Alphonse. Đúng vậy, có lẽ Trùng Trùng nghĩ là ba ba của Alphonse đã qua đời rồi, nhưng Alphonse thì lại rất rõ, y không có cha, không có mẹ, đến tốt cùng thì y từ đâu ra, y cũng không biết.

Y cũng rất muốn có một người cha yêu thương mình, cũng muốn như mấy đứa nhỏ khác, lúc bị ức hiếp sẽ có một người cha đứng trước mặt y, thay y giáo huấn bọn chúng.

Alphonse càng nghĩ tâm tình lại càng xấu, bàn tay vỗ vào mông Trùng Trùng lại càng mạnh, tiếng kêu đau của Trùng Trùng vốn không thể bay được vào tai y.

Bất chợt, một bàn tay ấm áp giữ chặt tay y lại, chỉ thấy mặt Trùng Trùng nhăn như bánh bao chiều, nước mắt lưng tròng, thút thít, “Anh mà đánh nữa thì nát mất!”

“Đừng!” Alphonse nhú mi, nói.

“Gi?” Trùng Trùng đau tới nhe răng trợn mắt.

“Đừng ghét bỏ tôi không có thân nhân, đừng ghét bỏ tôi là ngoại tộc!”

Trùng Trùng sưng sốt, nén cơn đau, kéo chần bao cái mông trống trơn của mình lại, rồi ôm lấy Alphonse, “Thật ra, tôi cũng có thể hào phóng một chút, cùng chia sẻ ba ba với anh!” (ăn cắp xấu lắm nha)

Alphonse trầm mặc.

Trùng Trùng nghĩ nghĩ, hậm hực nói: “Ba ba của tôi cũng không cần tôi, vậy chúng ta dựa vào nhau mà sống đi!”

Alphonse gật đầu.

18. Chương 18

.

.

Mông Trùng Trùng bị đánh nở hoa rồi, sưng hồng hồng đỏ đỏ, cho nên không thể ngồi dùng cơm, cũng không thể nằm ngủ. Đương nhiên, đây cũng là tiện nghi cho Trùng Trùng, giúp cậu dễ dàng tra tấn Alphonse.

Mỗi ngày dùng cơm, y phải ôm Trùng Trùng đi ăn. Có đệm thịt lót người dĩ nhiên là thoải mái. Còn khi ngủ? Tất nhiên là Trùng Trùng cũng dựa cả lên người y.

Thật ra thì Trùng Trùng không nặng chút nào, lúc y ôm cậu, cũng giống như ôm một con thú cưng vậy. Chẳng qua là y chỉ vừa mới ném mùi *** mấy hôm thôi, giờ phải nhịn đương nhiên là bị dày vò ghê gớm, ban đêm không ngủ được.

Trùng Trùng áp má mình lên ngực Alphonse, hơi thở ấm áp của cậu phun lên ngực y, thật ngứa! Hận nhất chính là tuy Trùng Trùng có mặc đồ ngủ nhưng cổ áo ngủ lại quá rộng, đôi ngực lộ hơn phân nửa, đây đúng là quá mức hấp dẫn người...

Vừa nhớ tới chuyện mông Trùng Trùng còn đau, Alphonse cũng không dám nghĩ ngợi lung tung, y nhắm mắt lại, tùy ý để Trùng Trùng như con mèo nhỏ tựa vào người mình.

Vì bị hai người ba ba vứt bỏ, cho nên dạo gần đây Trùng Trùng cứ luôn ủ rũ, hôm đó, cậu gọi điện thoại về nhà, là Wright ba ba bắt máy. Thế là Trùng Trùng liền hỏi ông, có phải con gả ra ngoài chính là bát nước đã hắt đi, sau này không còn liên quan tới họ nữa?

Wright nói đúng vậy, sau đó lại là một trận khóc quỉ khóc thần sầu của Trùng Trùng, cậu buồn bực triệt để.

Nhìn ái phu nhà mình cứ rầu rĩ không vui mãi, Alphonse để bụng, đến cả quần gia xà yêu cũng phát hiện là nhà vua của bọn họ có chút u buồn.

Và căn nguyên u buồn của y chính là con sâu nọ. Quần gia xà yêu biết đó là việc riêng của bộ hạ, anh chỉ là một người làm công nên không thể nói gì, chỉ đành lặng lẽ đi theo phía sau y. (Hoàng Phu Trùng Trùng)

Alphonse đưa mắt về phía chồng công văn thật cao, y bận rộn tới cả bữa sáng còn chưa ăn. Quần gia xà yêu bưng bánh ngọt và cà phê vào, đặt trước mặt Alphonse, nói: “Bộ hạ, người dùng chút điểm tâm, thả lỏng tâm tình một chút đi!”

Alphonse thở dài, xoa nhẹ thái dương.

Bánh ngọt khá là ngon, còn có mùi sữa. Alphonse nhớ là Trùng Trùng rất thích món bánh này nên hỏi: “Cậu ta có ăn không?”

Quản gia xà yêu mỉm cười: “Bệ hạ, điện hạ Zosya đã dùng bữa sáng rồi!”

Trước giờ Trùng Trùng luôn là con sâu không bao giờ bạc đãi dạ dày của mình, cho dù có đau khổ nhưng cơm thì vẫn phải ăn. Vừa nghĩ tới đó, Alphonse nở nụ cười tự giễu, thật là, sao mình lại lo cho cậu ta thế chứ.

Ăn mấy miếng bánh xong, Alphonse lại hỏi: “Laka, anh có biết làm thế nào để người ta vui hơn không?”

Quản gia xà yêu ngẩn ra, anh cứ nghĩ, sở dĩ gần đây nhà vua u buồn là vì dục cầu bất mãn, sinh hoạt *** với điện hạ Zosya trẻ tuổi không nhịp nhàng nên mới thế chứ.

Laka thề xà tín, cười gian, “Muốn làm người ta vui, đương nhiên là phải có quần áo đẹp và châu báu rồi!”

Nhà vua trầm tư một hồi rồi căn dặn: “Anh đi bảo Andy chuẩn bị một chút, tốt nhất là đưa đồ tốt nhất, quý nhất tới chỗ cậu ta đi!”

Quản gia xà yêu hành lễ, tào nhả rời khỏi thư phòng nhà vua.

Nào có ai ngờ, quản gia xà yêu vừa mới bước chân ra khỏi phòng đã lên báo cáo tình hình với các nhà báo. Aizz, đàn ông con trai nhiều chuyện quả nhiên không tốt chút nào.

Trùng Trùng đang xem TV, ăn quà vặt. Đột nhiên, chuông cửa vang lên. Vì liên quan tới thân phận của Alphonse nên thường thì quản gia xà yêu không dám tự tiện đi vào phòng ngủ của bọn họ, mà sẽ đứng đợi cách cửa ba thước. Trùng Trùng không biết ngoài cửa là ai, ngậy người một hồi mới ra mở cửa.

Cửa vừa mới mở, Trùng Trùng đã thấy một đoàn người đưa đồ tới và người gõ cửa chính là quản gia xà yêu. Trùng Trùng nghi hoặc, nhìn về phía Laka.

Laka hành lễ, giải thích: “Bệ hạ mang quà tới tặng cho ngài!”

Trùng Trùng đếm đếm, nhiều thùng quá nha! Cảnh tượng này, sao trông quen quá! Trùng Trùng sức nhớ, dường như lần đó nhà vua của chúng ta cũng cho người mang quà tới tặng như vậy.

Trùng Trùng chợt nhớ tới chuyện vì cậu kết hôn mà hai người ba ba mới không cần cậu, cho nên cậu thở phì phì, đóng cửa lại, quát: “Tôi không cần mấy thứ này, đưa về đi!”

Quản gia xà yêu lau mồ hôi, tiêu rồi, lần này nên báo cáo kết quả công việc ra sao đây?

Sau khi biết chuyện, Alphonse chỉ ừ một tiếng, không có phản ứng gì. Nhưng cũng vì vậy mà quản gia xà yêu của chúng ta lại càng thêm sợ, vội vàng hiến kế cho Alphonse.

Làm sao lấy lòng đối phương ư? Dùng lời ngon tiếng ngọt!

Có đánh chết, Alphonse cũng không nói được mấy câu ghê tởm như vậy, cho nên cách này lập tức bị phủ định ngay. Như vậy, cách duy nhất còn lại chính là tìm căn nguyên khiến đối phương giận, rồi làm chuyện gì đó để Trùng Trùng cảm động.

Nghe xong, Alphonse cảm thấy cũng được lắm. Thế nên y lập tức gạt hết công việc sang một bên, bỏ lại Laka còn đứng ngây ra đó, đi một mạch.

Trùng Trùng đang ngủ trưa bỗng nghe tiếng mở cửa, lại thấy Alphonse vác khuôn mặt như tảng băng tới, ôm Trùng Trùng ngủ thật mất hình tượng vào lòng, nói: “Đi cùng tôi nha!”

Trùng Trùng mở đôi mắt mông lung ra, đáp: “Chờ tôi tỉnh ngủ đã!”

Vì thế, trong mơ màng, Alphonse đã giúp cậu tắm rửa, thay quần áo, rồi lại chờ cậu tỉnh giấc. Thật ra thì Trùng Trùng ngủ cũng không sâu lắm, quan trọng là cậu cảm thấy được Alphonse hầu hạ như vậy rất tốt cho nên mới giả bộ ngủ.

Trùng Trùng giả bộ một hồi, cảm thấy mệt mỏi quá, đành ‘tỉnh dậy’. Alphonse thấy thế, nói: “Đói không?”

Lúc trước đã ăn rất nhiều thứ, giờ cậu không cảm thấy đói chút nào. Lại nghĩ tới chuyện dạo gần đây cậu vẫn luôn ở nhà, không ra ngoài chơi nên liền đề nghị: “Tôi không thấy đói, không phải anh muốn tôi đi đâu đó với anh sao? Chúng ta đi đi!”

Alphonse cười cười, nắm tay Trùng Trùng dắt đi.

Đi tới nơi nuôi dưỡng Chiefly, Trùng Trùng trừng to mắt, chỉ chỉ vào tiểu kim long của mình, “Tôi có thể cười Chiefly không?”

Alphonse nắm tay Trùng Trùng đi tới bên người Chiefly, Chiefly bán quỳ, dang cánh ra, để Alphonse bước lên. Trùng Trùng trông thấy, thầm hận trong lòng, rõ ràng đây là rồng của mình, tại sao lại nịnh nọt người ta như thế?

Alphonse ngồi lên lưng Chiefly, vươn tay ra, nhìn Trùng Trùng, “Không cười sao?”

Trùng Trùng ngây người, thế mới biết, thì ra nhà vua muốn mời cậu cùng cười rồng. Cậu vừa đưa tay ra, lập tức bị Alphonse bán ôm lên lưng rồng.

Trùng Trùng ngồi phía trước, lưng tựa vào ngực Alphonse, móng cậu đã hết đau rồi nhưng y vẫn chuẩn bị một cái đệm thật mềm cho cậu ngồi lên.

“Trùng Trùng, cậu có muốn đi đâu không?” Alphonse hỏi.

Có nha! Đương nhiên là muốn đi thăm ba ba rồi! Nhưng ba ba không cần mình nữa, vừa nghĩ tới đó, Trùng Trùng buồn bã, lắc đầu. Alphonse thở dài, xoa mái tóc lộn xộn của cậu.

Thành ra lúc tới trước phủ bá tước, Trùng Trùng mở to hai mắt nhìn. Cậu quay lại nhìn Alphonse, lại nhìn nhìn phủ bá tước, “Anh dẫn tôi tới đây... làm gì?”

Alphonse đi tới gõ cửa, “Không phải cậu rất muốn về sao?”

Trùng Trùng bực bội, lẩm bẩm, “Ai thèm về chứ!”

Tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng Trùng Trùng vẫn đi theo phía sau Alphonse, khoe miệng cậu khe cong lên. Tính ra thì Alphonse cũng tốt lắm nha, chỉ là có hơi bạo lực gia đình chút thôi.

“Ai vậy?” Lý Thần bồn chồn, nhìn ra cửa, lúc nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của nhà vua, ông sợ tới mức tim đập loạn mấy cái. Bấy giờ Wright cũng đã bước ra, hỏi: “Thần Thần, là ai vậy?”

Lý Thần và Wright đều ngẩn người. Lúc này, Trùng Trùng đứng phía sau Alphonse mới lộ ra, mặt nhăn như bánh bao chiều, “Là con!”

“Con của ba...” Lý Thần thủ thế, chuẩn bị ôm Trùng Trùng một cái thật nồng nhiệt, nào ngờ cậu lại nhăn mặt, nấp phía sau Alphonse.

“Hử?” Lý Thần sửng sốt, ông không ngờ là đứa con lại lãnh đạm với mình như thế. Trong nhất thời, ông không biết phải làm thế nào, nhìn Wright bằng ánh mắt tội nghiệp.

Wright ho khan một tiếng, “Trùng Trùng, về tới nhà rồi sao không cho ba ba ôm?”

Alphonse cũng lên tiếng: “Không phải hai người đã nói, con gả ra ngoài chính là bát nước đã hắt đi rồi ư? Sao giờ còn muốn ôm Trùng Trùng?” Y là đang đòi lại công bằng cho ái phu của mình nha.

Lý Thần sửng sốt, cười âm hiểm: “Trùng Trùng, con mau nói cho ba biết, là ai đã nói với con, con gả ra ngoài, là bát nước đã hắt đi?”

Trùng Trùng chỉ chỉ Alphonse, bổ sung thêm, “Hôm đó con gọi điện về nhà, Wright ba ba cũng nói là không quan tâm tới con nữa!”

Wright giật giật khoe miệng, còn chưa kịp trốn đi đã bị Lý Thần kéo tai lôi lại, “Ai nói tôi không cần con trai? Ai nói tôi không cần con trai? Hử?”

“Anh chỉ đùa chút thôi mà!” Wright mất hết uy nghiêm, dùng vẻ mặt tội nghiệp giải thích.

“Nói đùa? Đùa như vậy cũng được à? Được, tôi không cần anh nữa!” Lý Thần chống hai tay, ra vẻ dữ dằn.

Wright lập tức trưng cái mặt đáng thương ra, nín gúc áo Lý Thần, “Đừng nha, anh chỉ đùa chút thôi, đừng bỏ anh!”

Lý Thần hừ lạnh một tiếng, “Tôi cũng chỉ nói đùa đó thôi!”

Miệng Wright giật giật.

Lý Thần đổi sang khuôn mặt tươi cười, hòa ái nói với Trùng Trùng, “Trùng Trùng, là lỗi của ba ba, ba ba không biết con gọi điện, nếu là ba ba nghe, ba ba nhất định sẽ nói rằng Trùng Trùng là con cưng của ba ba, cả đời này ba ba cũng không bao giờ bỏ rơi Trùng Trùng...”

Trùng Trùng thấy mắt mình nóng nung, cậu nhào vào lòng Lý Thần. Bức tranh phụ tử ấm áp ấy chẳng hiểu sao lúc rơi vào trong mắt Alphonse lại chướng vô cùng, y xoay người định bỏ đi.

Đưa con sâu đó tới đây coi như hết chuyện rồi, Alphonse nghĩ vậy, định cười Chiefly trở về.

“Alphonse!” Trùng Trùng gọi y, thấy y định đi, cậu lập tức rời khỏi cái ôm của ba mình, chạy tới nắm tay y lại: “Ồ lại ăn cơm đi, ba ba nói sẽ chuẩn bị cho anh một bữa cơm thật ngon nha!”

Alphonse ngây ra, nào biết Trùng Trùng lại tặng cho y một nụ cười cực kỳ phúc hậu, “Tôi đã nói rồi, tôi chấp nhận chia sẻ ba ba với anh mà!”

Vì thế, Alphonse đã bị Trùng Trùng kéo vào trong phủ bá tước.

Thức ăn của phủ bá tước đúng là rất ngon, tuy là không bắt mắt như trong cung, nhưng mùi vị lại tốt vô cùng. Nhìn tướng Trùng Trùng, không ngờ là cậu ăn nhiều như vậy mà cũng không mập được bao nhiêu.

Sau khi nghe Lý Thần giải thích, Alphonse mới hiểu, thì ra câu đó không phải nói gả con ra ngoài rồi là không cần con nữa. Chỉ là nói, con cái đã gả đi, sau này sẽ nghiêng về nhà chồng mình, không thể lo lắng nhiều tới chuyện trong nhà ba mẹ nữa.

Alphonse oán hận, tất cả đều tại tên quái thai Guard, không có gì tự nhiên nghiên cứu lịch sử làm gì, tới nỗi cả chuyện phiên dịch quan trọng như vậy cũng làm sai be bét.

Dùng cơm xong, Alphonse thản nhiên nói: “Ngày kia tôi sẽ tới hành tinh Kana phỏng vấn, vua bên đấy có mời cả Trùng Trùng, cho nên hai người chúng tôi sẽ cùng đi, không biết hai vị phụ thân đại nhân đây có muốn đi cùng không? Phong cảnh ở đó cũng khá lắm!”

Wright giật giật khoe miệng, bị một người hơn mình n tuổi gọi là ba, toát mồ hôi nha...

Liệu có giảm thọ không đây? Lý Thần nghĩ thế.

Lý Thần đang nghiên cứu cây lúa nước, không có thời gian đi, Wright lại là một người theo vợ kè kè, dĩ nhiên là cũng không đi. Do đó, nhà vua của chúng ta vui vẻ đồng ý, hứa khi đi xa sẽ chăm sóc tốt cho Trùng Trùng. (Hoàng Phu Trùng Trùng)

19. Chương 19

.

.

Hành tinh duy nhất mà Trùng Trùng từng tới chính là Floating Clouds, năm nào cậu cũng đi. Bởi vì ba ba Wright là huyết tộc nên tới mùa hạ, sẽ rất khó chịu với khí hậu ở hành tinh Lala, cho nên cả nhà họ sẽ tới hành tinh Floating Clouds nghỉ dưỡng.

Vừa nghĩ tới chuyện được tới hành tinh khác chơi, Trùng Trùng hưng phấn không thôi. Đã mười hai giờ đêm vậy mà cậu còn đang ngồi trên giường hưng phấn, cũng hết cách rồi, ai bảo Trùng Trùng của chúng ta là một hoàng thân què mùa chứ!

Từ nhỏ cậu đã là một con sâu luyến phụ, cho nên vốn chưa từng đi du lịch một mình bao giờ. Ba ba cậu đi đâu, cậu sẽ đi đó, đây chính là lần đầu tiên cậu cùng một người khác đi tới hành tinh khác nha.

Alphonse thở dài, bọn họ đã tắm rửa, nằm trên giường một giờ rồi, vậy mà con sâu này vẫn chưa chịu ngủ. Mà không ngủ cũng đành, lại còn làm phiền giấc ngủ của y nữa chứ.

Gần đây công vụ bận bịu, mỗi ngày y đều bận tối mắt tối mày, sáng mai còn phải tới hành tinh Kana phỏng vấn, phải dậy sớm, chẳng lẽ con sâu này không cảm thấy mệt mỏi hay sao? Hoàng Phu Trùng Trùng

“Alphonse, hành tinh Kana có gì vui không? Thật là mong chờ nha, phải rồi, phải rồi, thời tiết bên đó có tốt không? Có quá lạnh hay là quá nóng không? À, phải rồi, thức ăn bên đó có ngon không? Tôi sợ lúc tới đó thức ăn không hợp khẩu vị, hay là mình mang chút đồ qua đó phòng hờ nha?” Trùng Trùng càng nghĩ càng hăng say, không ngừng nắm tay Alphonse, lắc lắc.

“Thức ăn ở đó rất ngon, còn nữa, Laka đã chuẩn bị quần áo cho chúng ta cả rồi, không cần phải lo lắng, mau ngủ đi, ngoan...” Alphonse vuốt vuốt đầu Trùng Trùng, nhắm mắt lại, định ngủ tiếp.

“Ừm...” Trùng Trùng nằm xuống, ngửa mặt nhìn lên trần nhà, “Tôi không ngủ được, làm sao đây?”

Alphonse mở mắt ra, trong đôi ngươi màu tím xen lẫn một chút đục vọng không nói rõ, “Nếu như không ngủ được, vậy chúng ta làm chút chuyện khác đi!”

Trùng Trùng trừng to hai mắt: “Chuyện gì?”

Alphonse cong khóe môi, đề nghị: “Chúng ta làm tình đi!”

Trùng Trùng nghe vậy, đỏ mặt, bẻ bẻ ngón tay, “Mai phải tới hành tinh Kana rồi, làm vậy có được không? Anh có đau lắm không? Thật ra chuyện quốc sự mới là quan trọng...”

Alphonse nắm tay Trùng Trùng, đặt lên môi hôn khẽ một cái, mỉm cười: “Có thể phục vụ cho sâu nhỏ của tôi, tôi thấy vui vô cùng!” Dứt lời, đôi ngươi màu tím híp lại, sau đó y há miệng, ngậm ngón tay Trùng Trùng.

Trùng Trùng đỏ mặt, Alphonse hưng trí bừng bừng, bắt đầu làm chuyện của đồng.

Hai người làm gần cả đêm, sáng hôm sau, Alphonse tinh thần sảng khoái, còn Trùng Trùng của chúng ta thì héo rũ, mắt thâm quầng, nhìn vào đúng là tàn tạ hết biết.

“Sao anh lại tươi tỉnh quá vậy?” Trùng Trùng ai oán.

Alphonse nhún vai, đáp: “Tối qua phải hầu hạ cậu cả đêm, thật ra tôi cũng mệt lắm, chẳng qua là vì tôi không thích trưng cái mặt khó chịu đó ra, cho nên mới vờ như vậy!”

Trùng Trùng ra vẻ đã hiểu, vỗ vỗ bả vai Alphonse, an ủi: “Lúc lên phi thuyền anh nghỉ ngơi chút đi, bằng không lúc gặp mặt vua của hành tinh Kana để xảy ra lỗi gì thì khổ lắm, rất mất mặt đó nha!”

Alphonse cười cười, ôm Trùng Trùng ngồi xuống. Đột nhiên bị ôm lấy, Trùng Trùng sợ tới mức câu chặt cổ Alphonse, “Anh mệt lắm rồi, sao còn ôm tôi, anh mau để dành sức lại đi!”

Alphonse hôn lên má Trùng Trùng một cái, nói: “Giờ tôi còn phấn khởi lắm, cậu giống như trang giấy vậy, nhẹ hều, sau này nhớ phải ăn nhiều một chút!” Cảm giác được số ký lô của Trùng Trùng, Alphonse nhủ thầm.

Trùng Trùng rúc rúc đầu vào lòng Alphonse, “Còn ăn nữa hả? Ba ba nói, lượng cơm mà tôi ăn đã nhiều lắm rồi, chỉ là không mập ra mà thôi!”

Alphonse cười cười, “Đó là vì cậu chưa ăn uống điều độ, tôi nhất định sẽ nuôi cậu béo ú!”

Trùng Trùng đưa tay sờ sờ chiếc cằm nhọn của Alphonse, rồi lại véo véo cái mặt trẻ con mũm mĩm của mình, rầu rĩ nói: “Không thể béo nữa được, nếu cứ như vậy, giấc mơ có chiếc cằm nhọn của tôi tới bao giờ mới thực hiện được chứ!”

Alphonse nhíu mày, nói: “Giờ cậu còn đang trong độ tuổi cao lớn, còn trong thời kỳ dậy thì, nhất định phải cung cấp đầy đủ dinh dưỡng. Tốt nhất là đừng để tôi thấy cậu giảm béo, bằng không, đại hình hầu hạ!”

Trùng Trùng bĩu môi, giống như đang kháng nghị.

Alphonse nhìn nhìn Trùng Trùng trong lòng mình, “Cậu như vậy sẽ đáng yêu hơn!”

Chờ nửa ngày, cũng không thấy Trùng Trùng đáp lại. Bấy giờ Alphonse mới phát hiện, cậu đã ngủ say trong lòng y rồi. Vừa hay lúc này quản gia xà yêu cũng tới gõ cửa, nhắc Alphonse giờ khởi hành.

Ôm Trùng Trùng ra cửa cung, phi thuyền vũ trụ của y cũng đã sớm chờ sẵn bên ngoài. Đương nhiên, có thêm không ít phóng viên vây quanh.

Khi thấy nhà vua tuyệt mỹ ôm Trùng Trùng bước ra, trong nháy mắt, ánh đèn lóe lên loang loáng, tất cả đều đang nhắm về hai người họ.

Alphonse nhìn mấy dụng cụ đó, mỉm cười, giống như đang nói: “Ngại quá, ái phu của ta đang ngủ, mọi người đừng làm ồn tới cậu ấy!” Thoáng chốc, tất cả yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng chụp ảnh lách tách. Hoàng Phu Trùng Trùng

Mãi cho tới khi hai người kia ngồi lên phi thuyền, mọi người mới sức nhớ, bọn họ đã quên phỏng vấn rồi...

Ba đài truyền hình chính thống Công Quân, Thụ Quân, Hồ Công của tỉnh cầu và tập thể các phóng viên của các đài khác đành thở dài. Thật ra thì nhà vua che mặt lại mới tốt nha, cứ trưng cái mặt đẹp ấy ra, đúng là tai họa nhân gian.

Phi thuyền của nhà vua đương nhiên là không giống với phi thuyền của các quý tộc, có phòng ngủ, có nhà bếp, có phòng tắm... Nói chung là, thật khó mà tưởng tượng cho nổi.

Hành tinh Kana cách hành tinh Lala khá xa, cho nên dù có đi bằng phi thuyền vũ trụ thì cũng phải mất một khoảng thời gian dài. Tính ra thì cũng không nhiều không ít, đúng hai mươi bốn giờ.

Nhà vua xuất hành, dĩ nhiên là cũng có mang theo rất nhiều bảo tiêu hay những người đại loại như thế. Tuy là hành tinh ấy rất hòa bình, nhưng ai có thể bảo đảm là bọn họ không đột nhiên nảy sinh dã tâm.

Đặt Trùng Trùng lên giường, Alphonse cũng nằm xuống, ôm cậu ngủ một giấc yên lành.

Hai người ngủ tới trưa vẫn chưa dậy, cuối cùng quản gia xà yêu đành phải đến gọi hai người ra dùng cơm trưa. Trong phi thuyền, Trùng Trùng thấy buồn bực, cậu chỉ có thể ngồi ngầy ra một chỗ, còn Alphonse, lúc nào cũng xem văn kiện cả.

Trùng Trùng là một đứa nhỏ không chịu ngồi yên, lúc rảnh rỗi cậu sẽ đi ngắm cảnh đêm ở vũ trụ, sau đó lại ngân nga mấy ca khúc đang lưu hành hiện nay, bằng không thì chạy tới chạy lui xem này xem nọ. Sau cùng, Alphonse không chịu nổi việc cậu cứ đi qua đi lại rồi ngó tới ngó lui như vậy nữa, y còn phải làm việc nha!

“Ồ đó có mấy tính, có thể lên mạng, cậu ra đó chơi game đi!” Alphonse đề nghị.

Dĩ nhiên là Trùng Trùng cảm thấy mấy trò chơi đó rất chán, nhưng cậu vẫn mở máy, lên Qiandu tìm tin tức về cậu và Alphonse.

Ảnh chụp ban sáng giờ đã đăng đầy trên các trang web rồi, Trùng Trùng xem từng tấm một, lúc này cậu mới phát hiện, thì ra Alphonse đã ôm cậu vào phi thuyền nha.

Thật ra Trùng Trùng cứ nghĩ là Alphonse bảo người khác đưa cậu vào, xem ra là cậu đã hiểu lầm Alphonse rồi. Trùng Trùng dời tầm mắt khỏi máy tính, nhìn Alphonse đang xử lý công vụ.

Alphonse cúi đầu, phê duyệt mấy văn kiện gì đó. Đôi mi đẹp cong lên, Trùng Trùng phát hiện, ngắm Alphonse như vậy, ánh mắt y sẽ càng thêm thú vị hơn.

Dáng vẻ của Alphonse đúng là rất được, lại không thấy có chút nữ tính nào. Bả vai thật rộng, tóc ngắn màu bạc, da hơi trắng một chút, trên người y đều tỏa ra một loại khí phách chỉ thuộc về riêng đế vương.

Bất chợt, Alphonse nghiêng đầu qua, nhìn thẳng vào mắt cậu. lát sau, y thở dài, buông xấp văn kiện trên tay xuống, đi tới, xách Trùng Trùng khỏi ghế, quăng lên giường.

Trùng Trùng trừng to mắt, “Anh làm gì vậy?”

Alphonse bắt đầu cởi quần áo, “Làm tình!” Con sâu này cứ nhìn y chăm chăm thế làm y không có chút tâm trạng làm việc nào. Muốn an tâm làm việc, vậy cách duy nhất chính là để con sâu này ngoan ngoãn nằm ngủ.

Trùng Trùng vội vàng giữ chặt đôi tay đang cởi quần áo của Alphonse, lo lắng, nói: “Alphonse, sức khỏe quan trọng hơn, đừng vì chút vui vẻ nhất thời mà tới lúc cả người đầy bệnh!”

Alphonse giật giật khoe miệng, anh đã già lắm rồi...

“Nếu anh xảy ra chuyện gì, vậy ai sẽ ở cùng tôi đây? Chẳng lẽ tôi phải tìm một bạn đời khác hay sao?” Trùng Trùng lại bắt đầu suy nghĩ về tương lai của mình, “Alphonse, nếu một ngày anh chết đi, anh nhớ viết di chúc, khôi phục cuộc sống tự do cho tôi, đừng để tôi ở góa, biết chưa?”

Alphonse rầu rĩ, nói: “Cậu đừng có mơ, có chết tôi cũng sẽ kéo cậu chết chung!”

Trùng Trùng lại suy ngẫm, gật đầu, nói: “Vậy sau này chúng ta đừng làm chuyện này nữa, tôi nghe nói cấm dục có thể sống lâu hơn đó!”

Alphonse mặt không thay đổi, đáp: “Không được!”

Trùng Trùng bĩu môi, không nói gì, đá vào chân Alphonse một cái, “Mau đi làm việc đi, lúc tới hành tinh Kana, anh phải dẫn tôi đi chơi đó!”

Alphonse hừ một tiếng, bực bội đi làm việc tiếp. Còn Trùng Trùng thì thế nào? Cậu lôi mấy quyển tạp chí ra xem, aizz, còn lâu mới tới giờ cơm chiều, xem ra cậu phải tìm cách giết thời gian thôi.

Sáng sớm hôm sau, cuối cùng thì phi thuyền của họ cũng đã tới hành tinh Kana. Phi thuyền vừa hạ cánh, sứ giả phía Kana cũng đã trải thảm đỏ, thủ vệ xếp thành hàng, ngăn cản nhóm quần chúng vây xem. Hoàng Phu Trùng Trùng

Cửa phi thuyền vừa mở, bước ra đầu tiên là các bảo tiêu, kế đó mới là đôi phu phu vừa mới kết hôn chưa bao lâu của hành tinh Lala. Đức vua đầu đội vương miện, dung nhan tuyệt mỹ, đôi người màu tím nhạt nhìn xuống phía dưới.

Trong thoáng chốc, dân chúng của hành tinh Kana nhiệt huyết sôi trào, hoan hô dữ dội. Alphonse thần nhiên nở nụ cười, vẫy tay với dân chúng. Còn Trùng Trùng đứng cạnh thì thế nào? Lần đầu tiên thấy nhiều người ngoài hành tinh như vậy, cậu cười tới vô cùng xán lạn, người ta vẫy tay với cậu, cậu cũng vẫy tay với người ta. Người ngoài không biết chuyện, nhìn vào còn tưởng là bọn họ quen nhau.

Lúc này, một thanh niên tóc đen nắm tay một nhân ngư xinh đẹp tới chào. Nhìn kỹ lại thì thấy bụng của anh ta phình to. Trùng Trùng run lên, suýt nữa ngã quỵ, cũng may là bàn tay mạnh mẽ của Alphonse đã giữ cậu lại, nói trắng ra là, chút nữa cậu đã mất hết mặt mũi rồi.

Hai bên bắt tay nhau, Trùng Trùng có chút mất tự nhiên, nói: “Brandt, anh là vương tử của hành tinh Kana?”

20. Chương 20

.

.

Thanh niên nọ mỉm cười, ra vẻ nghiêm trang, còn nhân ngư bụng to đứng cạnh thì tái mặt. Trùng Trùng thấy người ta không đáp, cũng im lặng, cúi đầu đi theo bọn họ.

Tiếng hoan hô của dân chúng không hề lọt được vào tai Trùng Trùng, giờ trong đầu cậu chỉ có bóng người đang chuyển động, chuyển tới nỗi khiến cậu hoa mắt váng đầu.

Đúng vậy, thanh mai trúc mã của cậu, người đã bỏ trốn với thầy dạy lễ nghi cho cậu trước ngày đính hôn, giờ họ lại ở hành tinh Kana, chuyện này... Bảo cậu sao chịu nổi.

Cho nên, khi nhìn thấy hai người họ, Trùng Trùng ngây ngẩn, cậu nhận nhầm người rồi sao? Không thể nào, đó là Lạc Lạc cùng thầy dạy lễ nghi cho cậu đó sao? Đúng là không thể nào tin được.

Gặp lại họ, bụng của Lạc Lạc cũng đã to rồi, muốn trách cũng chỉ trách cậu chưa bao giờ quan tâm tới quốc gia đại sự, đến nỗi con cá của cậu tới hành tinh khác làm vương tử phi, cậu cũng không biết.

Trên đường tới hoàng cung Kana, Trùng Trùng luôn trầm mặc.

Bốn người ngồi trong chiếc xe ngựa thật lớn, Alphonse và Brandt nói chuyện hăng say, dù có mang ý tứ chính trị, nhưng dấu sao thì cũng khá hài hòa.

Vậy Lạc Lạc ngồi bên cạnh Brandt thì thế nào? Cậu ta khấn trương, siết chặt móng tay, thi thoảng còn liếc đôi mắt đẹp về phía Trùng Trùng.

Thật là xấu hổ quá nha...

Nhớ tới những ngày từng cùng Lạc Lạc đi nhà trẻ, học tiểu học, Trùng Trùng lại càng chua xót. Nhiều năm như vậy, cho dù không có tình yêu cũng có tình bạn mà, sao nói bỏ trốn là bỏ trốn như vậy?

Trùng Trùng thở dài, cho dù có muốn bỏ trốn, ít nhất cũng phải nói với cậu một tiếng chứ. Tuy là Lạc Lạc không thích cậu, nhưng cậu vẫn luôn xem Lạc Lạc là bạn tốt nha...

Cuối cùng xe ngựa cũng tới trước cửa hoàng cung, bốn người cùng bước xuống. Lúc này, vua của hành tinh Kana cũng đã đứng đợi sẵn ở cửa.

Đó là một người trung niên, trên mặt đã có vết hằn của năm tháng. Ông ấy cũng đội vương miện, khí chất vương giả khiến người ta cảm thấy có chút áp lực.

Nhưng Alphonse lại không giống thế, y đi tới, khẽ gật đầu, tất cả những động tác của y đều thật bình tĩnh, phong thái toát ra cũng không kém vua Kana chút nào.

“Đức vua Lala, xin giới thiệu với ngài, đây chính là đứa con lưu lạc bên ngoài nhiều năm của ta, cách đây không lâu ta mới tìm được nó!” Vua Kana vừa nói xong, ra hiệu bảo Brandt đi tới.

“Con trai của vua Kana, đúng là rất có phong thái!” Alphonse cười nói.

Khóe miệng Trùng Trùng giật giật, sao tự dưng cậu có cảm giác đột nhiên Alphonse lại hóa già thế nhỉ? Hoàng Phu Trùng Trùng

“Brandt, đây là bạn tốt của cha, đừng thấy anh ta còn trẻ như vậy mà nhảm, thật ra tuổi của anh ta còn lớn hơn cả cha, cho nên con có gọi một tiếng bác cũng không có gì là sai!” Vua Kana cảm khái.

Brandt hóa đá, khóe miệng Trùng Trùng giật giật, trán Lạc Lạc xuất hiện ba vệt đen...

“Bác!” Brandt vẫn gọi, dù trông đối phương vẫn còn trẻ như mình, nhưng không phải cha anh đã nói rõ rồi sao, người này còn già hơn cả cha anh, cho nên anh quyết định không nhìn mặt Alphonse mà tưởng tượng y thành một cụ già lom khom.

“Cháu ngoan!” Alphonse vỗ vỗ bả vai Brandt, nở nụ cười từ ái, “Nào, đây chính là thím của con!” Sau đó, y nắm tay Trùng Trùng.

Khóe miệng Brandt giật giật điên cuồng...

Trùng Trùng cũng trở thành con sâu đá...

Nhìn Lạc Lạc, lại nhìn Brandt, đột nhiên Trùng Trùng cảm thấy vai vế của mình cao hơn nhiều rồi, vì thế cậu cũng học theo dáng vẻ của Alphonse, vỗ vỗ bả vai Brandt và Lạc Lạc, “Cháu trai, cháu dâu, chút nữa ta sẽ chuẩn bị cho hai cháu quà mừng kết hôn!”

Sắc mặt Lạc Lạc và Brandt trở nên rất khó coi.

Bởi vì cảm thấy mình cao hơn Brandt một bậc, Trùng Trùng hào hứng vô cùng. Vua Kana rất hiếu khách, nhưng do có quốc sự phải bàn với Alphonse, nên bảo Lạc Lạc dẫn Trùng Trùng đi dạo hoa viên, thêm một giờ nữa là có thể dùng cơm rồi.

Hai người bạn thuở nhỏ vô tư vui vẻ bên nhau giờ bỗng trở nên tẻ ngắt. Hai người đi một vòng hoa viên, không ai lên tiếng, ai cũng đang có tâm sự của riêng mình.

“Lạc Lạc!” Cuối cùng, vẫn là Trùng Trùng mở miệng trước.

Lạc Lạc ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào trong mắt Trùng Trùng. Lúc này cậu ta mới phát hiện là đôi mắt màu xanh nhạt của Trùng Trùng đã ướt ươn rồi. Lạc Lạc thấy sống mũi mình cay cay, cậu ta bước tới, kéo góc áo Trùng Trùng, nói: “Trùng Trùng, xin lỗi!”

Khóe miệng Trùng Trùng giật giật, giống như là nhịn cả buổi trời, cuối cùng nhịn không nổi nữa, phun trào: “Cậu có biết không, vì cậu và Brandt bỏ trốn mà tôi đã khóc rất nhiều, mẫu phụ của cậu tìm tôi đòi người, chỉ còn thiếu chuyện đánh nhau với Wright ba ba của tôi. Cho dù cậu có muốn bỏ trốn cũng phải nói trước với tôi một tiếng để tôi chuẩn bị sẵn tâm lý chứ. Còn nữa, cậu không thích tôi, sao không nói sớm một chút, hại tôi đau lòng muốn chết, khóc lóc mấy ngày, cuối cùng còn bị ép...”

Nói tới đó, Trùng Trùng mới ý thức được là không thể nói thêm được nữa, cậu vội vàng lấy tay che miệng lại, sau đó nén giận nhìn Lạc Lạc.

Lạc Lạc cũng thấy ủy khuất, lẩm bẩm: “Từ nhỏ tới lớn tôi đã nói với cậu là không thích cậu rồi, chỉ tại cậu không tin mà thôi! Tôi cũng có nói là tôi muốn bỏ trốn, lúc đó cậu còn nói, ‘ai da, Lạc Lạc, thêm hai ngày nữa là chúng ta đính hôn rồi, tôi sẽ cho phép cậu tùy hứng thêm một lần’. Cậu coi đi, là do cậu không tin nha!”

Trùng Trùng ngây ra, ngẫm lại, dường như... Có vẻ là Lạc Lạc từng nói không thích cậu, muốn bỏ trốn hay hủy hôn gì đó...

Muốn trách thì chỉ có thể trách ba ba Wright của Trùng Trùng, ông từng nói: “Người đang yêu rất ngộ, cậu ta nói không thích con, thật ra là đang thích con; cậu ta nói ghét con, thật ra là đã yêu con tới đòi sống đòi chết; cậu ta nói muốn bỏ trốn, rời khỏi con, thật ra là không muốn rời xa con... Vân vân và vân vân...”

Vì thế Trùng Trùng vẫn cho rằng, thanh mai trúc mã Lạc Lạc của cậu đang thử cậu. Bởi vậy, mỗi khi Lạc Lạc nói ‘tôi không thích cậu’, cậu vẫn cứ cười ha ha, nói: “Tôi biết cậu thích tôi mà!”

Nghĩ tới đó, Trùng Trùng cảm thấy mối tình đầu ngây ngô, duy mỹ ngày xưa giờ như một gáo nước lạnh dội lên đầu cậu, quá khô hài... Không còn gì để quyến luyến...

“Trùng Trùng, sao cậu lại ở cùng bệ hạ? Từ lúc tới hành tỉnh Kana tới nay, bọn tôi không có để ý tới những chuyện xảy ra ở hành tỉnh Lala!” Lạc Lạc tò mò, hỏi.

Nhắc tới Alphonse, Trùng Trùng thấy lòng mình ảm áp, dù anh ta hay làm những chuyện bạo lực, nhưng tính ra thì anh ta cũng không tệ lắm, chỉ là có hơi già chút thôi, Trùng Trùng rất sợ Alphonse sẽ chết sớm...

“Thì... Thì cứ ở cùng nhau thôi!” Trùng Trùng cũng không biết nên kể ‘tình sử’ giữa cậu và nhà vua thế nào. Bởi vì, vốn dĩ hai người họ không có tình cảm gì, mà chỉ có bức ép... bức ép trắng trợn...

“Aizz, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy mặt bệ hạ đó nha, đúng thật là xinh đẹp!” Lạc Lạc say mê, nói.

Trùng Trùng bĩu môi, trông đẹp thì thế nào, chỉ có mình cậu mới chịu nổi cái tính bạo lực gia đình của anh ta thôi, nếu như đổi lại là Lạc Lạc, e là đã bị ngược đãi tới mức phải ly hôn.

“Còn cậu, sao rồi? Sao lại tự dưng mập ra như vậy? Trước đây eo cậu nhỏ lắm nha! Giờ nhìn coi, mập lên nhiều quá!” Ngay từ đầu, tầm mắt của Trùng Trùng đã dán chặt lên bụng Lạc Lạc, tới giờ mới thốt ra nghi vấn trong lòng mình.

Lạc Lạc đỏ mặt, nói: “Tôi mang thai!”

“Hả? Thật sao?” Trùng Trùng kinh hô, vươn tay, chỉ chỉ bụng Lạc Lạc, “Trong đây có em bé sao? Mau gọi nó ra đây cho tôi xem thế nào đi? Nhất định là giống tôi trước đây, rất xấu xí đi!”

Lạc Lạc nén xuống xúc động muốn hành hung Trùng Trùng, giật giật khóe miệng, nói: “Brandt là thú nhân tộc, chắc là sẽ sinh ra một bé thú nhân rồi!”

Vừa nhắc tới đứa nhỏ trong bụng mình, Lạc Lạc lại bắt đầu mơ mộng.

Trùng Trùng tò mò, đưa ngón tay chọc chọc bụng Lạc Lạc, nói khê, “Xin chào, chú là anh trai của mẫu phụ cháu, chú là Zosya, sau này cháu lớn lên nhất định phải tới nhà chú chơi nha!”

Lạc Lạc che miệng, nở nụ cười, trong thoáng chốc, ngăn cách giữa hai người bạn chơi thân từ nhỏ đã biến mất. Giống như là trở về với ngày tháng trước đây, có bí mật gì cũng nói với nhau, chia ngọt sẻ bùi.

Đúng lúc đó Alphonse đi tới hoa viên tìm Trùng Trùng đã thấy cảnh này, hàng mi xinh đẹp nhú lại, tuy ngoài mặt vẫn bình tĩnh, nhưng thật ra tay y đã sớm nổi gân xanh rồi.

Tuy là đã tha thứ chuyện Lạc Lạc có lỗi với mình, nhưng Trùng Trùng vẫn hận chết cái tên Brandt ấy, bảo là dạy lễ nghi cho cậu, thực chất là đang lên dụ dỗ Lạc Lạc, đáng ghét.

Dự tiệc chiêu đãi, Trùng Trùng có cảm giác Alphonse không thèm ngó tới cậu, không đúng, Alphonse vốn có để ý tới cậu đâu, nhưng giờ ngay cả nhìn anh ta cũng không nhìn, khiến cậu càng thêm buồn bực.

Đoàn người bọn họ ở lại trong khách sạn xa hoa nhất ở hành tinh Kana, tham gia tiệc chiêu đãi xong, họ trầm mặc trở về khách sạn. Khách sạn xa hoa nhất, bất kể là về cách bài trí hay thứ gì, đều không có nơi nào có thể so sánh được. Bởi vì, nó rất xa hoa.

Quả thật... Quả thật là cứ tự nhiên như nhà mình thôi...

Dù là khách sạn, nhưng ngoài cảm giác xa hoa, lộng lẫy ấy ra còn có chút ảm áp. Quần gia xà yêu đã chu đáo xả nước đầy bồn tắm cho hai người. Trùng Trùng thấy tâm trạng Alphonse không tốt, lập tức nịnh nọt kiêm dụ dỗ, “Alphonse, anh muốn tôi giúp anh tắm không? Chà lưng, tắm cánh, còn có thể giúp gội đầu nữa nha!”

Alphonse hừ một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác, không thèm để ý tới cậu.

Lúc này, Alphonse đột nhiên có một suy nghĩ, thật ra Trùng Trùng của chúng ta không phải là một con sâu ngậy thơ đáng yêu mà là một con sâu trắng hoa. Vừa mới thân mật, nói nói cười cười với vương tử phi của người ta xong, giờ lại vờ như không có gì, muốn nịnh nọt y sao?

Nhớ tới cái vẻ thân mật giữa Trùng Trùng và Lạc Lạc, Alphonse thấy buồn bực không thôi, y nhìn Trùng Trùng, cười gian.

Trùng Trùng sợ tới mức nhảy vào trong nước né tránh, cậu chột dạ, không biết có phải Alphonse đã phát hiện cậu lén mặc quần lót của anh ta hay không? Hay là chuyện trong lúc dùng cơm, cậu đã lén ăn bên phần anh ta một miếng?”

“Al.. Alphonse, anh cười gì vậy?” Trùng Trùng chột dạ, trốn trong nước bẻ bẻ ngón tay.

“Tôi cảm thấy, có lẽ là tôi nên lập một gia quy, từ từ mà dạy dỗ cậu!” Alphonse cười tà, nhảy vào trong bồn bồn tắm, nước văng ra rất nhiều, y ra lệnh: “Mau tắm cánh cho tôi, tắm xong tôi sẽ lập gia quy!” Hoàng Phu Trùng Trùng

“Ừm!” Trùng Trùng mừng thầm, hên quá, chuyện cậu lén mặc quần lót của anh ta còn chưa bị phát hiện...

21. Chương 21

.

.

“Thứ nhất, Alphonse làm gì, Lý Trùng Trùng đều phải nghe theo, không được có nửa câu oán hận, còn phải vui vẻ làm Alphonse vui, nếu Alphonse không vui, đánh mười roi!”

“Thứ hai, Alphonse nói cái gì, Lý Trùng Trùng đều phải phục tùng, không được phản kháng, nhất là chuyện phòng the, Lý Trùng Trùng nhất định phải phục tùng, bằng không làm mười lần, cho tới khi phục tùng mới thôi!”

“Thứ ba, từ nay về sau, cánh của Alphonse sẽ do Lý Trùng Trùng phụ trách, mỗi ngày tắm một lần, bất kể Trùng Trùng có mệt bao nhiêu cũng phải làm, bởi vì Alphonse thích sạch sẽ!”

Cầm ‘gia quy’ trong tay, thiếu chút nữa Trùng Trùng đã trúng gió, cậu run rẩy, giơ tay lên, “Tôi là bạn đời của anh hay quản gia nhà anh vậy, sao anh có thể ngược đãi tôi như vậy chứ... Lại còn đánh mười roi, làm mười lần? Anh nói rõ ra coi!”

Khóe miệng Alphonse giật giật, “Ban này chỉ mới là tam tòng thôi, bây giờ chính là tứ đức!” Dứt lời, y đưa bản nháp vừa mới thảo xong cho Trùng Trùng.

Trùng Trùng cầm lấy, lẩm nhẩm:

“Làm bạn đời của vua hành tinh Lala, nhất định phải ra được phòng khách, xuống được nhà bếp, biết lên giường, biết sinh con?” Thấy điều cuối cùng, Trùng Trùng giật giật khóe miệng: “Nè, tôi không sinh con được không?”

Alphonse nhú mày, “Vậy đổi thành am hiểu các bí thuật phòng the!”

Trùng Trùng đồng học đồ mồ hôi.

Tuy là Trùng Trùng không muốn tuân theo tam tòng tứ đức, nhưng thật bất đắc dĩ, cái mông của cậu vừa khỏi chưa lâu, cậu không muốn để nó nở hoa lần nữa, vì thế mới ngậm ngùi gật đầu đồng ý.

Không phải là ra phòng khách sao? Trùng Trùng tự cho mình là một thiếu niên nhẹ nhàng xinh đẹp, nhìn cũng rất khá, nhất định là không thành vấn đề. Hơn nữa, cậu rất hay ăn hàng, chờ học nấu ăn xong, cậu có thể tự làm mấy món mình thích để ăn, như vậy sẽ không giống như trước đây, bị ngộ độc thức ăn nữa.

Còn chuyện lên giường, Trùng Trùng tự cho là thể lực của mình cũng không tệ lắm, có lần qua lần lại trên giường cũng không thành vấn đề, nhưng riêng vụ sinh con, không phải, là am hiểu mấy bí thuật phòng the, aizz... Một người đơn thuần ngây thơ như Trùng Trùng đồng học đột nhiên có xúc động muốn đi coi tạp chí 18+.

Dù sao, gia quy do Alphonse lập, cậu nhất định sẽ tuân thủ hết mình để anh ta không thể nói gì được nữa, bội phục sát đất mới thôi.

Lúc này Alphonse lại đưa một tờ khác tới, Trùng Trùng buồn rười rượi, “Còn nữa à?”

Alphonse cười cười, “Vừa rồi mới là tam tòng tứ đức, giờ là năm điều không cho phép!”

Trùng Trùng nhăn mặt.

“Ngoài tôi ra, không được phóng điện với người khác; ngoài tôi ra, không được tán tỉnh ai nữa cả; ngoài tôi ra, không được ảo tưởng tình thú với bất kỳ tên nào; không được lên tôi đi gặp nhân ngư đó và Guard; không được phép trưng cái mặt thiếu não đó trước mặt tôi!”

Trùng Trùng lập tức bày ra một nụ cười khó coi vô cùng, “Chuyện này mà anh cũng muốn quản?”

Alphonse thở dài, giống một trưởng bối, vỗ vỗ bả vai Trùng Trùng, “Cũng hết cách rồi, thân là chồng của cậu, tôi có nghĩa vụ phải bảo vệ hôn nhân của mình, để phòng bạn đời của tôi hồng hạnh xuất tường!”

Trùng Trùng phồng má, không nói gì.

Đột nhiên Alphonse cười nói: “Chúng ta đi làm tình đi, để xem cậu có lên giường được không!”

Tới giờ Trùng Trùng mới biết, thì ra lên giường chính là lên giường làm tình. Tuy nhiên, cậu cũng thích làm chuyện đó, nếu vậy thì cứ làm đi, sao lại không làm chứ, nhưng thân thể của Alphonse sẽ chịu không nổi nha.

Ngay khi Trùng Trùng còn đang rối rắm, Alphonse đã ôm cậu lên giường, lột quần áo. Trùng Trùng cắn răng, dù sao thì người bị dày vò cũng là Alphonse, anh ta còn quy định ra nhiều điều khoản như vậy, cho anh ta chết luôn...

Do đó, với sự phối hợp của Trùng Trùng, hai người lại làm cả một đêm.

Phái đoàn của bọn họ chỉ ở lại hành tinh Kana hai ngày một đêm mà thôi, nói cách khác, đến tối, bọn họ phải lên phi thuyền trở về hành tinh Lala. Tự dưng Trùng Trùng lại có cảm giác mình bị lừa gạt.

Rõ ràng ban đầu là nói đi du lịch, vậy mà chỉ đi được có một tẹo, lại còn chưa được tới một địa điểm du lịch nào, sao đã về được chứ. Lúc Trùng Trùng nghe quản gia xà yêu báo cáo lịch trình với Alphonse, môi cậu bĩu ngày một cao.

Alphonse luôn bận rộn quốc sự, chưa hề dẫn Trùng Trùng đi đâu. Cho nên mỗi khi cậu rảnh sẽ đi vòng vòng, phía sau còn có hai bảo tiêu đi theo, nhìn vào có cảm giác như bị giám sát.

Đứng trên đường phố Kana, Trùng Trùng cảm thấy buồn chán vô cùng. Khoan hãy nói tới chuyện cậu chưa quen với cuộc sống ở đây, phía sau cậu có hai tên bảo tiêu dán theo cậu như keo dán sắt, đá mãi không đi. Cậu muốn tới hồi đường thì hai người bọn họ đã dọa người ta chạy thực mạng rồi.

Trùng Trùng triệt để buồn bực, trên đường cũng không ai dám ngó tới cậu, cho dù chỉ là một cái liếc mắt thôi cũng mất rất nhiều dũng khí.

“Trùng Trùng!” Cảm giác có người đang gọi tên mình, nghe còn rất giống tiếng của Lạc Lạc, Trùng Trùng vội vàng quay đầu qua. Tức thì, cậu trông thấy hai tên bảo tiêu đó đang cản Lạc Lạc lại, chắc là định kéo cậu ta tới một nơi nào đó giải quyết.

Trùng Trùng cảm thấy sợi dây thần kinh yếu ớt của mình vụn vỡ, cậu âm mặt đi tới, dùng ngón trỏ chọc mạnh hai bảo tiêu, vừa chọc vừa mắng: “Chọc chết mấy người, chọc chết mấy người!” Hoàng Phu Trùng Trùng

Khóe miệng hai gã bảo tiêu giật giật.

Lạc Lạc nước mắt lưng tròng nhìn về phía Trùng Trùng, nói: “Trùng Trùng, tôi nghe nói tới nay cậu phải về rồi, cho nên định nhờ cậu mang chút đồ về cho mẫu phụ của tôi!”

Trùng Trùng trừng hai bảo tiêu, quát: “Mau buông Lạc Lạc ra, tôi muốn nói chuyện với cậu ấy một chút!”

Hai bảo tiêu cũng vô cùng chuyên nghiệp đáp lại: “Bệ hạ có dặn là không cho phép ngài nói chuyện với người lạ, cũng không được gặp nhân ngự tên Lạc Lạc, càng không để cho ngài phóng điện lung tung với người đi đường!”

Trùng Trùng đau đầu, mới đầu cậu còn không biết sao lại có bảo tiêu đi theo mình, thì ra đều là Alphonse căn dặn. Thấy Lạc Lạc bị hai bảo tiêu nhắc lên, Trùng Trùng sợ Lạc Lạc rơi xuống đất, vội vàng cầu xin, “Hai anh bảo tiêu, cậu ấy là bạn của tôi, phiền hai người đặt cậu ấy xuống đi mà!”

Hai bảo tiêu nhìn qua thấy Trùng Trùng đang nhìn mình bằng đôi mắt to rưng rưng, trái tim bé bỏng đập loạn nhịp, đỏ mặt.

Trùng Trùng thấy thế, lại nở một nụ cười phúc hậu, “Hai anh bảo tiêu đẹp trai, Lạc Lạc đang có thai, nếu làm rơi cục cưng trong bụng, hai người phải chịu trách nhiệm đó nha!”

Hai bảo tiêu dừng mãnh đành phải khuất phục trước nụ cười đôn hậu của Trùng Trùng, cam tâm tình nguyện buông Lạc Lạc xuống, để hai người nói chuyện với nhau. Chân vừa chạm đất, Lạc Lạc lập tức ôm lấy Trùng Trùng, nói: “Cậu nhớ đưa cái này cho mẫu phụ của tôi, Trùng Trùng, trồng cây hết vào cậu đó!”

Trùng Trùng nhìn bức thư trong tay mình, tuy là cậu rất muốn xem, nhưng vẫn trầm mặc cất vào, sau đó nhìn Lạc Lạc bằng ánh mắt nghi hoặc, thật ra thì cậu vẫn tò mò, muốn biết bên trong là gì lắm.

Quen biết Trùng Trùng từ thuở nhỏ, sao Lạc Lạc không biết là cậu đang nghĩ gì, lập tức giải thích: “Bên trong là giấy chứng minh của mẫu phụ tôi ở hành tinh Kana, còn có một ít tiền và vé phi thuyền, tôi muốn đón mẫu phụ tới đây định cư luôn!”

Trùng Trùng cười rộ lên, “Thật sao? Nhất định chú Xiis sẽ vui lắm! Cậu không biết đó thôi, lúc phát hiện cậu bỏ trốn, chú ấy giận tới nổi ngắt đi! Aizz, giờ mà biết cậu đang sống tốt, lại còn có cả em bé thì nhất định chú sẽ rất vui về nha!”

Lạc Lạc đỏ mặt, nói: “Khó khăn lắm mẫu phụ mới nuôi tôi lớn khôn, vậy mà tôi lại lén bỏ đi, nhất định là ông đau lòng lắm, không chịu tới đây đâu!”

Trùng Trùng vội vàng an ủi, “Không đâu, không đâu, chú Xiis thương cậu nhất mà!”

Bấy giờ Lạc Lạc mới mỉm cười rời đi.

Lạc Lạc đi rồi, Trùng Trùng cũng không có tâm trạng dạo phố nữa, cậu mua mấy thứ linh tinh rồi trở về khách sạn. Dù sao thì chỉ còn lại một chút thời gian nên cũng không thể làm gì, chỉ bằng trở về khách sạn ngắm cảnh cho rồi.

Thời gian phi thuyền cất cánh là tám giờ tối, Alphonse cũng cho người tới kêu Trùng Trùng đi tham gia buổi tiệc đưa tiễn ở hoàng cung Kana. Sau một loạt những câu khách sáo qua lại, cuối cùng tới bảy giờ bốn mươi lăm phút buổi tiệc đưa tiễn đã kết thúc, phái đoàn giống như đi họp chợ, bước vào phi thuyền vũ trụ.

Từ đầu chí cuối, Trùng Trùng đều buồn bực.

“Sao vậy? Thấy không khỏe à?” Ngay từ đầu Alphonse đã phát hiện Trùng Trùng có gì đó là lạ, lúc vào phi thuyền, hỏi cậu có sao không thì cậu đều không nói gì, đến cả Alphonse cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Không có gì!” Trùng Trùng tức giận, đi nhanh về trước.

Alphonse đuổi theo, giữ chặt tay Trùng Trùng, nói: “Để tôi dẫn cậu tới một nơi!”

Trùng Trùng bĩu môi, không mấy vui vẻ đi theo Alphonse.

Alphonse đi tới chỗ sâu nhất trong phi thuyền, giống như là đi xuống lòng đất. Trùng Trùng không khỏi nghi hoặc, rốt cuộc là phi thuyền nhà vua có bao nhiêu xa hoa đây?

Vất vả lắm mới đi được tới tầng cuối, đập vào mắt cậu chính là một chiếc xe thể thao, Alphonse tự hào, nói: “Thế nào? Có muốn đi hóng gió không?”

Trùng Trùng liếc y một cái, “Giờ chúng ta đang bay trên trời đó nha!”

Alphonse nhin cười, mở cửa xe đẩy Trùng Trùng vào, nói: “Tôi là vua, nếu như đi lâu quá mọi người sẽ lo lắng. Cho nên tôi đã tạo một ảo ảnh lừa bọn họ, còn chúng ta sẽ tiếp tục ở lại đây chơi!”

Bấy giờ Trùng Trùng mới hiểu rõ, đôi mắt to đầy kinh hãi, “Thật vậy sao? Chúng ta thật sự có thể ở lại đây chơi sao?”

Alphonse gật đầu, Trùng Trùng cười híp mắt nhích tới, hôn cái ‘chụt’! lên má Alphonse, nụ hôn ấm áp, ấm đến tận đáy lòng y.

“Vậy giờ chúng ta đang ở đâu? Không có trên phi thuyền sao?” Người hôn không có vẻ thẹn thùng, nhìn đồng ngó tây, còn đức vua của chúng ta ngồi ở vị trí tài xế thì lại đang dại ra. Hoàng Phu Trùng Trùng

“Á, không có phi thuyền, vậy sao chúng ta trở về đây?” Bỗng dưng Trùng Trùng ý thức được điều này.

Bấy giờ, chẳng biết đức vua vạn năng của chúng ta lấy đâu ra hai giấy chứng minh giả ở hành tinh Kana, nói: “Có thứ này, chúng ta có thể đi phi thuyền vũ trụ hàng không dân dụng về hành tinh Lala!”

“Oa, hay quá nha! Từ nhỏ tới giờ tôi chưa từng đi phi thuyền vũ trụ hàng không dân dụng lần nào, nhất định là rất thú vị! Ừm... Alphonse, thích anh nhất!” Trùng Trùng nói xong, lại hôn lên má Alphonse một cái.

Alphonse cong khóe môi, đắc ý nói: “Ngồi cho vững nha, phương tiện giao thông ở Kana không chậm như ở Lala đâu!”

Dứt lời, chiếc xe thể thao xinh đẹp tựa như pháo hóa rực rỡ, biến mất trong màn đêm...

22. Chương 22

.

.

Dường như Alphonse đã chuẩn bị ngay từ đầu, trong xe có rất nhiều đồ hóa trang, chỉ cần chỉnh chỉnh sửa sửa, thay đổi một chút, là đã khác với ban đầu. Dù sao thì hai người họ cũng là nhân vật của công chúng, cứ xuất hiện ngay trước mặt người ta như vậy thì không tốt lắm.

Alphonse dùng thuốc nhuộm, phun cho mái tóc màu bạc của mình thành màu đen, đôi ngươi màu tím nhạt cũng bị kính áp tròng màu đen che phủ. Alphonse còn dán lên mặt mình một cái sẹo, tuy không dữ tợn lắm nhưng cũng đủ nổi da gà.

Nhìn động tác thuần thục của y, Trùng Trùng bắt đầu ngẫm, có phải trước đây anh ta thường xuyên làm vậy không, nếu không, sao có thể lưu loát thế kia? Hoàng Phu Trùng Trùng

Tạo hình của Trùng Trùng cũng do Alphonse xử lý, ở đây có nhiều thú nhân, cho nên Alphonse gắn thêm cho cậu hai lỗ tai thỏ, nhưng do Trùng Trùng kháng nghị quyết liệt, cuối cùng đổi thành tai mèo. Thật ra, thứ cậu muốn là tai báo hoa nhá.

Tiếc là nhà vua của chúng ta lại nói: “Mèo thích hợp với cậu hơn!” Sau đó, có đánh chết y cũng không cho cậu mang tai báo, khiến cậu giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Do chứng minh của hai người là giả nên không thể vào khách sạn xa hoa ở được, hai người chỉ có thể tìm một khách sạn nhỏ, sạch sẽ một chút để ở tạm. Ở hành tinh Kana có rất nhiều khách sạn nhỏ, trên đường, đèn đuốc sáng trưng, nhìn cũng được lắm.

Con đường này chủ yếu là những thanh thiếu niên tới, có rất nhiều quán bar, khách sạn, trang hoàng đặc sắc, trông náo nhiệt vô cùng.

Hai người tìm được một khách sạn nho nhỏ, do Trùng Trùng còn giận chuyện Alphonse không cho cậu đeo tai báo hoa mà tức giận, má phồng lên, khiến nhân viên lễ tân nghi ngờ, liếc sang Alphonse, hỏi: “Anh thật không phải dân buôn người chứ? Hay là anh ép buộc cậu ấy?”

Mặt Alphonse đen xì, trừng nhân viên lễ tân một cái. Do trên mặt anh có một vết sẹo, cho nên lúc trừng cũng không phải thuộc dạng dọa người bình thường. Nhân viên phục vụ sợ run lên, nhưng vẫn không buông tha, hỏi Trùng Trùng, “Anh ta thật là chồng cậu sao?”

Có lẽ là trông Trùng Trùng quá đáng thương, hơn nữa nhìn vào còn như vị thành niên, bởi vậy nhân viên phục vụ mới nghi ngờ là Alphonse dụ dỗ trẻ vị thành niên, muốn báo cảnh sát.

Trùng Trùng quát quát miệng, “Đúng vậy!”

Nhân viên phục vụ thở dài, giao phòng cho hai người.

Phòng của hai người ở lầu cuối, đây là do Trùng Trùng và Alphonse cực lực yêu cầu. Khách sạn nhỏ, quy mô cũng nhỏ, chỉ có ba tầng. Lúc hai người đi cũng không mang bao nhiêu hành lý, chỉ có vài bộ quần áo để thay đổi, hai người định để quần áo lại trong khách sạn rồi ra ngoài chơi.

Lúc mở cửa phòng ra, khóe miệng Alphonse giật giật, còn Trùng Trùng thì trừng to mắt, chạy vội vào, tán thưởng, “Alphonse, đây quả là thiết kế giành riêng cho anh nha...”

Thật ra, con đường này dành riêng cho các thanh thiếu niên, cho nên trang trí trong khách sạn cũng đa dạng, giống như hiện giờ, trong phòng là một chiếc giường hình tròn có các thanh kim loại màu vàng vây quanh, nhìn tổng thể, giống như một cái ***g chim màu vàng thật lớn.

Kiểu thiết kế ***g chim này khiến người ta có cảm giác mới mẻ, hơn nữa lúc làm chuyện đó cũng rất tiện, có nhiều thanh sắt như vậy, muốn buộc thành tư thế gì thì buộc thành tư thế đó, tuyệt đối mê người nha. Chẳng trách đám trẻ lại muốn tới đây thuê phòng.

Trùng Trùng bỏ hành lý xuống, tới bên cửa sổ mở rộng cửa ra, đứng nhìn người bên dưới đi tới đi lui, cậu nở nụ cười thoải mái, đề nghị, “Alphonse, chúng ta xuống dưới chơi đi!”

Lúc xuống đường, Alphonse liền hối hận, vì đa số nơi này đều là quán bar, Trùng Trùng là sâu nhà anh, không thể để người khác trục lợi, bởi vậy Alphonse lại đề nghị đi dạo công viên.

Tất nhiên là Trùng Trùng không chịu rồi, khó khăn lắm mới được tới hành tinh khác chơi, đi dạo công viên là thế nào? Cậu muốn vào quán bar xem thử, trước giờ ba ba quản cậu nghiêm lắm, chưa cho cậu vào quán bar bao giờ, cho nên Trùng Trùng rất tò mò.

Giờ không có ba ba ở cạnh, đương nhiên là Trùng Trùng rất muốn vào đó xem, nhưng mà cậu lại quên rằng, Alphonse còn đáng giận hơn cả ba ba cậu.

“Không thể vào quán bar!” Mặt Alphonse lạnh như băng, vết sẹo trên mặt trông cực kỳ rùng rợn.

“Tôi muốn đi!” Trùng Trùng giận, “Ghét anh quá, tôi muốn giả thành báo, anh bắt tôi làm mèo, tôi muốn đi quán bar, anh lại bảo đi công viên, đúng là đáng ghét!”

Đôi người Alphonse co lại, lạnh lùng nhìn Trùng Trùng, gần từng tiếng, “Cậu lặp lại lần nữa xem!”

Trùng Trùng run rẩy, ủy khuất, “Ừm, tôi chỉ muốn đi xem chút thôi, từ nhỏ tới giờ tôi chưa từng vào đó lần nào, tôi thấy hiếu kỳ mà!”

Nhưng Alphonse lại không vì Trùng Trùng làm nũng mà lay động, mặt anh vẫn lạnh lùng, kiên quyết nói: “Không cho đi!”

“Tại sao chứ?” Trùng Trùng nghi hoặc, hỏi.

“Không tại sao hết, tôi nói không được đi là không được đi!”

Trùng Trùng bĩu môi, bất mãn trừng Alphonse, hai người đang giằng co, vào lúc này, có ba người đi ra khỏi quán bar phía sau họ. Một người trong số đó say mềm, hai người còn lại đang đỡ người nọ, đi tới khách sạn cạnh bên.

“Đúng là hưng phấn nha, đêm nay có thể chơi 3P rồi!”

“Đúng nha, tôi để ý cậu ta lâu rồi, cuối cùng cũng có thể chuốc say được!”

Hai người họ vừa nói vừa đi ngang qua người Trùng Trùng và Alphonse. Alphonse nhìn theo ba người đó, mặt ngày một xấu, cho đến khi cảm thấy có ai đó đang kéo góc áo mình, y mới phục hồi tinh thần lại.

“Alphonse, đừng nói là anh cũng chưa từng vào quán bar nha!” Trùng Trùng cười hỏi.

Alphonse nhú mày, không thể phủ nhận.

Trùng Trùng lại hưng phấn, lay lay tay y, “Chúng ta vào trong thôi, đi thôi, bên trong có đàn nhạc, lại còn có đồ ăn nữa, tôi đói bụng rồi!”

Thấy Trùng Trùng làm nũng, Alphonse hơi động tâm, nhưng anh vẫn nghiêm khắc nói: “Cậu còn nhỏ, không thể vào quán bar!”

Trùng Trùng không phục, “Tôi trưởng thành rồi!”

Alphonse: “Trưởng thành nhưng cũng còn nhỏ, không được đi quán bar!”

Trùng Trùng hừ một tiếng: “Làm tình cũng đã làm rồi, sao anh không nói là anh dụ dỗ trẻ con đi?”

Cuối cùng, do Trùng Trùng đã nói ra một câu mấu chốt, như ý đi vào quán bar.

Tùy tiện chen vào một quán bar náo nhiệt, lúc đi tới cửa, có người cầm con dấu, đợi thu vé xong sẽ ấn lên người khách, tránh chuyện có người trốn vé.

Chỗ mua vé vào cửa có một thiếu niên đáng yêu với đôi tai thỏ cầm con dấu, ánh mắt như bảo thạch hồng hồng nhìn Trùng Trùng, cười khẽ, “Xin hỏi ngài muốn dán lên đâu?”

Trùng Trùng bắt đầu cởi áo ra khiến thiếu niên thỏ xinh đẹp của chúng ta hoảng sợ, suýt nữa thì gọi bảo an tới, lại nghe Trùng Trùng nói: “Đây là lần đầu tiên tôi tới quán bar, in lên bụng đi, làm kỷ niệm!”

Thiếu niên thỏ chán ghét, nói thầm, “Đứa nhỏ này trông đáng yêu như vậy, sao lại là một tên quê mùa chứ? Thấy đồ trên người toàn hàng hiệu, chẳng lẽ là nhà giàu mới nổi ở nông thôn lên sao?”

Alphonse đen mặt, ngăn không cho Trùng Trùng cởi quần áo, nói: “In lên mặt cậu ấy đi!”

Vì thế, ‘chặt’ một cái, giống như tiếng hôn môi, một con dấu nhỏ bằng cái nắp chai đã in lên mặt Trùng Trùng, đó là hình một con dơi nhỏ, phong cách chỉ hơi giang hồ tí ti, nhưng in trên mặt Trùng Trùng cũng khiến cậu có tí xiu cảm giác lạnh lùng. Tuy nhiên, cuối cùng thì gương mặt bánh bao của cậu vẫn bán rẻ cậu rồi.

Alphonse vươn tay ra, thiếu niên thở vừa định in lên, đã bị Trùng Trùng giữ chặt. Cậu giận dữ, nói: “Anh là chồng tôi, anh cũng in lên mặt đi, như vậy mới có thể chứng minh chúng ta là một đôi chứ!” Trùng Trùng nói xong, thừa dịp vết mực trên mặt mình còn chưa khô, dán lên mặt Alphonse một cái, cứ như vậy, bức hình của cậu đã in lên mặt y.

“Được rồi!” Trùng Trùng nhìn ‘tác phẩm’ của mình, cười thỏa mãn.

“Hai vị đúng thật là hạnh phúc nha!” Thiếu niên thở mím cười, nhủ thầm, con mèo nhỏ này dù là một tên què mùa, những cũng rất đáng yêu nha.

Dàn nhạc đang biểu diễn, Trùng Trùng và Alphonse tìm một chỗ ngồi xuống, gọi thức ăn, hai người vừa ăn vừa nghe hát, cảm giác cũng khá lắm.

Thật ra, đây là lần đầu tiên Alphonse tới quán bar. Thuở nhỏ do quá nghèo lại bị ghét bỏ nên y không thể bước vào nơi thế này được. Chờ đến khi y có tất cả, những nơi thế này y lại chẳng thể vào, dù sao thì chuyện nhà vua đi quán bar mà bị chụp được sẽ khiến dư luận chấn động. Hoàng Phu Trùng Trùng

Tuy là cũng có vài người bạn mở quán bar, nhưng nếu so sánh giữa nơi dành cho những kẻ có tiền ấy với những nơi bình dân thế này, đúng thật là khác xa. Alphonse cười khê một tiếng, chẳng lẽ y đã già thật rồi sao?

Sau một lát, quán bar chật ních, người người chen nhau, Trùng Trùng cảm thấy ngù tẹt lục phủ của mình đang nhảy ra ngoài, nhưng quả thật rất vui vẻ, ca sỹ hát cũng rất phấn khởi, khiến toàn trường náo động.

Đây là lần đầu tiên Trùng Trùng được phát tiết thoải mái như vậy, cậu thoải mái reo hò cùng những người khác. Alphonse đứng cạnh cậu, cứ như vậy, lẳng lặng nhìn Trùng Trùng hưng phấn...

Chờ khi rời khỏi quán bar đã là hơn hai giờ sáng, lúc này hai người cùng trở về khách sạn. Tắm rửa xong, Alphonse mới phát hiện, y quên mang theo máy sấy.

Trong cái khách sạn nhỏ xíu, sơ sài này, làm sao có máy sấy chứ? Alphonse nhìn đôi cánh ướt sũng của mình, triệt để buồn bực.

Cửa sổ của bọn họ rất lớn, lại còn có cả một cái ban công, cảm giác cũng khá lắm. Giờ trên đường không có bao nhiêu người, các quán bar cũng đã đóng cửa hết. Alphonse hít sâu một hơi, không ai thấy, hẳn là y có thể bay xuống, hong cánh cho khô rồi đi ngủ.

Vừa mới đứng lên bậc cửa sổ, Alphonse đã bị Trùng Trùng ôm chặt. Lúc này, trên mặt cậu vẫn còn cái hình chú dơi bé xíu, nhưng vẫn không giấu được sắc hồng hồng trên má, “Alphonse, anh đừng tự sát nha, tôi sẽ không nói anh dụ dỗ trẻ con nữa!”

Đây là thế nào? Alphonse xấu hổ.

“Tôi sai rồi, anh đừng tự sát mà!” Trùng Trùng nhủ thầm, lỡ như Alphonse chết, liệu cậu có bị công dân ở hành tinh Lala đập chết hay không?

Alphonse thở dài, tại sao con sâu của y cứ luôn có cái kiểu suy nghĩ khác người thế nhỉ? Y nở nụ cười bất đắc dĩ, vì cậu là sâu của y thôi...

Ôm Trùng Trùng, Alphonse thấy bốn phía không có ai, đột nhiên, anh nhảy khỏi ban công, đồng thời cũng mở đôi cánh thật lớn ra.

“A...” Trùng Trùng mới vừa hô lên một từ, đã bị Alphonse che miệng lại, nói khê vào tai cậu, “Đừng ồn, lỡ bị người ta phát hiện là tiêu đó!”

Trùng Trùng mở to hai mắt, tỏ vẻ là cậu sẽ không la nữa. Bấy giờ, Alphonse mới buông tay ra, lại nghe Trùng Trùng vỗ ngực, nói: “Làm tôi sợ gần chết, tôi còn tưởng là anh muốn tự sát đó nha! Ha ha, cho dù anh có muốn chọn cách nhảy lầu tự sát thì cũng không chết được, bởi vì anh biết bay mà!”

Alphonse hóa đá.

“Thật ra... tôi đang phơi cánh!” Alphonse nói rõ.

Lúc này, tới lượt Lý Trùng Trùng của chúng ta giật giật khóe miệng.

23. Chương 23

Khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào phòng, Trùng Trùng xoay người lại, tựa đầu lên khung ngực rộng lớn của Alphonse, kéo Alphonse tỉnh theo.

Đúng thật là một con sâu nha, lúc nào cũng chui loạn cả lên. Alphonse nở nụ cười bất đắc dĩ, ôm Trùng Trùng vào ngực mình, thỏa mãn hôn lên cái cổ trắng như tuyết của cậu.

“Ừm...” Trùng Trùng bị hôn tỉnh, mở to mắt ra, lập tức trông thấy khuôn mặt phóng đại của Alphonse, tim Trùng Trùng không khỏi đập nhanh hơn mấy cái.

Cảm giác có thứ gì đó đang chĩa vào bụng mình, Trùng Trùng thở dài, đêm qua rõ ràng là hai người làm tới gần sáng nha, tại sao giờ Alphonse vẫn còn sức ôm cậu, lại còn liếm lung tung trên người cậu chứ.

Theo dấu bơi trơn đêm qua, Alphonse dễ dàng tiến vào cơ thể Trùng Trùng, bắt đầu di chuyển...

Trùng Trùng cũng đang trong thời kỳ trưởng thành, đàn ông mà, mỗi sáng thức dậy đều rất hưng phấn, thành ra chỉ một lúc sau cậu cũng trở nên cuồng dã.

Thay đổi nhiều tư thế và hiện giờ, Trùng Trùng của chúng ta đang dang chân câu chặt thắt lưng Alphonse, hai tay chống trên ngực y, rên ư ử.

“Al... Alphonse...” Trùng Trùng thở hổn hển, trong âm thanh có một chút nén giận.

“Sắp, sắp rồi!” Alphonse nhú mày, run rẩy mấy cái, cuối cùng bắn sâu vào trong cơ thể cậu. Lúc này, con sâu nhỏ của chúng ta cũng đã tới cao trào.

Trùng Trùng tựa trên người Alphonse, hai người thở dốc một hồi Alphonse mới ôm cậu lên, định tẩy rửa giúp cậu, nào ngờ Trùng Trùng lại thở dài, “Alphonse, chúng ta cấm dục đi!”

Miệng Alphonse giật giật, “Không được!”

“Dù sao thì sau khi chúng ta phân phòng ngủ anh cũng đừng hòng chạm vào tôi!” Trùng Trùng quyết định.

“Tại sao chứ?” Alphonse bất mãn.

“Anh cũng đã từng này tuổi rồi, nếu không chú ý tới thân thể sẽ chết sớm đó, tôi không muốn thủ tiết đầu nha!”

“Nhưng mà chuyện này không nhin được!” Mặt Alphonse đen ngòm, cố tìm cho mình một đường rút.

“Vậy sao trước đây anh có thể nhin được?” Trùng Trùng bất mãn, hừ nhẹ: “Sau này mỗi tháng một lần, như vậy mới tốt cho thân thể. Với lại, tôi cũng sẽ tuân theo tam tông tứ đức, năm điều không cho phép của anh!”

“.....” Alphonse có chút hối hận, sớm biết như thế y đã không nói dối với Trùng Trùng là người bên trên sẽ vất vả hơn người bên dưới rồi, giờ biết tính thế nào đây?

Hai người tắm rửa xong, định đi dạo một vòng quanh đế đô Kana. Nhân lúc bụng mình còn chưa kêu lên, cậu xem bản đồ, kéo Alphonse tới phố bình dân dùng bữa sáng.

Đến khi đứng trước cả con phố bán đầy thức ăn, Alphonse động tâm. Món mực nướng đó ba năm trước y đã lên ăn một lần, món măng xào đó hai năm trước y cũng đã thử rồi, còn có món đó... món đó...

Nếu để người ta biết nhà vua đi ăn mấy thứ này, nhất định sẽ bị cười chết, cho nên y chỉ có thể lén lút ăn thôi, có trời mới biết mấy thập niên qua có bao nhiêu lần y được ăn những món vừa miệng mình.

“Cậu muốn ăn gì?” Alphonse hơi ngượng cầm lên, đôi ngươi qua lớp hóa trang sáng rọi.

Trùng Trùng mở to hai mắt, “Muốn ăn hết!”

Alphonse gật đầu thỏa mãn, y cũng muốn ăn hết, “Giờ chúng ta không thể ăn nhiều vậy đâu, dù sao thì chúng ta cũng có thời gian ba ngày, từ từ ăn!”

Vì thế, hai người vui vẻ đi tới một quán bán mực nướng bên đường.

Đó là một thanh niên đuôi khỉ, nhìn hai người, tỏ vẻ xem thường, “Không có tiền thì cút xa một chút, đừng làm phiền tôi buôn bán!”

Alphonse nhú mào, vết sẹo trên mặt khiến người ta cảm thấy kinh hãi, dọa ông chủ quán đuôi khỉ đó phải lui về sau. Bấy giờ Trùng Trùng đã cảm thấy đói, nổi giận, trừng Alphonse, “Mau mua cho tôi ăn đi, tôi sắp đói chết rồi!”

Alphonse bình tĩnh đáp: “Không có tiền!”

Trùng Trùng hoảng sợ, trừng to mắt, “Cái gì?”

Alphonse vẫn bình tĩnh như trước, “Dường như tôi qua đã bị trộm ở quán bar rồi!”

Trùng Trùng khấn trương, nín chặt góc áo Alphonse, khoe miệng giật giật, “Như vậy, còn đủ tiền mua chút gì đó ăn không?”

“Còn!” Alphonse lấy một đồng tiền trong túi ra, “Chỉ có một đồng vàng!”

Nghe được câu này, Trùng Trùng có cảm giác như có thứ gì đó đâm xuyên qua ngực mình. Bấy giờ, bụng cậu cũng không có chút tiền đồ, kêu lên ùng ục...

Một đồng tiền vàng, không đủ cho hai người ăn thứ gì nha!

Lúc này, Trùng Trùng chợt nhớ là lúc cậu tới hành tinh Kana, ba ba có đưa cho cậu một thẻ tín dụng, nghĩ tới đó, Trùng Trùng lại trở nên hào hứng.

Tuy là thẻ tín dụng này không thể lấy ra tiền, nhưng nếu tới mấy nhà hàng cao cấp dùng cơm, nhất định là có thể quẹt thẻ. Vì thế, Trùng Trùng hào hứng kéo theo Alphonse đang ủ rũ đi vào một nhà hàng cao cấp.

Ngồi nhìn bữa sáng bày ra trên bàn, tuy là trông rất ngon nhưng lại không bằng mấy món bình dân ban nãy. Khi đến một nơi nào đó, mấy món bình dân ở xung quanh chính là nét đặc sắc cho một vùng, không ăn được chúng, cậu thấy tiếc vô cùng.

Nhưng hiện tại không có tiền, coi bộ cuộc sống trong ba ngày tới của họ chỉ có thể là mỗi ngày ăn ngủ, ngủ ăn mà thôi, cũng may là đêm qua đã thanh toán tiền khách sạn cho ba ngày rồi, chứ nếu không, e là phải ra đường ở.

Gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền, Trùng Trùng đưa thẻ tín dụng của mình ra, chỉ một lát sau, nhân viên phục vụ ra chiều có lỗi, “Ngại quá, tiền sinh, thẻ của ngài không phải của ngân hàng liên hành tinh, chỉ có thể dùng tại bản địa, không thể dùng ở hành tinh khác ạ!”

Câu này, giống như một đòn cảnh cáo, khiến Trùng Trùng thất điên bát đảo.

“Thật ra, ngài có thể thanh toán bằng tiền mặt!” Nhân viên phục vụ nở nụ cười xinh đẹp, nhưng khi rơi vào mắt Trùng Trùng, đó lại là nụ cười ác ma, còn cậu giống như đang rơi vào địa ngục.

Tiền mặt... Nếu như có tiền mặt thì đã không tới đây rồi, ai biết thẻ tín dụng này không phải liên hành tinh chứ, Trùng Trùng khóc không ra nước mắt.

Trùng Trùng trộm liếc mắt về phía Alphonse, chỉ thấy Alphonse bình tĩnh đứng lên, “Để tôi!”

Ngay sau đó, Alphonse đi thẳng ra ngoài.

Trùng Trùng trừng mắt, không phải trước đó anh ta nói chỉ còn một đồng vàng thôi sao? Khi này cậu đã xem hóa đơn rồi, cần những ba trăm chín mươi đồng vàng? Ba trăm chín mươi, còn thiếu rất nhiều nha!

Tuy nhiên, khoảng một phút sau, Alphonse đã trở vào, bình tĩnh nắm tay Trùng Trùng, nói: “Đi thôi!”

Trùng Trùng hồ nghi, mở to hai mắt, “Anh lấy tiền ở đâu vậy?”

Alphonse không nói lời nào, Trùng Trùng cũng cho là y đã thanh toán tiền rồi, bước theo y. Nhưng chỉ vừa đi tới đại sảnh thì nhân viên phục vụ nọ đã mặt mũi bầm dập đi tới, chỉ mặt Alphonse và Trùng Trùng, la lớn, “Hai người, hai người ăn quỵt...”

Bấy giờ, Alphonse vốn đang bình tĩnh cuối cùng cũng không bình tĩnh nữa, y ôm Trùng Trùng, chạy nhanh ra cửa.

Vì tiếng của nhân viên phục vụ rất lớn, bảo vệ gác ở cửa nghe được, lập tức chạy vào, nói thì chậm, nhưng diễn ra thì nhanh, Trùng Trùng cũng không ngờ, đức vua được cưng chiều từ nhỏ lại có thể chạy nhanh như vậy.

Hai tên bảo vệ vừa chạy vào, chỉ cảm thấy có cơn gió thoáng qua người mình, sau đó họ nhìn quanh, thấy nhân viên phục vụ đang khóc rưng rức, “Hai tên ăn hại, bọn họ chạy mất rồi...”

Hai bảo vệ nghi hoặc, bọn họ không thấy người nào hết nha!

Ở bên này, Alphonse mặt không đỏ, tim không đập loạn buông Trùng Trùng ra, sau đó nhìn bốn phía, thấy hai người nọ không đuổi theo thì mới thả lỏng cảnh giác.

“Hô, sợ thật!” Trùng Trùng vỗ ngực mình, trêu chọc, “Anh là vua mà sao trông giống côn đồ quá vậy, đã ăn quýt không nói, lại còn có thể chạy trốn nhanh như vậy!”

Alphonse nhú mày, không nói thêm gì.

Y vốn là một tên côn đồ, những chuyện trộm cắp, cướp bóc có gì là y chưa từng làm? Chẳng qua là vì sống sót thôi, phải sống, cho nên y không thể không làm nhiều như vậy.

Nếu như không chạy nhanh, bị bắt được nhất định sẽ bị đánh chết. Cho nên mỗi lần y đều liều mạng, liều mạng chạy, chạy tới nỗi không dám ngoái ra sau xem cái gì, y chỉ nghĩ, phía trước là nơi an toàn nhất, nhất định phải sống sót.

“Ui, tính sao đây! Chỉ còn có một đồng vàng, xem ra chúng ta sẽ chết đói rồi!” Vừa nghĩ tới những ngày ăn không đủ no phía sau, Trùng Trùng đã thấy sợ hãi, sẽ bị chết đói, sẽ bị chết đói.

“Không sao đâu, tôi sẽ kiếm tiền!” Alphonse nói.

Trùng Trùng ngây ra nhìn Alphonse, không biết tại sao, Trùng Trùng lại thấy tin y. Vì thế, cậu cười nói: “Ừm, tôi tin anh... Ừm...”

Trùng Trùng còn chưa nói hết câu đã bị Alphonse hôn môi.

Alphonse chưa từng trải nghiệm cái cảm giác này bao giờ, lòng ấm áp, ngọt ngào, giống như lúc còn nhỏ, y được người ta bế ẵm cho một viên kẹo, rất ngọt, rất ấm áp, thế cho nên dù đã nhiều năm rồi nhưng y không cách nào quên được.

Hai người nấp trong hẻm nhỏ hôn hít một hồi, lại vì trận náo động ban nãy mà bại lộ thân phận. Bởi vậy, Alphonse đề nghị đi trở về khách sạn đối trang phục khác.

Khi thấy Alphonse hóa trang, khéo miệng Trùng Trùng giật giật, trán xuất hiện mấy vệt đen.

“Anh định làm gì thế?” Trùng Trùng buồn bực nhìn người bắn vô cùng trước mặt mình.

“Kiếm tiền!” Alphonse lại lôi một cái áo ngủ ra, vứt xuống đất đập đập, lại xé mấy lỗ, rồi ra lệnh, “Thay vào!”

“Không thay!” Trùng Trùng đen mặt, cuối cùng thì cậu cũng biết nhà vua của chúng ta định kiếm tiền thế nào, đó chính là đi xin ăn... Trùng Trùng cảm thấy thật mất mặt.

“Nhất định phải thay, cậu đã quên gia quy rồi à?” Alphonse nhăn mặt.

Trùng Trùng ủ rũ cúi đầu, thay trang phục ‘xin ăn’ rồi ngoan ngoãn đi theo phía sau Alphonse, tay trắng làm nên sự nghiệp, làm phong phú thêm cho cuộc sống.

Bấy giờ, trên quảng trường để đồ Kana bỗng xuất hiện hai người xin ăn khiến toàn trường náo động. Do mặt mày bẩn thỉu, hơn nữa lại mặc đồ xin ăn, cho nên chỉ một chốc đã thu hút rất nhiều tầm mắt của mọi người.

“Đây chính là cha tôi, ông ấy tuổi già sức yếu, mắt mù, tai điếc, không thể nói chuyện, lại còn mắc chứng si ngốc. Để chữa bệnh cho cha, tôi đã gom hết của cải tích góp trong nhà, xin các đại gia, lão gia có tiền giúp đỡ, tôi... tôi chỉ có mình cha là người thân duy nhất...” Thiếu niên vẫn luôn cúi đầu, khóc nức nở.

Mọi người trông thấy đều không đành lòng, thế là cùng nhau quẳng tiền vào cái chén trước mặt họ. Ai cũng không để ý thấy vẻ mặt nín cười đến khổ sở của thiếu niên và khóe miệng giật giật của người được gọi là cha đó.

Đến chiều, hai người trở về khách sạn, tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, rồi chạy tới phố bình dân ban sáng.

Nhìn mấy đặc sản ở hành tinh Kana, nhất là món thịt kho Rosia, hai người như chảy nước miếng. Tuy nhiên, Alphonse lại buồn bã.

“Chúng ta bắt đầu thôi...” Vất vả một ngày, mắt Trùng Trùng như sắp dán lên đồng thức ăn bên cạnh.

“Cậu ăn nhiều, đến tối tôi sẽ chịu không nổi, tôi ăn nhiều, đến tối cậu sẽ chịu không nổi, chúng ta đều ăn nhiều, đến tối giường sẽ chịu không nổi, cậu nói phải làm sao đây?” Alphonse rối rắm, bởi vì Rosia có hơi nóng, tác dụng bồi bổ thân thể, lại còn có một chút công hiệu trợ tính dục.

Lý Trùng Trùng vỗ bàn, hào sảng nói: “Ăn chứ! Sầu là sắt, cơm là thép, chỉ ăn nhiều chút thôi có gì đâu mà ngại!”

Alphonse ở một bên nở nụ cười mờ ám.

24. Chương 24

.

.

Món này ăn nhiều không tốt, nhưng lại ngon vô cùng. Đến tối, trên chiếc giường đôi phát ra tiếng kéo kẹt kịch liệt, nghe ra có vẻ rất cuồng nhiệt.

Trùng Trùng đóng vai người ăn xin riết thành nghiện, mỗi ngày ngủ tới mặt trời treo cao, đến trưa sẽ thay quần áo cùng Alphonse ra quảng trường xin ăn, tiền kiếm được mỗi ngày cũng đủ cho bọn họ ăn uống no nê.

Vì thế, hai người vốn đi du lịch giờ trở thành đi ăn mày, nếu như để các con dân của hành tinh Lala biết đức vua và vợ của ngài tới quảng trường Kana xin ăn, e là họ sẽ giận tới sùi bọt mép.

Cũng hết cách rồi, ai bảo bắt kẻ là ở đâu tiền cũng là vương đạo chứ?

Đến tối ngày thứ ba, quản gia xà yêu tới đón đức vua của chúng ta. Khi trông thấy quần áo bẩn thỉu trên người Trùng Trùng và Alphonse, khóe miệng anh ta giật giật.

Riêng Trùng Trùng thì cười thoải mái vô cùng, “Quản gia tiên sinh à, tôi và Alphonse kiếm được rất nhiều tiền, mời anh đi ăn chút gì nha?”

Một câu của Trùng Trùng khiến quản gia xà yêu run sợ, cung kính hành lễ, “Tôi chỉ là một quản gia mà thôi!”

Alphonse thấy thế, thản nhiên nói: “Bảo anh ăn thì anh cứ ăn đi!”

Tức thì, nụ cười của quản gia xà yêu cứ như đang mếu, “Dạ!”

Vì thế, chờ Alphonse và Trùng Trùng đổi quần áo xong, bọn họ lại ăn một bữa tối cuối cùng ở Kana, rồi mới lên phi thuyền vũ trụ trở về.

Về tới Lala, công việc của Alphonse lại càng bận rộn, ngày nào cũng bận tiếp sứ giả hành tinh khác, không thì sang hành tinh của họ. Dĩ nhiên là cũng dẫn theo Trùng Trùng của chúng ta.

Có thể tới nhiều nơi ăn nhiều món ngon, với Trùng Trùng mà nói thì đó là điều hạnh phúc nhất. Thế cho nên sau hai tháng ăn uống mãnh liệt, Trùng Trùng buồn bực véo má, rồi véo bụng mình.

Cái bụng bằng phẳng giờ lồi ra rất nhiều, Trùng Trùng phìền muộn, không phải bất kể cậu ăn thế nào cũng không mập hay sao? Sao lần này lại béo nhanh như thế.

Bởi vậy, Trùng Trùng của chúng ta quyết định giảm béo.

Mỗi ngày phải vận động như: chạy bộ, bơi lội, nói chung là thứ gì cũng được, tiếc là tất cả đều bị Alphonse bác bỏ. Khi nhà vua của chúng ta nghe được hai từ ‘vận động’, lập tức nở nụ cười còn đê tiện hơn cả quần gia xà yêu, “Sau này mỗi ngày chúng ta đều làm tình đi, đó cũng là vận động, có thể giảm béo!” Hoàng Phu Trùng Trùng

Trùng Trùng lắc đầu như trống bỏi, “Không được, tôi đã nói rồi, mỗi tháng một lần, gần đây anh gầy nhiều lắm, không thể tiếp tục vận động nữa, chúng ta nên phân phòng ngủ đi!”

Nói xong, Trùng Trùng ôm gối chạy sang phòng kế bên.

Alphonse nghiêng răng nghiêng lợi.

Mỗi ngày chạy bộ, học nấu ăn, Trùng Trùng thấy rất thoải mái. Tuy nhiên, những lúc nấu nướng cậu sẽ ăn một ít mỹ vị, do đó, Trùng Trùng vẫn béo như cũ...

Bởi vậy, Trùng Trùng lại bắt đầu nghĩ tới chuyện làm tình, kiểu vận động này, mỗi lần làm, đều hiệu quả hơn chạy bộ gấp mấy lần, cho nên, Trùng Trùng tin chắc là nó có thể giảm béo.

Trùng Trùng suy tính, rồi lén ra cung. Trước lúc đi cậu đã hóa trang, bảo đảm là không ai nhận ra cậu là hoàng phu của nhà vua, sau một loạt các gian nguy trên đường, cuối cùng cậu cũng đi tới một nhà sách chuyên bán tạp chí 18+.

Lần đầu tiên bước vào một nhà sách như thế, Trùng Trùng đỏ mặt, lung tung quơ lấy một đồng sách báo rồi chạy vội đi tính tiền. Nhân viên trực quầy thu ngân thấy cậu, nói: “Xin trình giấy chứng minh ra!”

Trùng Trùng đỏ mặt, nếu trình giấy chứng minh ra, vậy người ta sẽ biết cậu đi mua sách báo 18+, vì thế cậu vội vàng lắc đầu, “Tôi không có mang giấy chứng minh theo!”

Nhân viên thu ngân nhíu mày, “Thật ra thì cậu vẫn chưa đủ tuổi phải không?”

“Tôi đủ tuổi rồi!” Trùng Trùng biện giải, cũng hết cách rồi, ai bảo cậu có cái mặt bánh bao non non mềm mềm, người gặp người thích cơ chứ.

“Không trình giấy chứng minh ra sẽ không bán!” Nhân viên thu ngân của chúng ta đúng là thiết diện vô tư nha.

Vì thế, Trùng Trùng đành ủ rũ đi khỏi nhà sách.

Buồn chán, Trùng Trùng đi bộ trên vỉa hè để đô, bất chợt, cậu nhìn thấy một quầy sách nho nhỏ ở đằng trước, hai mắt cậu lập tức tỏa sáng, chạy vội vào trong.

Trước cửa có dán một tờ giấy: Cho thuê các loại sách.

Đúng là trời không tuyệt đường người nha! Trùng Trùng mừng rỡ, lấy một hơi mười quyển tạp chí ‘Đơn Thuần Là Ái Muội’ đang hot nhất, lúc tính tiền, chủ quầy nhìn cậu nói: “Cậu học sinh, sách này không cho thuê!”

Trùng Trùng cảm thấy mình đã bước tới ngưỡng cửa địa ngục, “Tôi trưởng thành rồi!”

Chủ quầy nhìn cậu, nói khề, “Nhóc à, nếu cậu muốn xem, vậy thì trốn vào góc nào đó bên trong xem xong rồi về, sách như vậy tôi chưa cho học sinh thuê bao giờ!”

Thời gian của Trùng Trùng có hạn, sao có thể vào trong ngồi xem chứ. Vì thế, cậu lại nài nỉ chủ quầy cho thuê, thuận tiện nói n lần rằng cậu không phải vị thành niên.

Nhưng chủ quầy vẫn không chịu cho cậu thuê như trước.

Trùng Trùng ủ rũ bước khỏi quầy sách, đột nhiên cậu chợt nhớ là dường như cậu từng thấy đại ma vương Wright đặt hàng mua quyển sách này, cậu ráng nhớ kỹ lại, rồi cười ha ha chạy về nhà ba ba mình.

Trùng Trùng tới, đương nhiên là mang đến tiếng cười vui cho phủ bá tước. Lý Thần thấy Trùng Trùng về, kéo cậu lại bảo gầy, cần được bồi bổ, rồi đi vào bếp nấu canh bổ dưỡng cho cậu. Còn Trùng Trùng thì thế nào? Đổ mặt, kéo ba ba Wright của mình vào thư phòng.

“Wright ba ba, Wright ba ba, con muốn hỏi mượn ba một thứ!” Trùng Trùng bối rối, nhìn quanh.

“Chuyện gì thế?” Wright uống một hớp cà phê.

“Ồ... Ồ...” Trùng Trùng ra vẻ thần bí, nhìn quanh, sau đó lại khóa cửa thư phòng lại.

Thấy bộ dáng của Trùng Trùng quá khả nghi, Wright nhíu mày, “Có phải con lén ba ba làm chuyện xấu cho nên chột dạ?”

Trùng Trùng lắc đầu, rồi lại gật đầu, nói: “Con chỉ muốn... Con chỉ muốn mượn vài quyển sách của Wright ba ba mà thôi!”

Wright thở phào một hơi, đáp: “Ừ, sách đều ở trong này, con tự chọn đi! Ba đi xem Thần Thần, một giây không thấy ba ba con, ba sẽ đau khổ!”

“Khoan đã...” Trùng Trùng thấy thế, lập tức nói thẳng, cả người vất lên mình Wright, “Ba ba, ba cho con mượn mấy quyển tạp chí 18+ đi!”

Khóe miệng Wright giật giật, lần đầu tiên ông phát hiện, thì ra con mình đã trưởng thành rồi...

Trùng Trùng nhìn diễn cảm rối rắm trên mặt Wright, tự biết là không thể được, cậu ừ ừ, trèo khỏi người Wright, quất quất khóe miệng.

“Đi theo ba!” Ngay khi Trùng Trùng thấy tuyệt vọng, Wright lại thốt ra một câu, rồi đi tới góc trong cùng lấy sách ra.

Trùng Trùng ôm một sấp thật dày, lòng thấy lâng lâng.

“Nhớ đừng nói cho ba ba con biết!” Wright dặn. Nếu để Lý Thần biết ông lấy sách 18+ cho con mình xem, nhất định ông sẽ chết vô cùng thê thảm.

“Dạ, dạ!” Trùng Trùng gật đầu lia lịa.

Vì thế, hai cha con ở trong phòng tiến hành thảo luận.

Thảo luận cái gì? Không phải là đại sự của đời người, cũng không phải là thị trường chứng khoán hiện nay, đương nhiên cũng không phải giá thành đang tăng, mà là...

“Thế à? Con cũng thấy Kaz là đẹp nhất phải không? Ba cũng biết là tuy rằng cậu ta có hơi kém Thần Thần một chút, nhưng cậu ta là người đẹp nhất lĩnh vực GV đó nha, aizz, đúng là vưu vật mà...” Wright tấm tắc khen.

“Đúng nha, thân hình của cậu ta thật tuyệt!” Hai mắt Trùng Trùng dán chặt vào cậu trai trần truồng, thân hình tuyệt đẹp trên tạp chí, đúng thật là mê người nha...

“Vẫn kém đức vua một chút!” Wright bổ sung.

Trùng Trùng gật đầu, dáng người của Alphonse đúng là chuẩn lắm, dù có lúc nhìn hơi mảnh mai, nhưng khi cởi quần áo ra, thân hình đầy đặn, tất nhiên là cũng không phải cái kiểu cơ bắp cuộn cuộn, nói chung là rất đẹp.

“Hai người đang làm gì vậy?” Đột nhiên tiếng của Lý Thần vang lên trên đỉnh đầu khiến hai cha con Wright, Trùng Trùng sợ tới mức mém té ghế.

“Không... Không có gì...” Trùng Trùng hoảng sợ, rụt rụt người, theo phản xạ có điều kiện giấu quyển ‘Đơn Thuần Là Ái Muội’ ra phía sau mình.

Lý Thần tinh mắt, vừa liếc đã thấy Trùng Trùng đang cầm quyển tạp chí 18+, ông nổi giận, bóp cổ Wright, lay lay, “Anh làm gì con tôi vậy? Anh làm gì con tôi vậy? Anh dám cho nó xem mấy loại sách biến thái đó!”

Wright toát mồ hôi hột, “Không phải em cũng thích xem sao?”

Lý Thần: “.....”

Đây chính là cái gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn, những đứa trẻ bước vào thời kỳ trưởng thành đều là sói.

Do đó, vì một quyển tạp chí 18+, mà phủ bá tước đã mở một cuộc họp gia đình, tên của cuộc họp là: Trùng Trùng có nên xem tạp chí 18+ hay không?

“Trùng Trùng còn nhỏ, không thể xem!” Lý Thần kiên trì.

“Ba ba, con muốn xem!” Trùng Trùng bẻ bẻ ngón tay, tò mò mấy thứ đó là nhất định rồi, mỗi một đứa bé đều là như thế.

“Thần Thần, cho con nó xem đi, cũng đã kết hôn rồi, những chuyện nên trải qua cũng đã trải qua, sao còn cấm không cho xem chứ?” Wright tận tình khuyên bảo.

“Không được, trong đó có mấy cảnh ***, như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến quá trình dậy thì, thân thể và tinh thần của trẻ nhỏ!” Lý Thần nhướn mày, kiên quyết bác bỏ.

“Ba ba, *** là gì?” Trùng Trùng giương đôi mắt tội nghiệp lên hỏi, lần trước cậu cũng nghe Alphonse nói như thế à nha!

“Em xem em đã dạy con nó ngu luôn rồi kia, đến cả *** cũng không biết! Sau này chúng ta phải dạy cho con nó biết nhiều một chút, chuyện xem tạp chí 18+ cũng không thể thiếu! Con trai, sau này, mỗi tháng ra tạp chí, ba ba sẽ mua đưa vào trong cung cho con!” Wright quyết định.

Trùng Trùng gật đầu như già tôi.

Sau đó, Trùng Trùng phẩn chấn ôm sách về.

Vì phân giường ngủ, cho nên sau khi tắm xong, cậu làm lơ ánh mắt u oán của Alphonse, vội vàng chui vào căn phòng nhỏ của mình, cầm tạp chí lên đọc.

Trùng Trùng không cho Alphonse chạm vào, đối với Alphonse mà nói, đây chính là cực hình. Do trước đây chưa từng chạm qua người nào, cho nên nhà vua của chúng ta không biết, thì ra ngoài cách tự xử ra, khi tiến vào trong sẽ thoải mái như vậy. Bởi thế, từ khi hiểu được điều này, nhà vua của chúng ta không chịu dùng tay nữa.

Có lần đầu tiên, ắt có lần thứ hai, khi mà nhà vua của chúng ta đã thấy hứng thú với kiểu vận động này rồi, tự dưng Trùng Trùng lại phân phòng ra ngủ, như vậy, nhà vua của chúng ta đúng là rất đáng thương.

Alphonse đang ngủ mơ mơ màng màng, y cảm thấy có ai đó đang đè lên người mình, y mở to mắt ra, thấy Trùng Trùng đồng học đang vội vàng cởi áo ngủ của mình ra. Thấy thế, Alphonse hưng phấn, ôm eo Trùng Trùng, xoay một cái, đặt Trùng Trùng xuống dưới.

Sau một nụ hôn cuồng nhiệt, Alphonse bị đắm vào mắt, y vừa định lên tiếng mắng một trận, lại thấy Trùng Trùng nhìn mình bằng ánh mắt nén giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh là tên lừa gạt, dám nói gạt tôi là người ở phía trên chịu đau nhất, làm hại ngày nào lão tử cũng bị giày vò! Giờ anh nằm xuống cho tôi, sau này tôi muốn ở trên!”

Nhưng mặt Alphonse không phải dày bình thường, đã bị người ta lật tẩy, vậy mà mặt y không hề biến sắc, lại còn lạnh nhạt nói: “Chúng ta đã ký vào bản giao kèo rồi, ai đổi ý sẽ mang thai!”

Trùng Trùng hừ một tiếng, quát, “Mang thai thì mang thai, dù sao thì tôi cũng không phải nhân ngư, sẽ không sinh con!” Dứt lời, cậu như con sói đói, nhào về phía Alphonse.

Cuối cùng thì con sâu nhỏ ngây thơ của chúng ta cũng đã giác ngộ, nổi lòng muốn phản công rồi... Đem... Vẫn còn dài...

P/s: Trùng Trùng có phản công thành công không đây? Hạ hồi phân giải =))))

25. Chương 25

Đương nhiên là Trùng Trùng không đánh lại Alphonse, hai người lăn qua lộn lại trên giường mấy bận, Trùng Trùng cũng bị Alphonse đè mấy lần, khiến cậu vừa rên rĩ vừa rơi lệ vì cảm thấy mất mặt.

Từ khi bị phát hiện, Alphonse cũng không gặt cậu nữa, nên làm gì thì làm đó, tuy là Trùng Trùng cũng rất thích, nhưng biết mình là bên bị đè, cậu vẫn thấy tức.

Trùng Trùng xem hết mấy tạp chí 18+, thấy ghi là có đôi lúc người phía dưới sẽ có nhiều khoái cảm hơn người phía trên, như vậy Trùng Trùng mới thấy thoải mái một chút.

Cuộc sống lại trở về với sự bình tĩnh ban đầu, Trùng Trùng có cảm giác dường như bụng mình hơi to hơn, hơn nữa gần đây cậu còn thường xuyên thấy đói, rõ ràng là cậu định giảm béo nhưng khi làm xong vận động buổi tối bụng cậu lại kêu cồn cào.

Alphonse cũng không ngại chuyện Trùng Trùng béo hơn, cho nên trước lúc ngủ y đều bảo quản gia xà yêu đưa một ít bánh ngọt, bánh quy, thịt khô, hoa quả linh tinh tới để Trùng Trùng ăn khuya. Hoàng Phu Trùng Trùng

Thật ra thì mỗi tối sau khi làm xong, được Alphonse ôm vào lòng đút trái cây cho ăn, cảm giác cũng được lắm. Dù có đôi lúc sẽ ăn tới lau sừng lửa, nhưng vừa ăn vừa làm cũng có nhiều điều thú vị.

Ở lớp học nấu nướng, Trùng Trùng làm bánh ngọt, bên trên phết thật nhiều bơ, thật nhiều mật đường, còn điểm chút chocolate vào, đẹp cực kỳ. Trùng Trùng nuốt một ngụm nước miếng, trông ngon quá nha!

“Điện hạ định mang về ăn chung với bề hạ sao?” Thầy dạy nấu nướng đưa tay tạo thành hình chữ thập như cầu nguyện, đôi mắt ứa lên hình trái tim, “Ui, tình cảm giữa điện hạ và bề hạ đúng là tốt thật, hâm mộ quá đi...”

Trùng Trùng vốn định ăn mảnh, nhưng nghe thầy mình nói thế, cậu đỏ mặt, gật đầu.

Hết giờ học, Trùng Trùng mang bánh ngọt do mình làm đi về, cậu vui rạo rức, không biết Alphonse có thích ăn không đây? Dù gì thì cũng là Alphonse bảo cậu học nấu nướng, chắc là, sau này anh ta sẽ bắt cậu làm thức ăn cho anh ta ăn?

Nghĩ tới đó, khoe miệng Trùng Trùng giật giật.

Vừa tới giờ cơm, Alphonse cũng đã trở về, ngồi ngay ngắn trước bàn chờ Trùng Trùng. Thấy Trùng Trùng bước vào, y lo lắng, hỏi: “Sao hôm nay về trễ quá vậy?”

Trùng Trùng đặt bánh ngọt lên bàn, ngồi xuống ghế, “Bởi vì tôi làm bánh ngọt rất lâu, làm hỏng rất nhiều cái, đây là thành phẩm đầu tiên đó nha!”

Alphonse gật đầu, yêu thương xoa nhẹ lên đầu Trùng Trùng, nói: “Đói bụng rồi phải không? Mau ăn cơm đi, bánh ngọt để làm thức ăn khuya!”

Trùng Trùng mỉm cười, gật đầu.

Thật ra, trước đây cuộc sống về đêm của nhà vua chúng ta không có chút sắc màu gì. Trước khi kết hôn chính là làm việc và làm việc, đến tối, nhà vua sẽ chăm chút cho cánh cửa mình.

Tự mình tắm thì với không tới cánh, cho nên đa số thời gian buổi tối y đều dành hết cho việc tắm cánh. Nếu tham gia dạ hội về trễ, thì việc tắm cánh sẽ tiêu phí hầu hết thời gian. Bởi thế, cuộc sống về đêm của nhà vua của chúng ta ngoài tắm cánh ra, còn có thổi cánh.

Đến tối, Trùng Trùng nằm trên salon xem TV, cậu đang xem là phim truyền hình. Thấy Trùng Trùng lau nước mắt, Alphonse nhú mày, hỏi: “Sao lại khóc?”

Trùng Trùng dụi mắt, đáp: “Người đó bán thân bất toại, chồng không thương y, ngay cả con trai cũng đang đi học ở hành tinh khác, không biết y đang bị bệnh, thật đáng thương...” Nói tới đó, nước mắt của Trùng Trùng lại không có chút tiền đồ, chảy xuống.

“.....” Alphonse đen mặt, không nói gì, lấy di động ra, gửi một tin nhắn cho quản gia xà yêu.

“Ngủ đi!” Sau khi kết hôn, nhà vua của chúng ta đặc biệt thấy hứng thú với chuyện vận động trên giường, chỉ mới tám giờ y đã muốn ngủ.

“Không, còn một bộ phim hoạt hình tôi vẫn chưa xem nha!” Xem xong bộ phim truyền hình, Trùng Trùng vẫn ngồi yên, cầm điều khiển chuyển kênh.

Nhà vua của chúng ta triệt để nổi giận, y ôm Trùng Trùng, đặt lên đùi mình, bắt đầu quấy rối.

“Ừm... Đừng như vậy!” Vành tai bị Alphonse ngậm, Trùng Trùng hừ khê một tiếng, hai mắt cậu vẫn dán chặt vào TV, chỉ có cơ thể là đang phản kháng.

“Lại kêu lớn thêm một chút!” Alphonse vỗ vỗ mông Trùng Trùng.

Trùng Trùng đen mặt.

Cảm giác được thứ cứng rắn của Alphonse đang chĩa vào người mình, Trùng Trùng đỏ mặt. Nhưng với cậu, phim hoạt hình còn quan trọng hơn vận động trên giường một chút, do đó cậu gờ chân đá Alphonse xuống salon, “Tôi muốn xem phim hoạt hình!”

Cầu hoan thất bại, Alphonse lại bắt khuất bò lên salon, tiếp tục cầu hoan...

Mới sờ hai cái lại bị Trùng Trùng đá xuống. Nhưng Alphonse như đang giằng co với Trùng Trùng, đá xuống bò lên, đá xuống lại bò lên, đến cuối cùng, Trùng Trùng làm lơ, dán mắt lên TV, mặc kệ y.

Cúc áo bị cởi ra, Alphonse đùa giỡn hai điểm nhỏ nhỏ trước ngực cậu, cho đến lúc này, Trùng Trùng mới quyết tâm, tắt TV, hung tợn nói: “Đi tắm!”

Alphonse nở nụ cười thắng lợi.

Hai người ngâm trong nước, Trùng Trùng tiếp tục làm tròn nhiệm vụ, tắm cánh cho Alphonse. Đến khi trên cánh đầy bọt, Alphonse đột nhiên xoay người lại, câu chặt hông cậu, ôm cậu vào lòng.

“Có muốn làm một lần trong này không?” Alphonse khép cánh lại, vây hai người trong một không gian nhỏ hẹp, trán hai người chạm vào nhau, chỉ còn 1cm nữa là hai đôi môi dính chặt.

Trùng Trùng xấu hổ, mặt tự nhiên né về sau, “Trong này cũng hơi khó khăn nha!”

Alphonse cười cười, kéo Trùng Trùng lại gần hơn, “Tin tôi đi!”

Trùng Trùng vươn tay ôm lấy vai Alphonse, hai má cậu hồng hồng. Vì đang ở trong hồ tắm, đôi người màu xanh nhạt của cậu cũng che kín sương mù, càng khiến người yêu mê.

Bấy giờ, vận động trên giường đã biến thành vận động dưới nước, chuyện gì nên làm cũng đã làm, thuận tiện còn làm sạch sẽ, Alphonse quyết định, sau này y sẽ chuyển sang làm trong nước.

Nhưng Trùng Trùng lại không muốn vậy, làm trong nước đúng là cũng khá lấm, nhưng do hồ tắm của bọn họ quá lớn nên cứ cảm thấy có gì đó không chân thật.

Quả nhiên chỉ một lát sau, bụng Trùng Trùng lại vang lên ục ục. Chợt nhớ tới cái bánh ngọt còn chưa kịp ăn, cậu lập tức tỉnh táo lại, lấy bánh ngọt ra đặt trên chiếc bàn thấp cạnh giường. Trùng Trùng dùng nĩa xiên một miếng nhỏ, nhưng còn chưa kịp cho vào miệng đã bị Alphonse giành mất.

“Ngon thật!” Alphonse liếm liếm bờ bên khóe miệng, tán thưởng.

Trùng Trùng triệt để nổi giận, giật lại, hung tợn quát, “Sau này không được giành đồ ăn với tôi nữa!”

Alphonse ngẩn người, “Không phải làm cho tôi ăn sao?”

Trùng Trùng lắc đầu, “Là làm cho tôi ăn, anh lại không đói bụng, người đói bụng là tôi nha!”

Alphonse buồn bực.

Trùng Trùng nếm một miếng bánh, ngọt thật, vừa ngọt vừa có mùi sữa thơm, còn có vị ngọt của mật đường, Trùng Trùng cảm thấy hạnh phúc đang vây quanh mình.

Quả nhiên, với một người háu ăn mà nói, chỉ cần ăn được món ngon sẽ thấy thật thỏa mãn, thật hạnh phúc.

Đồng thời, Trùng Trùng cũng hiểu tại sao ba ba Lý Thần của mình lại thích vào bếp, bởi vì nếu làm được món ngon, sẽ cảm thấy thật hạnh phúc. Vì thế, Trùng Trùng thầm quyết định trong lòng, sau này cậu nhất định sẽ cố gắng học nấu ăn.

Bánh ngọt Trùng Trùng làm có hơi lớn, miếng nào cũng to. Bánh ngọt vốn là thứ không thể ăn nhiều, nhưng cái bánh ngọt dành cho ba người ăn giờ bị Trùng Trùng ăn còn lại một tẹo. Bụng no căng, nhưng cậu cảm thấy bỏ thừa lại như vậy rất tiếc, Trùng Trùng hít sâu một hơi, định vét luôn cho hết.

Mùi bánh ngọt từ cổ họng dâng lên, tức thì, bụng Trùng Trùng xáo động, nhưng cậu vẫn nhịn xuống, định ăn nốt miếng bánh cuối cùng.

Nhưng không hiểu tại sao, miếng bánh cuối cùng này giống như viên thuốc đắng, ngậm trong miệng mãi mà không sao nuốt vào được. Bụng cuộn cuộn như đang dậy sóng khiến sắc mặt Trùng Trùng trở nên rất khó coi.

Alphonse đáng thương ngồi cạnh bên ăn bánh quy phát hiện Trùng Trùng khác lạ, giữ chặt bờ vai cậu, hỏi: “Trùng Trùng sao vậy? Thấy không khỏe ở đâu?”

“.....” Miệng có bánh ngọt, không thể đáp lời. Bụng lại thốc lên, cảm giác như vừa nói ra sẽ nôn hết ra ngoài, Trùng Trùng hoảng sợ, lấy tay che miệng mình, định nuốt xuống. Cậu nhắm mắt, dùng sức nuốt.

“Oa...” Cuối cùng, Trùng Trùng không chịu nổi nữa, như có thứ gì nghẹn trong họng cậu, nuốt không trôi. Đột nhiên bụng thốc lên một cái, nôn ra.

Khi đó, Alphonse còn tưởng là trong miệng Trùng Trùng có gì, y kéo tay Trùng Trùng ra, đưa tay mình tới.

Kết quả là...

“A... Ghê quá đi...” Khóe miệng Alphonse giật giật, mặt đen như đáy nồi. Hai tay y đang đỡ thứ Trùng Trùng vừa nôn ra, trên chăn, trên giường, nơi nơi đều có.

“Xin... Xin lỗi!” Trùng Trùng hớp một ngụm nước súc miệng, tới giờ cậu mới sực nhớ là vừa rồi cậu đã nôn lên tay Alphonse, cậu sợ tới mức bẻ bẻ ngón tay, nhìn Alphonse bằng ánh mắt tội nghiệp.

Từ đêm đó trở đi, Trùng Trùng không dám ăn bánh ngọt nữa, chỉ cần vừa nhìn thấy bánh ngọt cậu sẽ buồn nôn và toàn bộ đồ ngọt của cậu đều đổi thành thịt khô, hoa quả.

Nhưng Trùng Trùng vẫn nôn ra như trước, ăn vào nôn ra, ăn vào nôn ra. Mới đầu cậu cứ tưởng là thức ăn không hợp khẩu vị, về sau, đến cả bữa sáng và thịt nướng của bữa trưa cậu cũng không nuốt nổi, ăn vào đều nôn ra.

Hơn nữa, chỉ mới mấy ngày, mà từ một Trùng Trùng béo ú giờ đã gầy hăn. Nhà vua của chúng ta bắt đầu hoảng sợ, bảo bác sĩ cung đình tới xem bệnh cho Trùng Trùng, còn Trùng Trùng thì vẫn cho là mình viêm dạ dày. Cho đến khi bác sĩ cung đình tới kiểm tra, qua một hồi lâu, liền thở dài, nói: “Bệ hạ, cần phải đưa điện hạ đến bệnh viện để đo để kiểm tra toàn diện!”

Alphonse sửng sốt, mày cau chặt, còn Trùng Trùng của chúng ta buồn rười rượi, thì thào, “Có phải là tôi đã mắc bệnh nan y rồi không? Alphonse, nếu tôi thật mắc bệnh nan y, vậy anh phải thủ tiết cho tôi đó nha...”

Alphonse không nói câu nào, chỉ dẫn các bác sĩ giỏi ở bệnh viện để đo chuẩn bị tốt, vợ y sắp tới xem bệnh.

Suốt dọc đường, Trùng Trùng không nói gì, chỉ bẻ bẻ ngón tay, nước mắt chảy xoành xoạch. Alphonse nhìn thấy, đau lòng, ôm cậu thật chặt.

“Trùng Trùng!” Alphonse gọi khẽ tên cậu.

Trùng Trùng ngẩng đầu lên, nụ hôn dịu dàng của Alphonse đã rơi xuống má cậu, “Tôi không biết những lời tôi sắp nói ra có muộn hay không, tôi yêu em, muốn cùng em sống cả đời!”

Trùng Trùng kinh ngạc trừng to mắt, run rẩy, há miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại không thốt nên lời.

“Tuy là ban đầu không phải do thích em mới ở cùng em, nhưng sau một thời gian tiếp xúc, tôi nghĩ, tôi đã yêu em rồi! Tôi là hoàng đế vạn năng, cho dù em có bệnh nan y, tôi cũng có thể cứu sống em. Cho nên, xin em đừng nghĩ tiêu cực như vậy, có biết không?”

Alphonse đưa tay đặt lên má cậu, nâng lên, rồi hôn nhẹ lên trán cậu, dần dà, từ trán tới mí mắt, lại tới chóp mũi, mỗi một nụ hôn đều rất nhẹ nhàng.

Trùng Trùng cảm thấy trái tim mình như sắp nhảy ra khỏi ***g ngực, thành thật, những âm thanh khác cậu đều không nghe được, quanh tai cậu chỉ có tiếng trái tim đang đập lên mãnh liệt.

26. Chương 26

.

.

Mỗi một đài truyền hình đều cử phóng viên đi theo chụp ảnh, cho nên, sau một giờ, chuyện Trùng Trùng bị bệnh đã lan khắp đế đô. Trùng Trùng mắc bệnh nan y, đức vua của chúng ta vô cùng thống khổ.

Tới bệnh viện, bác sĩ làm một loạt kiểm tra cho Trùng Trùng, Alphonse vẫn luôn ở bên cạnh cậu, thấy bác sĩ sờ sờ khắp người cậu, Alphonse ghen tị, đôi người màu tím như sắp phun ra lửa.

Tuy nhiên, bác sĩ vẫn rất chuyên nghiệp, không hề khuất phục trước *** uy của nhà vua, cần sờ thế nào thì sờ thế ấy. Trùng Trùng thấy lòng mình rất nhẹ nhõm, không biết có phải vì Alphonse đột nhiên tỏ tình khiến cậu dồn hết tâm trí vào đó mà quên mất bị thương hay không, cho nên, giờ trông Trùng Trùng không giống một người mắc bệnh nan y chút nào.

Bác sĩ sờ một hồi, nhíu mày, thở dài, rồi lại kiểm tra một loạt, cuối cùng, đi tới nơi siêu âm, thế là các bác sĩ đã trông thấy một cảnh kinh thế hãi tục...

Trọng bụng điện hạ Zosya của chúng ta, thế nhưng lại phát hiện một cái phôi thai nho nhỏ.

“Sao... sao có thể như vậy?” Nhìn hình ảnh trên máy siêu âm, bác sĩ lau lau mồ hôi. Đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy một hình ảnh kỳ quái như vậy, rõ ràng là không thể mang thai, nhưng, nhưng trong bụng của cậu đúng là có một phôi thai.

Các bác sĩ kẻ tai nói nhỏ:

“Liệu có phải là máy siêu âm bị gì không? Sao lại chiếu thành một phôi thai trong bụng điện hạ Zosya chứ? Lỡ như để bệ hạ biết, người nhất định sẽ đóng cửa bệnh viện để đố của chúng ta!” Có người hoài nghi.

“Máy siêu âm mới kiểm tra tổng thể hôm qua mà, rõ ràng là còn tốt lắm, máy móc ở bệnh viện của chúng ta tốt nhất, tiên tiến nhất ở tỉnh cầu Lala, chắc là không có lỗi nào đâu!” Có người biện giải. Hoàng Phu Trùng Trùng

“Vậy tôi nói anh mang thai đứa con của tôi, anh sẽ thế nào?” Có người nổi giận.

“Vậy thì kết hôn thôi!” Có người bình tĩnh.

“Có khi nào là khối u không vậy?”

“Trên người cậu có khối u giống phôi thai à?”

“.....”

...

Vì thế, sau khi đổi một máy siêu âm khác, viện trưởng bệnh viện để đồ đẩy đẩy kính mắt trên sống mũi mình, nói: “Trên thế gian này, đúng là có rất nhiều chuyện lạ, điện hạ Zosya của chúng ta thật sự mang thai!”

Một lời của viện trưởng, khiến cả đám người gật đầu, sợ gì chứ, viện trưởng cũng đã nói là mang thai, vậy đó nhất định là mang thai, không phải khối u.

“Bệ hạ, điện hạ Zosya không sao cả, đây chẳng qua là phản ứng bình thường thôi, không cần phải ngạc nhiên!” Viện trưởng hòa ái giải thích với Alphonse.

Alphonse nghiêm mặt, nhìn Trùng Trùng, lạnh lùng nói, “Cái gì gọi là phản ứng bình thường, cho ông ăn rồi nôn ra một tháng xem có sao không!”

Viện trưởng hoảng sợ, vội vàng nói: “Điện hạ Zosya mang thai!”

“Cái gì?” Alphonse hỏi.

“Điện hạ Zosya mang thai, hai tháng!” Viện trưởng đỏ mặt hời hợt, đẩy kính mắt.

“Sao có thể chứ?” Alphonse hừ nhẹ, cái đám lang băm này có ý gì? Nếu như y cưới một nhân ngư thì chắc là y còn tin được, đằng này Trùng Trùng là nam nha, Trùng Trùng là sâu nha, làm sao mà mang thai cho được?

“Chúng tôi sao dám lừa bệ hạ!” Viện trưởng lau mồ hôi, “Vừa rồi chúng tôi đã kiểm tra rất lâu, cũng thấy kỳ lạ, tôi nhớ điện hạ Zosya là Trùng tộc, không thể sinh đẻ như nhân ngư, lúc ấy chúng tôi cũng hoảng hồn. Nhưng... nhưng đúng là trong bụng điện hạ Zosya, có một phôi thai...”

Alphonse trầm mặc.

Viện trưởng lại nói tiếp: “Bởi vì điện hạ Zosya là Trùng tộc, nhưng theo tôi nghĩ thì rất có thể là một loài khác, cho nên mới có thể mang thai, tôi nghĩ là nên kiểm tra thêm vài lần nữa để tìm hiểu cho chính xác!”

Alphonse nhíu mày, nói: “Các người tự lo liệu đi!”

Vì thế, các bác sĩ lại rút máu, lấy tinh trùng, bận rộn tới lui, lại còn thuận tiện mời chuyên gia phía di truyền học và ghen học tới hội chẩn.

“Alphonse, có phải là tôi đã mắc bệnh nan y rồi không?” Thấy bác sĩ kiểm tra liên tục, Trùng Trùng nhìn Alphonse, câu đầu tiên là hỏi xem mình có chết hay không.

Alphonse cười khế, xoa nhẹ đầu cậu, rồi kéo cậu vào lòng, “Không sao đâu, em sẽ không chết!”

“Hô... vậy là tốt rồi!” Nghe Alphonse nói thế, Trùng Trùng thở phào một hơi, vẻ mặt cũng thư thái hơn. Gần đây cậu hơi gầy, chiếc cằm nhọn lại, cậu đỏ mặt, hỏi khế, “Vừa rồi, những lời anh nói là thật sao?”

“Cái gì?” Alphonse giả ngu.

“Anh nói yêu tôi, có phải thật không?” Giọng Trùng Trùng ngày càng nhỏ.

“Không có nha, có phải là em bị ảo giác rồi không?” Alphonse cảm thấy là mình yêu Trùng Trùng trước thì mất mặt quá, thành ra quyết định giả ngu, “Vậy em có yêu tôi không?”

Trùng Trùng lắc đầu, mặt không chút thay đổi, “Không yêu!”

Alphonse của chúng ta đứng lóng, véo má Trùng Trùng, “Tôi yêu em như vậy, vậy mà em không yêu tôi chút nào sao? Đồ vô lương tâm, xem ra là tôi đã uống công thích em rồi!”

Trùng Trùng cười cười, xoa nhẹ bên má bị Alphonse véo đau, “Thì ra anh yêu tôi như vậy nha, nể tình anh yêu tôi, tôi sẽ cố gắng một chút, tranh thủ yêu anh!”

Đức vua không hài lòng, “Cái gì gọi là tranh thủ, tôi nói cho em biết, gả cho tôi là phúc của em đấy, em nhất định phải yêu tôi, bằng không, gia pháp hầu hạ!”

Trùng Trùng thở dài, “Con người của tôi không thích bạo lực, nếu anh luôn bạo lực gia đình như thế thì tính sao đây, coi bộ cả đời này tôi cũng không yêu anh được rồi!”

Alphonse buồn bực.

Quả nhiên, mấy vụ tố tình không thể tùy tiện nói lung tung, ai nói trước coi như bại trận.

Vì Trùng Trùng không làm sao cho nên Alphonse mang cậu về nhà. Còn chuyện Trùng Trùng mang thai, chỉ có mình người trong cuộc như cậu là không biết, chứ khắp phố lớn ngõ nhỏ ở tỉnh cầu Lala đều biết cả rồi.

Viện trưởng nói, tâm trạng của thai phụ có ảnh hưởng trực tiếp tới em bé, như vậy cần phải giữ trạng thái tốt, dinh dưỡng cân đối mới có thể sinh ra một đứa nhỏ khỏe mạnh, xinh xắn.

Vì vậy, Alphonse lại ưu sầu vì chuyện cho Trùng Trùng biết cậu đã mang thai.

Về tới nhà, lập tức chuẩn bị cho Trùng Trùng một bàn ăn, món nào cũng có. Tuy nhiên, dạo này Trùng Trùng có hơi yếu, nhất là ăn thứ gì mà có dầu mỡ cậu sẽ nôn ra.

Nếu ăn quá ít, sẽ không đủ dinh dưỡng nha!

Sau nhiều lần ăn vào, nôn ra, cuối cùng thì cậu cũng no bụng, nụ cười bên khóe môi cũng thật rõ ràng. Alphonse hít sâu một hơi, định nói cho Trùng Trùng biết sự thật.

“Trùng Trùng à...” Alphonse ngập ngừng, vẻ mặt ấy thật không phù hợp với bầu không khí hiện thời.

Nghe Alphonse gọi mình bằng giọng điệu kỳ lạ, cậu sợ tới mức nổi da gà, “Alphonse, anh sao vậy? Bị bệnh sao?”

“Tôi muốn nói với em một việc, em đừng quá kích động!” Alphonse ôm Trùng Trùng, đặt cậu lên đùi mình.

“Được!” Trùng Trùng gật đầu, hai má hồng hồng.

“Em mang thai rồi!” Alphonse nói.

Trùng Trùng ngoáy ngoáy lỗ tai, “Alphonse, chuyện cười của anh vô duyên quá nha!”

Alphonse đưa tay vuốt vuốt cái bụng hơi nổi lên của cậu, “Vừa rồi, sở dĩ bác sĩ kiểm tra lâu như vậy, là vì, em, đã, có, thai!”

Mấy từ cuối cùng, Alphonse nói ra từng từ một. Tức thì, nụ cười của Trùng Trùng như đông lại.

“Mang thai hai tháng!” Alphonse lại nói tiếp, “Dạo này em luôn thấy buồn nôn không phải do viêm dạ dày, mà là phản ứng khi có thai!”

“.....”

“Trùng Trùng, em đừng ngắt, như vậy sẽ không tốt cho em bé đâu...”

...

Từ khi biết mình mang thai, Trùng Trùng lại càng gầy, bởi vì cậu không thể tiếp nhận được sự thật là mình mang thai. Với lại, phản ứng do mang thai của cậu đúng là rất nghiêm trọng, Trùng Trùng cứ ăn vào sẽ nôn ra, ăn vào nôn ra, vậy thì không ăn nữa, thật là khó chịu.

Nhưng nếu không ăn gì thì bụng sẽ đói đến phát hoảng, gần đây không biết làm sao, cậu lại muốn ăn mấy món mà ba ba cậu làm, mà đã thèm thì ngày càng thèm. Vì thế, Alphonse quyết định nghỉ một ngày, dẫn vợ về nhà xin cơm.

Vừa bước vào phủ bá tước, Trùng Trùng đã bị Lý Thần và Wright giáo huấn một trận.

“Không phải là con đã đẻ được bệ hạ rồi sao? Sao người mang thai lại là con chứ?” Wright nổi điên, ông vốn là công, sao con ông lại biến thành phía dưới?

Trùng Trùng bẻ bẻ ngón tay, “Con nói đẻ thì cũng chỉ là đẻ thôi, hai người đừng nghĩ lung tung có được không vậy!”

“Con trai, nhiều năm như vậy, là ba đã uống công dạy dỗ con sao?” Lý Thần khóc lóc.

Trùng Trùng tiếp tục bẻ bẻ ngón tay, “Ba chỉ dạy con phải làm người tốt, không được nói dối, không được đánh nhau, không được cãi vã, con đã lớn như vậy, nhưng xem tạp chí 18+ vẫn là chuyện mấy hôm trước nha!”

Lý Thần chán nản, nhưng lại nghĩ, con của mình đã có mang em bé rồi, đúng là chỉ tiếc không thể rên sất thành thép nha. Tuy nhiên, ông vẫn xem cậu như quốc bảo, ‘thỉnh’ vào trong nhà, dâng mấy món ngon lên.

Cũng hết cách rồi, ai bảo con ông mang thai chứ?

Lý Thần từng là người, đương nhiên là ông biết phụ nữ sinh con cần phải chú ý những gì. Dù có nói thế nào, thì ông cũng đã làm cha, vì thế ông bắt đầu giảng cho Trùng Trùng biết những điều cần chú ý và phải làm khi mang thai.

Sinh hoạt ***, nhất định phải cấm, dù sao thì chuyện Trùng Trùng mang thai cũng là một kỳ tích, nếu như vì chuyện đó mà không cẩn thận để mất em bé, vậy biết tính sao đây?

Mỗi ngày cần uống bao nhiêu nước, ăn gì, vân vân và vân vân. Mặt khác, Lý Thần cũng lấy dưa chua trân quý của mình ra, đây là món mà ông mới nghiên cứu ra được đó nha!

Dùng cơm chiều xong, ôm một vò dưa chua, Trùng Trùng hào hứng về cung. Cậu chợt phát hiện, thì ra mang thai cũng tốt lắm, có rất nhiều người tốt với mình, có ăn, có mặc, lại được ngủ nhiều, thật tốt!

Bởi vì Trùng Trùng mang thai, cho nên Alphonse không dám làm bậy, mỗi ngày chỉ ôm cậu ngủ. Tuy là y biết như vậy sẽ rất khổ sở, nhưng vào những lúc cấp bách y chỉ có thể vừa nhìn Trùng Trùng vừa dùng tay làm, chứ tuyệt không dám chạm vào cậu. heobi.combi89.wordpress

Thật ra thì ôm ngủ cũng không tồi, nhưng do dạo gần đây Trùng Trùng nôn nhiều, người gầy hằn đi nên ôm không êm lắm, Alphonse thật nhớ ngày tháng Trùng Trùng vẫn còn mập mạp.

Sắp ngủ, Alphonse lại cảm thấy Trùng Trùng trong lòng y đột nhiên bình tĩnh, y hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy, hỏi: “Trùng Trùng, em sao vậy? Đói bụng sao? Muốn ăn gì không?”

Trùng Trùng lắc đầu, mặt trắng bệch.

“Thấy ác mộng sao?” Alphonse thấy thế, vội vàng kéo Trùng Trùng vào lòng, hôn khẽ một cái.

Bấy giờ, Trùng Trùng mới gật đầu, diễn cảm cực kỳ khó coi.

“Mơ thấy gì? Sao lại sợ tới như vậy?” Alphonse lo lắng.

“Alphonse, anh nói, em bé trong bụng tôi có khi nào là sâu hay không?” Đột nhiên cậu lại nói, “Tôi cảm thấy, có cánh giống anh sẽ tốt hơn!”

“Sâu rất tốt nha, sao phải giống tôi chứ?” Alphonse không muốn sinh ra một đứa con giống mình, là đứa trẻ ngoại tộc, như vậy con của y sẽ bị người đời chán ghét, như thế cũng chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là thân phận ngoại tộc của y cũng có thể bị bóc trần.

“Ui...” Trùng Trùng khóc không ra nước mắt, “Tôi ghét nhất là sâu, lỡ như tôi sinh ra một con sâu béo ú, tròn vo thì tính sao đây?”

“Nuôi lớn thì sẽ tốt thôi!”

“Không được, tôi muốn làm thịt nó!”

“.....”

“Alphonse, tôi vừa nằm mơ, thấy tôi sinh ra một trăm con sâu...”

“.....”

“Tính sao đây? Tôi không cần sâu nha...”

“.....”

27. Chương 27

Vì Trùng Trùng rất ghét sâu, Alphonse sợ cậu sẽ mắc chứng sợ hãi trong lúc mang thai, nên y đã tìm bác sĩ tâm lý giỏi nhất ở để đô tới tháo gỡ khúc mắc cho Trùng Trùng.

Alphonse rất yêu thương Trùng Trùng, khóa nấu nướng bị dẹp bỏ, lễ nghi hoàng phu? Cút sang bên. Giờ công việc hằng ngày của Trùng Trùng chính là ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, sau đó giữ tâm trạng thật tốt, chờ sinh em bé.

Hôm nay, bác sĩ tâm lý lại tới, Alphonse còn nhớ mấy lần trước lúc ra ngoài bác sĩ đều lắc đầu khiến y phải nhú mày, chẳng lẽ Trùng Trùng sợ sâu tới vậy? Không phải cậu ta cũng là sâu hay sao?

“Điện hạ, tôi tới để phụ đạo tâm lý cho ngài!” Bác sĩ tâm lý mỉm cười, đẩy đẩy mắt kính của mình.

Trùng Trùng vốn đang vui vẻ, giờ thấy bác sĩ tâm lý tới, cái mặt bánh bao của cậu lập tức nhú lại, đôi mắt to ngập nước nhìn về phía Alphonse.

Alphonse nhìn trời, cũng hết cách rồi, nhất định phải phụ đạo tâm lý, như vậy em bé sinh ra mới khỏe mạnh, bởi vậy y không thể mềm lòng.

“Điện hạ, hôm nay tôi mang tới cho ngài rất nhiều ảnh chụp, trong đó có nhiều ảnh thú vị nha!” Nói xong, bác sĩ tâm lý lấy một sấp ảnh trong cặp mình ra.

“Là ảnh gì vậy?” Lúc này Trùng Trùng mới thấy phần chân hơn một chút.

“Là một số ảnh đáng yêu của các bé sâu!” Bác sĩ tâm lý mỉm cười, giải thích.

Tức thì, mặt Trùng Trùng trở nên rất khó coi.

“Đây là ảnh các bé sâu mới sinh!” Dứt lời, bác sĩ đưa một tấm tới, Trùng Trùng sợ tới mức nhắm mắt lại, có thể nào cũng không chịu mở mắt ra.

Alphonse thấy thế, cầm tấm ảnh lên nhìn nhìn, rồi nói: “Trùng Trùng, ảnh chụp không khủng bố đâu, không phải sâu!”

“Thật sao?” Trùng Trùng bắt đầu dao động.

“Đúng vậy, mẫu phụ của bé sâu này là nhân ngư, cha của bé cũng có một nửa huyết thống nhân ngư, cho nên bé sinh ra đã thành hình, không cần trải qua biến hóa đã có thể hóa thành hình người!”

Trùng Trùng mở một con mắt ra, trộm nhìn, trong hình quả thật không phải sâu mà là một đứa nhỏ trần truồng, mở to đôi mắt đen lúng liếng nhìn cậu. Trùng Trùng mỉm cười, nhìn Alphonse bằng ánh mắt chờ mong.

“Thật không phải sâu nha!” Trùng Trùng ngạc nhiên.

Alphonse nén cười, xoa nhẹ lên tóc Trùng Trùng.

“Tiếp theo, chúng ta nhìn bức này!” Nói xong, lại đưa một tấm tới.

Trong hình là một quả trứng tròn vo, Trùng Trùng tò mò, đưa mắt nhìn bác sĩ, bác sĩ cười nói: “Nhân ngư đầu tiên là để trứng, sau đó đưa tới trung tâm ấp trứng chờ nở, như vậy em bé mới có thể phá lớp vỏ ra ngoài!”

Trùng Trùng nghiêng đầu qua, kéo kéo Alphonse, “Alphonse, chúng ta để trứng đi, trứng rất đáng yêu, tôi không cần sâu đâu!”

Bác sĩ nói: “Điện hạ, hôm đó đã siêu âm rồi, trong bụng ngài là phôi thai, không phải trứng, cho nên ngài không sinh trứng được đâu!”

Câu nói của bác sĩ khiến Trùng Trùng hệt hẫng.

“Điện hạ, sao ngài lại sợ sâu tới vậy? Rõ ràng ngài cũng là Trùng tộc mà?” Bác sĩ bắt đầu tìm hiểu chứng sợ sâu của Trùng Trùng.

Trùng Trùng ấp úng, không muốn cho ra nguyên nhân.

“Trùng Trùng, sao em lại sợ sâu? Sâu đáng yêu lắm mà!” Alphonse cũng ở cạnh bên nói thêm vào.

Trùng Trùng nhớ tới cái dáng vẻ mập mạp trước đây của mình, nhú mày, “Thật sự đáng yêu sao?” Nhưng mà theo cậu thấy, thì không đáng yêu chút nào nha...

“Đúng thế!” Bác sĩ lập tức nở nụ cười chuyên nghiệp, “Tôi có đến chỗ ba ba của ngài điều tra rồi, có cả bạn của ba ba ngài nữa, bọn họ đều nói trước đây ngài rất đáng yêu, ai cũng rất thích ngài!”

Trùng Trùng trừng to hai mắt: “Thật sao?”

Bác sĩ gật đầu, “Đúng vậy, có chú Orsa của ngài, chú Lane, những người bạn cùng học nhà trẻ với ngài cũng vậy, tôi điều tra hết cả rồi!”

Trùng Trùng bĩu môi, “Bọn họ đều nói tôi là con sâu béo, không chịu chơi chung với tôi!”

Bác sĩ lại giải thích, “Thật ra thì có mấy người bạn học đã lên nói với tôi, bởi vì Wright ba ba của ngài đã cảnh cáo bọn họ, không cho họ ăn hiếp ngài, cho nên bọn họ đều không dám tới gần ngài, sợ bị Wright ba ba của ngài đánh!” Hoàng Phu Trùng Trùng

Trùng Trùng suy ngẫm, dường như đúng là có chuyện như vậy. Nhưng cậu vẫn thấy lo lắng, “Mọi người thật sự thích sâu sao?”

Alphonse nâng cằm Trùng Trùng lên, hôn nhẹ lên môi cậu một cái, “Chỉ cần tôi thích là đủ rồi!”

Biểu hiện của Alphonse khiến Trùng Trùng đỏ mặt, tim cậu cũng đập lên loạn xạ, Alphonse thật sự thích sao? Nhưng mà trước đây anh ta luôn nhìn mình bằng ánh mắt khó chịu nha!

Thấy Alphonse yêu thương mình như thế, Trùng Trùng mới nói ra nguyên nhân thật sự làm mình sợ sâu.

Bác sĩ nghe xong, nhú mày, nói: “Như vậy là từ lúc điện hạ trưởng thành tới giờ, không còn nhiều loài sâu vây quanh ngài nữa?”

Trùng Trùng gật đầu, phải biết rằng vì tiêu diệt đám sâu ấy, cậu đã mua rất nhiều thuốc diệt côn trùng, nhưng kết quả là còn không giết được bao nhiêu sâu thì cậu đã bị ngộ độc muốn chết lên chết xuống.

Cũng không biết tại sao mà từ lúc cậu trưởng thành tới giờ lại không hấp dẫn đám sâu ấy nữa. Khi đó Trùng Trùng vô cùng vui vẻ, còn tự cho là do cậu dùng nhiều thuốc diệt côn trùng đã tạo thành lớp kháng sinh, cho nên đám sâu ấy chỉ dám tôn kính nhưng không dám gần gũi.

“Thật ra, loài Trùng tộc như ngài vốn rất ít, bởi vì huyết thống rất thuần, cho nên lúc nhỏ, hơi thở phân bố không ổn định, dễ dàng hấp dẫn những loài sâu nhỏ. Sau khi trưởng thành, cơ thể thuần thực, cho nên triệu chứng đó cũng không còn nữa!”

Trùng Trùng nhú mày, vậy thì thế nào? Có thể nào đi nữa thì cậu cũng sợ sâu nha!

“Điện hạ biết tại sao đám sâu ấy lại thích đi theo ngài không?”

Trùng Trùng lắc đầu.

Bác sĩ cười tới hòa ái vô cùng, “Bởi vì bọn chúng đều xem ngài như vua của chúng, không phải những kẻ yếu đều tìm cường giả để dựa vào sao?”

Trước giờ Trùng Trùng luôn bị coi là kẻ yếu, thật hiếm khi có người xem mình là cường giả, cho nên cậu rất vui, vội vàng gật đầu, cứ như cậu đã quên mất thời thơ ấu của mình rồi.

Sau một phen dụ dỗ, lừa gạt của bác sĩ tâm lý, cuối cùng thì Trùng Trùng không nghĩ tới chuyện trong bụng mình có sâu hay không nữa, nhưng những lúc ngẫu nhiên cậu cũng sẽ hỏi: “Alphonse, lỡ như sinh ra một con sâu béo thì tính sao đây?”

Alphonse chỉ đành thở dài, “Sâu béo thì thế nào? Sinh một con sâu béo giống em thì càng tốt!”

Trùng Trùng vui rạo rức.

Theo đề nghị của bác sĩ, Trùng Trùng lại tiếp tục học khóa nấu nướng, thật ra trong lúc mang thai, cậu không thể không hoạt động gì được. Mà ngược lại, cậu cần phải làm một số việc mà mình thích, như vậy mới có lợi cho sức khỏe và tinh thần của người mang thai.

Mỗi ngày đều học một món mới, không hề thấy phiền hà chút nào, lại còn rất vui vẻ. Trùng Trùng rất muốn cười rống, nhưng Alphonse không cho phép, vì vậy ngày nào cậu cũng tới xem Chiefly, rồi bắt nó bay cho cậu xem.

Trong lúc Trùng Trùng đang vui vẻ vì trêu đùa Chiefly, thì Alphonse lại đang buồn rầu.

Bệnh viện để đó.

“Bệ hạ, sau quá trình nghiên cứu của các chuyên gia và học giả ở hành tinh Lala, chúng tôi đã cho ra kết luận là thân thể, tình hình sức khỏe và huyết thống Trùng tộc của điện hạ Zosya là rất bình thường, nói cách khác, điện hạ Zosya mang thai là một kỳ tích...” Viện trưởng cung kính nói.

Alphonse nhú mày, viện trưởng thấy thế lại nói: “Tuy là chuyện điện hạ Zosya mang thai là một kỳ tích, nhưng cũng không có nguy hiểm gì tới tính mạng, chỉ cần kiểm tra định kỳ, dinh dưỡng ổn định, không bao lâu sau, nhất định sẽ sinh ra một tiểu hoàng tử!”

Alphonse vẫn nhú mày như trước.

“Thật ra, chúng tôi đề nghị bệ hạ nên đi kiểm tra một chút!” Viện trưởng ấp úng, “Bởi vì thân thể của điện hạ Zosya rất bình thường, cho nên, các học giả nghi ngờ...”

“Không cần!” Alphonse phát phát tay, nói: “Thân thể của ta, ta rất rõ, ta nghĩ, nhất định là thần đã để cho hoàng phu mang thai đứa con của ta, kế thừa huyết thống tốt đẹp, nếu sau này ta chết già, vậy con trai ta sẽ thay ta kế tục!”

Viện trưởng đại nhân xấu hổ, cho tới bây giờ ông mới biết, thì ra đức vua của chúng ta cũng có thể tự kỷ như vậy.

Tuy rằng bị nhà vua cự tuyệt, nhưng viện trưởng vẫn không buông tay, nhỏ giọng đề nghị, “Cũng nhiều năm rồi bệ hạ không có kiểm tra sức khỏe, cho dù sinh bệnh cũng chỉ uống thuốc là xong, tôi nghĩ là nên nhân cơ hội này kiểm tra tổng quát, nhờ có ngài, hành tinh Lala mới có ngày hôm nay, nếu ngài có chuyện gì, chúng tôi phải tính sao đây?”

Alphonse thần nhiên nói, “Khỏi đi, sức khỏe của ta rất tốt!”

“Thật ra, không làm kiểm tra tổng quát cũng được, chỉ cần bệ hạ chịu cho một chút tinh trùng...” Viện trưởng vẫn kiên quyết không bỏ qua.

“Ta nói không cần là không cần!” Nhà vua tức giận, đôi mắt hung ác đó khiến viện trưởng đổ mồ hôi rùng rùng, “Chẳng lẽ ta làm vua còn phải nghe lệnh của ông à? Vậy có cần ta nhường luôn vị trí này cho ông không?”

Viện trưởng hoảng hồn, vội vàng khom lưng giải thích, “Xin lỗi, là tôi đã quá lo lắng cho sức khỏe của bệ hạ, quá lo lắng... Ngài cũng biết rồi đó, nếu sức khỏe của ngài có xảy ra vấn đề gì, thì hành tinh Lala này không còn tìm được một rường cột giống như ngài nữa!”

Nhà vua hừ một tiếng, phát tay áo bỏ đi.

Viện trưởng sợ tới mức lập tức khụy xuống đất, sợ thật, sợ thật, hào khí của bệ hạ quả nhiên người thường không cách nào chịu nổi!

Thật ra, lúc Trùng Trùng mang thai, Alphonse cũng từng nghĩ tới nguyên nhân là do mình. Nhưng y vẫn ôm một chút hi vọng, chờ kết quả kiểm tra của Trùng Trùng.

Là như vậy, nhất định là như vậy...

Từ nhỏ y đã là một ngoại tộc, đến cả nam nhân mà y cũng có thể làm cho mang thai, vậy, còn có gì y không thể làm được nữa?

Alphonse buồn rầu, tại sao trên thế giới này chỉ có mình y như vậy? Tại sao y lại không giống người bình thường?

Nếu... nếu như đứa nhỏ mà Trùng Trùng sinh ra cũng có đôi cánh, vậy nhất định sẽ bại lộ. Alphonse nắm chặt tay, trong thoáng chốc, ý định loại đi đứa nhỏ trong bụng Trùng Trùng đã thoáng qua đầu y.

Bỏ đi có ổn không? Như vậy Trùng Trùng sẽ rất đau lòng, cậu ta rất thích trẻ con.

Alphonse còn nhớ, khi tới hành tinh Kana, lúc Trùng Trùng đưa tay sờ bụng Lạc Lạc – thanh mai trúc mã của cậu, hai mắt cậu sáng lên...

Tính sao đây?

Rốt cuộc thì y nên vì sự sinh tồn ở Lala, vì không bị ghét bỏ, hưởng thụ những đãi ngộ cao nhất? Hay là nên để đứa nhỏ ấy ra đời, cho dù thân phận có bị vạch trần cũng không sao, y và Trùng Trùng sẽ ở bên nhau cả đời?

Alphonse chợt nhớ tới những gì Laka từng nói, thường thì người ta luôn thích vật chất đầy đủ, nếu có một ngày y không còn gì cả, vậy Trùng Trùng có còn cần y nữa không?

Nghĩ tới đó, Alphonse lại thở dài.

“Alphonse, Alphonse!” Nghe tiếng Trùng Trùng, Alphonse vội vàng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, ngẩng đầu lên, nhìn Trùng Trùng bằng ánh mắt cứng chiều.

“Sao vậy?” Alphonse kéo Trùng Trùng tới gần mình, “Đừng gấp, phải đi từ từ, tuyệt đối không được chạy, có biết không?”

“Ừm!” Trùng Trùng gật đầu, “Alphonse, tôi cảm thấy, nếu em bé sinh ra có thể giống anh, có một đôi cánh thì hay biết mấy!”

“Tại sao chứ?” Alphonse ngăn ra.

Trùng Trùng nở nụ cười, “Bởi vì tôi không muốn Alphonse phải cô đơn một mình, có cục cưng làm bạn với anh, như vậy, sau này anh sẽ không cô đơn nữa!”

Alphonse cảm thấy sống mũi mình cay cay, y muốn khóc, đồng thời y cũng thấy lòng mình ấm áp.

“Ừm, vậy thì sẽ sinh một em bé giống anh... Ừm...” Trùng Trùng còn chưa nói hết câu, đã bị Alphonse ngăn lại, Trùng Trùng cũng không cự tuyệt, ôm cổ y, đáp lại nụ hôn.

Thật ra Alphonse muốn nói, có em, tôi đã không còn cô đơn nữa rồi!

28. Chương 28

.

.

Vì một câu của Trùng Trùng, Alphonse không nghĩ lung tung nữa. Đồng thời, y cũng giảm lượng công việc hằng ngày của mình xuống hơn phân nửa, bỏ thời gian ra đi chơi với Trùng Trùng, rảnh thì tới phủ bá tước ăn cơm, không thì đi leo núi, hai người vô cùng hạnh phúc. Hoàng Phu Trùng Trùng

Đương nhiên, tình cảm ân ái của họ cũng rõ như ban ngày, khiến các công dân ở hành tinh Lala đều giáo huấn ông xã của mình, “Anh coi đi, coi bộ hạ người ta cưng chiều điện hạ Zosya bao nhiêu kìa!”

“Anh coi anh kìa, nếu bằng một nửa bộ hạ thôi thì tốt rồi, như vậy tôi sẽ theo anh cả đời!”

Chúng công thờ dài, “Nếu tôi mà có địa vị như bộ hạ, đương nhiên là tôi sẽ tốt với em thế thôi!”

Chúng thụ giận dữ: “Anh sai rồi, tới lúc đó, anh sẽ vứt tôi sang bên, sẽ để ý nép nhả, sọ lòi trên mặt tôi, nếu anh làm vua, anh mà không ly hôn với tôi ngay lập tức, tôi sẽ gọi anh một tiếng cha!”

“.....”

Phản ứng mang thai đã hết, giờ Trùng Trùng ăn uống rất tốt, mới vài ngày đã mập trở lại, bụng cũng to hơn. Trùng Trùng buồn rầu, bởi vì quần áo của cậu đều mặc không vừa nữa.

Nhìn nhìn eo mình, còn to hơn trước đây mấy vòng, lại nhìn nhìn mặt mình, cũng may là gương mặt trẻ con, tuy là có hơi mập chút, nhưng hai má vẫn không thay đổi.

Vốn định dùng lại mớ đồ cũ, nhưng chật chội khó chịu, thế là mỗi ngày Trùng Trùng đều mặc áo ngủ đi khắp nơi, khiến Alphonse giận tới nỗi chỉ còn thiếu mỗi chuyện nuốt cậu vào trong bụng.

Tuy là phần lớn thời gian Alphonse đều ở bên người Trùng Trùng, nhưng y vẫn còn công việc, mỗi sáng thức dậy thấy Trùng Trùng ăn hết bữa sáng, y hôn khẽ lên trán cậu rồi mới an tâm đi làm việc của mình.

Một lần vội chính là mấy giờ, cho nên trong suốt mấy giờ đó, Trùng Trùng đều rất buồn chán.

Đang đi dạo trong hoa viên, đột nhiên Trùng Trùng trông thấy một người quen, đó chính là Andy.

Andy nhìn thấy Trùng Trùng, vội vàng lao tới, định ôm Trùng Trùng một cái thật đã tay. Nào ngờ tay còn chưa chạm vào người Trùng Trùng, thì hai bảo tiêu khô hô đã xuất hiện, xách anh ta lên.

“Nè, nè, mau buông ra!” Andy giãy giụa.

“Bệ hạ có lệnh, những người cách điện hạ nửa mét đều bị liệt vào nhân vật nguy hiểm!” Trông bảo tiêu rất chuyên nghiệp.

“Được rồi!” Andy ủ rũ, “Vậy thì tôi sẽ đứng cách điện hạ một mét!”

“Không được ôm!”

“Được!”

“Không được có hành động thân mật!”

“Biết rồi!”

“Cũng không được nói lung tung, bệ hạ có lệnh, khi cậu nói chuyện với điện hạ, không thể quá năm mươi từ!”

“.....”

Vì thế, cuối cùng Andy cũng hạ cánh an toàn.

“Sao vậy?” Trùng Trùng ngờ vực.

Andy vội vàng bước tới, lúc cách Trùng Trùng một mét, đột nhiên dừng lại, “Tôi đã thiết kế cho điện hạ rất nhiều đồ bầu nha, hôm nay tôi đặc biệt đưa tới cho ngài nè!”

“Anh tặng?” Trùng Trùng hỏi.

Andy chột dạ, cười cười, “Là bệ hạ bảo tôi làm, nói không cần xinh đẹp, chỉ cần mặc thoải mái là được!”

Không ngờ là Alphonse lại chu đáo như vậy, Trùng Trùng cong khóe môi, nói, “Vậy quần áo đâu rồi?”

“Chỉ còn mười từ!” Bảo tiêu ở cạnh bên nhắc nhở.

Andy buồn bực nhìn Trùng Trùng. Bị nhìn, Trùng Trùng cũng mất tự nhiên, quay qua nói với bảo tiêu, “Anh ta là bạn của tôi, bạn bè nói chuyện sao có thể giới hạn số từ chứ? Alphonse sẽ không để ý đâu!”

“Nhưng mà...” Bảo tiêu không dám tùy tiện quyết định.

“Không có nhưng gì hết, lời điện hạ Zosya nói là tất cả, bọn tôi là bạn bè, bạn bè nói chuyện thì có sao đâu chứ!” Vừa nghe Trùng Trùng nói, ngay cả nói chuyện Andy cũng nói lớn tiếng hơn.

Bảo tiêu đưa mắt nhìn nhau, cứ như một Andy ngoan ngoãn ban nãy đều là ảo giác.

Cuối cùng, bảo tiêu không dám cãi lệnh Trùng Trùng, đành theo phía sau, cùng Andy tới phòng thiết kế.

Quần áo đã may được khá nhiều, phỏng chừng hơn mười bộ, toàn là vải tốt, rất thoải mái, lại rất rộng. Andy còn thiết kế mấy bộ trông như lễ phục, mặc vào nhìn cũng khá lắm.

Thử đồ xong, Trùng Trùng bước ra, lúc đi tới xem mấy bản thiết kế trên bàn Andy, Trùng Trùng không khỏi mở to hai mắt, hỏi: “Andy, anh còn thiết kế cả quần áo trẻ con à? Là nhà giàu mới nổi nào vậy, ngay cả đồ của trẻ con cũng toàn hàng độc thế này?”

Quả thật là trên bàn có nhiều quần áo trẻ con, rất đáng yêu, dù Trùng Trùng ăn nhiều, nhưng từ nhỏ cậu đã bị nhiễm cái tính tiết kiệm, giờ thấy đến cả quần áo trẻ con cũng phải mời nhà thiết kế nổi danh làm, cậu xót tiền lắm nha.

“Hả? Những thứ này à!” Andy gãi đầu, nói: “Đây đều là do bộ hạ căn dặn và cũng là lần đầu tiên tôi làm trang phục cho trẻ con, tuy là có hơi khó khăn, nhưng cũng thú vị lắm!” Hoàng Phu Trùng Trùng

Lại là Alphonse...

Rốt cuộc thì anh ta còn chu đáo tới mức nào đây chứ?

“Aizz, bộ hạ đúng là kỳ quái nha, bảo tôi làm trang phục bé sâu không nói, lại còn dặn tôi làm trang phục mà trên lưng phải có hai cái lỗ, lại còn phải giữ ấm, tôi thấy khó khăn lắm nha, cậu coi đi, vành mắt tôi đen hết rồi này, tất cả đều do bộ hạ đó!”

Andy nói xong, vội vàng nhích tới, giống như tranh công, để Trùng Trùng xem vành mắt thâm đen của mình. Tuy là ngoài miệng anh ta rất oán giận, nhưng vẫn cảm bản thiết kế, dốc lòng nghiên cứu.

Trùng Trùng cho bảo tiêu mang đồ về, còn cậu thì đi tới văn phòng Alphonse, không biết tại sao, giờ cậu rất muốn gặp y.

Alphonse đang xem công văn, có lúc thì nghe điện thoại. Trùng Trùng đứng ngoài cửa sổ nhìn y chăm chú, Trùng Trùng nghĩ, có lẽ đây chính là hạnh phúc, hạnh phúc thật ngọt ngào.

Dường như Alphonse cũng cảm giác được sự hiện diện của Trùng Trùng, y ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thẳng vào mắt cậu. Khi đó y đang nghe điện thoại, y vừa cầm máy, vừa tới gần cửa sổ.

Cửa sổ ở văn phòng rất lớn, Alphonse đi tới, vừa căn dặn công việc cần thiết qua điện thoại, vừa mỉm cười bước tới trước mặt Trùng Trùng, giờ giữa họ, chỉ còn cách nhau một lớp thủy tinh.

Alphonse phả một hơi vào cửa, viết: “Sao vậy bảo bối, có phải thấy buồn chán hay không?”

Vì đang nói chuyện với sứ giả hành tinh khác, cho nên không thể cắt ngang được, cuối cùng, y chỉ có thể chọn cách này hỏi người mình yêu.

Trùng Trùng bỗng thấy hốc mắt mình ươn ướt, cậu lắc đầu. Trùng Trùng cảm thấy, hiện giờ, cậu rất yêu Alphonse.

“Chờ tôi một chút, nói chuyện xong, tôi sẽ đi chơi với em!” Alphonse lại viết lên lớp kính cửa.

Trùng Trùng lắc đầu, dùng khẩu hình miệng nói: “Không cần!”

Alphonse nhú mày, cảm giác hôm nay Trùng Trùng có gì đó là lạ, vì thế y lại nhích tới gần, đặt bàn tay phải lên lớp kính, vào lúc này, cách một lớp thủy tinh, tay trái của Trùng Trùng đang chạm vào tay phải của y.

Ngoài cửa sổ, vầng trăng đang tỏa ánh sáng nhàn nhạt, dường như hai người họ cũng quên rằng có một lớp thủy tinh đang ngăn cách mình. Trùng Trùng kiễng mũi chân, đôi môi chạm vào lớp thủy tinh.

Thật ra khi đó, Alphonse vì lo lắng cho Trùng Trùng, nên cả gương mặt của y cơ hồ đều dán lên lớp kính, cho nên động tác vừa rồi của Trùng Trùng, giống như là chủ động hôn Alphonse vậy.

Cạch một tiếng, điện thoại rơi xuống đất, tiếng nói ở đầu dây bên kia cũng dừng hẳn. Alphonse học theo động tác của Trùng Trùng, hai bàn tay chạm nhau, cách lớp thủy tinh, trao cho Trùng Trùng một nụ hôn.

Vì Trùng Trùng đang mang thai, cho nên Alphonse đã dẹp cái quy định bắt Trùng Trùng mỗi ngày tắm cánh cho mình sang bên, nhưng tự mình tắm cánh thì đúng là rất khó khăn, không thể tắm sạch sẽ, còn bọt thì lông chim sẽ bị dính lại, rất bẩn, cho nên Alphonse quyết định chỉ tắm người, còn cánh thì ba ngày mới tắm một lần.

Đêm nay đã là ngày thứ ba, Alphonse phải tắm cánh nhưng y lại không với tới. Trong lúc y đang rối rắm, nghĩ xem có nên tắm hay không, thì Trùng Trùng lại nói là để ngủ xem cánh có mùi chưa, nếu có thì phải tắm ngay thôi.

Alphonse đồng ý.

Ôm cánh ngủ nửa ngày, không phát hiện có mùi gì quái dị, nhưng Alphonse lại sợ không biết có phải do là mùi của y nên y ngủ không ra hay không. Bởi vậy, y quyết định nhờ Trùng Trùng đến ngủ thử xem.

Alphonse ngồi bên giường, còn Trùng Trùng thì bán quỳ bên cạnh, cậu đang cầm cánh Alphonse ngủ ngủ, ngủ một hồi, Alphonse cũng tưởng là cánh mình có mùi, nhú mồm, hỏi: “Thối lắm sao?”

“Không phải!” Trùng Trùng nói khê, “Trên cánh vẫn còn mùi sữa tắm lần trước, rất thơm, nhưng mà...” Trùng Trùng ngáy ra, xấu hổ không dám nói.

“Nhưng mà cái gì?” Alphonse rất để ý.

“Nhưng mà tôi thật muốn ăn cánh của anh!” Tiếng hút nước miếng của Trùng Trùng đồng thời vang lên.

“.....” Khóe miệng Alphonse giật giật,

“Ui, tôi thèm quá nha!” Trùng Trùng dán mặt mình lên đôi cánh.

“.....”

“Alphonse, Alphonse, cho tôi cắn một miếng đi!” Trùng Trùng lại bắt đầu làm nũng.

Alphonse đỏ mặt, buồn bực, nói: “Cắn một miếng thôi đấy!”

“Ừm!” Trùng Trùng cười hì hì, nâng cánh Alphonse lên, chọn nơi nhiều thịt nhất, cắn một miếng, miệng đầy lông chim.

Trùng Trùng cảm thấy thân thể Alphonse hơn run lên, nhưng cậu cũng mặc, tiếp tục cắn thêm một miếng, dù không phải ăn thật, nhưng lông chim của Alphonse rất mềm mại, thịt trên cánh trông cũng rất ngon, đột nhiên Trùng Trùng thật muốn mang cánh y đi chiên xù.

“Đủ chưa vậy?” Đầu Alphonse đã đỏ đầy mồ hôi.

“Chưa đủ, còn muốn cắn!” Trùng Trùng lại cắn thêm mấy cái cho thỏa lòng, hơn nữa cậu còn muốn đêm nay ôm cánh ngủ.

Bỗng nhiên, Trùng Trùng cảm thấy trời đất xoay vòng, cậu đang bị Alphonse đặt dưới thân. Nhìn vào mắt Alphonse, bấy giờ Trùng Trùng mới nhớ là dường như trong suốt hai tháng qua hai người không có làm... Hoàng Phu Trùng Trùng

Trùng Trùng sợ tổn thương tới em bé, hai tay đặt lên vai Alphonse, nhưng ngay sau đó, hai tay cậu đã bị Alphonse kéo lên đỉnh đầu, “Sẽ ảnh hưởng tới cục cưng!” Trùng Trùng cẩn thận nói.

“Không đâu!” Alphonse nở nụ cười tà mị, đôi ngươi màu tím nhạt như lóe hào quang, “Em xem, em còn gấp hơn cả tôi nữa này!”

Trùng Trùng xấu hổ đến cúi đầu, ai bảo cậu vừa mới dậy thì, cho nên về chuyện đó cũng dễ dàng xúc động nha!

“Yên tâm!” Alphonse hôn lên khóe miệng Trùng Trùng, bắt đầu cởi quần áo ra.

Không giống với trước đây, lúc này, dường như Alphonse không có ý định đi vào, mà chỉ đùa giỡn hai điểm trước ngực Trùng Trùng, khiến cậu phải rên rỉ liên tục.

Lúc Alphonse hôn tới rốn cậu, Trùng Trùng thoải mái, nỉ non như tiếng mèo kêu. Đột nhiên, Trùng Trùng thở ra một hơi, run rẩy hô: “Al... Alphonse...”

Thì ra, nơi đó của cậu đã bị đối phương ngấm vào.

Chưa từng trải qua chuyện này bao giờ, chỉ mới mấy cái, Trùng Trùng đã tiết ra. Hai má cậu đỏ bừng, nóng hổi, cậu xấu hổ tới muốn tìm cái hang chui vào, nào biết, cậu lại còn trông thấy một cảnh khiến người ta đỏ

mặt tim đập, đó chính là khoe miệng Alphonse vẫn còn chất lỏng trắng trắng, dần dà, y liếm sạch không còn một giọt.

“Đừng, bần lắm...” Trùng Trùng bối rối, muốn tìm thứ gì đó lau miệng cho Alphonse, nào biết, ngón tay của cậu lại bị Alphonse ngậm vào trong miệng, Trùng Trùng xấu hổ cúi đầu.

“Đồ của Trùng Trùng, ăn ngon lắm!” Alphonse cười tà, sau đó kéo tay Trùng Trùng, chạm vào phía dưới của mình.

Trùng Trùng kinh ngạc, trừng to mắt, cậu không ngờ là thứ đó của Alphonse lại lớn tới vậy, cậu thấy khó hiểu, không biết sao nơi đó của cậu lại có thể chứa hết bảo bối của Alphonse chứ?

“Giúp tôi!” Alphonse hôn lên xương quai xanh của Trùng Trùng, nắm tay Trùng Trùng giúp y giải quyết dục vọng.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng tỏa ra ánh sáng dịu dàng, tuy bên ngoài rất vắng lặng, nhưng trong phòng, xuân sắc vô hạn, kiều diễm khôn cùng.

29. Chương 29

.

.

Hôm đó, đức vua của chúng ta dẫn Trùng Trùng tới bệnh viện kiểm tra, nghe nói là trong lúc mang thai, không cần phải kiểm tra quá nhiều, nhất là chuyện siêu âm, mặc dù nó không có bao nhiêu thương tổn cho cơ thể, nhưng phòng ngừa vẫn hay hơn.

Trùng Trùng nằm trên giường, đôi mắt xanh nhìn chăm chăm vào màn hình siêu âm, trên đó là hình ảnh một đứa nhỏ vừa thành hình, hai tay nắm lại như đang cầu nguyện. Trùng Trùng lập tức bật dậy, khiến mọi người hoảng sợ.

“Alphonse, Alphonse, không phải sâu nha!” Trùng Trùng kinh hô.

Alphonse đen mặt, đè Trùng Trùng xuống, tuy nhìn có hơi thô lỗ, nhưng động tác lại dịu dàng vô cùng, “Ngoan đi, chờ kiểm tra xong, tôi mua bánh nướng cho em ăn!”

Gần đây Trùng Trùng rất thích ăn bánh nướng, vừa nghĩ tới bánh nướng, cậu đã ngoan ngoãn nằm xuống, không lộn xộn nữa. Hoàng Phu Trùng Trùng

Còn Alphonse thì đang nhìn chăm chăm màn hình, em bé có năm ngón tay nho nhỏ, bàn chân nhỏ cũng đáng yêu nha! Y nhìn từ cái đầu trọc của bé xuống tới sống lưng, không có khung xương lòi ra – Alphonse khó hiểu.

Chẳng lẽ lúc nhỏ y cũng vậy, cũng giống người thường, cho đến lúc trưởng thành, cánh mới dài ra?

Siêu âm xong, Trùng Trùng vui vẻ vô cùng, bởi vì em bé trong bụng cậu là hình người mà không phải là sâu. Tuy là cậu không còn sợ sâu nữa, nhưng cậu thật muốn có một đứa con có cánh nha!

Hai vợ chồng đi vào văn phòng trưởng khoa, trưởng khoa lập tức nở nụ cười, “Bệ hạ, điện hạ, mời ngồi!”

Những điều cần chú ý trong lúc mang thai, Alphonse cảm thấy nên nói rõ một chút, những thứ có thể ăn, không thể ăn, những việc có thể làm, những đồ dùng gì sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe người mang thai, vân vân...

Trưởng khoa bị Alphonse hỏi thiếu chút nữa đã sùi bọt mép, cho đến khi đáp xong câu cuối cùng, ông mới thở phào một hơi, nào ngờ lại nghe Alphonse nói: “Những gì ông vừa mới nói rất nhiều, tôi không nhớ rõ lắm, ông viết ra rồi đưa lại cho tôi!”

Trưởng khoa giận tới tí nữa thì hộc máu.

“Trong lúc mang thai, có thể hành phòng không?” Tự dưng Alphonse lại hỏi.

“Không thể!” Bởi vì ban nãy ông đã nói rất nhiều câu không thể, cho nên theo bản năng liền tiếp tục nói ra như thế.

Alphonse nheo mắt.

Trưởng khoa cảm giác được bầu không khí nguy hiểm đang bay quanh mình, ông sợ tới mức lắc đầu, “Có thể hành phòng!”

Alphonse nhú mày.

Trái tim bé bỏng của trưởng khoa đập loạn xạ, đó là biểu hiện của sự sợ hãi, “Trong lúc mang thai có thể hành phòng, nhưng không thể quá kịch liệt!”

Alphonse ho khan một tiếng.

Trưởng khoa mồ hôi lạnh đổ ròng ròng, “Lâu lâu kịch liệt một hai lần cũng không sao!”

Alphonse một tay chống cằm.

Trưởng khoa đổ mồ hôi đầy mặt, “Trực tiếp tiến vào thì có thể được, nhưng người phía trên không được đè lên!”

Cuối cùng thì Alphonse cũng lên tiếng, “Nói vậy tức là, ngoài cách cưỡi lên người là có ảnh hưởng xấu tới em bé, những tư thế khác đều được à?”

Trưởng khoa bị ép phải khuất phục dưới *** uy của Alphonse, vội vàng gật đầu.

Alphonse và trưởng khoa ngồi nói chuyện mà tim không đập, mặt không đỏ, nhưng Trùng Trùng ở cạnh bên nghe tới đỏ mặt, kéo kéo góc áo Alphonse, muốn y đi nhanh.

Hỏi xong, Alphonse cho một người ở lại chờ lấy bằng những điều cần thiết cho người đang mang thai, còn y thì dẫn Trùng Trùng về cung.

Mới bước ra khỏi bệnh viện để đi, phóng viên đã chen tới.

Đài Công Quân: “Nghe nói điện hạ Zosya đã mang thai bốn tháng rồi, hai vị đến bệnh viện để kiểm tra thai nhi sao?”

Đài Thụ Quân: “Theo nguồn tin đáng tin cậy cho biết, thể chất của điện hạ Zosya rất bình thường, cho nên chuyện ngài ấy mang thai cho tới hiện tại vẫn là một điều khó lý giải, tôi nghĩ bộ hạ nên cho chúng tôi biết, tuyệt chiêu khiến điện hạ Zosya mang thai?”

Đài Hồ Công: “Nếu thể chất của điện hạ Zosya là bình thường, vậy có khi nào nguyên nhân là do bộ hạ vạ năng của chúng ta không?”

Mặt Alphonse trầm xuống, nhưng ba gã phóng viên đó lại phản ứng chậm, họ chỉ cảm thấy áp suất xung quanh hơi giảm xuống một chút mà thôi.

“Chỉ cần có tình yêu là có thể sinh nha!” Trùng Trùng đột nhiên lên tiếng.

Vì thế, mọi người đều im lặng...

Thật ra Trùng Trùng cũng không biết sao mình lại mang thai, nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện đứa bé là của Alphonse, Trùng Trùng đã thấy vui rồi.

Năm đó, khi linh hồn của ba ba Lý Thần biến mất khỏi thế giới này, cậu đã ôm một tia hi vọng đi tới cầu xin y, thật không ngờ, ba ba lại trở về.

Cho nên, ở trong lòng Trùng Trùng, Alphonse càng vạn năng hơn tưởng tượng của cậu rất nhiều.

Bị một câu của Trùng Trùng làm ghen hờn, mấy phóng viên vội vàng đổi đề tài, tỷ như em bé trông thế nào, tỷ như gần đây hai người đã được bầu làm đôi phu phu hạnh phúc nhất ở hành tinh Lala.

Về đến nhà, Trùng Trùng lại chạy xuống bếp ăn vặt, cũng hết cách rồi, một khi mang thai, vốn đã thích ăn gì lại càng ăn nhiều. Trùng Trùng của chúng ta rất dễ nuôi, lại không kén ăn, cậu chỉ đặc biệt thích vài món hơn mà thôi.

Chủ yếu là, giờ không có ai tới quấy rầy tổ ấm của hai người, trong tòa thành này, hai người bắt đầu sống cuộc sống tự tại và Trùng Trùng lại muốn trở tài làm bếp.

Trùng Trùng thích ăn chua, cho nên cậu đã ôm một vò dưa chua từ chỗ ba ba mình về, cơ hồ mỗi bữa cơm cậu đều nấu canh chua. Alphonse cảm thấy ăn như vậy không có dinh dưỡng, cho nên đã bảo ngự trù nấu thêm mấy món chua chua, mỗi bữa y đều ăn cùng cậu.

Tuy là rất chua, mỗi lần ăn vào đều bị ê răng, thậm chí là đau răng, nhưng Alphonse của chúng ta vẫn cắn răng chịu đựng.

Những món mà Trùng Trùng biết làm là có hạn, hơn nữa cậu đặc biệt nhớ cơm trắng ở phủ bá tước. Vì vậy, cậu lại ồn ào, muốn ăn cơm. Alphonse thở dài, dẫn Trùng Trùng đi kiếm cơm ăn.

Cũng đã tới giờ cơm, vừa mới đi tới phủ bá tước, đã nghĩ thấy mùi thơm bay ra, tức thì, Trùng Trùng chảy nước miếng, bụng cậu cũng không chút tiền đồ, kêu lên ùng ục.

“Đói tới vậy sao?” Alphonse nhíu mày, y nhớ là trước lúc đi Trùng Trùng đã ăn một ít mứt táo rồi, sao giờ bụng lại sôi nữa. Coi ra, sau này nếu muốn ra ngoài, nhất định phải mang theo vài thứ gì đó ăn vặt, để tránh con sâu của y phải chịu đói.

Trùng Trùng nhìn y bằng ánh mắt vô tội, chỉ chỉ cái bụng to của mình, “Con tôi nói, nó đói bụng!”

Alphonse nở nụ cười bất đắc dĩ, ôm eo Trùng Trùng, ấn chuông cửa phủ bá tước.

Lý Thần mở cửa ra, tay ông còn đang cầm đôi đũa xào, thấy con mình tới, ông vội quăng sang bên, ôm hôn đứa con hai cái, lại sờ sờ cháu mình, rồi mới nhặt đũa lên, trở vào bếp nấu cơm.

“Ba ba, ba ba, con muốn ăn cơm!” Vừa vào cửa, Trùng Trùng đã chạy theo ông, Alphonse hoảng sợ, chạy theo phía sau coi chừng, sợ cậu không cẩn thận ngã đè lên em bé.

Lý Thần cầm đũa, nổi giận dưng dưng, xoay người lại, “Con ngoan, chẳng lẽ tên cầu hoàng để đó không có cho con ăn cơm sao? Để ba ba đập chết hần!”

Khóe miệng ‘cầu’ hoàng để giật giật...

Trùng Trùng thấy thế, giận dữ, kéo kéo góc áo Lý Thần, nhíu mi, “Ba ba, Alphonse tốt với con lắm, chỉ là con muốn ăn cơm, là cơm nha, không phải thức ăn đâu, là cơm đó!”

Lý Thần bĩu môi, “Con gả ra ngoài đúng là bát nước đã hắt đi, có gì là bệnh chồng, không cần ba ba... Ô ô... Ba ba thật đau lòng, ba ba không làm cơm nữa!”

“Ba ba...” Trùng Trùng ôm chân Lý Thần, “Ba ba, con sắp chết đói rồi, cháu của ba ba cũng sắp bị đói tới dinh dưỡng không đầy đủ rồi...”

Lý Thần mềm lòng, ai bảo từ nhỏ Trùng Trùng đã là một đứa nhỏ không chịu đói được, chỉ cần thấy đói thì cậu sẽ phải ăn, nếu không có gì ăn, cậu sẽ diên tiết lên, muốn ăn thịt người.

Vì để con mình không bị đói chết, Lý Thần nhặt đũa, bắt đầu xào rau, trước đó, ông vẫn không quên xới một chén cơm trắng cho Trùng Trùng lót dạ.

Vì thế, Alphonse – vị thần vạn năng ở hành tinh Lala của chúng ta bị đá sang bên, giống như tôi tớ, đứng nhìn Trùng Trùng ăn ngon lành.

Ăn xong một bát cơm, Trùng Trùng không thấy đói nữa, cậu phấn chấn, kéo Alphonse ra vườn. Phủ bá tước này cứ như một chiếc rương bách bảo, những thứ trong hoàng cung không có, ở đây đều có.

Vườn rau chính là hoa viên trước đây của phủ bá tước, trong vườn trồng đủ loại rau củ, bên cạnh còn có một vài loài hoa quý giá. Tuy nhiên, cả vườn hoa xinh đẹp đó đã bị đám rau củ làm nát bét hết.

“Alphonse, Alphonse, đó là dưa leo, ăn ngon lắm đó!” Trùng Trùng chỉ chỉ dây dưa leo bên khóm trúc, kích động, dướn lưỡi, cậu bẻ hai trái, định cho vào miệng.

Nhưng vừa cắn một cái liền trúng ngay không khí. Thấy hai trái dưa leo của mình đã rơi vào trong tay Alphonse, con sâu dịu dàng trong thoáng chốc hóa thành con sâu phần nộ, “Anh giành dưa leo của tôi, đâm chết anh, đâm chết anh...”

Khóe miệng Alphonse giật giật, “Đừng chọc nữa, thứ này còn chưa rửa mà!” Dứt lời, y lấy chiếc khăn tay xinh đẹp, quý giá trong áo ra, lau dưa leo cho Trùng Trùng.

Con sâu phần nộ lập tức biến thành con sâu khờ khạo, trừng to mắt, nhìn Alphonse đang chuyên tâm lau dưa leo, cậu thấy lòng mình thật ảm áp, ảm áp quá nha!

Trùng Trùng ăn dưa leo, rồi lại hái rất nhiều rau củ trong vườn, dĩ nhiên tất cả đều do Alphonse ôm, y mặc cho bộ lễ phục màu trắng của mình dính bẩn, tùy ý để Trùng Trùng sai bảo.

Nhìn đồng rau củ trên đất, Lý Thần oán hận, “Nè, muốn ăn thì tự mà trồng đi!” Đây chính là rau củ do ông vất vả trồng ra, cho dù có là con ông... Thì cũng phải nói với ông một tiếng trước chứ...

“Ba ba là tốt nhất!” Trùng Trùng vội vàng chạy tới, ôm chầm lấy ba ba mình, bắt đầu cọ cọ.

“Hừ!” Lý Thần vẫn thấy giận chuyện ban nãy, dù sao thì đó cũng là đứa con ông vất vả nuôi nhiều năm như vậy, trước giờ đều hướng về ông, vậy mà giờ lại đi che chở cho chồng nó.

“Ba ba tốt nhất mà, ba ba, con muốn ăn cơm!” Trùng Trùng vẫn làm nũng như trước.

Bấy giờ, Wright xuất hiện, kéo ái phu của mình vào lòng, “Ôm chồng mi đi!”

Trùng Trùng bấu môi, nắm tay Alphonse, mười ngón tay đan xen.

Bàn tay của Alphonse rất ấm, Trùng Trùng cong khóe môi, cảm thấy bụng ngày càng đói...

Lúc hai người đi khỏi phủ bá tước, trời đã tối, trăng đã treo cao, bên ngoài rất vắng lặng, tuy nhiên, Alphonse và Trùng Trùng nhà chúng ta vẫn ra về trong thắng lợi.

Trùng Trùng ôm nồi cơm điện, bên trong còn nửa nồi cơm, trên vai Alphonse đang khiêng cả bao gạo, tay trái cầm rau củ Trùng Trùng hái, hai người như hai gã nông dân vào thành.

Nhìn theo bóng lưng của hai người, Lý Thần xót xa, “Nồi cơm điện của ta...”

Wright kéo ái phu vào lòng, hôn lên trán đối phương một cái, “Đừng giận, dù sao thì cũng là con mình lấy đi mà, có phải bị trộm đầu, mai anh sẽ tới sở nghiên cứu lấy về cho em một cái!”

Lý Thần nước mắt lưng tròng, “Đứa con ngốc nghếch, con sống nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không biết là nồi cơm điện mà không có ổ điện là không thể nấu cơm hay sao?” Hoàng Phu Trùng Trùng

Wright vỗ trán, chẳng lẽ ái phu của mình đang dạy con?

“Hắt xì!” Trùng Trùng hắt hơi, xoa xoa mũi mình.

“Đi bác sĩ đi, em hắt xì rồi kìa!” Alphonse lo lắng.

Trùng Trùng lắc đầu, “Chắc là không sao đâu, để về nhà vi phu nấu cơm cho anh ăn!”

“Được!” Alphonse cũng không biết vi phu có nghĩa là gì... Y chỉ thấy lạ, không hiểu sao dạ dày Trùng Trùng lại lớn như thế? Mới ăn cơm xong đã thấy đói rồi?

Trùng Trùng nhìn ra được suy nghĩ của Alphonse, đỏ mặt, chỉ vào bụng mình, nói: “Là con trai anh muốn ăn nha!”

Alphonse = =

Là em muốn ăn thì có!

30. Chương 30

.

Gần đây Alphonse rất lạ, thường hay thừa dịp cậu làm cơm mà chui vào phòng ngủ, một lần trốn là hơn một giờ. Trùng Trùng hoài nghi, không biết có phải là Alphonse lén trốn trong đó xem tạp chí 18+ hay là trộm ăn gì đó.

“Trùng Trùng, tôi đi trước một chút, chừng nào ăn cơm nhớ gọi tôi!” Alphonse có chút mệt mỏi.

Trùng Trùng cầm dưa, ngoan ngoãn gặt đầu.

Thấy bóng dáng y biến mất ở cửa, Trùng Trùng buông dưa xuống, lén lút đi theo, nhưng mà Alphonse đã khóa cửa lại, thế là Trùng Trùng vội vàng đi tìm quần gia xà yêu lấy chìa khóa.

Lần đầu tiên làm chuyện này, tim Trùng Trùng đập mạnh, cậu cố tình cởi giày ra, nhẹ chân nhẹ tay đi mở cửa.

Bụng Trùng Trùng lại to hơn trước một chút, bởi vì bụng lớn, cho nên động tác cũng vụng về hơn. Trùng Trùng tức giận ôm bụng, hi vọng có thể giảm nhẹ gánh nặng một ít.

Mở cửa ra, Trùng Trùng hít sâu một hơi, cậu đã chuẩn bị xong tư tưởng là Alphonse đang lén ăn gì đó, rồi cẩn thận mở cửa bước vào.

Xuyên qua gian ngoài, Trùng Trùng đi tới phòng ngủ, tí tách... có tiếng nước chảy, Trùng Trùng cười khê, thì ra Alphonse đang lén tắm cánh nha.

Thật ra, từ lúc có thai tới giờ, Alphonse không cho cậu tắm cánh giúp y nữa, Trùng Trùng cứ nghĩ rằng cánh Alphonse tiêu độc, không cần phải cọ rửa, thì ra mỗi ngày y đều lén tắm cánh nha!

Trùng Trùng chợt lóe ra một suy nghĩ thiếu ăn đòn, đó chính là lúc Alphonse tự tắm cánh nhất định là rất xấu, bởi vì cánh của y lớn, cho dù tay có dài thế nào cũng không thể với tới cánh được, chỉ cần nghĩ tới cái vẻ khó chịu của Alphonse, Trùng Trùng lập tức cười sáng lạn.

Ôm một cái gối, Trùng Trùng giơ lên che mặt lại, cậu cho là như vậy Alphonse sẽ không nhìn thấy mình =

=!

Lén lút đi tới hồ tắm rất lớn của hai người, tới gần, Trùng Trùng lấy gối ra, cũng vào lúc này, Trùng Trùng đã nhìn thấy một màn vô cùng kỳ lạ.

Trong hồ, giống như có một đôi tay vô hình đang trái xoa xoa, phải gãi gãi cánh Alphonse, tạo ra rất nhiều bọt.

Trùng Trùng trừng to mắt, tại sao nước lại tự phóng lên, hơn nữa còn giống như có cánh tay người, thật sự rất lạ. Đương nhiên, lúc này Alphonse đang đưa lưng về phía Trùng Trùng, cho nên không biết có một con sâu đang ở phía sau y nghĩ hoặc.

Bọt trên cánh ngày càng nhiều, phồng chùng cũng được rồi, Alphonse mới vỗ tay hai cái, nước trong hồ lập tức phun lên như suối, rửa sạch cánh y.

Trùng Trùng hoàn toàn ngây người bởi vì ma pháp mà cậu chỉ có thể thấy trong truyện tranh giờ đã xuất hiện ngay trước mắt mình.

Alphonse tắm xong, thở phào một hơi, định đứng dậy thổi cánh.

Xoay người lại, trông thấy vẻ mặt kinh hãi của Trùng Trùng, trong thoáng chốc, mắt y hiện lên sát ý. Ánh mắt lạnh lùng đó khiến Trùng Trùng run lên, lúc này Alphonse mới phát hiện thì ra người nhìn lén mình là Trùng Trùng, thế là y thở phào, lấy khăn tắm quần người lại.

Bí mật bị phát hiện, nhưng Alphonse cũng không lo, y đi tới trước gương, bật máy sấy. Thoáng chốc, máy sấy tự động bay lên không trung, thổi cánh cho y.

“Oa?” Trùng Trùng lại càng tò mò, đưa tay muốn chạm vào máy sấy, nhưng tay của cậu vừa chạm tới, thì máy sấy giống như có linh hồn, tự né sang bên, không cho Trùng Trùng chạm vào.

Vì thế, Trùng Trùng lại nhích sang bên này, máy sấy tiếp tục né, cứ thế kéo dài suốt năm phút đồng hồ.

Trùng Trùng phồng má, u oán nhìn Alphonse.

Alphonse nở nụ cười bất đắc dĩ, để máy sấy dừng trước mặt Trùng Trùng, cậu vừa vươn tay đã bắt được, “Alphonse, anh biết ma pháp sao?”

Alphonse gật gật đầu.

“Anh là ma pháp sư sao? Anh biết hóa phép không? Vậy, anh có thể biến cục cưng ra đây không?” Trùng Trùng mong chờ.

Khóe miệng Alphonse giật giật, “Cục cưng là phải sinh, không thể biến là được!”

Trùng Trùng khổ não, “Gần đây nó luôn đá tôi, tôi muốn biến nó ra đây giáo huấn nó một trận, sau đó sẽ đem nó trở vào!”

Alphonse hết chỗ nói rồi, nhưng y cũng muốn như vậy nha, những lúc hai người làm chuyện đó, sẽ không sợ làm tổn thương tới con nữa.

“Alphonse, có ma pháp tốt quá nha!” Trùng Trùng nhìn Alphonse bằng ánh mắt sùng bái, “Như vậy, có phải là tôi không cần nấu cơm, anh cũng có thể dùng ma pháp biến ra?”

Alphonse suy ngẫm, rồi gật đầu, “Có thể!”

Hai mắt Trùng Trùng tỏa sáng, “Giờ nhất định là ba ba đang nấu cơm, anh mau biến một nồi canh trứng rồng nấu tảo tía cho tôi đi, không biết thế nào, tự dưng tôi thấy thèm quá!” Vừa nghĩ tới ăn, Trùng Trùng lại cảm thấy đói.

Alphonse đưa tay sờ cằm, nghĩ nghĩ, rồi nói: “Em xác định có món như vậy?”

Trùng Trùng vội vàng gật đầu, “Phải nha, phải nha, vừa nãy tôi mới gọi điện thoại cho ba ba, ba ba nói có món đó!”

Khóe miệng Alphonse giật giật, y vỗ tay hai cái, tức thì, một tô canh trứng rồng nấu tảo tía lập tức xuất hiện trong tay y. Vậy là Trùng Trùng lại càng thêm sùng bái, “Còn sườn xào chua ngọt nữa, sườn xào chua ngọt!”

“Được!” Alphonse nở nụ cười cứng chiều.

Vì thế, tối nay bữa cơm của vợ chồng nhà vua có rất nhiều món ngon, Trùng Trùng ăn rất nhiều, dĩ nhiên là cậu cũng không quên bảo Alphonse chuyển những món mà mình nấu được tới phủ bá tước.

Phủ bá tước.

“Dùng cơm thôi!” Lý Thần hô to.

Bấy giờ, Wright cũng vừa đi tới, liếc nhìn thức ăn trên bàn, khó hiểu, “Không phải em nói là làm món trứng rồng nấu tảo tía và sườn xào chua ngọt sao? Phải rồi, anh nhớ là có trứng luộc nữa nha, thứ này là gì vậy?”

Lý Thần bưng chén đi tới, thấy thế, mở to hai mắt ra nhìn, không phải là ảo giác, nhưng rõ ràng là ông đã làm mấy món đó, sao giờ lại thành canh chua, thịt nướng và rau trộn? Hoàng Phủ Trùng Trùng

“.....” Lý Thần thấy khó hiểu.

“Ăn tạm đi!” Wright an ủi ái phu của mình, cười nói.

Lý Thần nhú mày, rõ ràng là ông đã làm mấy món đó nha, sao lại không thấy, chẳng lẽ trong phủ bá tước có trộm?

Từ cái lần vợ chồng nhà vua trộm thức ăn thành công về sau cứ đến giờ cơm là hai người lại trộm thức ăn trong phủ bá tước. Có đôi lúc hai người sẽ tặng lại điểm tâm, có khi sẽ trả mấy viên bảo thạch, Trùng Trùng cảm thấy cuộc sống hiện giờ cũng thoải mái lắm.

Tuy là cũng có nấu cơm, nhưng tất cả đều đã biến tới bàn ăn nhà bá tước.

Hai vợ chồng lại tới bệnh viện kiểm tra một lần, bởi vì ở thế giới này, nhân ngư là dễ trứng, nhưng từ lúc mang thai tới sinh nở, cũng chỉ mất ba tháng thôi, không tới năm tháng như bây giờ. Do trường hợp của Trùng Trùng quá đặc biệt, người ta mang thai là trứng, còn cậu mang thai là hình người.

Thời gian mang thai đã hơn năm tháng, các bác sĩ đề nghị cậu bắt đầu dưỡng thai, vì như vậy mới tốt cho trí lực và sức khỏe của em bé sau này.

Mỗi ngày, Trùng Trùng đều đọc sách dạy nấu ăn cho em bé trong bụng nghe, Alphonse buồn bực, con y sinh ra đâu phải để nấu cơm cho người khác. Vì thế Alphonse thường hay kéo Trùng Trùng đi xem phim bạo lực, lại còn cố tình chỉnh âm thanh thật lớn.

Tất nhiên là Trùng Trùng không chịu, cậu ôm bụng, quát: “Cực cực không thích nghe, cực cực không thích nghe, bọn họ đều là người xấu!”

Từ lúc Trùng Trùng biết Alphonse biết ma pháp, cuộc sống của hai người thú vị hơn nhiều, tỷ như Trùng Trùng thích tắm với Alphonse, bởi vì Alphonse có thể biến nước trong bồn tắm thành thác nước, khiến Trùng Trùng khoái chí vô cùng.

Chỉ nhiều đó thôi vẫn chưa đủ, Alphonse còn có thể biến cả phòng tắm thành thiên đường bọt khí, Trùng Trùng nói: “Đây là cho con tôi dưỡng thai nha!” Nhưng Alphonse cũng biết, ái phu của mình còn trẻ con lắm, thỏa mãn một chút tính trẻ con của cậu, y cũng thấy rất vui vẻ.

Thấy nụ cười thoải mái của Trùng Trùng, khóe miệng của Alphonse cong lên.

Ban đầu y còn tưởng là cậu không thích ma pháp, cho nên y đã phải giấu giếm rất lâu. Nhưng những chuyện thế này không phải nói cứ giấu là xong chuyện, bản thân y có loại năng lượng này, mỗi ngày đều phải đè nén, quả thật là rất mệt mỏi.

Với một đứa trẻ như Trùng Trùng mà nói, ma pháp là một kiểu khát khao, nhưng Alphonse lại cảm thấy, sức mạnh của mình mang đầy tính hủy diệt.

Alphonse đã không còn nhớ rõ đây là chuyện cách đây bao nhiêu năm, lúc đó người Clone phá hủy gần như cả hành tinh Lala. Khi đó, y vừa mới trưởng thành, đang sống dưới đáy xã hội, chịu cảnh xem thường của những người khác. Tuy là y đã học được cách giấu đi đôi cánh của mình, nhưng ở trong xóm nghèo đó, ai cũng biết y là một ngoại tộc, một quái thai.

Y luôn tự ti, luôn cúi đầu đi trong đêm tối. Y chỉ mong có thể tìm được một nơi để đặt chân trong thế giới này. Vào lúc đó, người Clone nổi giận đã giết rất nhiều người.

Mỗi ngày, không có người nào dám đi trên đường, họ chỉ có thể chui rúc trong nhà. Còn y thì sao? Đến cả một nơi để lánh nạn y cũng không có, cho nên, y chỉ có thể ngồi dưới hiên nhà người khác, nhìn lên bầu trời.

Cũng vào lúc y định ngủ một giấc dưới mái hiên đó thì người Clone đã xuất hiện, bọn họ mặc quân trang, đi vào quán bar.

Người Clone rất cường tráng, cũng cao hơn y một chút, hơn nữa bọn họ rất mạnh, mắt họ đỏ như máu. Ở hành tinh Lala, mắt của huyết tộc cũng là màu đỏ, nhưng mắt của họ giống như bảo thạch đỏ, phát ra ánh ngọc cao quý, còn người Clone, mắt của họ như không có tròng trắng, chỉ thuần đỏ, bên trong, còn có những mạch máu nhỏ nhỏ đang nảy lên.

Alphonse biết, y đã thành mục tiêu của bọn họ.

Bọn họ nhìn y, mùi máu vấy ra bốn phía. Lúc này Alphonse mới phát hiện, trên bộ quân phục màu lam của họ đều là máu tươi, cái vị mặn đắng ấy y khiến y buồn nôn.

Bọn họ cầm lưỡi liềm thật lớn, như muốn chém y ra thành hai khúc, theo bản năng, y muốn trốn.

Liều mạng chạy vào trong hẻm sâu, nhưng tốc độ của người Clone lại càng kinh người, chỉ trong nháy mắt, Alphonse đã bị họ giẫm trên đất, phải chấp nhận những trận hành hung kế tiếp.

Alphonse ra sức phản kháng, đồng thời, y cũng mở đôi cánh của mình ra. Không biết vì sao, đôi cánh bình thường trắng như tuyết của y giờ lại hiện lên một vòng sáng màu vàng, như vậy cả người y lại.

Người Clone lặng đi một chút, sau đó dòng máu thị huyết như cuộn cuộn chảy khắp cơ thể họ, họ cảm lưỡi liềm, dường như muốn chém nát y ra.

Bất chợt, vòng sáng quanh người y từ từ tản rộng, giống như muốn chiếu khắp hành tinh Lala, ánh sáng ấy chiếu rọi khắp nơi, cho dù đó có là nơi u tối nhất.

Đột nhiên y nhớ tới những chuỗi ngày trước đây của mình, rất cô độc. Nhưng điều kỳ lạ chính là, dường như y có cha mẹ, bọn họ rất yêu nhau, cho dù y đã không còn nhớ được họ trông thế nào.

Bài đồng dao ngày xưa bỗng vang lên bên tai y, y nhắm mắt lại, khẽ hát theo, trong khoảnh khắc ấy, y cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Vì luồng sáng đột nhiên bạo phát từ người y khiến người Clone hóa thành tro bụi và bài đồng dao mà y hát, đã vang khắp cả Lala.

Y trở thành đức vua vạn năng, y phát hiện, rằng y có một khả năng mà người khác không có được, tỷ như ma pháp. Ban đầu y thấy rất lạ, vào lúc y ngủ, y thấy rất khát, y muốn uống nước và lúc mở mắt ra định đi tìm nước uống, y phát hiện đã có một ly nước xuất hiện trước mặt mình.

Mới đầu y còn nghĩ là chuyện quái gở gì đó, nhưng về sau, y mới biết đó chính là năng lực của riêng y.

Sau nữa, Alphonse phát hiện, y có thể dùng các loại ma pháp, phong hỏa lôi điện, mỗi một loại, đều có thể đưa đối phương vào chỗ chết.

Tuy nhiên, con dân ở hành tinh Lala đều cung phụng y như thần thánh, mà mấy trăm năm nay, các hành tinh khác vẫn rất bình yên, cho dù muốn đánh trận, thì đã có người máy ra mặt, còn y chính là con át chủ bài cuối cùng. Hoàng Phu Trùng Trùng

Vì vậy, sức mạnh vốn ít khi dùng tới đã bị Alphonse sử dụng vào những việc vặt hằng ngày.

Alphonse đứng dậy, ôm Trùng Trùng đang chơi bọt khí, hôn lên trán cậu. Trong đôi ngươi màu tím nhạt ấy chứa đầy tình yêu, thật ra, dùng ma pháp để lấy lòng Trùng Trùng cũng được lắm nha!

Như vậy, có phải Trùng Trùng lại càng thêm một lòng với y?

Chắc vậy...

Chắc sẽ là như vậy...

31. Chương 31

.

.

Dưỡng thai được một tuần, Trùng Trùng bắt đầu mất kiên nhẫn. Đơn giản là vì cậu hay trò chuyện với đứa nhóc trong bụng mình nhưng nhóc con không trả lời cậu, thế là cậu thấy chán và bắt đầu ca hát.

Trùng Trùng là thanh niên thời đại mới, đương nhiên những ca khúc mà cậu hát toàn là những bài hát đang được lưu hành, yêu đương này nọ, khiến Alphonse nghe thấy phải nhú mày.

“Em đừng hát nữa!” Alphonse xoa nhẹ tai mình, Trùng Trùng mới hát cái gì mà: Em yêu anh, mãi yêu anh, không yêu nhau chúng ta sẽ chết...

Thật là thô tục... Quả không hổ là ca khúc đang được lưu hành...

“Sao vậy?” Bị cắt ngang, Trùng Trùng có chút không vui.

Alphonse đáp: “Hát bài đó, cục cưng sẽ học xấu!”

Trùng Trùng: “Vậy anh cho cục cưng xem phim bạo lực chẳng lẽ cục cưng sẽ không học xấu sao?”

Alphonse ngăn người, y không ngờ là Trùng Trùng vẫn còn nhớ chuyện này, “Tôi chỉ muốn sau này con của chúng ta có bản lĩnh đàn ông một chút, mạnh mẽ một chút thôi!”

Trùng Trùng nổi giận: “Chẳng lẽ giống tôi xấu hổ lắm à?”

Alphonse lắc đầu, cười bảo: “Không phải, giống em sẽ càng đáng yêu, nhưng nếu con trai của nhà vua mà đáng yêu thì sẽ bị người ta ức hiếp!”

Trùng Trùng vỗ bàn, bật dậy: “Ai dám ức hiếp cục cưng của tôi, tôi sẽ ăn người đó!”

Alphonse: = =

Vì để con mình sau này có tính cách tốt, diện mạo đẹp, thưởng thức cao, Alphonse quyết định dạy con từ thuở còn trong bụng mẹ. Lại còn cố tình dành ra thời gian giáo dục cho con.

Nghe nói, cho thai nhi nghe nhạc nhẹ, hoặc là kể chuyện xưa là rất tốt. Vì thế, Alphonse cho người chuyển một cây đàn piano về, đặt trong phòng ngủ của mình, chuẩn bị dạy con. Hoàng Phu Trùng Trùng

Nhìn thấy chiếc piano hoa hoa lệ lệ trước mặt, Trùng Trùng trở mắt.

“Alphonse, anh biết đàn à?” Trùng Trùng trừng to.

Alphonse gật đầu, rồi ngồi xuống trước piano, bắt đầu đàn cho Trùng Trùng và cục cưng nghe.

Âm thanh trôi chảy, mê hoặc đi vào tai Trùng Trùng, khiến cậu say sưa nhìn cảnh tượng trước mặt mình. Trước đây, cậu từng đàn cho Lạc Lạc nghe, khi đó cậu cảm thấy thật hạnh phúc, không biết hiện giờ Alphonse có giống như cậu khi đó hay không?

Bản nhạc mà Alphonse đánh chính là một khúc kinh điển, Trùng Trùng có biết khúc này, không biết thế nào, cậu cũng ngồi xuống. Alphonse hơi nhích ra một chút, để Trùng Trùng ngồi xuống cạnh y, hai người cùng nhau hòa tấu.

Không biết có phải cục cưng trong bụng không thích cách dưỡng thai này hay không mà đột nhiên đá mạnh vào bụng Trùng Trùng một cái, Trùng Trùng thấy thế liền ngừng lại, Alphonse cũng ngừng lại. Sau một hồi thử nghiệm, cuối cùng hai người quyết định gạt cách dưỡng thai này sang bên. Có vẻ như cục cưng là một đứa trẻ rất hiếu động, không thích nhạc cổ điển.

Đến tối, Trùng Trùng ngồi trong hồ, tâm hồn thư thái. Alphonse đang gội đầu giúp cậu, từ lúc Trùng Trùng mang thai tới giờ, Alphonse giống như một người hầu, nhưng những việc thế này y cũng thích làm, bởi vì trong lúc tắm cho cậu, y có thể trộm một chút đầu hủ non.

Alphonse ôm Trùng Trùng, đặt lên đùi mình, ngực y dán chặt vào lưng cậu, khiến buổi tắm rửa đơn thuần trở nên ám muội cực kỳ.

“Al... Alphonse, như vậy sẽ làm em bé bị thương!” Trùng Trùng đỏ mặt, trông ngon lành tới nỗi khiến người ta muốn cắn cho một ngụm.

Thật ra, Alphonse cũng không muốn làm chuyện này. Nhưng lại bị một câu của Trùng Trùng khiến bụng y trướng đau, aizz... Quả nhiên là không nên tắm cùng nhau chút nào.

Alphonse cố gắng chịu đựng, quyết định đêm nay không làm. Nào biết, Trùng Trùng quay đầu lại, hôn nhẹ lên khóe miệng y một cái, đôi mắt mở to như trẻ nhỏ, “Ừm, thật ra thì cũng không cần để ý như vậy, con của chúng ta cũng sẽ không yếu ớt vậy đâu!”

“.....” Alphonse ngây ra một hồi, mới hỏi: “Ý của em là... Muốn làm?”

Trùng Trùng xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu, không lên tiếng.

“Muốn làm thì cứ nói thẳng ra, giúp bạn đời phát tiết dục vọng chính là trách nhiệm của tôi mà!” Alphonse nghiêm túc nói.

Trùng Trùng lại càng thêm xấu hổ.

Trước đây mỗi khi lên giường hai người sẽ làm, giờ không làm Trùng Trùng thấy có chút không quen, hơn nữa cũng có chút hoài niệm, không đúng, là đặc biệt hoài niệm.

Hai điểm nhô lên trước ngực bị ngậm lấy, Trùng Trùng rên ra tiếng, hai tay ôm đầu Alphonse, ưỡn ngực mình sát vào y.

Trận đánh này ôn nhu hơn trước đây gấp trăm lần, có lẽ do hai người đều sợ tổn thương đến con cho nên không dám phóng túng quá mức. Sau một lần phát tiết, hai người không làm thêm nữa mà ngoan ngoãn lau rửa sạch sẽ.

Thấy Alphonse chuẩn bị thổi cánh, Trùng Trùng chợt nhớ tới chuyện y từng ôm cậu bay ngoài khách sạn nhỏ ở hành tinh Kana. Vì thế cậu bắt đầu cân nhắc, không biết có nên kêu Alphonse ôm cậu bay thêm lần nữa không, bởi vì cảm giác đó rất kích thích.

Cái cảm giác được Alphonse ôm lấy rồi bay lượn trên không trung, gió lạnh lạnh lướt qua hai má, cả đời này Trùng Trùng đều không quên được. Cho nên khi Alphonse vừa thổi cánh vừa nghiêng đầu qua nhìn, liền phát hiện Trùng Trùng đang nhìn y bằng ánh mắt sáng rực.

Alphonse cảm thấy mình như một miếng thịt béo và Trùng Trùng chính là con sâu muốn ăn miếng thịt béo này.

“Lại muốn cắn cánh tôi sao?” Alphonse hỏi.

Trùng Trùng gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Tuy là cậu rất muốn cắn đôi cánh đầy lông chim của Alphonse, nhưng cậu lại càng muốn Alphonse ôm cậu bay lượn trên bầu trời.

“Vậy em muốn làm gì?” Alphonse đi tới, y chịu không nổi ánh mắt của Trùng Trùng nên lấy khăn mặt che hai mắt cậu lại.

“Alphonse, anh dẫn tôi bay đi!” Trùng Trùng năn nỉ.

Alphonse nhú mày.

Lúc ở hành tinh Kana, sở dĩ ôm cậu bay là vì khi đó cánh y ướt, chỉ cần bay một lát cánh sẽ khô, thuận tiện ôm cậu đi dạo một hồi. Nhưng y không ngờ là Trùng Trùng lại nhớ mãi không quên chuyện này.

“Không được!” Alphonse không muốn mạo hiểm như vậy, vất vả lắm y mới có được địa vị như ngày hôm nay, nếu thân phận ngoại tộc của y bị bại lộ, như vậy Trùng Trùng sẽ không có ngày lành, huống chi giờ trong bụng Trùng Trùng còn đang có cục cứng.

Trùng Trùng phồng má, mắt hứng. Nhưng cậu cũng biết, không thể tùy tiện cho người bên ngoài thấy cánh của Alphonse.

“Giận à?” Alphonse hỏi.

Trùng Trùng lắc đầu, nhưng cậu vẫn phồng má.

Alphonse bắt đầu thở dài, y bị đánh bại thật rồi. Y ôm Trùng Trùng lên, dang hai cánh ra, bay vòng vòng trong phòng ngủ.

Nóc phòng ngủ của hai người họ rất cao, độ chừng bốn thước gì đó, cho nên lúc Alphonse bay lên cũng không cảm thấy không gian quá nhỏ, “Đây đã là cực hạn của tôi rồi!” Alphonse nhú mày, nói khê.

Trùng Trùng cười hì hì, kéo kéo vạt áo ngủ Alphonse, “Alphonse, tôi thật là cảm động!”

Nhìn cái mặt cười tới thiếu ăn đòn của Trùng Trùng, Alphonse thở dài, “Tôi không nhìn thấy thứ gọi là cảm động đó trên mặt em!”

“Thật mà, thật mà, tôi thấy cảm động lắm!” Trùng Trùng mở to mắt, nghiêm túc nói.

Tuy nhiên, cái dáng vẻ này của cậu đúng thật là rất đáng yêu, nhìn vào giống như đang nỗ lực lấy lòng vậy.

Alphonse không nói lời nào, ôm Trùng Trùng bay quanh phòng ngủ. Cảm thấy có chút áp lực, y phát tay, tức thì trên trần nhà xuất hiện một vầng trăng thật lớn, xung quanh còn có các vì sao lấp lánh. Hoàng Phủ Trùng Trùng

Vách tường và sàn nhà cũng biến mất, cứ như hai người họ đang rong ruổi trên không trung vậy.

Cảnh sắc lãng mạn như vậy khiến tim Trùng Trùng đập nhanh hơn.

“Wow...” Trùng Trùng cảm thán, “Alphonse, tôi phát hiện mình ngày càng thích anh!”

Khóe môi Alphonse hơi cong lên, “Thật sao?”

“Đúng nha!” Trùng Trùng gật đầu như giã tỏi.

“Như vậy, có phải em cũng nên có chút hành động gì không?” Alphonse ra vẻ như lơ đãng nói một câu.

Trùng Trùng cười ha ha, rồi ôm cổ Alphonse, hôn lên môi y một cái.

Bấy giờ Alphonse mới nở nụ cười thỏa mãn.

“Alphonse, mỗi ngày anh đều ôm tôi bay thế này nha!” Trùng Trùng nhìn y bằng ánh mắt mong chờ.

Khóe miệng Alphonse giật giật, quả nhiên là con sâu này không phải thật lòng thích y mà là vì sau này mỗi ngày đều có thể bay cho nên mới nói như vậy.

Thấy Alphonse không nói lời nào, Trùng Trùng lại nói, “Thật ra cũng không phải là tôi muốn bay, là cục cưng nói, con nó bảo là muốn anh ôm con bay!”

Alphonse: “Vậy à? Vậy thì nói với con là, giờ con vẫn còn nhỏ, ba ba sợ tổn thương con, chờ con chào đời rồi mỗi ngày ba ba đều sẽ ôm con bay!”

Trùng Trùng không vui, cậu cảm thấy sự sủng ái của Alphonse dành cho mình đã bị cục cưng đoạt mất rồi, “Con nó nói sau này lớn lên sẽ không cần anh ôm nữa, con nó có cánh, tự bay sẽ tốt hơn!”

Alphonse ra vẻ như đang tiếc nuối, nói: “Vậy sao? Vậy tôi đáp xuống vậy, dù sao thì sau này con nó cũng có cánh rồi!”

Trùng Trùng vội vàng kéo vạt áo Alphonse, “Không được, anh nhất định phải bay!”

Alphonse nhíu mày, ra vẻ không để ý, “Tại sao?”

Trùng Trùng chọt chọt ngón tay vào ngực y, “Bởi vì... bởi vì... A...”

Do cảnh vật bốn phía đều do Alphonse biến ra, hai người đang quá lãng mạn, cho nên đã quên mất điều này. Nếu như bay ra xa hơn, chính là...

Đụng vào tường!

Đột nhiên mất thăng bằng, Alphonse vội vàng kéo Trùng Trùng vào lòng, hai người rơi xuống đất, Trùng Trùng ngã lên bụng Alphonse, khiến y kêu lên một tiếng đau đớn.

Trùng Trùng đang mang thai, mập ra không ít, dĩ nhiên là Alphonse bị đè bẹp dí.

“Trùng Trùng, em có sao không?” Alphonse lo lắng nhìn Trùng Trùng đang dang chân ngồi trên bụng mình.

Trùng Trùng lắc đầu, xoa hông, đáp: “Không sao cả, chỉ bị hù sợ một chút thôi!”

Lúc này Alphonse mới thở phào một hơi, y vỗ tay một cái, cảnh đêm liền biến mất, hiện ra căn phòng ngủ của hai người họ. Quả nhiên là hai người họ đâm vào tường nên mới ngã chống vó như thế.

Alphonse ôm Trùng Trùng lên giường, định ngủ một giấc, nào ngờ Trùng Trùng lại đột nhiên nhíu mày, hừ khê một tiếng. Thấy vậy, Alphonse vội vàng hỏi “Trùng Trùng, em sao vậy?”

Mặt Trùng Trùng trở nên trắng bệch, “À... Alphonse, lạ quá!”

Alphonse nắm lấy tay Trùng Trùng: “Em sao vậy? Thấy không khỏe ở đâu sao?”

Trùng Trùng như sắp khóc tới nơi, thút thít, “Vừa rồi cục cưng không có đá, nhưng mà, bụng tôi đau quá!”

Alphonse vội vàng ôm Trùng Trùng lên, cũng không quản tới chuyện mình đang mặc đồ ngủ, y thu cánh, chạy ngay ra ngoài.

Vừa rồi nhất định là do Trùng Trùng bị ngã cho nên mới như thế này.

Alphonse cảm thấy tim mình đang rỉ máu, có khi nào Trùng Trùng Trùng sinh non không? Nhìn gương mặt tái mét của Trùng trùng, Alphonse thấy sợ hãi, y sợ Trùng Trùng sẽ rời bỏ y, y sợ... sợ đứa nhỏ của hai người sẽ bỏ họ đi như thế.

Do Trùng Trùng đang mang thai, cho nên trong cung của hai người không có người hầu, đến cả người máy cũng không có. Alphonse rối như canh hẹ, chạy tới chạy lui. Y định gọi điện thoại cho quản gia xà yêu, bảo anh ta chuẩn bị xe ngựa, nhưng lại gọi không được.

“Đáng chết!” Alphonse mắng một tiếng, ôm Trùng Trùng chạy tới chỗ nuôi Chiefly. Dường như Chiefly cũng cảm nhận được hơi thở mỏng manh của chủ nhân mình, đang bay loạn trong ***g. Alphonse mở ***g sắt ra, leo lên lưng Chiefly, “Chiefly, giờ chúng ta chỉ còn mình mi thôi, nhớ kỹ, chúng ta đang muốn tới bệnh viện để đỡ, tính mạng của Trùng Trùng và cục cưng đều đặt trên người mi cả đấy!”

Chiefly nức nở một tiếng, mở cánh ra, tung mình bay lên không trung.

Alphonse luôn ôm chặt Trùng Trùng, mặt Trùng Trùng tái nhợt, dường như đang rất đau đớn, cậu cắn chặt môi, chỉ một lát sau đã rớm máu. Alphonse đau lòng, đưa tay mình tới, “Trùng Trùng, em thấy đau thì cắn tôi đi!” Như vậy tôi sẽ thấy dễ chịu hơn một chút, ít ra thì tôi có thể gánh lấy một chút đau đớn cho em.

Dường như Trùng Trùng không nghe thấy những gì Alphonse nói, cậu vẫn cắn chặt môi mình. Alphonse vội vàng hôn lên môi cậu, Trùng Trùng cảm giác được bèn mở miệng ra, cắn môi y.

Alphonse giữ chặt dây cương, ráng nhịn đau.

Cho tới bây giờ, y không phải là người tin vào thần phật, những lúc y chán nản, thâm trầm nhất thì đều tự cố gắng vượt qua. Nhưng hiện tại, y lại phá lệ cầu khẩn trời xanh. Hoàng Phu Trùng Trùng

Chỉ cần cậu ấy bình an, chỉ cần cục cưng toàn vẹn, tôi nguyện thay Trùng Trùng và cục cưng thừa nhận tất cả...

Thần ơi, ông có nghe thấy tiếng lòng của tôi không?

Alphonse nhìn về phía xa, trong đôi ngươi màu tím nhạt chứa đầy thành kính...

32. Chương 32

.

.

Trong bệnh viện để đỡ, các bác sĩ áo trắng vội vàng đi tới đi lui. Lúc này, đèn trên phòng phẫu thuật vẫn còn sáng, các bác sĩ ra ra vào vào, khiến người ta nhìn không nổi, tim đập liên hồi, giống như đang sợ có tin xấu truyền ra từ đó.

“Trùng Trùng, Trùng Trùng đâu rồi?” Giọng điệu lo lắng của Lý Thần truyền tới, lúc này Alphonse mới quay sang, giờ trên mặt Lý Thần đã đầy nước mắt, mà Wright đi kế bên trông cũng rất nặng nề.

Lý Thần và Wright vừa định ngủ, nào ngờ Lý Thần lại đột nhiên mở TV lên, thấy đài truyền hình Công Quân đang đưa tin Trùng Trùng đã nhập viện, thế là ông gọi điện ngay cho Trùng Trùng.

Điện thoại không ai nghe, Lý Thần hoảng sợ, vội vàng kéo Wright tới bệnh viện để đỡ, nào ngờ đã có rất nhiều phóng viên đang vây bên ngoài, hại ông phải chen lấn nửa buổi trời mới vào trong được.

Nhìn ngọn đèn đỏ trên phòng phẫu thuật, tim Lý Thần như mất đi nửa nhịp.

Thế này, trong mấy bộ phim tình cảm ngược luyến mà ông hay xem, khi phòng phẫu thuật sáng đèn, có nghĩa là người bệnh đang làm phẫu thuật bên trong và xác suất có thể vượt qua chỉ là 10%.

Cho nên khi nhìn thấy đèn đỏ, Lý Thần mất tinh thần, thiếu chút nữa đã khụy xuống. Nếu không phải Wright kịp thời đỡ ông, e là ông đã ngã phịch xuống đất rồi. Hoàng Phu Trùng Trùng

“Sao Trùng Trùng lại như vậy?” Lý Thần nhìn Alphonse, trách cứ.

Alphonse hạ mi, nói: “Xin lỗi!” Ngoài xin lỗi, y không nói được gì. Đây là lỗi của y, nếu không phải tại y, có lẽ Trùng Trùng cũng không lâm vào cảnh sống chết không rõ như hiện giờ.

Lý Thần thở dốc, vung tay lên, cho Alphonse một bạt tai. Âm thanh vang dội, đám bảo tiêu tay cầm kiếm laser tiến lên, cảnh giác, vây quanh nhà vua.

“Các người tránh ra!” Alphonse lau vết máu bên khóe miệng, ngược mặt lên nhìn Lý Thần, “Xin lỗi, đều là lỗi của tôi, cậu ấy nhất định bình an!”

Lý Thần ngồi sụp xuống đất, Wright vỗ vỗ bả vai ông, ý bảo ông đừng đau lòng, giờ vẫn còn đang phẫu thuật, để chờ xem tình hình thế nào đã.

Alphonse nhú mày, nếu... nếu Trùng Trùng cứ như vậy chết đi thì sao? Vậy y phải làm thế nào đây? Vừa nghĩ tới chuyện cuộc sống sau này của y không còn con sâu ngốc nghếch ấy nữa, Alphonse đã cảm thấy tim mình đau muốn chết.

Không thể... Cậu ấy không thể chết...

Nhiều năm như vậy, chỉ có mình cậu ấy đi vào trái tim y, chỉ có mình cậu ấy mới khiến y vô oán vô hối làm tất cả...

Cậu ấy không thể chết...

Nếu như cậu ấy chết, thì sao y có thể sống được nữa? Bất kể là dùng cách nào, cho dù để linh hồn của cậu nhập vào thân người máy y cũng không tiếc.

Cho dù không có con cái cũng không sao, chỉ cần có cậu cạnh y là được rồi...

“Bệ hạ, ngại quá, Thần Thần quá xúc động rồi!” Wright hành lễ với Alphonse, ra chiều có lỗi.

“Là lỗi của tôi!” Alphonse hạ mi mắt, không muốn nói thêm gì.

Wright thở dài, vỗ vỗ bả vai Alphonse, “Tôi hiểu cảm giác hiện giờ của ngài, nhưng mà, ngài nhất định phải tin tưởng, Trùng Trùng không phải là một đứa nhỏ dễ dàng buông tay, kỳ tích nhất định sẽ phát sinh với những người thật lòng yêu nhau!”

Alphonse gật đầu, y biết, Trùng Trùng không phải là một đứa trẻ dễ dàng buông xuôi như vậy. Cũng giống như lúc cậu còn nhỏ, đôi mắt màu xanh nhạt ấy nhìn thẳng vào y, ánh mắt kiên định khiến y phải động lòng.

Khi đó dù cậu còn nhỏ, nhưng cậu vẫn kiên định hứa hẹn với y, có lẽ, khi đó, bóng dáng của Trùng Trùng đã khắc sâu vào tâm trí y rồi.

Cho nên...

Cho nên lúc bí mật của y bị cậu phát hiện, khi nhớ lại ánh mắt trong suốt ấy, y đã mềm lòng. Y suy ngẫm mấy ngày, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm giết chết cậu, bởi vậy y đã chọn một cách khác để cậu giữ bí mật, đó cũng là cách để y không phải giết cậu.

Nhưng mà... Y không ngờ, vào thời khắc y không muốn giết chết Trùng Trùng, có lẽ, y đã có tình cảm với cậu. Mà cũng có lẽ, ngay cái lúc nhìn thấy cậu lúc cậu còn nhỏ, y đã chẳng thể quên ánh mắt trong suốt, kiên định ấy rồi.

Bỗng nhiên, phòng phẫu thuật tắt đèn, Alphonse vội vàng chạy tới, đợi cửa mở ra.

Đầu viện trưởng đại nhân đỏ đầy mồ hôi, khi thấy nhà vua đang đứng ở cửa, ông hoảng hồn.

“Trùng Trùng sao rồi?” Alphonse biết không thể tự tiện tiến vào phòng phẫu thuật, vì thế y cứ ngóng vào trong, hy vọng có thể tìm ra chút gì đó.

Viện trưởng đáp: “Giờ điện hạ Zosya vẫn còn rất yếu, nhưng mà theo tôi thấy, giờ ngài ấy vẫn chưa vượt qua thời kỳ nguy hiểm, cho nên cần phải tiếp tục quan sát!”

Alphonse đen mặt, đôi ngươi màu tím nhạt nhìn chăm chăm viện trưởng, khiến ông ta toát mồ hôi lạnh. Ông biết mình không thể đắc tội nhà vua, nên run run nói: “Bệ hạ, nếu không có việc gì, tôi xin phép ra ngoài trước, tôi phải đi kê đơn thuốc mới được!”

Ánh mắt của Alphonse khiến viện trưởng đại nhân dựng hết lông tơ, lắp bắp: “Để, để tôi trông chừng, điện hạ Zosya vậy!”

Bấy giờ Alphonse mới vừa lòng, gật đầu.

Vào lúc này, có một bác sĩ bước ra khỏi phòng phẫu thuật. Tuy là anh ta đang đeo khẩu trang và mũ bác sĩ, nhưng vẫn có thể nhìn ra đây là một anh chàng đẹp trai, người nọ vừa nhìn thấy Alphonse, đã chạy tới, sống chết túm chặt áo y.

“Cũng sắp sinh tới nơi rồi mà còn làm chuyện như vậy, anh đúng thật là một thằng bạn đời tồi!” Đối phương giận đỏ mặt, “Khó khăn lắm mới có một phôi thai trẻ con xuất hiện ở hành tinh chúng ta, vậy mà anh chỉ nghĩ tới ham muốn của bản thân, thiếu chút nữa đã lấy mạng cậu ta... lắm bầm...”

Mọi người hoảng sợ, cứ nghĩ là Alphonse sẽ giết chết gã bác sĩ này, nào ngờ, bọn họ lại trông thấy đức vua cao cao tại thượng của chúng ta đang cúi đầu, lắng nghe...

Mọi người xấu hổ.

“Nói như vậy, tức là không phải do Trùng Trùng ngã, mà là do sắp sinh sao?” Alphonse im lặng một hồi, mới hỏi.

“Cái gì?” Người nọ hét to, túm áo Alphonse, lay lay mãnh liệt, “Anh có biết không, khi sắp sinh, đừng nói là ngã, cho dù là hành phòng cũng không thể được, tên lưu manh biến thái này, anh dám hành phòng, lại còn để cậu ta bị ngã, a a a a a, tôi bóp chết anh...”

Dứt lời, anh ta đưa tay tới, muốn bóp cổ Alphonse.

Cũng may là vào lúc này đám bảo tiêu của Alphonse đã kịp thời phát huy tác dụng, xông tới, tách gã nọ khỏi người y, mỗi người giữ một tay, đưa gã bác sĩ hơi bị gầy đó treo lên cao.

Alphonse hỏi viện trưởng, “Sao còn chưa ra?”

Viện trưởng lau mồ hôi, “Sắp, sắp rồi!”

Alphonse liếc gã bác sĩ vẫn còn đang luôn miệng chửi bới đằng kia, hỏi: “Cậu ta là ai vậy?”

Viện trưởng vội vàng đứng thẳng, phải sạch quan hệ, “A, cậu ta là học giả chuyên môn được mời tới từ viện di truyền học, không phải bác sĩ, cậu ta chỉ ở một bên ghi chép số liệu thôi!”

Alphonse nhíu mày, “Ý của ông là, cậu ta không phải bác sĩ?”

Viện trưởng chột dạ, gật đầu. Sao phải gọi cậu ta tới, bởi vì cậu ta bên hệ di truyền sinh vật, mà điện hạ Zosya mang thai, hơn nữa còn là phôi thai, không phải trứng, cho nên ông mới mời học giả có kinh nghiệm tới, dù sao thì cậu ta cũng là học giả nghiên cứu bên lĩnh vực di truyền, dĩ nhiên là cũng có di truyền học ở địa cầu.

“Tức là, cậu ta không phải bác sĩ, mà lại biết Trùng Trùng nhà ta sắp sinh, còn các ông là bác sĩ mà lại không biết?”

Tim viện trưởng đại nhân đập mạnh mấy cái.

“Mấy người bảo thời gian Trùng Trùng mang thai tầm mười tháng, nhưng cậu ta lại nói thời gian mang thai chỉ khoảng bảy tháng, ông nói xem, cuối cùng là ta nên tin ai đây?” Giọng nói lạnh lùng ấy vang lên bên ngoài phòng phẫu thuật lại càng khiến bầu không khí trở nên áp lực vô cùng. Hoàng Phu Trùng Trùng

Viện trưởng sợ tới mức hai chân như nhũn ra, “Bệ hạ, bởi vì tình trạng mang thai của điện hạ Zosya tương tự như giống cái ở địa cầu, cho nên, chúng tôi nghĩ là điện hạ cũng phải mang thai mười tháng!”

“Trùng Trùng không phải giống cái!” Alphonse kiên quyết phủ định.

“Tôi... Tôi biết!” Viện trưởng bỗng có xúc động muốn chạy trốn.

“Sau này bệnh viện để đồ phải cố gắng nghiên cứu di truyền sinh vật, câu này, ta không muốn phải nói lần thứ hai!”

“Dạ, dạ, tôi biết rồi!” Viện trưởng cúi đầu, khom lưng, cũng may là không có bị cách chức, may quá, may quá...

Lúc này, Alphonse mới liếc sang cậu trai trẻ còn đang lơ lửng trên không trung, “Ta sẽ tài trợ cho cậu nghiên cứu khoa học, cậu tới làm bác sĩ riêng cho Trùng Trùng nhà ta đi!”

Bấy giờ, gã đang chửi ầm ĩ ấy mới dừng lại, mở to mắt nhìn Alphonse.

“Nể tình cậu có công cứu Trùng Trùng, ta sẽ không giết cậu, cậu có biết hành động ban nãy của cậu đã hình thành tội danh tập kích và mạo phạm nhà vua hay không? Theo pháp luật mà nói, cậu phải bị giam cầm suốt đời!”

Gã nọ run lên, giờ này anh ta mới phát hiện là hành động vừa rồi của mình ngu xuẩn tới mức nào, sợ tới mức hôn mê bất tỉnh luôn. Anh ta... anh ta thể nhưng muốn bóp chết nhà vua... E là trong lịch sử cũng chỉ có mình anh ta rồi!

Trùng Trùng được đưa ra, nhìn gương mặt tái nhợt của Trùng Trùng trên xe đẩy, Alphonse càng thêm đau lòng, vì thế, áp lực của viện trưởng càng lớn.

“Sao mặt cậu ấy lại tái quá vậy? Mau chuẩn bị thuốc dinh dưỡng đi!” Alphonse nói.

“Bệ hạ, hiện giờ điện hạ còn rất yếu, không thể tùy tiện bổ sung nhiều chất dinh dưỡng, sẽ có tác dụng phụ!” Viện trưởng lau mồ hôi, ông là bác sĩ, nếu được, ông đã sớm tiêm rồi, sao còn chờ nhà vua nhắc nhở chứ!

Trầm mặc năm phút đồng hồ.

“Sao cậu ấy còn chưa tỉnh?” Alphonse có chút nôn nóng, đừng nói là Trùng Trùng sẽ ngủ mãi không tỉnh nha!

“Vì tác dụng của thuốc cho nên điện hạ vẫn còn đang ngủ say. Tuy nhiên, chắc ngài ấy cũng sắp tỉnh lại rồi!” Viện trưởng đại nhân đáp.

“Ông xác định là cậu ấy có thể tỉnh?” Alphonse không tin, hiện giờ trong lòng y, viện trưởng giống như gã lang băm, không có tí xúy địa vị nào.

“Có thể tỉnh!” Viện trưởng lệ rơi đầy mặt.

Trong lúc viện trưởng còn đang mải mê phân tích cho Alphonse thì Trùng Trùng đã mở hai mắt, khiến họ đều thở phào một hơi. Alphonse thở phào là vì Trùng Trùng đã tỉnh, đã sống lại rồi. Còn viện trưởng thở phào là vì cuối cùng ông cũng thoát khỏi cảnh phải nghe nhà vua la rầy.

Trùng Trùng cảm thấy mí mắt mình rất nặng, vất vả lắm mới mở được ra, thì đập vào mắt cậu chính là khuôn mặt đầy lo lắng của Alphonse. Trong đôi người màu tím nhạt như bảo thạch ấy giờ lại hằn đầy tia máu.

“Alphonse, sao anh lại nhìn tôi như vậy?” Trùng Trùng sờ sờ mặt mình, cậu còn tưởng là trên mặt mình dính hạt cơm.

“Không có gì, chỉ là rất nhớ em thôi!” Alphonse xoa nhẹ đầu cậu, hỏi khẽ, “Bụng còn đau không?”

Trùng Trùng mở to hai mắt, lắc lắc cái đầu nhỏ: “Không đau, không biết có phải là ngộ độc thức ăn hay không, vừa rồi đau muốn chết luôn!”

Theo bản năng, Trùng Trùng đưa tay sờ bụng. Sau đó, mặt cậu càng thêm tái nhợt.

“Sao vậy? Lại đau à?” Thấy sắc mặt Trùng Trùng thay đổi, Alphonse vội hỏi ngay.

Trùng Trùng ủ rũ, đáp: “Alphonse, bụng tôi không có...”

“.....”

“Ô ô ô ô, sao tôi vừa tỉnh ngủ thì bụng đã mất rồi? Có phải là cục cưng của tôi không còn nữa?” Trùng Trùng gấp đến độ sắp khóc tới nơi, “Cục cưng của tôi đâu rồi, chẳng lẽ tôi không phải mang thai mà là táo bón sao?”

Lúc này Alphonse mới phát hiện tính nghiêm trọng của vấn đề, y quay đầu lại, nói với viện trưởng vừa định bỏ chạy, “Con ta đâu?”

“Gi?” Viện trưởng nghi hoặc, hỏi.

“Trùng Trùng nói bụng cậu ấy nhỏ lại, con của chúng ta đâu? Sao lại không thấy?” Mặt Alphonse đen xì, giống như đang muốn ăn tươi nuốt sống viện trưởng đại nhân.

Bấy giờ viện trưởng mới rõ đầu đuôi, đáp: “Đang ở trong phòng dành cho trẻ sơ sinh, chẳng lẽ y tá không có nói với bộ hạ sao?”

Alphonse trừng to mắt, hỏi ngược lại, hình như đúng là có một người ôm một cục gì đó tới hỏi y, “Bộ hạ, ngài có muốn nhìn em bé hay không?”

Khi đó Alphonse đang chìm đắm trong thống khổ cho nên làm gì có tâm trí để ý tới em bé gì nữa? Vả lại... Y tá đó cũng quá sơ ý rồi, sao lại không thêm từ ‘của ngài’ chứ? Như vậy, thì y đã biết đó là con của mình rồi!

“Ô ô ô ô, Alphonse, chẳng lẽ là táo bón thật sao? Làm hại tôi mừng hụt rồi!” Trùng Trùng bẻ bẻ ngón tay.

“Không phải đâu, cục cưng đã được sinh ra rồi!” Alphonse khẳng định, sau đó bảo viện trưởng đi ẵm em bé tới, còn y thì an ủi Trùng Trùng, “Thật không phải là táo bón đâu, khi này em đã sinh cục cưng ra rồi!” Hoàng Phu Trùng Trùng

Trùng Trùng bĩu môi, “Sao tôi không biết là tôi có sinh cục cưng?”

“.....” Alphonse cũng không biết.

“Anh không cần phải nói dối để an ủi tôi, tôi biết, tôi là táo bón, chứ không phải có em bé!”

“.....”

“Aizz, xả ra rồi, giờ thấy người thoải mái thật!”

“.....”

“Bụng cũng nhỏ hơn nhiều rồi, Alphonse, tôi lợi hại lắm phải không? Táo bón mà còn khiến bác sĩ cho là tôi mang thai!”

“.....”

33. Chương 33

.

.

Trùng Trùng phồng má, buồn bực để Alphonse ôm vào lòng.

Sao cậu sinh em bé mà chính cậu lại không biết chứ? Sao sinh non mà một chút cũng không thấy đau? Quan trọng nhất chính là, sao sinh em bé rồi mà cả Alphonse cũng không biết?

Thật buồn bực, thật là buồn bực nha!

Viện trưởng ôm em bé chạy vội tới, vừa chạy ông vừa nhủ thầm, nhất định phải khai trừ tên y tá đó, cậu ta nói nhiều thêm hai chữ sẽ chết sao? Làm hại đức vua mất hứng, làm không tốt ông còn bị cách chức nữa đó.

Thật ra, tại sao sinh em bé rồi mà Trùng Trùng lại không biết? Đó là bởi vì y học ở hành tinh Lala rất phát triển, các nhân ngư sợ nỗi đau đẻ trứng, cho nên họ đã nghiên cứu ra một loại thuốc khi ăn vào sẽ giảm bớt đau đớn, có một số người thậm chí là không thấy đau một chút nào mà vẫn có thể sinh trứng ra được.

Và Trùng Trùng chính là dạng người không có cảm giác đau đớn gì ấy.

Cho nên ngoài chuyện thấy bụng nhỏ đi, cậu không có cảm giác gì nữa cả.

“Trùng Trùng ngoan, ăn chút súp trứng gà đi, rất có lợi cho người mang thai đó!” Lý Thần bưng tô trứng gà chưng đường đỏ tới, trứng gà này là do ông tự nuôi gà đẻ ra đó nha, tuy là giá trị dinh dưỡng không cao như trứng rồng, nhưng trứng rồng ăn nhiều sẽ nóng, giờ Trùng Trùng mới sinh, nên ăn trứng gà mới tốt.

“Ba ba, đây là nghiên cứu mới nhất của ba sao?” Nhìn tô súp trứng gà nóng hổi, nước miếng của Trùng Trùng sắp chảy tới nơi.

“Phải nha, giờ con mới sinh em bé, cần phải bổ sung nhiều chất dinh dưỡng. Sau này, mỗi ngày ba ba sẽ nấu súp trứng gà cho con ăn!”

“Được, được, ba ba là tốt nhất!” Trùng Trùng hào hứng.

Lý Thần cười cười, quay qua nói với Alphonse, “Bệ hạ cũng dùng một chút đi, tôi nấu nhiều lắm!” Vừa rồi ông thất lễ quá, cho nên giờ có hơi chột dạ.

Alphonse lắc đầu, đáp: “Không cần đâu, cho Trùng Trùng ăn là được rồi, tôi không đói!”

Lý Thần lại nói, “Bệ hạ, ngài đã ở đây trông Trùng Trùng suốt, cả một ngày rồi vẫn chưa ăn gì, như vậy sao ngài có thể chịu đựng được?”

Trùng Trùng đang ăn ngon lành, nghe Lý Thần nói vậy, cậu ngừng ăn, đưa tô súp tới, “Nè, anh ăn đi!”

Alphonse lắc đầu, “Không sao đâu, tôi không thấy đói, em ăn đi! Em vừa sinh em bé, giờ còn yếu lắm!”

Trùng Trùng bĩu môi, “Anh không ăn tôi cũng không ăn!”

Thấy hai vợ chồng son ngọt ngào với nhau, Lý Thần cười bảo, “Ba nấu nhiều lắm, hai đứa từ từ mà ăn!” Dứt lời, ông lấy hộp đựng cơm ra.

Vì thế hai người bắt đầu ăn một ngụm em một ngụm, ăn hết chỗ súp.

Mới ăn được mấy miếng, viện trưởng đã ôm em bé tới.

Hai người đều mong chờ, không biết cục cưng trông thế nào. Vì thế hai người lấy hết tinh thần, chuẩn bị cho cục cưng một kinh hỉ.

Viện trưởng cười hề hề ôm cục cưng đưa cho Trùng Trùng. Bởi vì cục cưng còn nhỏ, tròn tròn, mềm mềm, Trùng Trùng không dám ôm, viện trưởng phải khuyên một hồi, cậu mới run rẩy ôm cục cưng vào lòng.

Alphonse và Trùng Trùng lòng vui rạo rực nhìn cục cưng, nhủ thầm, hai chúng ta đẹp như vậy, nhất định cục cưng nhà chúng ta cũng là nhân trung long phượng nha.

Nhưng hai người vừa nhìn cục cưng, trong thoáng chốc, nụ cười cứng ngắc trên mặt.

Trùng Trùng: “Alphonse, đừng nói là anh từng đi thẩm mỹ nha?”

Alphonse: “Trùng Trùng, em xác định nó là con anh?”

Hai người đồng thanh.

Vì thế, buồn bã.

Cục cưng không xinh đẹp như trong tưởng tượng, mà lại giống như một cục thịt có thêm đôi mắt, nhìn vào không giống ai cả.

“Trông tôi cũng không có xấu nha, sao lại sinh ra cục thịt thế này chứ?” Trùng Trùng tức giận, trừng Alphonse, “Nhất định là do anh đi thẩm mỹ!”

Khóe miệng Alphonse giật giật.

“Điện hạ, thật ra em bé sinh ra đều thế này, chờ bé lớn lên, tuyệt đối là một đứa nhỏ xinh xắn!” Viện trưởng vội vàng nói, giờ nếu không nói được câu nào hay, nhất định ông sẽ bị đuổi việc.

“Vậy sao?” Trùng Trùng nghi hoặc, ngẫm lại thấy cũng đúng, tuy là đứa nhỏ này có hơi xấu nhưng ít nhất cũng có hình dạng con người, còn cậu trước đây lại là một con sâu nha.

Viện trưởng gật đầu, cười nói: “Bệ hạ, xin hỏi ngài định cho điện hạ ở cứ ở bệnh viện hay là về hoàng cung? Tôi sẽ sắp xếp phòng thượng hạng!” Hoàng Phu Trùng Trùng

“Ồ bệnh viện đi!” Alphonse suy nghĩ một hồi, lên tiếng.

“Hay là về cung đi!” Trùng Trùng nói, “Ồ trong bệnh viện tôi cảm thấy mình như người bệnh, ăn gì cũng không cảm thấy ngon!”

Alphonse do dự.

“Nếu không hay là chúng ta tới chỗ ba ba đi, phủ bá tước rất rộng, có ba ba chăm sóc, tôi nhất định sẽ mập như trước!” Trùng Trùng đề nghị.

Alphonse nghĩ nghĩ, cảm thấy hoàng cung vẫn tốt hơn, dù sao thì đó cũng là địa bàn của y, làm chuyện gì cũng tiện, còn đi phủ bá tước...

“Đi mà, đi mà!” Trùng Trùng làm nũng.

“Được rồi!” Nói xong Alphonse hối hận ngay, aizz, mình đúng thật là bị người kia đánh bại rồi...

Muốn xuất viện còn phải đợi thêm mấy ngày, dù sao thì Trùng Trùng cũng là người đầu tiên sinh em bé ở hành tinh Lala, cho nên phải ở lại quan sát thêm mấy ngày, mà mấy ngày này, vợ chồng nhà vua của chúng ta bắt đầu đặt tên cho con.

Trùng Trùng nhìn cục cưng bị bao như khối thịt, cậu đưa tay sờ sờ hai má nồn nà của con, cục cưng lập tức giật giật khoe miệng, há mồm ra, giống như muốn ăn gì đó.

Trùng Trùng cảm thấy cục cưng thật đáng yêu nha, vì thế cậu luôn đưa tay chọc chọc mặt bé, làm cục cưng đang ngủ say phải tỉnh giấc.

Cục cưng hoàn toàn kế thừa diện mạo của Alphonse, mái tóc ngắn màu bạc mềm mại, đôi ngươi màu tím nhạt như một hồ nước trong suốt.

Nhưng mắt Alphonse là dài nhỏ, nhìn có vẻ tà mị, còn mắt cục cưng thì tròn xoe, nhìn thật đáng yêu, thật muốn chà đạp bé một phen.

“Alphonse, anh nói nên đặt tên gì cho cục cưng mới hay đây?” Trùng Trùng chuyên tâm dỗ con.

“Con là tiểu vương tử, chuyện đặt tên nhất định phải được suy nghĩ kỹ càng!” Alphonse đáp.

“Kêu Đoàn Đoàn đi!” Trùng Trùng cười cười, nói: “Anh xem, con nó tròn như vậy, gọi là Đoàn Đoàn đi, thật đáng yêu nha!”

Mặt Aphonse đen lên, “Thân là vương tử sao có thể có một cái tên bình thường như vậy? Để tôi nghĩ kỹ mới được!”

“Cục cưng mang họ tôi nha!” Trùng Trùng nhắc nhở.

“Chẳng lẽ kêu Đoàn Đoàn Natera?” Alphonse nhíu mày, nói tên đó ra xong, y không khỏi lắc đầu, “Khó nghe quá đi!”

Trùng Trùng cũng lắc đầu, nói: “Tôi lên Lý Trùng Trùng, vậy con nó tên Lý Đoàn Đoàn!”

Alphonse: = =

Bỗng nhiên cục cưng khóc to, Trùng Trùng luống cuống không biết phải làm thế nào, cậu ôm con lên, nói: “Làm sao đây, làm sao đây, có phải là bị tôi làm đau không?”

Alphonse cũng gấp, vội vàng ấn chuông gọi y tá tới xem. Hai người mới làm cha lần đầu, không biết phải làm thế nào mới đúng.

Chỉ lát sau một thiếu niên đã bước vào. Vừa nhìn thấy cục cưng, cậu ta đã đưa tay tới bên miệng bé, bé nghiêng đầu qua, muốn ăn ngón tay người nọ. Dĩ nhiên là cậu ta sẽ không đưa ngón tay mình cho tiểu vương tử ăn rồi.

“Điện hạ, sau này nếu tiểu vương tử có khóc, ngài cứ thử làm như vậy, nếu như bé đói bụng, thì sẽ làm như vừa rồi!” Y tá kiên nhẫn giải thích cho Trùng Trùng nghe.

“Vậy sao?” Trùng Trùng mở to hai mắt, làm theo cách y tá vừa nói, quả nhiên cục cưng gặm gặm đầu ngón tay cậu.

“Cục cưng nhỏ như vậy nên ăn gì đây? Ăn cơm hay là ăn thịt? Chẳng lẽ là rau trộn sao?” Trùng Trùng ngờ vực.

Y tá cười đến đẹp vô cùng, “Phải uống sữa!”

“Bú sữa?” Alphonse và Trùng Trùng kinh hô.

Bú sữa, có phải là...

Alphonse tà ác, đôi ngươi màu tím nhạt trộm liếc bộ ngực Trùng Trùng, y cũng muốn ăn nha... Có cục cưng thật đáng ghét...

“Đúng rồi, có sữa dành riêng cho em bé, thành phần thiên nhiên, chứa nhiều vitamin A, B, C, D, E, F, G, còn có nhiều thành phần dinh dưỡng khác, rất thích hợp cho em bé mới sinh dùng, còn có thể gia tăng sức đề kháng!” Y tá bắt đầu quảng cáo.

“Oa, thật tốt!” Trùng Trùng sùng bái, nhớ năm đó cậu vừa sinh ra đã ăn thịt, chưa từng uống sữa bột, Trùng Trùng càng nghĩ càng cảm thấy mình đáng thương.

“Một hộp là mười đồng vàng!” Như biết ảo thuật, y tá biến ra hai hộp sữa bột.

“Tôi muốn, tôi muốn, tôi muốn một trăm hộp!” Trùng Trùng kích động, hò hét.

Alphonse: = =

“Điện hạ, tôi giúp ngài gói lại!” Y tá cười càng thêm vui vẻ.

Alphonse nhú mày, nói: “Chỉ cần mười hộp là đủ rồi, uống xong lại tới mua sau!”

Trùng Trùng mất hứng.

Alphonse nói: “Nghe nói mỗi một giai đoạn khác nhau, cục cưng sẽ uống sữa bột khác nhau, như vậy mới tốt cho sức khỏe, nếu chỉ uống một loại thể này, sau này cục cưng sẽ không đủ dinh dưỡng!”

Trùng Trùng trừng to mắt, nhìn về phía y tá.

Y tá cười khổ, “Ha ha, đúng vậy, đúng vậy!”

Lúc này Trùng Trùng mới ngoan ngoãn đồng ý.

Trùng Trùng ôm tiểu vương tử, còn Alphonse thì theo y tá học khuấy sữa bột, cục cưng cứ khóc mãi, khiến rất nhiều y tá vây tới xem.

“Wow, tiểu vương tử thật đáng yêu nha!” Mắt của các y tá ứa ra hình trái tim.

Trùng Trùng thấy mình lằng lằng, ban đầu cậu cảm thấy cục cưng rất xấu, nhưng giờ xem lại, cũng khá lấm nha.

Cục cưng vẫn còn khóc, vì thế có mấy y tá can đảm tiến cử, “Điện hạ, bệnh viện của chúng tôi có khóa huấn luyện cho ba ba, ngài có muốn đăng ký học một chút không? Không đắt, không đắt tí nào cả, chỉ cần một trăm tiền vàng, thời gian học là một tháng!”

“Thật vậy à? Đúng là rẻ quá nha!” Trước giờ Trùng Trùng vốn rất keo kiệt, nhưng vì giờ cậu đã làm cha rồi, cho nên vừa nghe thấy có thể học làm một ba ba tốt, cậu đã đồng ý ngay.

“Ta ra một ngàn đồng vàng, mời thầy vào hoàng cung dạy Trùng Trùng!” Học cách khuấy sữa bột xong, Alphonse vừa bước vào cửa đã thấy đám y tá vây quanh Trùng Trùng, không khỏi nhíu mày. Hoàng Phu Trùng Trùng

“Ha ha ha... Có thể vào cung phục vụ càng tốt hơn...” Các y tá cười tới vô cùng xinh đẹp.

“Alphonse, tôi muốn tới bệnh viện học!” Trùng Trùng phồng má.

“Được, lúc Trùng Trùng học, ta sẽ bao hết, tiện thể đến xem luôn!” Alphonse nói.

Mọi người xấu hổ.

“Hay là về cung học luôn đi!” Trùng Trùng ủ rũ.

Đưa bình sữa tới bên miệng tiểu vương tử, cái miệng nhỏ nhắn lập tức mở ra, cắn cắn nướu vú cao su, hút hút giống như bé đã đói rất nhiều ngày. Trùng Trùng thấy con như vậy thì đau lòng muốn chết, cậu cảm thấy tham gia một khóa huấn luyện làm ba ba tốt cũng được lắm nha.

“Về tên, tôi đã nghĩ kỹ rồi, gọi là Karl đi!” Thấy cục cưng đã nín khóc, Alphonse nói với Trùng Trùng.

“Không được! Kêu Lý Đoàn Đoàn!” Trùng Trùng kiên quyết không ủng hộ.

“Đoàn Đoàn khó nghe quá, cứ y như viên mì, chẳng lẽ em muốn sau này cục cưng bị người ta làm thịt sao?” Alphonse thở dài, khuyên bảo.

“Đoàn Đoàn rất đáng yêu nha, vừa vặn kết thành một đôi với Trùng Trùng!” Trùng Trùng chớp chớp đôi mắt to.

“Em là cha của nó nha!” Khóe miệng Alphonse giật giật.

“Chẳng lẽ anh là mẹ nó?” Trùng Trùng trợn trắng mắt.

Alphonse: ==

“Con là do tôi sinh, cho nên phải nghe tôi, tôi nói tên gì, phải là tên đó!” Trùng Trùng nổi giận.

“Nếu không có giống của tôi, em làm sao có thai, làm sao sinh được?”

“Ai nói, tôi sẽ sinh, tôi sẽ sinh, có bản lĩnh, anh sinh một đứa cho tôi xem!”

“.....”

“Hừ, anh không thể sinh chứ gì? Cho nên vẫn phải nghe lời tôi!”

“Không được!” Alphonse thật sự không thích cái tên này.

“Vậy anh tự đi sinh một mình đi, khi đó anh muốn đặt tên gì cứ đặt, tôi mặc kệ!”

“.....”

“Có cần tôi giúp anh gieo giống không?” Trùng Trùng rất có lòng tốt, hỏi.

“Không cần!” Alphonse nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cho nên cứ kêu Đoàn Đoàn đi!”

“Không được, kêu Karl!”

“Đoàn Đoàn!”

“Kêu Karl, bằng không sau này tôi không cho cơm ăn!”

“Kêu Đoàn Đoàn, tôi về nhà ba ba ăn!”

“Kêu Karl!”

“Kêu Đoàn Đoàn!”

“.....”

“.....”

“Oa...” Tiểu vương tử khóc.

“Đều tại anh, làm con tôi khóc kìa!” Trùng Trùng oán hận.

“Là em làm rớt bình sữa của con kìa!” Alphonse không phục.

“Không phải tôi làm rớt, là do tôi không cẩn thận!” Trùng Trùng biện giải.

“Hừ, nguy biện!”

34. Chương 34

.

.

Sau lại, hai người Alphonse và Trùng Trùng mỗi người nhường một bước, Lý Đoàn Đoàn là nữ danh, còn Karl là chính danh của vương tử điện hạ, sau đó đi đăng ký hộ khẩu.

Nhưng điều kiện tiên quyết chính là, lúc ở nhà, Alphonse phải gọi bé là Tiểu Đoàn Đoàn.

Alphonse thật bất đắc dĩ, không biết sao y lại nghe theo cái suy nghĩ bất thường của người nọ. Tuy nhiên, Karl nhỏ bé đúng là giống như viên thịt tròn vo.

Ở bệnh viện ba ngày, hai người ôm sữa bột và Tiểu Đoàn Đoàn về nhà. Đương nhiên là về phủ bá tước, đã nói là sẽ tới đây ở cũ rồi mà.

Về tới nhà, Lý Thần vọt ra giành Đoàn Đoàn. Ôm bé trong lòng, Lý Thần không khỏi nhớ tới con mình, khi đó, ông cũng nuôi cậu từ lúc còn nhỏ thế này đến lúc trưởng thành.

“Đã đặt tên chưa vậy?” Lý Thần vừa chọc Đoàn Đoàn, vừa hỏi.

“Kêu Karl!”

“Kêu Đoàn Đoàn!”

Alphonse và Trùng Trùng lại đồng thanh.

Lý Thần lắc đầu, bảo: “Đều không hay!”

“Vậy gọi là Hoàn Tử (Viên thuốc =))) đi!” Wright chen miệng vào.

Mọi người: = =

“Nhưng cũng đáng yêu lắm nha!” Lý Thần cười híp mắt, “Wright, hay là anh tới cục thụ tinh nhân tạo, tìm người ấp quả trứng đi!”

Đột nhiên Lý Thần cảm thấy, có một đứa bé cũng tốt lắm, giờ Trùng Trùng đã trưởng thành, không có ai theo ông kêu ba ba, ông cảm thấy không quen.

“Đừng có mơ!” Wright hừ một tiếng.

Lý Thần ngẫm lại, thấy mình nói có hơi quá đáng. Wright là người Clone, có thể sinh con hay không cũng không nhất định, cho dù có là thụ tinh nhân tạo đi chăng nữa thì nếu sinh ra một đứa trẻ tàn tật sẽ rất đáng thương.

Bởi vì Wright từng là một đứa trẻ tàn tật.

Lý Thần sợ chồng yêu của mình tức giận, vội vàng đưa Đoàn Đoàn cho Trùng Trùng, chạy tới đỡ dành Wright. Trùng Trùng thở dài, tiếp tục trêu chọc Đoàn Đoàn.

Alphonse cũng vào ở trong phủ bá tước, theo như lời của Lý Thần, ở cũ, tức là phải ở nhà một tháng. Một tháng ở hành tinh Lala chỉ có hai mươi ngày, nhưng Lý Thần lại nói, cần ba mươi ngày, cũng hết cách rồi, Lý Thần của chúng ta là người Địa Cầu, lại còn là một người Địa Cầu truyền thống.

Phủ bá tước rất rộng, chuẩn bị một phòng cho hai người cũng rất dễ dàng, chỉ là gian phòng này không rộng như trong hoàng cung, hơn nữa còn không có bể tắm. Vì thế, nếu muốn tắm yên ương thì đúng là không thể nào.

Đoàn Đoàn ngủ rất ngon, lại rất ngoan ngoãn, chỉ khi nào đói bụng bé mới khóc mấy tiếng. Trùng Trùng yêu chết cái tướng ngủ của bé, luôn cầm máy chụp ảnh lại, sau đó tung lên mạng.

Vì thế, con trai của đức vua và điện hạ Zosya đã trở thành đề tài bàn luận của các con dân ở hành tinh Lala.

Hôm đó, Alphonse đi công tác, Đoàn Đoàn lại đang ngủ, hai ba ba cũng đã đi trồng rau rồi, Trùng Trùng buồn chán, bắt đầu lên mạng xem tin nhắn các công dân gửi cho mình. Hoàng Phu Trùng Trùng

Trên trang hoàng gia, khắp nơi đều là ảnh chụp đáng yêu của Đoàn Đoàn, đương nhiên, các công dân mạng đều rất hâm mộ, dù sao thì đây cũng là tiểu vương tử của họ, hơn nữa còn là đứa trẻ đầu tiên được nam nhân sinh ra dưới hình dạng con người nha!

Đương nhiên, cũng có rất nhiều thân bằng hảo hữu muốn tới thăm tiểu vương tử của chúng ta, trong đó có thanh mai trúc mã của Trùng Trùng – Lạc Lạc.

Mai là ngày hẹn với Lạc Lạc, hơn nữa, mẫu phụ của Lạc Lạc là bạn của ba ba cậu, chú Xiis đã chuyển tới hành tinh Kana cũng muốn gặp lại bạn già, cho nên đi cùng luôn.

Đương nhiên, vị điện hạ cướp đi Lạc Lạc không có tới, nếu như người đó tới sẽ khiến Trùng Trùng cảm thấy không được tự nhiên, dù sao thì hai người họ cũng từng là tình địch, giờ cậu lại sinh con, đáng giận nhất là, cậu là một thằng đàn ông mà lại sinh con, tuy là đã sinh cục cưng ra rồi, nhưng cậu vẫn thấy thật rối rắm.

Gần đây Alphonse rất bận rộn, có đôi khi phải làm tới hừng đông mới về, Trùng Trùng thấy vậy đau lòng, bảo nếu trễ quá thì đừng về, cứ ngủ lại trong hoàng cung. Nhưng Alphonse lại nói: “Giường không có em, cảm giác không còn là cái giường nữa!”

Bất kể có muộn bao nhiêu, Alphonse cũng về với Trùng Trùng.

Do đức vua Lala vừa có quý tử, cho nên các nhà vua ở các hành tinh khác đều đưa quà mừng tới, còn nói là muốn tham gia lễ thanh tẩy tròn một tháng của tiểu vương tử.

Nhìn đồng quà tặng đầy cả phòng, Trùng Trùng thở dài, những thứ này đều chẳng ích gì, chỉ bằng tặng chút sữa bột còn hơn – Trùng Trùng nghĩ thế.

Giờ thân hình Trùng Trùng đã khôi phục lại cái dáng thon thả như cũ rồi, chẳng qua là vì phải ở nhà trông con, cho nên cậu không thích mặc mấy lễ phục rườm rà. Mà quan trọng nhất chính là, Tiểu Đoàn Đoàn hay tè lên người cậu, cho nên cậu quyết định mặc đồ bầu như trước.

Trùng Trùng có rất nhiều đồ bầu, mỗi ngày thay hai lần, chỉ là mặc vào có hơi rộng chút thôi. Nhưng bù lại, mặc đồ này cậu sẽ thấy thoải mái, lại không ra khỏi cửa, thôi cứ chờ đủ tháng rồi hãy đổi lại đồ khác vậy.

Trên trang web chính phủ, Trùng Trùng phát hiện có rất nhiều hình cậu ôm Đoàn Đoàn thay tã, đút sữa, tắm cho con. Trùng Trùng hoảng sợ, nghĩ là có người chụp lén, nên vội vàng gọi điện thoại cho Alphonse.

“Alphonse, Alphonse, có người chụp ảnh tôi nè!” Trùng Trùng sợ hãi.

“À, em nói là ảnh trên mạng phải không?” Alphonse vô cùng bình tĩnh, “Là tôi chụp đó!”

Trùng Trùng hít sâu một hơi, sau đó oán giận, “Sao lại chụp tôi? Chụp cục cưng là được rồi!”

“Với em mà nói, Karl là bảo bối của em! Nhưng với tôi mà nói, em và Karl đều là bảo bối của tôi, tôi không thể bất công được!” Alphonse nghiêm túc.

Trùng Trùng thấy mặt mình nóng rần lên, để che giấu xấu hổ, cậu ho khan hai tiếng, “Mai Lạc Lạc sẽ tới chơi!”

Ở đầu bên kia, giọng Alphonse có chút lạnh, “Bọn họ tới làm gì?”

Trùng Trùng cười cười, bảo: “Lạc Lạc ẵm cục cưng nhà bọn họ tới, sẵn đến gặp các ba ba của tôi luôn. Với lại, mẫu phụ của Lạc Lạc cũng tới hội họp với ba ba tôi nữa!”

“Ồ!” Alphonse thản nhiên nói.

“Anh giận à?” Trùng Trùng nói đùa.

“Ừ!” Alphonse đáp.

Trùng Trùng ngây người, có chút quẫn bách.

“Mai tôi sẽ không vào cung, ở nhà với em!” Alphonse trầm tư một hồi, mới nói.

Trùng Trùng nghĩ nghĩ, ừ một tiếng. Đột nhiên Đoàn Đoàn khóc to, cậu vội vàng treo máy, chạy lại xem con. Đoàn Đoàn nằm trong nôi khóc tới mặt mày đỏ rần, Trùng Trùng đau lòng không thôi, bế con lên, nhủ thầm, không đúng nha, mới vừa uống sữa xong, cũng không phải là tè ướt tã, vậy sao Đoàn Đoàn lại khóc tới thương tâm như vậy?

Đỗ một hồi, Đoàn Đoàn mới dịu đi một chút, nhưng nhìn bé dường như vẫn rất khó chịu, Trùng Trùng cởi quần áo bé ra xem có phải bị trầy ở đâu không mà lại khóc to như thế.

Lúc kiểm tra tới lưng Đoàn Đoàn, Trùng Trùng kinh hãi, tròng to mắt.

Tại sao...

Tại sao ở vị trí xương bả vai của Đoàn Đoàn lại nhô lên một khối, giống như muốn xuyên qua lớp da chạy ra ngoài, Trùng Trùng nhìn thấy mà dựng hết lông tơ.

Sờ sờ lên đó mấy cái, Đoàn Đoàn lập tức rên hai tiếng, không còn vẻ khó chịu nữa, chẳng lẽ bé sắp mọc cánh sao?

Lúc đầu, khi mới sinh Đoàn Đoàn ra, thấy bé không có cánh, cậu hơi buồn. Cậu không ngờ là cánh sẽ từ từ mọc ra như thế.

Lại sờ sờ, giống như cảm thấy thoải mái, Đoàn Đoàn lại ngủ say. Trùng Trùng rầu rĩ, không biết có nên mời bác sĩ tới xem không? Nhưng vừa nghĩ tới chuyện những người đó phát hiện bí mật của Alphonse và Đoàn Đoàn, như vậy liệu có phiền phức gì hay không?

Nếu làm vậy có thể khiến con thoải mái một chút, vậy cứ xoa xoa vậy đi, dù sao thì cũng đã lỡ rồi, chờ Alphonse về rồi tính sau.

Trùng Trùng sờ sờ một hồi, ngủ quên mất. Có lẽ vì rất thư thái, cho nên Đoàn Đoàn cũng co tròn trong lòng Trùng Trùng ngủ say, cả hai người đều ngủ tới chảy nước miếng.

Trong lúc Trùng Trùng ngủ quên, cậu không phát hiện khối thịt đó từ từ nhô ra sau lưng Đoàn Đoàn, xuyên qua lớp da ra ngoài, tức thì, một đôi cánh trắng như tuyết đã xuất hiện.

Lúc Alphonse về đến nhà liền trông thấy một cảnh tượng thế này: đồ vật trong nhà đều lơ lửng giữa không trung, có cả cái giường lớn của bọn họ. Alphonse kinh hãi, rõ ràng là y không có sử dụng ma pháp, sao những thứ này lại bay lên?

Ngẩng đầu lên, lúc này Alphonse mới phát hiện, Đoàn Đoàn đang trần truồng, béo núc ních, Alphonse thở dài, vốn định trách Trùng Trùng sao không mặc quần áo cho con. Nhưng khi y nhìn thấy đôi cánh trên lưng bé, tim y đập mạnh liên hồi. Hoàng Phu Trùng Trùng

Đôi cánh chim trắng như tuyết, mềm mại, thỉnh thoảng còn vỗ vỗ, dường như rất hăng hái.

Alphonse phát hiện, trên đôi cánh nhỏ của bé tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt, mỗi lần vỗ một cái, đồ vật trong phòng sẽ từ từ bay lên không trung, theo tốc độ vỗ cánh dần dần xoay tròn.

Đứa bé này, vừa ra đời đã có ma pháp.

Alphonse nhú mày, có ma pháp đương nhiên là tốt, nhưng không biết Karl sinh ra đã có loại năng lực siêu nhiên này liệu có hại đến bé hay không?

Vì chiếc giường lớn của hai người họ đang trôi nổi trên không trung, cho nên Alphonse cũng giải trối buộc, mở cánh ra, bay lên, ôm Đoàn Đoàn đang ngủ say vào lòng.

Có lẽ là người thấy hơi thở quen thuộc trên người Alphonse, Đoàn Đoàn lập tức ngoan ngoãn vùi đầu vào ngực y. Alphonse ôm Đoàn Đoàn, bay lên giữa không trung, sau đó buông hai tay ra, Đoàn Đoàn theo lực hút của Trái Đất, rơi xuống dưới.

Trùng Trùng mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy cảnh này, hơn nữa là Alphonse cố tình quăng Đoàn Đoàn xuống.

“A, tên xấu xa!” Trùng Trùng hét to một tiếng. Alphonse thấy Đoàn Đoàn không biết bay, vốn định dùng ma pháp đón bé lên, lại nghe Trùng Trùng gọi, y quên mất, vì thế Đoàn Đoàn thật sự sắp chạm mặt đất.

Bỗng nhiên, ánh sáng trên cánh Đoàn Đoàn giống như một bàn tay, nâng Đoàn Đoàn, để bé không rơi xuống nữa.

Alphonse vừa định nhìn xem sao Đoàn Đoàn lại như thế thì liền cảm thấy đầu mình đau nhức, thì ra là Trùng Trùng đã tiện tay quơ lấy chiếc điện thoại di động ném y.

Không hề lệch, ném trúng đầu.

“Em làm gì vậy?” Alphonse nổi giận, bị Trùng Trùng quăng một cái, y không nhìn thấy gì cả.

Trùng Trùng không phục, đứng trên giường, “Anh dám quăng con tôi? Anh không phải là một ba ba tốt, anh ngược đãi con mình, tôi sẽ lên mạng kể rõ chuyện hôm nay, để mọi người đều biết anh ngược đãi con! Hừ!”

“Đừng làm vậy!” Alphonse bức bối, dùng ma pháp bao Đoàn Đoàn lại, Đoàn Đoàn bị vây trong luồng sáng màu vàng, bay từ từ về phía y.

Alphonse ôm Đoàn Đoàn vào lòng, vỗ tay mấy tiếng, trong thoáng chốc, những thứ trong phòng đều rơi xuống đất, đương nhiên là có cả chiếc giường của họ.

Cũng may là giường rất mềm mại, Trùng Trùng rơi xuống cũng không bị chút thương tổn nào. Nhưng tất cả đồ dùng trong nhà đều trở nên loạn thất bát tao.

Vốn là một căn phòng đang yên đang lành, trong thoáng chốc trở thành một bãi chiến trường.

Lúc này Trùng Trùng mới phát hiện, thì ra chiếc giường ban nãy cậu nằm đã bay lên không trung. Cậu quay qua nhìn Đoàn Đoàn trên tay Alphonse, kinh ngạc há to mồm, “Cánh, cánh...”

Vì thế, đại khái thì Trùng Trùng đã hiểu rõ đầu đuôi.

Xem ra Alphonse làm vậy là muốn xem Đoàn Đoàn có thể bay hay không, dù sao thì đó cũng là con ruột của y, hử hử không ăn thịt con, sao Alphonse lại làm hại con mình chứ?

“Ừm, Đoàn Đoàn mọc cánh!” Alphonse thật bất đắc dĩ.

Là đột nhiên mọc ra, lúc sinh ra không có, chỉ mới về ở cũ có nửa tháng thôi mà? Quan trọng nhất chính là, ban sáng vẫn còn rất tốt, sao giờ lại mọc ra đôi cánh?

Theo phản xạ có điều kiện, Alphonse sờ sờ cánh mình, chẳng lẽ cánh của y cũng mọc ra như thế?

Không đúng nha! Lúc nhỏ y vốn không có ma pháp, chỉ là vào khi y bản cùng khốn khổ, mong mỏi có ai cho y cái bánh rán, khi đó, đúng thật là có.

Nhưng cũng không phải lần nào y muốn gì cũng đều có được, chỉ đến lúc người Clone hoành hành thì năng lượng của y mới hoàn toàn được giải phóng.

Còn Đoàn Đoàn, vừa ra đời đã có, dường như là không thể không chế được, chỉ vào lúc ngủ, năng lượng mới tuôn ra.

Trùng Trùng hắt xì một cái, vừa rồi đồ đạc trong phòng đổ dồn xuống, tro bụi lan ra, hại Trùng Trùng phải hắt xì mấy hơi liền.

Bỗng nhiên, vợ chồng Lý Thần mở cửa đi vào.

“Con à, cháu à, vừa rồi là làm sao vậy? Có động đất sao?” Lý Thần hoang mang mở cửa ra, lúc nhìn thấy cảnh tượng này, ông ngây ra: “Thiên sứ?”

“Thiên sứ?” Alphonse và Trùng Trùng cùng nhú mày.

Lý Thần trừng to mắt, nói, “Giữa ban ngày ban mặt mà mình có ảo giác sao?” Vì thế, ông đóng cửa, rồi lại mở ra. Bấy giờ Wright cũng đã nhìn rõ, đức vua của bọn họ, còn có cháu của ông, cả hai đều có đôi cánh trắng như tuyết. Hoàng Phu Trùng Trùng

Khóe miệng Lý Thần giật giật, “Đúng là ở hành tinh Lala thứ gì cũng có, ngay cả Thiên Sứ cũng xuất hiện rồi!”

35. Chương 35

“Thiên Sứ?” Alphonse nhú mày, nghi ngờ, suy ngẫm hai từ này.

Không biết vì sao, Alphonse cảm thấy hai từ này rất thân thiết, hơn nữa giác quan thứ sáu còn cho y biết, ba ba Lý Thần của Trùng Trùng có thể sẽ biết vấn đề về chủng tộc của y. Hoàng Phu Trùng Trùng

“Ba ba, ba ba, mau nhắm mắt lại, không được nhìn, bằng không sẽ chết đó, sẽ chết đó!” Lúc trước chính vì cậu nhìn thấy đôi cánh của Alphonse cho nên mới bị ép phải lấy y, Trùng Trùng đương nhiên biết tính nghiêm trọng khi nhìn thấy đôi cánh ấy, cậu không muốn ba ba chết, lại càng không muốn chia sẻ Alphonse với hai ba ba của mình.

Lý Thần ngây người, “Là sao? Không phải Thiên Sứ là sứ giả của Thượng Đế sao? Sao vừa nhìn một chút là chết chứ?”

Wright nói: “Thần Thần, Thiên Sứ là ai vậy?”

Lý Thần cũng không biết nên giải thích thế nào.

Alphonse đưa tiểu vương tử cho Trùng Trùng, đi về phía Lý Thần, khiến Trùng Trùng khẩn trương theo phía sau, cậu rất sợ Alphonse sẽ đưa ra quyết định biến thái gì đó.

“Ba à, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?” Giọng của Alphonse rất cung kính, không còn dáng vẻ cao ngạo như thường ngày, khiến Lý Thần cảm thấy có chút xấu hổ. heobibi

“Không được, tôi cũng muốn nghe!” Trùng Trùng khẩn trương nhìn Alphonse, chẳng lẽ anh ta muốn bức hôn ba ba sao? Không được, kiên quyết không được, Alphonse là người của cậu, cậu không cho phép y ngoại tình, càng không cho phép đối tượng ngoại tình là ba ba cậu.

Alphonse nhìn Lý Thần, rồi lại nhìn Wright, bất đắc dĩ, “Dù sao cũng đã thấy cả rồi, hay là mở một cuộc họp gia đình đi!”

Vì thế bốn người cùng một bé tiểu thiên sứ vào thư phòng, quần gia bưng thức uống, điểm tâm lên xong cũng thức thối lui ra ngoài.

Bốn người mắt to trừng mắt nhỏ, không ai lên tiếng trước, trong thoáng chốc bầu không khí trở nên căng thẳng lạ kỳ, khiến Trùng Trùng cảm thấy lạnh lạnh, sờn da gà.

Alphonse ho khan một tiếng, phá vỡ sự yên lặng, “Ba ba, ba vừa mới nói, tôi là Thiên Sứ? Vậy, ba có thể nói cho tôi biết, Thiên Sứ là chủng tộc gì không?”

Lý Thần choáng váng, sao có Thiên Sứ không hề biết mình là Thiên Sứ cơ chứ?

Ông từng lớn lên ở Địa Cầu, cho dù có hơi quê mùa một tí, nhưng không có nghĩa là ông dốt nha, Alphonse rõ ràng là thiên sứ mà, y có đôi cánh trắng như tuyết, lại còn phát ra ánh sáng màu vàng nhạt nữa.

Chỉ nhìn đôi cánh đó là có thể xác định, lại nhìn ánh sáng màu vàng nhạt, rõ ràng Alphonse thật giống như một vị thần phổ độ chúng sinh.

Nhưng điều lạ nhất chính là, tại sao đức vua vạn năng của chúng ta lại không biết mình là Thiên Sứ?

“Thật ra, về Thiên Sứ, tôi cũng không biết nhiều lắm, tôi chỉ có thể biết gì nói đó cho ngài nghe mà thôi!” Lý Thần có chút khó xử.

Trong nháy mắt, đôi người màu tím nhạt hiện lên vẻ chờ mong, nhưng cũng trong nháy mắt tia chờ mong ấy lại bị ẩn đi.

Kìm nén nội tâm kích động, Alphonse mỉm cười nhìn Lý Thần, nhưng thật ra hai tay y, đã sớm nắm chặt góc áo mình.

“Thật ra thì Thiên Sứ là sinh vật trong tôn giáo Âu Châu, đại biểu cho thánh khiết, lương thiện, là sứ giả của Thượng Đế, linh hồn phục thị, được phái đi che chở cho tín đồ của Thượng Đế!” Lý Thần nói.

Alphonse và Trùng Trùng ngăn người, đến cả Wright cũng buồn bực, “Em nói cứ y như truyện thần thoại chẳng bằng!”

Lý Thần gật đầu, “Thì đúng rồi, cho nên lúc nhìn thấy bệ hạ tôi cũng đã giật mình là gì, đó không phải là chỉ có trong truyện thần thoại sao? Sao lại xuất hiện ở hành tinh Lala này chứ?”

“Alphonse, ý của ba ba là, anh là thần!” Trùng Trùng đưa tay chọt chọt lên ngực Alphonse, nói khẽ.

Lý Thần vội vàng gật đầu, sau đó hưng phấn nói, “Đúng nha, ngài chính là nhân vật trong truyện thần thoại! Bệ hạ, ngài đã tới Thiên Đường, đã gặp Jehovah chưa?”

“Jehovah là ai?” Alphonse hỏi.

“Thì là Thượng Đế đó!”

Alphonse lắc đầu, “Từ lúc tôi chào đời đã ở tại hành tinh Lala, tôi đã sống trên vạn năm rồi!”

“Ngài vẫn không biết mình là Thiên Sứ?” Wright nghi hoặc, hỏi.

Alphonse gật đầu.

“Vậy thì đúng là lạ nha, ngài không thể nào vô duyên vô cớ xuất hiện ở hành tinh Lala được!” Lý Thần nhú mày, cảm thấy chuyện này có gì đó rất lạ.

Bốn người nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được gì, Lý Thần quyết định bỏ qua, “Không nghĩ, không nghĩ nữa, ngay cả quỷ hút máu tà ác cũng có thể xuất hiện ở hành tinh Lala, vậy có thêm một Thiên Sứ thuần khiết cũng không có gì là lạ nha! Ha ha ha!”

“Hai ba ba, chuyện hai người nhìn thấy cánh của tôi, tuyệt không thể...”

“Chúng tôi biết, chúng tôi biết mà, chúng tôi sẽ giữ bí mật!” Lý Thần cười nói, “Vây Đoàn Đoàn tính sao đây? Cánh của nó sẽ bị người ta nhìn thấy!”

Alphonse đáp: “Không sao cả, tôi có thể dùng ma pháp ẩn đôi cánh ấy đi!”

Trùng Trùng ngẫm ngẫm, vẫn thấy lo, “Ẩn cánh có ảnh hưởng tới quá trình dậy thì của con không vậy? Có khi nào sau này con nó biến thành một Thiên Sứ tàn tật không?”

Alphonse xoa nhẹ đầu ái phu của mình, “Không sao đâu, khi nào gặp người ngoài mới thu cánh lại, sẽ không ảnh hưởng tới quá trình dậy thì của con đâu!”

Lúc này Trùng Trùng mới yên tâm.

Bởi vì Đoàn Đoàn đột nhiên mọc cánh, khiến bốn người cảm thấy lo, nguyên do là đến một trăm ngày, tiểu vương tử phải nhận lễ rửa tội, không biết khi đó có bị phát hiện hay không nữa.

Trùng Trùng nhớ là Alphonse có thể thu cánh lại, nhưng khi cởi quần áo ra, vẫn sẽ thấy nha, cho nên, lễ rửa tội khi tròn một trăm ngày tuổi của Đoàn Đoàn khiến Trùng Trùng thật phiền não. Hoàng Phu Trùng Trùng

Dĩ nhiên, Trùng Trùng thấy phiền, Alphonse cũng sẽ phiền. Vì thế hôm sau, hai người đều trưng ra đôi mắt thâm quầng, coi bộ là đêm qua Alphonse cũng không có ngủ.

Thật là thì đêm qua Đoàn Đoàn của chúng ta chỉ giặt mình một lần, chờ uống sữa xong, lại ngủ một giấc tới sáng.

Bình thường thì Alphonse rất bận rộn, hơn nữa đêm qua lại không ngủ ngon giấc, tinh thần mệt mỏi, nhưng y vẫn dễ dàng Đoàn Đoàn.

Ban đầu là xoa xoa bàn chân nhỏ xíu của bé, rồi lại chà đạp cái mặt non mềm, một chút cũng không đau lòng, khiến Trùng Trùng ở cạnh bên nhìn thấy phải trợn mắt.

Khoảng mười giờ sáng Lạc Lạc và Xiis sẽ tới, cho nên hôm nay cả tòa thành rất bận rộn, tất nhiên là không có trang hoàng như khi mở vũ hội, theo như Lý Thần nói, cũng chai mặt hết cả rồi, còn phô trương chỉ cho mệt.

Tuy là nói như vậy, nhưng ít nhiều cũng phải có chút lễ tiết gọi là, vì dù sao thì Lạc Lạc cũng là vương tử phi ở hành tinh Kana, cho dù có thân thiết cỡ nào, cũng không thể bạc đãi người ta quá đáng.

Xiis và Lạc Lạc ngồi trên phi thuyền nổi tiếng tới, do là cải trang vi hành, cho nên họ không muốn để Lý Thần cho xe ngựa ra đón mà tự bắt xe tới nhà.

Xe ngựa đi rất chậm, chờ bọn họ tới nơi, ít nhất cũng mất một giờ, thành ra ngoài đám người hầu đang bận rộn, thêm Lý Thần phải chạy tới chạy lui ngó nghiêng, thì những người khác vẫn còn trốn trong phòng, chưa chịu ra ngoài.

Hai vợ chồng nhà vua đang tắm cho Đoàn Đoàn, theo lẽ thì Đoàn Đoàn có một cái bồn tắm nhỏ riêng, nhưng do hôm qua làm vỡ quên mua lại, thành ra hiện giờ hai người đều bực bội, xả nước đầy bồn tắm lớn, rồi lại do dự không biết có nên cho Đoàn Đoàn vào đó hay không.

“Cho vào đi, con của chúng ta không có yếu ớt như vậy!” Alphonse sờ cằm, nói.

Trùng Trùng nhìn Đoàn Đoàn đang giãy giụa, cười bảo: “Phải nha, con của chúng ta là tiểu thiên sứ mà, sẽ không chết đuối đâu, anh xem, con nó đang hưng phấn kìa, giống như muốn nhào xuống nước ngay vậy!” heobibi

Đoàn Đoàn: Ô oa, con không muốn, vào đó sẽ chết đuối mất...

Thấy Đoàn Đoàn kêu ô ô, hai tay như củ sen quơ quơ trên không trung, Alphonse ngẫm chắc là con mình thật sự hưng phấn, vì thế y giơ Đoàn Đoàn lên, cho vào trong nước.

Đoàn Đoàn ô oa một tiếng, theo bản năng vỗ vỗ cánh bay bay trên không trung. Trùng Trùng và Alphonse kinh ngạc nhìn Đoàn Đoàn, rõ ràng hôm qua còn chưa biết bay nha, sao mới ngủ một giấc đã biết bay rồi?

Chẳng lẽ ngủ nhiều sẽ thông minh hơn sao? Trùng Trùng nghĩ thế.

Tiếc là, Đoàn Đoàn cũng không có lợi hại như trong tưởng tượng của hai người họ, bé duy trì trên không trung được tầm ba giây, sau đó rơi thẳng vào trong nước, bọt nước văng ứt hết hai người đứng bên ngoài.

Sau đó, chính là bọt khí sôi lên sùng sục.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cổ nhìn chăm chăm mặt nước, nhưng xem mãi cũng không thấy con mình có ý định nổi lên, khiến cả hai hoảng sợ, vội vớt Đoàn Đoàn ra ngoài.

Đôi cánh nhỏ dính nước, lông chim dính sát vào da, nhìn vào, đôi cánh nhỏ ấy lại càng yếu ớt, đáng thương. Được Alphonse ôm lên khỏi mặt nước, Đoàn Đoàn ho khan liên tục.

Lúc này Trùng Trùng mới nghiêng đầu qua, hô lên một tiếng, nói khẽ, “Tôi quên mất, trẻ con không biết bơi, chỉ thích nghịch nước mà thôi!”

Alphonse: = =

Cũng may là vớt lên kịp nha, không thì con trai chết đuối rồi.

Đoàn Đoàn bị hù sợ, cho là hai ba ba của mình muốn quẳng mình vào nước, nên ôm chặt tay Trùng Trùng, không chịu buông ra, đôi mắt to màu tím nhìn Trùng Trùng, rất tội nghiệp, miệng còn ô oa gì đó, không biết là tiếng của nước nào.

Càng nhìn càng đáng thương, Trùng Trùng thở dài, “Tôi thấy hay là đừng tắm nữa!” Đón Đoàn Đoàn từ tay Alphonse, Đoàn Đoàn lập tức dùng cả hai tay hai chân, hoàn toàn bám chặt trên người Trùng Trùng.

“Trẻ con phải tắm rửa sạch sẽ, không sẽ bẩn lắm, cánh mà không tắm sẽ bốc mùi!” Alphonse nhú mày, y là một người thích sạch sẽ nha.

“Vậy ai ba ngày rồi không tắm cánh?” Trùng Trùng phản bác.

Alphonse bắt măn, “Tôi tắm rồi, là lên đi tắm đấy!”

Trùng Trùng bĩu môi, vẫn thấy xót cho Đoàn Đoàn, hình như con nó sợ nước thì phải.

“Trẻ con không giữ gìn vệ sinh sẽ bị nhiễm rất nhiều bệnh!” Alphonse tận tình khuyên bảo.

Trùng Trùng nhú mày, nói: “Được rồi, được rồi, giúp con tắm là được chứ gì!”

Vì thế, mặc cho Đoàn Đoàn giãy giụa, hai người một giữ chặt Đoàn Đoàn không chịu ngồi yên, một giúp Đoàn Đoàn tắm sạch sẽ, khiến cả hai dính đầy bọt nước, còn Đoàn Đoàn thì khóc đến lê hoa đáy vủ.

Đặt Đoàn Đoàn đã tắm thơm ngào ngạt lên giường, để bé ôm bình sữa, mới đó Đoàn Đoàn đã ngủ say, nhưng hai người vẫn còn đang ướt nhẹp.

Trùng Trùng vẫn còn mặc đồ bầu rộng rinh, do là màu trắng, hơn nữa còn là lụa mỏng, thành ra hai điểm hồng hồng phía trước như ẩn như hiện.

Hầu kết Alphonse giật giật, đôi ngươi nhìn chăm chăm Trùng Trùng, giống như con sói đói, muốn ngốn sạch cậu.

Cho dù Trùng Trùng có ngốc đến đâu đi nữa thì cũng cảm giác được tầm mắt nóng bỏng của Alphonse, giờ đồ cậu ướt mem, dính chặt vào người, đúng thật là rất ám muội.

“Hai người đó, bao giờ thì tới?” Giọng Alphonse khàn khàn.

Trùng Trùng nhìn đồng hồ trên tường, tính toán thời gian, “Chắc là tầm bốn mươi phút nữa!”

Alphonse gật đầu, đi tới, khiêng Trùng Trùng lên vai.

“Anh làm gì vậy?” Trùng Trùng không dám la to, sợ đánh thức con, cho nên âm thanh kìm nén đó lại giống như đang hờn dỗi.

“Làm tình!” Alphonse đáp lại ngắn gọn.

Đặt Đoàn Đoàn đã ngủ say vào trong nôi, Alphonse bắt đầu lột quần áo Trùng Trùng ra, chỉ một cái váy ngủ mà thôi nên kéo một cái là Trùng Trùng đã trần như nhộng. U Linh Thần Điện

“Đừng, Đoàn Đoàn đang nhìn!” Trùng Trùng khấn trương chết được, hai tay cậu chống lên ***g ngực trần trụi của Alphonse, mặt đỏ đến nỗi khiến người ta muốn cắn cho một ngụm.

“Không sao đâu, con nó ngủ rồi!” Alphonse hôn lên xương quai xanh của Trùng Trùng, lại còn cắn cắn, tức thì, chiếc cổ trắng ngần của Trùng Trùng đã xuất hiện một loạt dấu vết *** mỹ.

“Ừm...” Cũng lâu rồi không làm chuyện này, thật ra thì thân thể Trùng Trùng vẫn luôn khát vọng Alphonse, chỉ là mỗi ngày cậu đều phải chăm sóc Đoàn Đoàn nên không có thời gian nghĩ tới.

Lúc hôn tới quả đo đỏ trước ngực Trùng Trùng, Alphonse ngậm một viên vào trong miệng, khi thì hút hút, khi thì cắn cắn, y thật thích nơi này, lúc còn ở trong bệnh viện, y đã muốn làm như vậy rồi.

Hai tay luôn xoong giữa hai chân Trùng Trùng, cầm dục vọng của cậu lên, từ từ hôn xuống, lúc tới cái rốn đáng yêu, y hôn mạnh một cái, phát ra âm thanh cực kỳ vang dội.

Do quá bất ngờ, không tìm thấy dịch bôi trơn, Alphonse vội vàng quơ lấy chai sữa của Đoàn Đoàn qua, đổ chút sữa vào lòng bàn tay mình, bôi vào nơi đó của Trùng Trùng, rồi đẩy ngón tay vào, từ từ khuếch trương.

Chất nước màu trắng ngà chảy ra từ phía sau, trong nháy mắt đã khiến nơi màu hồng phấn ấy càng thêm xinh đẹp. Vừa nghĩ tới chuyện Alphonse dùng sữa của Đoàn Đoàn bôi trơn cho mình, cậu quần bách không thôi, cảm giác giống như mình đã làm chuyện vạ ác gì đó.

Cảm nhận được nơi đó bị một thứ âm áp liếm láp, Trùng Trùng run lên, Alphonse... Alphonse đang liếm nơi đó của mình!

Vừa nghĩ tới đó, Trùng Trùng lại càng thêm kích động, “Ừm... Alphonse, đừng...”

Bị liếm thật ngứa, nhưng lại mang tới cho cậu một khoái cảm kỳ diệu, Trùng Trùng không khỏi nức nở hai tiếng, cảm giác này cứ như đang đứng giữa ranh giới giữa Thiên Đường và Địa Ngục, ừm, chắc là vậy rồi.

“Trùng Trùng, thật ngọt!” Khóe miệng Alphonse câu lên nụ cười xấu xa.

“Ừm, đừng nói nữa!” Da mặt Trùng Trùng rất mỏng, sao có thể chống lại sự trêu đùa của tên yêu râu xanh vạn năm như Alphonse chứ? Cậu đỏ mặt, lấy gối che đầu mình, tiếng rên rỉ cũng theo đó mà giảm đi nhiều. U Linh Thần Điện

Làm xong phần tiền hí, Alphonse sợ lâu rồi không làm Trùng Trùng sẽ chịu không nổi, cho nên đã cố gắng khuếch trương, tránh để cậu bị thương.

Lúc Alphonse tiến vào, trong khoảnh khắc ấy y cảm giác Trùng Trùng thật chặt, mà Trùng Trùng cũng nhú mào, cảm thấy hơi trướng trướng. Nhưng cậu cũng biết, chỉ cần chịu khó một hồi, cái cảm giác như bay lượn trên mây ấy, không gì có thể sánh được.

Đây là lần đầu tiên hai người thân mật với nhau kể từ lúc sinh Đoàn Đoàn tới giờ, hai người đều hưng phấn vô cùng, thế nên cả hai cũng đã quên mất, Đoàn Đoàn tội nghiệp của chúng ta vẫn còn đang nằm trong nôi nha!

36. Chương 36

.

.

“Thiên Sứ?” Alphonse nhú mào, nghi ngờ, suy ngẫm hai từ này.

Không biết vì sao, Alphonse cảm thấy hai từ này rất thân thiết, hơn nữa giác quan thứ sáu còn cho y biết, ba ba Lý Thần của Trùng Trùng có thể sẽ biết vấn đề về chủng tộc của y. Hoàng Phu Trùng Trùng

“Ba ba, ba ba, mau nhắm mắt lại, không được nhìn, bằng không sẽ chết đó, sẽ chết đó!” Lúc trước chính vì cậu nhìn thấy đôi cánh của Alphonse cho nên mới bị ép phải lấy y, Trùng Trùng đương nhiên biết tính nghiêm trọng khi nhìn thấy đôi cánh ấy, cậu không muốn ba ba chết, lại càng không muốn chia sẻ Alphonse với hai ba ba của mình.

Lý Thần ngây người, “Là sao? Không phải Thiên Sứ là sứ giả của Thượng Đế sao? Sao vừa nhìn một chút là chết chứ?”

Wright nói: “Thần Thần, Thiên Sứ là ai vậy?”

Lý Thần cũng không biết nên giải thích thế nào.

Alphonse đưa tiểu vương tử cho Trùng Trùng, đi về phía Lý Thần, khiến Trùng Trùng khẩn trương theo phía sau, cậu rất sợ Alphonse sẽ đưa ra quyết định biến thái gì đó.

“Ba à, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?” Giọng của Alphonse rất cung kính, không còn đáng vẻ cao ngạo như thường ngày, khiến Lý Thần cảm thấy có chút xấu hổ. heobibi

“Không được, tôi cũng muốn nghe!” Trùng Trùng khẩn trương nhìn Alphonse, chẳng lẽ anh ta muốn bức hôn ba ba sao? Không được, kiên quyết không được, Alphonse là người của cậu, cậu không cho phép y ngoại tình, càng không cho phép đối tượng ngoại tình là ba ba cậu.

Alphonse nhìn Lý Thần, rồi lại nhìn Wright, bất đắc dĩ, “Dù sao cũng đã thấy cả rồi, hay là mở một cuộc họp gia đình đi!”

Vì thế bốn người cùng một bé tiểu thiên sứ vào thư phòng, quần gia bưng thức uống, điểm tâm lên xong cũng thức thối lui ra ngoài.

Bốn người mắt to trừng mắt nhỏ, không ai lên tiếng trước, trong thoáng chốc bầu không khí trở nên căng thẳng lạ kỳ, khiến Trùng Trùng cảm thấy lạnh lạnh, sờn da gà.

Alphonse ho khan một tiếng, phá vỡ sự yên lặng, “Ba ba, ba vừa mới nói, tôi là Thiên Sứ? Vậy, ba có thể nói cho tôi biết, Thiên Sứ là chủng tộc gì không?”

Lý Thần choáng váng, sao có Thiên Sứ không hề biết mình là Thiên Sứ cơ chứ?

Ông từng lớn lên ở Địa Cầu, cho dù có hơi quê mùa một tí, nhưng không có nghĩa là ông dốt nha, Alphonse rõ ràng là thiên sứ mà, y có đôi cánh trắng như tuyết, lại còn phát ra ánh sáng màu vàng nhạt nữa.

Chỉ nhìn đôi cánh đó là có thể xác định, lại nhìn ánh sáng màu vàng nhạt, rõ ràng Alphonse thật giống như một vị thần phổ độ chúng sinh.

Nhưng điều lạ nhất chính là, tại sao đức vua vạn năng của chúng ta lại không biết mình là Thiên Sứ?

“Thật ra, về Thiên Sứ, tôi cũng không biết nhiều lắm, tôi chỉ có thể biết gì nói đó cho ngài nghe mà thôi!” Lý Thần có chút khó xử.

Trong nháy mắt, đôi người màu tím nhạt hiện lên vẻ chờ mong, nhưng cũng trong nháy mắt tia chờ mong ấy lại bị ẩn đi.

Kìm nén nội tâm kích động, Alphonse mỉm cười nhìn Lý Thần, nhưng thật ra hai tay y, đã sớm nắm chặt góc áo mình.

“Thật ra thì Thiên Sứ là sinh vật trong tôn giáo Âu Châu, đại biểu cho thánh khiết, lương thiện, là sứ giả của Thượng Đế, linh hồn phục thị, được phái đi che chở cho tín đồ của Thượng Đế!” Lý Thần nói.

Alphonse và Trùng Trùng ngẩn người, đến cả Wright cũng buồn bực, “Em nói cứ y như truyện thần thoại chẳng bằng!”

Lý Thần gật đầu, “Thì đúng rồi, cho nên lúc nhìn thấy bộ hạ tôi cũng đã giật mình là gì, đó không phải là chỉ có trong truyện thần thoại sao? Sao lại xuất hiện ở hành tinh Lala này chứ?”

“Alphonse, ý của ba ba là, anh là thần!” Trùng Trùng đưa tay chọc chọc lên ngực Alphonse, nói khê.

Lý Thần vội vàng gật đầu, sau đó hưng phấn nói, “Đúng nha, ngài chính là nhân vật trong truyện thần thoại! Bộ hạ, ngài đã tới Thiên Đường, đã gặp Jehovah chưa?”

“Jehovah là ai?” Alphonse hỏi.

“Thì là Thượng Đế đó!”

Alphonse lắc đầu, “Từ lúc tôi chào đời đã ở tại hành tinh Lala, tôi đã sống trên vạn năm rồi!”

“Ngài vẫn không biết mình là Thiên Sứ?” Wright nghi hoặc, hỏi.

Alphonse gật đầu.

“Vậy thì đúng là lạ nha, ngài không thể nào vô duyên vô cớ xuất hiện ở hành tinh Lala được!” Lý Thần nhú mày, cảm thấy chuyện này có gì đó rất lạ.

Bốn người nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được gì, Lý Thần quyết định bỏ qua, “Không nghĩ, không nghĩ nữa, ngay cả quỷ hút máu tà ác cũng có thể xuất hiện ở hành tinh Lala, vậy có thêm một Thiên Sứ thuần khiết cũng không có gì là lạ nha! Ha ha ha!”

“Hai ba ba, chuyện hai người nhìn thấy cánh của tôi, tuyệt không thể...”

“Chúng tôi biết, chúng tôi biết mà, chúng tôi sẽ giữ bí mật!” Lý Thần cười nói, “Vậy Đoàn Đoàn tính sao đây? Cánh của nó sẽ bị người ta nhìn thấy!”

Alphonse đáp: “Không sao cả, tôi có thể dùng ma pháp ẩn đôi cánh ấy đi!”

Trùng Trùng ngẫm ngẫm, vẫn thấy lo, “Ẩn cánh có ảnh hưởng tới quá trình dậy thì của con không vậy? Có khi nào sau này con nó biến thành một Thiên Sứ tàn tật không?”

Alphonse xoa nhẹ đầu ái phu của mình, “Không sao đâu, khi nào gặp người ngoài mới thu cánh lại, sẽ không ảnh hưởng tới quá trình dậy thì của con đâu!”

Lúc này Trùng Trùng mới yên tâm.

Bởi vì Đoàn Đoàn đột nhiên mọc cánh, khiến bốn người cảm thấy lo, nguyên do là đến một trăm ngày, tiểu vương tử phải nhận lễ rửa tội, không biết khi đó có bị phát hiện hay không nữa.

Trùng Trùng nhớ là Alphonse có thể thu cánh lại, nhưng khi cởi quần áo ra, vẫn sẽ thấy nha, cho nên, lễ rửa tội khi tròn một trăm ngày tuổi của Đoàn Đoàn khiến Trùng Trùng thật phiền não. Hoàng Phu Trùng Trùng

Dĩ nhiên, Trùng Trùng thấy phiền, Alphonse cũng sẽ phiền. Vì thế hôm sau, hai người đều trưng ra đôi mắt thâm quầng, coi bộ là đêm qua Alphonse cũng không có ngủ.

Thật là thì đêm qua Đoàn Đoàn của chúng ta chỉ giật mình một lần, chờ uống sữa xong, lại ngủ một giấc tới sáng.

Bình thường thì Alphonse rất bận rộn, hơn nữa đêm qua lại không ngủ ngon giấc, tinh thần mệt mỏi, nhưng y vẫn dõ dảnh Đoàn Đoàn.

Ban đầu là xoa xoa bàn chân nhỏ xíu của bé, rồi lại chà đạp cái mặt non mềm, một chút cũng không đau lòng, khiến Trùng Trùng ở cạnh bên nhìn thấy phải trợn mắt.

Khoảng mười giờ sáng Lạc Lạc và Xiis sẽ tới, cho nên hôm nay cả tòa thành rất bận rộn, tất nhiên là không có trang hoàng như khi mở vũ hội, theo như Lý Thần nói, cũng chai mặt hết cả rồi, còn phô trương chỉ cho mệt.

Tuy là nói như vậy, nhưng ít nhiều cũng phải có chút lễ tiết gọi là, vì dù sao thì Lạc Lạc cũng là vương tử phi ở hành tinh Kana, cho dù có thân thiết cỡ nào, cũng không thể bạc đãi người ta quá đáng.

Xiis và Lạc Lạc ngồi trên phi thuyền nổi tiếng tới, do là cải trang vi hành, cho nên họ không muốn để Lý Thần cho xe ngựa ra đón mà tự bắt xe tới nhà.

Xe ngựa đi rất chậm, chờ bọn họ tới nơi, ít nhất cũng mất một giờ, thành ra ngoài đám người hầu đang bận rộn, thêm Lý Thần phải chạy tới chạy lui ngó nghiêng, thì những người khác vẫn còn trốn trong phòng, chưa chịu ra ngoài.

Hai vợ chồng nhà vua đang tắm cho Đoàn Đoàn, theo lẽ thì Đoàn Đoàn có một cái bồn tắm nhỏ riêng, nhưng do hôm qua làm vỡ quên mua lại, thành ra hiện giờ hai người đều bực bội, xả nước đầy bồn tắm lớn, rồi lại do dự không biết có nên cho Đoàn Đoàn vào đó hay không.

“Cho vào đi, con của chúng ta không có yếu ớt như vậy!” Alphonse sờ cằm, nói.

Trùng Trùng nhìn Đoàn Đoàn đang giãy giụa, cười bảo: “Phải nha, con của chúng ta là tiểu thiên sứ mà, sẽ không chết đuối đâu, anh xem, con nó đang hưng phấn kìa, giống như muốn nhào xuống nước ngay vậy!” heobibi

Đoàn Đoàn: Ô oa, con không muốn, vào đó sẽ chết đuối mất...

Thấy Đoàn Đoàn kêu ô ô, hai tay như củ sen quơ quơ trên không trung, Alphonse ngẫm chắc là con mình thật sự hưng phấn, vì thế y giơ Đoàn Đoàn lên, cho vào trong nước.

Đoàn Đoàn ô oa một tiếng, theo bản năng vỗ vỗ cánh bay bay trên không trung. Trùng Trùng và Alphonse kinh ngạc nhìn Đoàn Đoàn, rõ ràng hôm qua còn chưa biết bay nha, sao mới ngủ một giấc đã biết bay rồi?

Chẳng lẽ ngủ nhiều sẽ thông minh hơn sao? Trùng Trùng nghĩ thế.

Tiếc là, Đoàn Đoàn cũng không có lợi hại như trong tưởng tượng của hai người họ, bé duy trì trên không trung được tầm ba giây, sau đó rơi thẳng vào trong nước, bọt nước văng ứt hết hai người đứng bên ngoài.

Sau đó, chính là bọt khí sôi lên sùng sục.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cổ nhìn chăm chăm mặt nước, nhưng xem mãi cũng không thấy con mình có ý định nổi lên, khiến cả hai hoảng sợ, vội vớt Đoàn Đoàn ra ngoài.

Đôi cánh nhỏ dính nước, lông chim dính sát vào da, nhìn vào, đôi cánh nhỏ ấy lại càng yếu ớt, đáng thương. Được Alphonse ôm lên khỏi mặt nước, Đoàn Đoàn ho khan liên tục.

Lúc này Trùng Trùng mới nghiêng đầu qua, hô lên một tiếng, nói khẽ, “Tôi quên mất, trẻ con không biết bơi, chỉ thích nghịch nước mà thôi!”

Alphonse: = =

Cũng may là vớt lên kịp nha, không thì con trai chết đuối rồi.

Đoàn Đoàn bị hù sợ, cho là hai ba ba của mình muốn quăng mình vào nước, nên ôm chặt tay Trùng Trùng, không chịu buông ra, đôi mắt to màu tím nhìn Trùng Trùng, rất tội nghiệp, miệng còn ô oa gì đó, không biết là tiếng của nước nào.

Càng nhìn càng đáng thương, Trùng Trùng thở dài, “Tôi thấy hay là đừng tắm nữa!” Đón Đoàn Đoàn từ tay Alphonse, Đoàn Đoàn lập tức dùng cả hai tay hai chân, hoàn toàn bám chặt trên người Trùng Trùng.

“Trẻ con phải tắm rửa sạch sẽ, không sẽ bẩn lắm, cánh mà không tắm sẽ bốc mùi!” Alphonse nhú mày, y là một người thích sạch sẽ nha.

“Vậy ai ba ngày rồi không tắm cánh?” Trùng Trùng phản bác.

Alphonse bắt mẫn, “Tôi tắm rồi, là lên đi tắm đấy!”

Trùng Trùng bĩu môi, vẫn thấy xót cho Đoàn Đoàn, hình như con nó sợ nước thì phải.

“Trẻ con không giữ gìn vệ sinh sẽ bị nhiễm rất nhiều bệnh!” Alphonse tận tình khuyên bảo.

Trùng Trùng nhú mày, nói: “Được rồi, được rồi, giúp con tắm là được chứ gì!”

Vì thế, mặc cho Đoàn Đoàn giãy giụa, hai người một giữ chặt Đoàn Đoàn không chịu ngồi yên, một giúp Đoàn Đoàn tắm sạch sẽ, khiến cả hai dính đầy bọt nước, còn Đoàn Đoàn thì khóc đến lê hoa đầy vù.

Đặt Đoàn Đoàn đã tắm thơm ngào ngạt lên giường, để bé ôm bình sữa, mới đó Đoàn Đoàn đã ngủ say, nhưng hai người vẫn còn đang ướt nhẹp.

Trùng Trùng vẫn còn mặc đồ bầu rộng rinh, do là màu trắng, hơn nữa còn là lụa mỏng, thành ra hai điểm hồng hồng phía trước như ẩn như hiện.

Hầu kết Alphonse giật giật, đôi ngươi nhìn chăm chăm Trùng Trùng, giống như con sói đói, muốn ngốn sạch cậu.

Cho dù Trùng Trùng có gốc đến đâu đi nữa thì cũng cảm giác được tầm mắt nóng bỏng của Alphonse, giờ đồ cậu ướt mem, dính chặt vào người, đúng thật là rất ám muội.

“Hai người đó, bao giờ thì tới?” Giọng Alphonse khàn khàn.

Trùng Trùng nhìn đồng hồ trên tường, tính toán thời gian, “Chắc là tắm bốn mươi phút nữa!”

Alphonse gật đầu, đi tới, khiêng Trùng Trùng lên vai.

“Anh làm gì vậy?” Trùng Trùng không dám la to, sợ đánh thức con, cho nên âm thanh kìm nén đó lại giống như đang hờn dỗi.

“Làm tình!” Alphonse đáp lại ngắn gọn.

Đặt Đoàn Đoàn đã ngủ say vào trong nôi, Alphonse bắt đầu lột quần áo Trùng Trùng ra, chỉ một cái váy ngủ mà thôi nên kéo một cái là Trùng Trùng đã trần như nhộng. U Linh Thần Điện

“Đừng, Đoàn Đoàn đang nhìn!” Trùng Trùng khẩn trương chết được, hai tay cậu chống lên ***g ngực trần trụi của Alphonse, mặt đỏ đến nỗi khiến người ta muốn cắn cho một ngụm.

“Không sao đâu, con nó ngủ rồi!” Alphonse hôn lên xương quai xanh của Trùng Trùng, lại còn cắn cắn, tức thì, chiếc cổ trắng ngần của Trùng Trùng đã xuất hiện một loạt dấu vết *** mỹ.

“Ừm...” Cũng lâu rồi không làm chuyện này, thật ra thì thân thể Trùng Trùng vẫn luôn khát vọng Alphonse, chỉ là mỗi ngày cậu đều phải chăm sóc Đoàn Đoàn nên không có thời gian nghỉ tới.

Lúc hôn tới quả đo đỏ trước ngực Trùng Trùng, Alphonse ngậm một viên vào trong miệng, khi thì hút hút, khi thì cắn cắn, y thật thích nơi này, lúc còn ở trong bệnh viện, y đã muốn làm như vậy rồi.

Hai tay luồn xuống giữa hai chân Trùng Trùng, cầm dục vọng của cậu lên, từ từ hôn xuống, lúc tới cái rốn đáng yêu, y hôn mạnh một cái, phát ra âm thanh cực kỳ vang dội.

Do quá bất ngờ, không tìm thấy dịch bôi trơn, Alphonse vội vàng quơ lấy chai sữa của Đoàn Đoàn qua, đổ chút sữa vào lòng bàn tay mình, bôi vào nơi đó của Trùng Trùng, rồi đẩy ngón tay vào, từ từ khuếch trương.

Chất nước màu trắng ngà chảy ra từ phía sau, trong nháy mắt đã khiến nơi màu hồng phấn ấy càng thêm xinh đẹp. Vừa nghỉ tới chuyện Alphonse dùng sữa của Đoàn Đoàn bôi trơn cho mình, cậu quẫn bách không thôi, cảm giác giống như mình đã làm chuyện vạ ác gì đó.

Cảm nhận được nơi đó bị một thứ ấm áp liếm láp, Trùng Trùng run lên, Alphonse... Alphonse đang liếm nơi đó của mình!

Vừa nghỉ tới đó, Trùng Trùng lại càng thêm kích động, “Ừm... Alphonse, dừng...”

Bị liếm thật ngứa, nhưng lại mang tới cho cậu một khoái cảm kỳ diệu, Trùng Trùng không khỏi nức nở hai tiếng, cảm giác này cứ như đang đứng giữa ranh giới giữa Thiên Đường và Địa Ngục, ừm, chắc là vậy rồi.

“Trùng Trùng, thật ngọt!” Khóe miệng Alphonse câu lên nụ cười xấu xa.

“Ừm, dừng nói nữa!” Da mặt Trùng Trùng rất mỏng, sao có thể chống lại sự trêu đùa của tên yêu râu xanh vạ năm như Alphonse chứ? Cậu đỏ mặt, lấy gối che đầu mình, tiếng rên rỉ cũng theo đó mà giảm đi nhiều. U Linh Thần Điện

Làm xong phần tiền hí, Alphonse sợ lâu rồi không làm Trùng Trùng sẽ chịu không nổi, cho nên đã cố gắng khuếch trương, tránh để cậu bị thương.

Lúc Alphonse tiến vào, trong khoảnh khắc ấy y cảm giác Trùng Trùng thật chặt, mà Trùng Trùng cũng nhú mào, cảm thấy hơi trướng trướng. Nhưng cậu cũng biết, chỉ cần chịu khó một hồi, cái cảm giác như bay lượn trên mây ấy, không gì có thể sánh được.

Đây là lần đầu tiên hai người thân mật với nhau kể từ lúc sinh Đoàn Đoàn tới giờ, hai người đều hưng phấn vô cùng, thế nên cả hai cũng đã quên mất, Đoàn Đoàn tội nghiệp của chúng ta vẫn còn đang nằm trong nôi nha!

37. Chương 37

.

.

Trong phủ bá tước, tất cả người lớn đều uống rượu, cho nên trẻ con thật đáng thương, nằm trên giường khóc chết đi sống lại mà không ai biết. Nhưng tại sao chúng lại khóc? Đói bụng a! Hoàng Phu Trùng Trùng

Do đám người lớn bên ngoài đang rất náo nhiệt, cho nên người hầu trong phủ đều không nghe thấy tiếng mấy cục cứng khóc, họ vẫn cứ làm việc bình thường.

Trùng Trùng nằm dưới bàn đếm n lần, cuối cùng đếm tới ba nghìn, lúc này mới chịu kéo Alphonse, lão đảo đi về phòng ngủ, đương nhiên là cậu cũng không quên xách theo một bình rượu.

Alphonse vốn không cho cậu uống nữa, nhưng lại sợ Trùng Trùng lại trốn vào tủ áo chơi trò chơi làm y mệt chết, chỉ bằng để cậu uống say rồi ngủ cho xong.

Như vậy, y cũng dễ chịu hơn một chút.

Nghĩ như vậy, Alphonse để Trùng Trùng đặc ý, ôm bình rượu thôi mà, chỉ cần Trùng Trùng yên tĩnh một chút là được.

Trùng Trùng đi nghiêng nghiêng ngã ngã, Alphonse dìu cậu, y vốn muốn ôm Trùng Trùng, nhưng lại bị cậu cự tuyệt, cho nên y chỉ đành phải dùng cách này để Trùng Trùng không ngã bị thương.

Đi trên hành lang dài, Trùng Trùng thấy buồn nôn, nhú mầy, hai tay che miệng mình, hy vọng là không nôn hết những thứ mới ăn ban nãy ra.

“Trùng Trùng, thấy chỗ nào không khỏe sao?” Alphonse thấy thế, vội vàng hỏi ngay. Phản ứng của Trùng Trùng có hơi quen, y ngẫm, rốt cuộc là đã nhìn thấy ở đâu rồi nhỉ?

“Oa...” Nhịn một hồi, Trùng Trùng nhịn không được nữa, cậu định chạy xa ra nôn, nào ngờ chân cậu lại mềm nhũn, ngã vào người Alphonse, nôn hết.

Nôn đầy người Alphonse xong, hơi rượu trong người giảm bớt, bây giờ Trùng Trùng mới tỉnh táo được một ít. Cậu mở to hai mắt, thấy trong mắt Alphonse đang đầy lửa giận, chỉ thiếu mỗi nước nường cậu lên ăn.

“Al... Alphonse, xin... xin lỗi, tôi cứ tưởng anh là thùng rác!” Trùng Trùng cuống quýt giải thích.

Mặt Alphonse lại càng thêm đen, khóe miệng giật giật điên cuồng.

“Sau này còn dám uống rượu, tôi sẽ đánh mông em!” Alphonse gằn lên từng tiếng, cảnh cáo.

“Tôi sai rồi, tôi biết sai rồi, lần sau tôi sẽ không dám nữa!” Trùng Trùng biết mình có lỗi, ngoan ngoãn nghe lời.

Alphonse thở dài, thấy Trùng Trùng đã tỉnh rượu, y nói: “Em ngoan ngoãn trở về phòng ngủ đi, tôi đi tắm qua đã, bằng không cục cưng sẽ khó chịu!”

Alphonse đi rồi, lúc này Trùng Trùng mới thở phào một hơi, tiếp tục lão đảo về phòng. Thật ra vừa rồi cậu chưa tỉnh lắm, đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng.

Về tới phòng ngủ, Trùng Trùng đã bị tiếng khóc của mấy cục cưng hấp dẫn. Cậu bước vào, thấy hai nhóc con khóc đến mắt đỏ bừng, trông rất đáng thương.

Trùng Trùng say rượu, nhìn hai đứa nhỏ nửa ngày trời, cuối cùng ôm Tây Tây vào lòng, dỗ, “Đoàn Đoàn ngoan, Đoàn Đoàn ngoan, ba ba ở đây, đừng khóc, đừng khóc nha!” Hoàng Phu Trùng Trùng

Tây Tây: “Ô oa oa...” Tôi là Tây Tây, tôi muốn tìm ba ba của tôi.

Đoàn Đoàn: “Ô oa oa...” Ba ba, con mới là con của người nha...

Trùng Trùng cảm thấy tiếng khóc của con mình có hơi lạ, thế là cậu lại dùng sức nhìn Tây Tây nửa ngày, cuối cùng cười bảo, “Thì ra đây không phải là cục cưng của mình!” Vì thế, cậu quăng Tây Tây xuống giường, ôm con mình vào lòng.

Không phải con do cậu sinh, một chút cậu cũng không đau lòng. Được Trùng Trùng ôm, Đoàn Đoàn bắt đầu yên tĩnh lại, nhưng Tây Tây lại càng khóc to hơn.

Trùng Trùng bị tiếng khóc làm văng đầu, hết cách, cậu vỗ vỗ lưng Tây Tây, dỗ bé nín.

Nhưng hai đứa nhỏ ấy vẫn thế, hết đứa này tới đứa khác thay nhau khóc. Bây giờ Trùng Trùng mới sực nhớ là nhất định chúng đã đói bụng rồi, phải uống sữa.

Trên bàn có sữa bột đã khuấy xong, nhưng không đủ cho cả hai đứa uống. Do đó Trùng Trùng quyết định lấy lọ chất lỏng trong suốt trên bàn rót vào trong bình sữa, lắc lắc, sau đó chia bình sữa ra làm hai, mang tới cho hai đứa nhỏ.

Đứa nhỏ thấy sữa, giống như thấy cha ruột của mình, ôm bình hút lia lịa, có lẽ là đói bụng lắm cho nên chúng không phát hiện bên trong có vị gì lạ. Hai đứa nhỏ uống ừng ực, liều mạng nuốt hết vào trong bụng. (Trộm cắp thật bẩn thỉu)

Sau đó, hai ánh mắt tội nghiệp tiếp tục nhìn Trùng Trùng.

Bị hai ánh mắt nóng rực ấy nhìn chăm chăm, Trùng Trùng chợt dạ. Trùng Trùng biết mình lười ra ngoài, cho nước vào sữa như thế là rất quá đáng, cậu cúi đầu, rối rắm, nghĩ xem có nên đi pha sữa bột hay không.

Nhưng đầu thật nặng a, chân cũng mềm nhũn. Vào lúc này, Alphonse vừa tắm rửa sạch sẽ xong đi vào, thấy Trùng Trùng đang cúi đầu, ra chiều hối hận, y hỏi: “Sao vậy?”

“Các cục cứng đờ bụng, muốn uống sữa, nhưng chân tôi mềm nhũn, đi không được!” Trùng Trùng bẻ bẻ ngón tay, nhận sai.

Alphonse xoa nhẹ đầu cậu, “Không sao đâu, để tôi làm cho, em đi ngủ đi!”

“Ừm!” Trùng Trùng gật đầu, nằm xuống giường, ôm hai nhóc ngủ.

Trùng Trùng nằm mơ, cậu cảm giác mình đang ôm một quả cầu lửa thật to, độ nóng ngày càng cao, ngày càng cao, cơ hồ muốn thiêu trụi cậu. Cậu cảm giác cơ thể mình sắp bốc cháy, cậu liều mạng chạy, liều mạng chạy, nhưng quả cầu lửa ấy vẫn áp sát cậu không buông, có tránh thế nào cũng không thoát được.

Cậu bừng tỉnh, phát hiện gian phòng tối đen, lại không có bóng dáng Alphonse ở bên cạnh. Trùng Trùng thấy sợ, vừa rồi cậu mơ thấy ác mộng, sợ muốn chết rồi.

Lúc này, cửa mở ra, Alphonse bước vào, tay cầm một túi đồ to. Trùng Trùng hé mắt, hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Alphonse đáp: “Khi này đến giờ thay tã, lại phát hiện hết tã rồi cho nên tôi vào hoàng cung lấy một ít!” Alphonse đi tới, xoa nhẹ đầu cậu, “Tỉnh ngủ rồi à?”

“Ừm!” Trùng Trùng gật đầu, “Mơ thấy ác mộng, sợ gần chết!”

“Không sao đâu!” Alphonse an ủi.

Hai đứa nhỏ vẫn đang ngủ rất ngon, Alphonse đưa tay qua, định thay tã cho đứa con bảo bối của mình, rồi mới thay cho Tây Tây. Nhưng khi chạm vào làn da non mềm của Đoàn Đoàn, Alphonse như bị điện giật, thu tay về.

“Trùng Trùng, dường như cục cứng phát sốt rồi!” Alphonse lo lắng, nói.

“Phát sốt? Sao lại như vậy?” Trùng Trùng đưa tay sờ sờ Đoàn Đoàn, rồi lại sờ sờ Tây Tây, quả nhiên cả hai cục cứng đều đang sốt. Lần đầu tiên con mình bị bệnh, Trùng Trùng gấp đến độ muốn khóc to, “Làm sao bây giờ? Có phải nên đưa tới bệnh viện không?”

Alphonse im lặng một hồi, rồi cúi đầu, ngửi ngửi miệng hai đứa nhỏ, lại ngửi ngửi, sau đó nhíu mày, “Trùng Trùng, có phải em nôn lên người hai đứa nhỏ không? Cả người đầy mùi rượu!”

Trùng Trùng lắc đầu, chớp chớp đôi mắt to vô tội, “Không có nha, tôi chỉ ôm hai đứa ngủ thôi mà, hơn nữa chúng cũng đã uống sữa rồi, sao lại có mùi rượu chứ, chắc là ảo giác của anh rồi đó!”

Nói xong, Trùng Trùng nhíu mày, hít hà, tiếp tục hít hà.

Khứu giác của Trùng tộc rất mạnh, nhưng do cậu đã uống rượu cho nên phản ứng có chút chậm chạp. Hơn nữa, cậu đã ôm hai đứa nhỏ ngủ lâu như vậy, chắc là mùi trên người cậu đã lây qua hai đứa nhỏ rồi cũng nên.

Bấy giờ, trong tay Alphonse đang tích tụ một quả cầu ánh sáng màu tím nhạt, sau đó, bên trong xuất hiện cảnh tượng trước lúc Alphonse tiến vào, cũng chính là lúc Trùng Trùng lấy sữa bột.

“Anh coi đi, tôi chỉ cho cục cứng uống sữa thôi nha!” Trùng Trùng bất mãn, oán hận. Nhưng vừa nhìn qua Trùng Trùng lập tức im bật, nhìn Alphonse, lo lắng.

Đương nhiên, Alphonse cũng đã phát hiện.

Thứ Trùng Trùng cho vào sữa không phải nước, mà là rượu...

Lại còn là rượu nước sau...

Nhưng tại sao ba ba lại chế ra loại rượu có vị ngọt vậy chứ? Hai đứa nhỏ tưởng là sữa, cho nên đã uống rất nhiều.

Bị Alphonse trừng, Trùng Trùng xấu hổ vô cùng, cậu thật muốn tìm cái hang mà chui vào.

“Tính sao đây?” Trùng Trùng vẫn mặt dày hỏi.

“Em đó!” Alphonse oán hận.

E là trên thế giới này, chỉ có một người cha duy nhất cho đứa con còn chưa đầy tháng uống rượu, đúng là chỉ có mình cậu thôi.

Tuy Alphonse nói vậy, nhưng y vẫn đi tới tủ lấy quần áo quăng qua cho Trùng Trùng, “Thay quần áo, chúng ta đưa cục cưng tới bệnh viện. Trở về em biết tay tôi!”

Trùng Trùng vâng vâng dạ dạ, vừa run sợ vừa thay quần áo.

Hai vợ chồng đức vua mang con tới bệnh viện, nhất định mấy đài truyền hình sẽ canh ở cửa. Điều quan trọng nhất chính là lần này còn có cả con trai của vương tử hành tinh Kana, nếu lên TV, báo chí, xử lý không ổn thỏa, đồng minh nhiều năm qua sẽ thành kẻ địch.

Dù sao thì đây cũng là con người ta nha, lỡ như xảy ra chuyện gì bất trắc thì chiến tranh là điều khó tránh khỏi. Cho nên, trước khi mọi chuyện tồi tệ, hai người phải mang cục cưng đi khám. (Trộm cắp thật bẩn thỉu)

Nếu như muốn cải trang ra ngoài, vậy tiểu kim long Chiefly đây phong cách đó là tuyệt đối không thể cười, bởi vì trên khắp hành tinh Lala này chỉ có mỗi một con rồng đó là khác người ta thôi, nếu cười nó đi, chẳng phải là lạy ông tôi bụi này ‘chúng ta là vợ chồng nhà vua đi khám bệnh’ hay sao?

Thành ra, chờ cải trang xong, hai người lén lấy Ngân Dục long ra, Trùng Trùng mỗi tay ôm một đứa nhỏ, Alphonse ôm Trùng Trùng, cười rùng, chạy vội về phía bệnh viện để đo.

Hai người cải trang thành đôi vợ chồng giàu có, do hiện tại đang là buổi tối, cho nên chỉ có ở phòng cấp cứu mới có bác sĩ trực, ngoài ra đều là nằm viện, hai người một rồng, lập tức chạy nhanh về phía phòng cấp cứu.

Bác sĩ trong phòng cấp cứu ngáp một cái, tốt quá, đêm nay không có bệnh nhân, ráng nhịn thêm chút nữa là có thể tan ca rồi.

Vào lúc này, bác sĩ cảm giác được có một cơn gió thổi qua, ngay sau đó, một thiếu niên đã đứng ngay trước mặt mình, tay ôm hai đứa nhỏ, phía sau cậu ta là một thanh niên tóc đen.

“Bác sĩ, bác sĩ, cục cưng nhà tôi sơ ý uống nhầm rượu, làm sao bây giờ?” Thiếu niên gấp đến độ đôi người màu xanh nhạt ngấn đầy nước mắt, khiến bác sĩ thương tiếc không thôi.

“Uống rượu gì?” Bác sĩ hỏi.

“Rượu nước sau!” Trùng Trùng đáp.

“Rượu nước sau là rượu gì? Sao tôi chưa từng nghe nói?” Bác sĩ nghi hoặc.

“À, rượu đó là thể này...” Trùng Trùng ấp úng nói rượu do mình tự ủ.

“Theo như tôi biết, thì nồng độ còn khoảng mười độ, hai bé đã uống khoảng hai mươi mililit, là uống chung với sữa bột!” Alphonse nói xong, trừng Trùng Trùng một cái, Trùng Trùng lập tức cúi đầu, không dám nhìn y.

Bác sĩ nhíu mày, đặt ống nghe lên ngực hai đứa nhỏ, rồi nói, “Rút máu xét nghiệm đi, xem nồng độ còn trong cơ thể có cao hay không?” Sau đó lấy giấy ra.

“Bé tóc trắng tên gì?”

“Bảo Đoàn!”

“Còn bé tóc đen?”

“Bảo Tây!”

Bác sĩ gật đầu, giao hai đứa nhỏ lại cho hai người, “Phòng xét nghiệm ở tầng hai, kiểm tra khoảng nửa tiếng là có kết quả, xong, mang tới cho tôi ngay, biết không?”

“Vâng, vâng!” Trùng Trùng gật đầu, chạy nhanh lên tầng hai.

Alphonse đen mặt ôm hai đứa nhỏ đi theo phía sau.

Nhìn chiếc kim nhọn đâm vào làn da mềm mại của bé, Trùng Trùng cảm thấy đau lòng vô cùng, cậu nắm chặt tay, ước gì có thể đưa tay mình tới cho y tá rút máu.

Đoàn Đoàn nhúc nhích hai cái, sau đó ngoan ngoãn, coi bộ là say rượu thật rồi...

Đến lượt Tây Tây, đứa nhỏ này khóc tới trời long đất lở, khóc đến tâm Trùng Trùng sắp nát mắt. Tuy đây không phải là con do cậu sinh, nhưng cũng là một đứa nhỏ nha, cậu lại làm cha, thấy đứa nhỏ khóc là đau lòng ngay.

“Y tá... Y tá, anh có thể nhẹ tay một chút không?” Tây Tây khóc quá chừng, Trùng Trùng không khỏi nhỏ giọng đề nghị.

“Có bản lĩnh thì cậu tới rút đi!” Y tá nổi điên, anh ta vốn đang ngủ ngon lành nha, sao tự dưng lại có người tới chứ, người vừa mới dậy đương nhiên là rất bực bội.

Thấy ái phu của mình bị mắng, Alphonse trừng y tá, “Chính vì không biết mới bảo cậu rút, nếu chúng tôi biết đã tự rút rồi, còn cần cậu làm gì?”

Y tá khó chịu, nhưng ánh mắt của Alphonse quá mức thô bạo, cuối cùng cậu ta cũng dụi xuống.

Rút máu xong hai người ngồi chờ kết quả xét nghiệm. Tây Tây cũng đã ngừng khóc, Trùng Trùng ôm bé vào lòng, còn Đoàn Đoàn thì đang cuộn trong lòng Alphonse, ngủ ngon lành.

Cầm kết quả xét nghiệm đưa tới cho bác sĩ xem, chỉ thấy bác sĩ chống cằm, trầm tư vài giây, nói: “Độ cồn quá cao, có thể ảnh hưởng tới tế bào não của bé, khiến bé... si ngốc!”

“Ô oa...” Trùng Trùng khóc to.

“Nhưng mà, chỉ cần trị liệu kịp thời, thì xác suất si ngốc sẽ giảm xuống còn 10%!” Bác sĩ bổ sung.

Alphonse nện một quyền xuống bàn, phẫn hận, “Có mỗi một chuyện mà nói cũng không xong!”

Bác sĩ run lên, nhịn xuống cảm giác muốn hét to, “Giờ truyền dịch, để hàm lượng rượu bài tiết ra khỏi cơ thể, về phần kết quả thể nào thì phải xem vận mệnh của chúng thôi!”

Alphonse và Trùng Trùng nhìn nhau, đã chuẩn bị sẵn tâm lý Đoàn Đoàn nhà mình sẽ biến thành si ngốc, nhưng còn Tây Tây? Lỡ như bị phát hiện, e là chỉ con đường có chiến tranh thôi!

Hai người trầm mặc nhận thuốc, thanh toán tiền, sau đó đưa hai đứa nhỏ đi truyền dịch.

Khoảng chừng hai tiếng sau, lại xét nghiệm máu thêm một lần. Bác sĩ bảo là hàm lượng cồn đã tiết ra ngoài hết rồi, nhưng có si ngốc hay không, hiện tại vẫn chưa kiểm tra được. Cho dù có hiện tượng si ngốc đi chăng nữa, nhưng do hiện tại bé còn quá nhỏ, chờ lớn lên có thể sẽ thấy bé hơi ngốc hơn những đứa nhỏ cùng trang lứa một chút.

Mang theo tâm trạng bất an, hai người ôm hai bé về phủ bá tước.

Về đến nhà, Lạc Lạc xoa xoa tròn mắt bước ra, thấy Trùng Trùng đang ôm con mình trong lòng, cậu vội vàng đi tới, ra chiều có lỗi, “Xin lỗi nha, tối qua tôi uống nhiều quá, hại hai người phải chăm sóc bé giúp rồi!”

“Không có gì, nên làm mà!” Alphonse thần nhiên nói.

“A, vậy để tôi ôm cục cưng về ngủ tiếp!” Lạc Lạc cười, ôm con mình trở về phòng, còn Trùng Trùng thì đang ôm chặt Đoàn Đoàn.

“Làm sao bây giờ?” Trùng Trùng nức nở.

“Chờ bình tĩnh lại rồi nói sau!” Alphonse thở dài, “Nếu đứa nhỏ đó thật sự trở thành si ngốc, vậy để Đoàn Đoàn cưới nó đi, đây cũng là một dạng chịu trách nhiệm!”

“Tôi cũng cảm thấy vậy!” Trùng Trùng gật đầu phụ họa, “Lỡ như Đoàn Đoàn biến thành si ngốc thì sao?”

Alphonse im lặng một hồi, “Vậy để Tây Tây cưới Đoàn Đoàn, chúng ta sẽ sinh một đứa khác!”

38. Chương 38

Alphonse muốn cho Trùng Trùng một trận đẹp mặt đẹp mày, nhưng y còn chưa kịp chấp hành gia pháp, thì đã phải vào hoàng cung xử lý công vụ. Còn Trùng Trùng thì ôm Đoàn Đoàn về phòng ngủ, thế không bao giờ cho Đoàn Đoàn ăn uống lung tung nữa.

Đoàn Đoàn ngủ được một lát, tỉnh dậy liền khóc to lên. Trùng Trùng vốn định pha sữa bột cho bé, nhưng sợ mình lại làm không tốt, nên đành nhờ quần gia tiên sinh. Hoàng Phu Trùng Trùng

Uống sữa bột quần gia vừa khuấy xong, Đoàn Đoàn ngừng khóc, nhìn Trùng Trùng cười cười, để lộ cái mặt hồng hồng khiến người ta nhìn không được, muốn nhéo một cái. Đôi mắt to màu tím cũng đang chớp chớp.

Ánh mắt của Đoàn Đoàn khiến Trùng Trùng chua xót, cậu không khỏi nhớ tới những gì bác sĩ nói, Đoàn Đoàn có thể sẽ thành nhược trí, nay lại thấy đáng vẻ ngơ ngác của con, Trùng Trùng có nhìn thế nào, cũng thấy bé giống như một đứa trẻ si ngốc rồi.

Vào lúc này, Lạc Lạc ôm Tây Tây cũng đang khóc to đi tới, nhìn thấy Đoàn Đoàn nhà Trùng Trùng, cậu ta cười hì hì, nói: “Trùng Trùng, cục cưng nhà cậu ngoan quá nha!”

Trùng Trùng thấy lòng mình đang rỉ máu, cũng đã biến thành nhược trí rồi, không ngoan sao được?

Tây Tây ở trong lòng Lạc Lạc khóc đến thương tâm, vừa nhìn thấy Đoàn Đoàn đang ngơ ngác thì bỗng dừng ngừng khóc, chỉ ngón tay út vào Đoàn Đoàn, kêu ô ô.

Tây Tây lớn hơn Đoàn Đoàn hai tháng, cho nên đáng người cũng to hơn một ít. Thấy Tây Tây, Đoàn Đoàn như lấy lại tinh thần, mở hai tay ra, ý muốn được Trùng Trùng bế lên.

“Trùng Trùng, sao trông cậu buồn quá vậy?” Thấy Trùng Trùng quất quất khóe miệng đứng đó, Lạc Lạc quan tâm, hỏi. (Ăn cắp là vô sỉ)

Bấy giờ Trùng Trùng mới sực nhớ là Tây Tây cũng uống rượu, cậu chột dạ, hỏi: “Lạc Lạc à, cục cưng nhà cậu có gì khác thường không?”

Lạc Lạc lắc đầu, nghi hoặc, hỏi: “Không có, nhưng không biết thế nào, hôm nay có hơi hiếu động!”

Trùng Trùng nghe thế lại càng thêm chột dạ, “Lạc Lạc à, hay là chúng ta định hôn sự cho hai đứa nhỏ đi nha!”

Lạc Lạc vội vàng lắc đầu, “Thôi đừng, chính chuyện hứa hôn từ nhỏ đã gây họa cho chúng ta, hay là thôi đi, chờ chúng lớn rồi hãy tính sau!”

Trùng Trùng còn định nói gì đó nhưng thấy Lạc Lạc không thích, sau cùng đành phải ngậm miệng. Cậu cũng không thể nói cho cậu ta biết, hai đứa nhỏ này rất có thể sẽ biến thành nhược trí, cậu muốn hứa hôn cho hai đứa là vì để cho hai người nhược trí ở với nhau cho có bạn.

Cả ngày, Trùng Trùng đều ở trong trạng thái bất an. Một là cậu đã triệt để tin là Đoàn Đoàn con mình đã thành đứa trẻ si ngốc, bởi vì cả ngày nay nhóc con đều ngây ra nhìn cậu. Hai là, tối nay Alphonse về nhà sẽ trị tội cậu, gia pháp hầu hạ.

Nhớ tới lần bị đánh đòn dạo trước, Trùng Trùng lập tức cảm thấy cái mộng của mình như nát vụn ra. Alphonse sẽ không nương tay đâu, xem ra lần này mộng cậu phải nở hoa thật rồi.

Nơm nớp lo sợ đến chiều tối, Trùng Trùng cũng không ra ngoài ăn, cậu trốn trong phòng cắn bánh bích quy, ôm con, lòng cân nhắc xem nên xin Alphonse tha thứ thế nào.

Liệu có nên sắc dụ?

Nhưng làm tình cũng mệt lắm nha, hơn nữa lúc làm móng cũng sẽ bị giày vò...

Nếu không, hay là ôm Đoàn Đoàn trốn đi?

Nhưng mà, Đoàn Đoàn đã biến thành ngu ngốc rồi, phải ở để đô mới có thể tìm được bác sĩ giỏi tới xem bệnh cho bé nha!

Lại nhìn Đoàn Đoàn đang ngủ rất ngon, Trùng Trùng hít hít cái mũi, con trai đáng thương, đều do lỗi của ba ba, cho nên mới hủy đi cuộc đời của con.

Ôm Đoàn Đoàn vào lòng, cậu hôn mạnh lên má con hai cái, thế nhưng bé không khóc, lại còn mở to đôi mắt tròn xoe ra nhìn Trùng Trùng cười, sau đó kéo tay Trùng Trùng, bỏ vào miệng mút mút.

“Ui, ngốc quá, đây là ngón tay của ba, không phải bình sữa!” Trùng Trùng vừa khóc vừa rút tay về, cậu lau lau nước mắt, ôm Đoàn Đoàn thề thốt, “Con ngoan, ba ba quyết định, sau này ba ba sẽ không sinh em trai, ba chỉ nuôi mình con, biết không? Ba sẽ dành tất cả tình yêu cho con!”

Alphonse về đến nhà, thấy Trùng Trùng ôm Đoàn Đoàn ngủ mà nước mắt giàn giụa. Y thở dài, hôn lên mái tóc Trùng Trùng một cái, rồi lại hôn lên trán con trai một cái.

“Em đó, đến khi nào mới có thể để tôi bớt lo một chút đây?” Alphonse lắc đầu, nhặt chần rơi trên đất lên đắp cho hai người.

Việc trừng phạt cứ bỏ ngang như vậy, còn cha con Lạc Lạc đã trở về hành tinh Kana, Trùng Trùng cũng ở cứ đủ tháng, đang định trở về cuộc sống thoải mái của mình trong hoàng cung.

Quản gia xà yêu dẫn một đám người hầu tới phủ bá tước, trong nửa giờ đã thu dọn sạch sẽ hành lý của hai vợ chồng son, cho vào xe ngựa, quay về cung.

Đương nhiên là còn có đông đảo các phóng viên truyền thông tới trước cửa phủ bá tước, chờ chụp mấy tấm về thời khắc chói lọi sau khi ở cũ của Trùng Trùng.

Đài Công Quân, “Ồ ơ, không phải nói ở cũ sẽ mập ra sao? Sao khuôn mặt bánh bao của điện hạ Zosya chúng ta lại thành mặt trái xoan thế?”

Đài Thụ Quân, “Oa ha ha, nhất định là đặc biệt vì bệ hạ giảm béo rồi, bằng không với tướng mạo của bệ hạ, giá trị của bệ hạ, sẽ có không ít người tới quấy rối, ý đồ cướp mất trái tim của bệ hạ nha!” Hoàng Phu Trùng Trùng

Đài Hồ Công, “Các bạn xem đài, bình tĩnh, hãy bình tĩnh, giờ chính là hình ảnh đức vua cao quý của chúng ta ôm tiểu vương tử Karl, điện hạ Zosya đi bên cạnh, giờ có phải là rất, rất hạnh phúc hay không?”

....

Đúng thật là Trùng Trùng đã như ước nguyện, có được gương mặt trái xoan.

Vì nguyên nhân của Đoàn Đoàn, làm hại Trùng Trùng ăn không ngon, ngủ không yên, giờ cho dù mặt mình có biến thành trái xoan, cậu cũng không cảm thấy vui nữa.

Trở về hoàng cung, Trùng Trùng lập tức tham gia lớp huấn luyện làm ba ba tốt, thời gian kéo dài một tháng.

Cậu rất chuyên tâm, lại học cách chơi những trò chơi bổ ích với cục cưng. Tuy là thầy dạy có nói là giờ bé vẫn còn nhỏ, đại não đang trong quá trình phát triển, mỗi ngày nên ngủ nhiều một chút mới tốt, nhưng Trùng Trùng vẫn cảm thấy không vui.

Ép cục cưng chơi trò chơi với mình, cục cưng không thèm nhìn cậu, chọc một hồi cục cưng sẽ khóc, khóc không được sẽ kêu ô oa, nhưng vẫn không muốn ở cùng với Trùng Trùng.

Trùng Trùng vốn không nghe những lời thầy đã dạy, cậu cứ ép uống Đoàn Đoàn, khiến tính Đoàn Đoàn ngày càng nóng nảy, có đôi lúc, Trùng Trùng đưa mặt tới, Đoàn Đoàn sẽ quơ quơ bàn tay bé nhỏ, vỗ lên mặt cậu.

Đó là Đoàn Đoàn không thích cậu làm phiền, nhưng Trùng Trùng lại cho rằng, ai nha, tiểu ngốc nghếch nhà bọn họ đang học đánh người, vì thế cậu lại càng tra tấn Đoàn Đoàn hơn nữa.

Mới ban đầu, Đoàn Đoàn còn bực bội tát Trùng Trùng, nhưng dần dà, dưới độc thủ của Trùng Trùng, bé vẫn có thể ngủ ngon lành, bấy giờ Trùng Trùng mới chịu buông tha.

Tối hôm đó, Trùng Trùng tắm cho Đoàn Đoàn thật thơm tho, định chơi thêm mấy trò chơi bổ ích, nào ngờ, Đoàn Đoàn tức giận, khiến đồ vật trong phòng đều bay lơ lửng giữa không trung.

Sau đó, Đoàn Đoàn bay lên, không biết bé làm gì mà có một quả cầu màu tím nhạt vây quanh thân, còn bé cuộn người bên trong, ngủ say.

Do không biết bay, hơn nữa trước đây trong lúc tiến hóa có lần cậu mọc cánh, bay vướng trên cây, thành ra từ đó về sau Trùng Trùng có hơi sợ độ cao một chút.

Bởi vậy, hiện tại Trùng Trùng đang nằm lì trên giường, hai tay nắm chặt thanh ngang, không dám nhìn xuống. Cậu chỉ có thể nhìn con trai đang nằm ngủ ngon lành trong quả cầu màu tím bằng ánh mắt oán hận thôi.

Cậu thật muốn chà đạp cái mặt toàn thịt của bé thành cái mặt trái xoan – đó chính là tâm trạng của Trùng Trùng hiện giờ.

Alphonse mệt mỏi trở về nhà. Từ lúc có con, con sâu nhà y không thềm làm gì cả, cũng không có thức ăn nóng hổi, khiến y buồn bực vô cùng.

Bảo quản gia xà yêu làm mấy món Trùng Trùng thích ăn, lại thêm mấy món dinh dưỡng, còn y thì muốn đi gặp ái phu và đưa con ngốc nghếch của mình ngay bây giờ.

Vừa mới mở cửa ra, khuôn mặt vốn đang cười của Alphonse trong nháy mắt đen lại.

Đúng vậy, nếu có người cha nào nhìn thấy con mình đang lơ lửng trên không trung, lại còn khiến ái phu của mình rơi vào tình thế nguy hiểm, không tức giận mới là chuyện lạ.

“Ô ô ô ô, Alphonse... Tôi hối hận rồi, tôi tình nguyện muốn một con sâu...” Đôi người màu xanh nhạt của Trùng Trùng ngấn nước mắt nhìn Alphonse, vì không dám nhúc nhích, cho nên cậu chỉ có thể nằm lì trên giường, lộ cái đầu ra bên ngoài.

Đúng nha, thật sự là hối hận, sớm biết rằng sinh ra một đứa con biết bay sẽ làm cậu bay lơ lửng thế này, cậu đã cố gắng chịu đựng cảm giác sợ hãi, sinh sâu cho rồi.

Sâu rất biết điều, sẽ ở trên vai hay trên đầu của bạn, rất ngoan nha, lại còn không sợ là bé sẽ rơi xuống.

“Trùng Trùng, đừng giận, con chúng ta có hơi ngốc chút, chắc là con nó không biết em là ba ba nó đấy!” Alphonse an ủi.

“Ô ô... phí công sinh, phí công sinh rồi!” Alphonse an ủi nhưng lại mang hiệu quả trái ngược hoàn toàn, “Nó là từ trong bụng tôi chạy ra ngoài, sao lại không biết tôi là ba nó chứ?”

Alphonse thở dài, đọc mấy câu gì đó, mọi thứ bắt đầu từ từ rơi xuống. Lần này không giống như lần trước, mọi thứ vẫn nguyên vẹn, không sút mẻ gì.

Giường vừa rơi xuống đất, Trùng Trùng đã đẩy úy khuất nhào vào lòng Alphonse, chỉ chỉ quả cầu trên không trung, kể khổ, “Anh có biết không, tôi là cha của nó nha, nó là đồ vô lương tâm, thế nhưng ném tôi lên giữa không trung, ô ô, làm tôi sợ tới mức không muốn ăn cơm nữa, Alphonse, anh mau đem nó xuống đây, tôi muốn dạy cho nó một bài học!”

Giờ này Alphonse như hóa thành một ba ba từ ái, y do dự, nói: “Con nó đã thành ngu ngốc rồi, đừng giáo huấn con, sẽ càng ngốc đấy!”

Trùng Trùng bực bội, “Không được, ít nhất cũng phải cho nó biết, tôi mới là người đã sinh nó ra, bằng không tôi sẽ không mang họ Lý!”

Alphonse đen mặt.

“Cung đâu, mau tìm cung!” Trùng Trùng thở phì phì, xắn tay áo, định quyết chiến với Đoàn Đoàn.

Alphonse nhìn Đoàn Đoàn đang ngủ say, lại nhìn Trùng Trùng đang giận đỏ mặt, do dự, “Hay là thôi đi!”

Trùng Trùng biết là Alphonse tuyệt đối sẽ không tìm đồ cho cậu đánh Đoàn Đoàn, vì thế nhìn đông rồi lại nhìn tây, cậu vớ lấy mấy quả bóng đáng yêu, ném lên không trung.

Tuy là cách này có hơi ác độc, nhưng Trùng Trùng vẫn nhìn chằm chằm Đoàn Đoàn, lỡ như bé rơi xuống thì cậu sẽ chạy tới đón ngay, dù sao thì đó cũng là máu mủ của cậu nha, ngã xuống đất cậu sẽ đau lòng lắm.

Nhưng mà...

Khiến Trùng Trùng tức giận chính là cậu có ném thế nào cũng không trúng. Vừa thấy sắp ném trúng tới nơi thì quả cầu nhỏ ấy lập tức thay đổi phương hướng, tránh thoát.

Lại lấy hoa quả làm đạn pháo, ném, ném, ném, Trùng Trùng mệt lử. Alphonse đứng cạnh bên nhìn một lát, dù sao cũng ném không trúng con, y sợ gì chứ, vì thế cứ bình tĩnh đi ra ngoài xem thức ăn đã chuẩn bị xong chưa.

Trùng Trùng cầm quả bóng cuối cùng, neho mắt lại, định làm quả chót, ném không trúng thì xem như thôi, chờ đến chừng nào Đoàn Đoàn đói bụng sẽ tự mò xuống, đến lúc đó cậu có muốn chà đạp bé cũng không muộn.

Quả bóng màu xanh biếc theo một hình cung duyên dáng bay tới, chỉ cách Đoàn Đoàn 30cm, 20cm, 10cm... Trùng Trùng đau lòng, liệu có ném trúng Đoàn Đoàn không đây. (Ăn cắp là vô sỉ)

Nào ngờ, chẳng biết quả cầu nho nhỏ màu tím kia thò đầu ra một bàn tay, đúng vậy, là một bàn tay, lại còn là một bàn tay nhỏ bé, nồn nà, bắt được quả bóng, sau đó dùng tốc độ tia chớp, ném về phía Trùng Trùng...

Bấy giờ, Alphonse cũng vừa bước vào, định gọi Trùng Trùng ra dùng cơm, đừng dỗi với con nữa, nào ngờ, Trùng Trùng bỗng ngồi xồm xuống.

Quả bóng màu xanh biếc cứ như vậy, bay thẳng về phía... đầu Alphonse.

“Ha ha ha ha, muốn đấu với ba ba mi à, sao được chứ, nhóc con, để xem ta có cho mi một bài học...” Trùng Trùng bị Đoàn Đoàn làm hăng hái vô cùng.

“Xuống ngay cho ta!” Âm thanh lạnh lùng vang lên phía sau, khiến Trùng Trùng sởn da gà, từ từ quay lại, liền thấy đầu Alphonse bị nện sưng vù.

Đoàn Đoàn đang lơ lửng trên không trung như rất nghe lời Alphonse, bé sợ tới mức vòng sáng quanh người đều tan ra, sau đó vỗ vỗ cái cánh nhỏ xíu, từ từ bay xuống, nhìn Alphonse bằng đôi mắt to tội nghiệp.

Đoàn Đoàn và Trùng Trùng ngoan ngoãn đứng yên, đợi Alphonse trừng phạt.

“Hai người cởi quần ra, lên giường nằm sấp!” Alphonse xoa đầu, ra lệnh.

Lần đầu tiên Trùng Trùng và tiểu vương tử có tiếng nói chung, ôm mông mình, lắc đầu, “Tôi biết lỗi rồi!”

“Ô áp áp...” Con biết lỗi rồi.

“Mau lên, bằng không không cho ăn cơm!”

Vì thế, một lớn một nhỏ nằm sấp trên giường, Trùng Trùng còn đặc biệt hảo tâm cởi quần giúp Đoàn Đoàn. Tuy Đoàn Đoàn vẫn giãy giụa quyết liệt, nhưng do bé còn nhỏ, lại rơi vào tay Trùng Trùng, cứ đợi bị chà đạp đi.

Nhéo Đoàn Đoàn mập mập mấy cái, cuối cùng Trùng Trùng cũng cảm thấy kiên định hơn rồi...

“Ô oa...” Òa một tiếng, Đoàn Đoàn khóc to lên, xem ra là Alphonse đánh rất mạnh. Trùng Trùng đau lòng, ôm Đoàn Đoàn vào lòng, “Đừng đánh con nó, muốn đánh, đánh tôi đi!”

Alphonse đen mặt.

Đoàn Đoàn: “Ồ oa oa oa...” Đúng đó, muốn đánh, đánh ba ba đi...

Trùng Trùng xoa nhẹ mặt Đoàn Đoàn, thương tiếc, “Cục cưng, ba ba biết con thương ba mà, ba ba thật là vui nha...”

Đoàn Đoàn: “.....”

“Em xác định muốn thay Đoàn Đoàn chịu phạt?” Khóe miệng Alphonse cong lên nụ cười gian ác, khiến Trùng Trùng ngây ngẩn, gật đầu như gã tởm.

“Được!” Alphonse thỏa mãn, gật đầu, sau đó chỉ vào tiểu vương tử của chúng ta, “Con đó, còn ở đây làm gì, nếu không muốn bị đánh, thì mau đi ngủ đi!”

Đoàn Đoàn rất nghe lời, bay nhanh vào trong nôi của mình, lấy tốc độ nhanh nhất, nhắm mắt lại, thở phì phò.

Trùng Trùng cảm thấy có gì đó là lạ, bởi vì Alphonse đang cởi quần áo.

Trên người Trùng Trùng vẫn còn đang mặc chỉnh tề, nhưng phía dưới cậu chỉ còn một cái quần lót màu trắng. Nhìn ánh mắt đơn thuần, đang dọi ra của Trùng Trùng, Alphonse lại cười càng tà ác.

“Alphonse, anh cởi quần áo làm gì vậy?” Không nhận được nữa, Trùng Trùng hỏi thử.

“Trùng phạt em!” Dứt lời, không biết y lấy đâu ra một sợi dây, dè Trùng Trùng xuống, buộc hai tay cậu lên thành giường, “Giờ sẽ chơi trò cảm giác mạnh!”

Thấy Alphonse cởi đồ mình ra, lại còn hôn tứ phía, lúc này Trùng Trùng mới biết, thì ra trừng phạt của Alphonse là làm tình nha... (Ăn cắp là vô sỉ)

Nhưng mà, làm thì làm đi, sao phải trối chứ??

Trùng Trùng, chẳng lẽ cậu còn không biết, đó là SM sao?

39. Chương 39

.

.

Trùng Trùng đương nhiên là bị Alphonse phạt tới khóc la om sòm mới thôi, cũng hết cách rồi, ai bảo bộ dạng của Trùng Trùng nhà chúng ta khiến người khác rất muốn chà đạp chứ, nếu cậu đã chủ động đưa tới cửa rồi thì phải cố mà ăn cho đủ.

Trùng Trùng lật người qua, cơn đau trên người khiến cậu nhúm mày, cuối cùng cũng ngủ không được, cậu đành mở to hai mắt, lập tức nhìn thấy nụ cười thỏa mãn của Alphonse. Hoàng Phu Trùng Trùng

Nhớ tới sự cuồng dã đêm qua, Trùng Trùng đỏ mặt, đó là tư thế gì chứ? Độ khó cao muốn chết, nếu không phải luôn có Alphonse đỡ cậu, cậu nhất định đã ngã rồi.

Hơn nữa, đến giờ tay vẫn còn rất đau.

Trùng Trùng giật giật, cảm giác cả người Alphonse đang tựa vào mình, cậu lạnh sống lưng, chợt có một cảm giác không tốt. Nhưng còn chưa kịp chạy trốn, Alphonse đã công phá phòng tuyến cuối cùng. heo-bibi89.wordpress.com

“Nè, chẳng lẽ đêm qua còn chưa làm đủ sao?” Trùng Trùng đen mặt, cậu mệt chết rồi nha.

Alphonse, “Tối qua là trừng phạt, hiện giờ là thật lòng muốn làm với em!”

Trùng Trùng, “Hừ, chẳng lẽ tối qua không phải thật lòng à?”

Alphonse, “Tối qua là thật lòng trừng phạt em, còn bây giờ là thật lòng yêu em!” Nói xong, bắt đầu di chuyển, “Lại sinh thêm mấy đứa đi!”

“Không cần!” Trùng Trùng đã thề là chỉ cần một mình Đoàn Đoàn thôi, đứa nhỏ ấy ngốc như vậy, sau này sẽ bị mấy đứa em ăn hiếp, cho nên không sinh vẫn tốt hơn.

“Sinh đi!” Alphonse hôn lên trán Trùng Trùng.

Trùng xoay xoay tròn mắt, nghĩ ra một cách tốt, “Anh có thể để tôi mang thai, vậy nhất định là anh cũng có cách làm cho anh mang thai, đúng không?”

Alphonse không nói lời nào mà mãi miết cạy cạy khiến Trùng Trùng rên rỉ liên tục, quên mất chuyện phản công, cậu chỉ mơ hồ nói: “Tôi không sinh, tôi không sinh...”

Sau lần đó, Trùng Trùng đặc biệt thù hận Alphonse, anh ta dám dùng cách thức dâm tịen đó ép cậu làm hai lần, tuy là cũng lâu rồi hai người chưa làm, nhưng cũng không thể túng dục như vậy nha!

Hơn nữa, lỡ như có cục cưng nữa thì tính sao đây?

Cho nên, cậu nhất định phải ngăn chặn khả năng này.

Trùng Trùng muốn đi mua BCS, chuyện này nhất định không thể cho Alphonse biết, đến lúc làm, không mang vào cậu sẽ không cho làm, xem anh ta xử lý thế nào đây.

Một mình đi tới cửa hàng dành cho người lớn đúng là có hơi ngượng, thế nhưng cậu phải tìm ai đi cùng đây? Chẳng lẽ bảo Wright ba ba đưa tới? Hay là đặt hàng trên mạng?

Chuyện mua hàng trên mạng thì đẹp sang bên đi, bởi vì những thứ đưa vào hoàng cung phải được kiểm tra một lượt, cũng không thể để mọi người biết là cậu đi mua BCS = =

Vì thế, trong bất đắc dĩ, cậu chỉ có thể gọi điện thoại cho Andy.

Không biết anh ta có chịu đi không nữa.

“Oa, Tiểu Trùng Trùng, cậu muốn tôi may quần áo cho cậu à?” Ở đầu bên kia, Andy thấy lạ khi Trùng Trùng gọi điện cho mình, thế là anh ta liền gọi cậu bằng một cái tên thật buồn nôn.

“Không phải đâu, tôi tìm anh dạo phố, anh có rảnh không?” Trùng Trùng nói khề.

“Có chứ có chứ, gần đây tôi rảnh lắm!” Đối phương lập tức đồng ý ngay, “Vậy chúng ta sẽ gặp mặt ở đâu đây?”

“Andy, tôi tới phòng làm việc của anh tìm anh vậy!” Dứt lời, cậu cúp máy, kéo chăn đắp kín cho Đoàn Đoàn đang ngủ say, rồi đặt bình sữa tới bên miệng bé, mong là bé vừa hé miệng ra là có thể uống được ngay.

Sau đó, Alphonse đang bận quốc sự. Sau đó nữa, cậu lén chuẩn đi. Đương nhiên là cậu vẫn không thể cười con tiểu kim long phong cách của mình.

Tránh khỏi quần gia xà yêu, Trùng Trùng chạy như điên vào phòng làm việc của Andy. Cậu quên cả gõ cửa, xông thẳng vào, khiến linh hồn nhỏ bé của Andy mém bay mất, bởi vì anh ta đang thay quần áo.
heobibi89.wordpress.com

“Thế nào, con sâu nhỏ, vóc người của tôi có phải tốt lắm không?” Andy bày ra tư thế của một người mẫu trẻ.

“Chẳng ra làm sao!” Trùng Trùng ăn ngay nói thật.

“Chẳng lẽ không có chỗ nào được sao?” Andy có chút thất vọng, “Tôi đã đi phòng tập thể hình luyện tập đó nha, sao đến một chút hiệu quả cũng không có chứ?”

“Cần mấy thứ đó để làm gì, đi thôi, đi dạo phố với tôi! Đúng rồi, không thể để người khác nhận ra chúng ta, mau hóa trang cho tôi nhanh đi!” Trùng Trùng vội vàng nói.

Andy ngẩn người, bắt đầu mặc quần áo vào, sau đó cười đến đặc biệt nịnh hót, “Ha ha ha, Trùng Trùng điện hạ, tôi thật có thể giúp cậu mặc quần áo sao?”

Trùng Trùng gật đầu.

Andy hôn hử đi lấy quần áo.

Nửa tiếng sau, hai ông già gầy rêu già đã xuất hiện trong khu mua sắm lớn nhất ở đế đô.

Người hơi thấp một chút, đương nhiên là Trùng Trùng. Cậu bĩu môi, buồn bực, một cặp mắt kính vừa to vừa xấu đặt ngay trên sống mũi cậu, mặt cậu còn nhăn hơn cả cái bánh bao chiên.

Cậu còn tưởng là Andy sẽ giúp cậu mặc sao cho có phong cách hơn chứ, nào ngờ lại thành ông già thế này.

“Ai da, Trùng Trùng diện hạ, cách cải trang này của tôi, bảo đảm là không có ai nhận ra cậu là hoàng phu của bệ hạ, phải không nào!” Andy cười cười, lấy tay giữ chặt ria mép của mình. Hoàng Phu Trùng Trùng

Andy nói như vậy, cũng đúng lắm.

“Cậu muốn mua cái gì? Nếu là mua quần áo, vậy đừng đi nữa, tôi sẽ làm cho cậu, đến cả quần lót cũng có thể!” Andy nói.

Trùng Trùng nhìn nhìn bốn phía, nói khê, “Tôi muốn mua BCS!”

“Cái gì?” Bởi vì tiếng của Trùng Trùng quá nhỏ, Andy không nghe thấy, nên lớn tiếng hỏi.

“Mua BCS!” Trùng Trùng cảm thấy chuyện này nói ra không tiện, nhăn nhó.

Bởi vì người ở khu mua sắm tương đối nhiều, mà tiếng của Trùng Trùng lại nhỏ, cho nên Andy không nghe thấy, anh ta trừng to hai mắt, hỏi lại, “Cậu muốn mua cái gì? Lớn tiếng chút coi!”

“Tôi — muốn — mua — BCS —!” Trùng Trùng nổi giận, rống to.

Nhất thời, cả khu mua sắm đều hoàn toàn yên tĩnh lại, nhìn về phía bọn họ, chỉ tro.

“Ai da, bọn họ có phải người đế đô không vậy? Sao lại nói chuyện thô tục thế chứ?”

“Tôi thấy chắc là nhà giàu mới nổi từ dưới quê lên rồi, quần áo họ mặc trên người là vải sợi cao cấp đó! Ai da, thật tiếc cho đồng vải tốt đó quá!”

Andy vỗ trán, “Điện hạ, tôi bảo cậu nói lớn chút, chứ không phải bảo cậu rống to!”

Vì thế, dưới sự chỉ tro của mọi người, hai người ủ rũ lẩn vào đám đông.

“Cậu muốn mua BCS, sao không bảo quản gia mua giúp cậu, tự cậu chạy đi mua, anh ta còn làm quản gia quái gì nữa chứ?” Andy nói khê.

Trùng Trùng đỏ mặt đáp: “Tôi... tôi lén ra ngoài mua đó!”

Andy thở dài, “Được rồi, được rồi! Tôi sẽ đi mua với cậu, chờ mua xong, chúng ta sẽ đi dạo phố, thế nào?”

Trùng Trùng ngoan ngoãn gật đầu, thế là cả hai người cùng tiến vào cửa hàng dành cho người lớn gần đó.

Vừa vào cửa, nhân viên hướng dẫn đã nở nụ cười chuyên nghiệp, “Xin hỏi hai vị cần gì?”

“BCS!” Trùng Trùng nói thẳng.

Nhân viên hướng dẫn mỉm cười, “Trong cửa hàng của chúng tôi có hơn một trăm nhãn hiệu, trong đó có mười nhãn hiệu được xem là loại bảo hộ an toàn, máy bay chiến đấu, bảo đảm không hỏng. Xin hỏi, hai vị cần loại nào?”

Trùng Trùng rối rắm, cậu hoàn toàn không hiểu thứ này, thế là cậu nhìn về phía Andy.

Andy xấu hổ, ho khan hai tiếng, “Mua hàng của Masdas đi, thứ này dùng tốt, lại có dạ quang, mùi cũng dễ ngửi!”

Nhân viên hướng dẫn mỉm cười, “Như vậy, xin hỏi hai vị muốn mua bao nhiêu?”

Đã đến cửa hàng người lớn xa hoa nhất, cũng không thể chỉ mua một cái rồi về, đây là quá phiền phức, mấy máy bán hàng tự động trong siêu thị cũng có thứ này, sao lại có người chỉ muốn mua một cái mà tới đây chứ? heobibi89.wordpress.com

“Lấy mười hộp đi!” Trùng Trùng quyết định.

Nhân viên hướng dẫn hỏi lại, “Tiên sinh, ngài xác định là ngài muốn mua mười hộp? Mỗi một hộp là một trăm cái, nếu như mua mười hộp, thì chính là một ngàn cái!”

Andy xấu hổ, “Nhà cậu cũng mạnh quá nha, một ngàn cái, biết dùng bao lâu mới hết!”

Trùng Trùng đỏ mặt, “Mua mười hộp!” Tới đây mua đồ thật phiền phức, chi bằng mua cho thật nhiều, dùng tám, chín, mười năm là tốt nhất.

“Tiên sinh, giờ tôi sẽ đi gói lại cho ngài, ngài có muốn mua sản phẩm khác không?” Nhân viên hướng dẫn đưa họ vào quầy kế bên, trong này bày biện đủ các dụng cụ tình thú, “Những thứ này đều là sản phẩm mới đưa ra thị trường, theo như phản ứng của khách hàng thì khá lắm, lượng tiêu thụ xếp thứ ba!”

Trùng Trùng trừng to mắt, nhìn mấy món bên trong.

Nhân viên hướng dẫn giơ chiếc còng tay lên, bên trên có một lớp tơ mềm mại, nhìn rất xa xỉ, “Dùng thứ này còng tay lại sẽ không làm bị thương làn da, hơn nữa còn có dòng điện, có thể cho người sử dụng hưởng thụ khoái cảm không thể so sánh. Phải rồi, nó còn có một công năng, đó chính là còng tay này không phải khóa bình thường, mà là khóa mật mã mới nhất vừa được nghiên cứu!”

“Khóa mật mã?” Trùng Trùng hoàn toàn bị thứ này hấp dẫn.

“Đúng nha, sản phẩm đã được thiết kế là phải rèn rỉ một ngàn lần mới có thể tự động mở khóa, như vậy sẽ khiến việc phòng the thêm vui vẻ hơn!”

Trùng Trùng hưng phấn, cậu thật muốn thứ này nha...

Cậu muốn Alphonse sinh cho cậu một đứa nhỏ, cho nên, chắc chắc... Trùng Trùng nở nụ cười tà ác, “Ngoài thứ này ra còn đồ dùng tình thú nào nữa không? Như kiểu trừng phạt chẳng hạn, đúng rồi, có thứ làm cho người ta mê muội trong một lát không, mau mang hết ra cho tôi xem!” Hoàng Phu Trùng Trùng

“Có ngay!” Thật hiếm khi gặp được khách hàng sáng khoái như vậy, nhân viên hướng dẫn cười tới ám muội vô cùng.

Andy hoàn toàn choáng váng, kéo kéo góc áo Trùng Trùng, “Trùng Trùng à, bộ cậu thiếu ngược hay sao?” Thấy thế nào... Trùng Trùng cũng không giống một người chịu ngược nha, hơn nữa, sao khẩu vị của đức vua lại nặng như thế...

Trùng Trùng không màng tới lời Andy nói, cậu cười tà ác khiến Andy dựng hết lông tơ, ngày càng cảm thấy Trùng Trùng đúng là khoái ngược.

Nhân viên hướng dẫn cầm một đồng dụng cụ tới, lại giải thích một hồi, Trùng Trùng càng nghe, mắt cậu càng tà ác, trong nội tâm Andy đã tràn ngập tội ác vì đã làm hại một đứa nhỏ vị thành niên.

Sau lại, Trùng Trùng đã mua rất nhiều đồ, thành ra mười hộp BCS đó đều thành quà tặng cho bọn họ, không thu tiền. Andy ôm một đồng đồ 18+, thấy áp lực vô cùng.

Trùng Trùng vui vẻ, trong lòng đã sớm tính toán xem sẽ hạ gục Alphonse thế nào, nhiều ‘hình cụ’ như vậy, cậu không sợ Alphonse phản kháng nữa.

Càng nghĩ lại càng hưng phấn, Trùng Trùng cười cười, râu không dán chặt đã rớt xuống. Thật ra thì hóa trang cũng chỉ dán thêm nhúm râu mà thôi, râu vừa rớt, khuôn mặt thanh tú của Trùng Trùng lập tức hiện ra ngay.

Tuy là có cái kính xấu xí che hết nửa khuôn mặt, nhưng có ai không biết, điện hạ Zosya của bọn họ có đôi mắt màu xanh nhạt, đó là một màu rất hiếm có nha.

Dạo này màu mắt này rất được ưa chuộng, có rất nhiều người làm kính sát tròng màu đấy để mang, nhưng do màu tím nhạt và màu xanh nhạt rất quý, chỉ có những có kẻ tiền mới mua nổi, cho nên một khi thấy ở trên đường có người có đôi người màu tím nhạt và màu xanh nhạt, mọi người sẽ chú ý ngay.

“Ừa, tiên sinh, ngài trông giống điện hạ Zosya nha, tuy là ngài già hơn ngài ấy nhiều lắm, nhưng đúng là rất giống!” Nhân viên hướng dẫn đưa bọn họ đi tới cửa, bỗng nhiên lên tiếng.

Andy sững sốt, phát hiện râu giả của Trùng Trùng đã rớt ra, trên gương mặt trắng nõn chỉ còn mỗi cái kính mắt xấu xí, anh sợ tới khoe miệng giật giật, rồi chợt dạ sờ sờ ria mép của mình, nào ngờ, chỉ một chút không cẩn thận, đã dán nhầm vị trí, dính trên mũi.

“A, đây không phải là Andy, nhà thiết kế nổi tiếng sao? Tôi đã thấy ngài trên TV rồi nha!” Nhân viên hướng dẫn giật mình, vọt tới, cầm sách, bút: “Ký tên cho tôi đi, ký tên đi!” Hoàng Phu Trùng Trùng

Nghe vậy, mấy nhân viên và quản lý trong cửa hàng đều gạt công việc sang bên, cùng nhau chạy tới vây quanh hai người họ, lại còn lấy điện thoại chụp ảnh.

“Chúng tôi không phải là Zosya và Andy, chúng tôi không phải!” Đến thời điểm khẩn cấp, Trùng Trùng đương nhiên là chỉ có thể phủ nhận.

Quần chúng chính là như vậy, bạn nói không phải, họ càng cảm thấy phải. Bọn họ bao quanh hai người, do đang ở trong cửa hàng, nên người tới người lui cũng nhiều.

Cả đám chen lấn một hồi, kính mắt của Trùng Trùng cũng rơi xuống. Thế là, đám công dân lập tức véo má Trùng Trùng và Andy...

Đây không phải là sự kiện khủng bố hay tập kích gì, chỉ là dân chúng nhìn thấy nhân vật chỉ có thể xuất hiện trên TV, cho nên họ kích động, sờ mấy cái, véo mấy cái, để biểu đạt tâm ý với người mình yêu thích. Nhưng với Trùng Trùng mà nói, phần quà này đúng là có hơi quá nặng.

Không bao lâu sao, phóng viên lại tới đây, đương trường càng thêm náo nhiệt.

Nhà thiết kế hoàng gia nổi tiếng Andy và điện hạ Zosya vừa sinh con xong đã xuất hiện ở cửa hàng dành cho người lớn, lại còn chọn mua mấy dụng cụ tình thú, là giới truyền thông, đều sẽ không bỏ qua những tin tức thế này.

Thấy bọn họ chụp ảnh mình và Trùng Trùng, Andy khóc không ra nước mắt, “Trùng Trùng à, nếu như bệ hạ muốn cách chức tôi, cậu nhất định phải năn nỉ giúp tôi nha...”

“Ô ô, đến thân tôi còn khó bảo toàn, ai xin xỏ giúp anh được chứ!” Trùng Trùng cũng cuống đến phát khóc.

Chuyện này còn náo nhiệt một hồi, đương nhiên sau lại phải nhờ đến nhà vua của chúng ta ra mặt mới có thể chấm dứt. Lúc nhìn thấy Alphonse xuất hiện với cái mặt như đáy nồi, Trùng Trùng cảm thấy nơi nào đó của mình nhói lên, xem ra, nơi đó lại phải chịu đau nữa rồi...

Đài Công Quân, “Theo như tin tình báo, thì Andy và điện hạ đã mua một ngàn cái BCS! Xin chú ý, không phải một, không phải mười, cũng không phải một trăm, mà là một ngàn cái! Chẳng lẽ phương diện đó của đức vua chúng ta không được, không thể thỏa mãn điện hạ Zosya, cho nên ngài ấy mới yêu đương vụng trộm?”

Đài Thụ Quân: “Khụ khụ, đài Công Quân đừng nói khó nghe vậy chứ, tôi cảm thấy chắc là điện hạ Zosya muốn mua một ít đồ về để vợ chồng tăng thêm tình thú thôi. Nhưng thật không ngờ là khẩu vị của điện hạ Zosya lại nặng như vậy, không chỉ là SM, mà lại còn là 3P nữa chứ! Bệ hạ thật cao thượng nha, phải chấp nhận thêm một người khác!” heobibi89.wordpress.com

Đài Hồ Công, “Ba người, tất có gian tình!”

40. Chương 40

.

.

Alphonse nhìn cả thùng đồ dùng tình thú, khoe miệng giật giật, “Em mua những thứ này làm gì?” Chẳng lẽ là do kỹ thuật của y không tốt nên Trùng Trùng đói khát sao? heobibi89.wordpress.com

Hay là, cậu ta thật sự có khuynh hướng chịu ngược?

Còn nữa, tại sao lại đi mua cùng Andy? Muốn mua cũng phải mua cùng y nha? Bằng không còn cần người chồng như y làm gì?

Thấy khuôn mặt đầy rối rắm của Alphonse, Trùng Trùng sợ Alphonse lấy mấy thứ đó dùng trên người mình, đây là đồ do cậu chuẩn bị dùng cho công cuộc phản công nha, tuyệt đối không thể rơi vào tay anh ta được.

“Em và Andy?” Alphonse nhíu mày, “Em thích Andy?”

Trùng Trùng sững sốt, vội vàng lắc đầu, “Tôi không có thích anh ta, tôi thích anh!”

Bị Trùng Trùng thổ lộ trắng trợn như vậy, Alphonse đỏ mặt, quăng hết những chuyện bực bội ra sau đầu. Cái gì mà Andy, cái gì mà cửa hàng dành cho người lớn, tất cả đều là mây bay, quan trọng nhất chính là, Trùng Trùng đã nói, thích y.

Trùng Trùng đương nhiên là không hề ý thức được rằng câu đó của cậu đã khiến Alphonse kích động, thấy Alphonse cởi áo ra, chỉ để lại chiếc quần dài, sau đó ôm Trùng Trùng, quăng lên giường, thuận tiện bỏ Đoàn Đoàn vào trong nôi.

“Anh... Anh làm gì?” Trùng Trùng cảnh giác nhìn cái thùng to nọ, cậu sợ Alphonse sẽ lấy ra thứ đáng sợ gì đó, đây là do cậu đặc biệt bảo người làm theo số đo của Alphonse đó nha!

“Cho em ăn no!” Alphonse cười đến rạn rở.

“Tôi không đói!” Trùng Trùng thành thật đáp.

“Thật ra, là tôi đói!” Alphonse cười, ôm Trùng Trùng vào lòng, hôn cậu.

Nụ hôn này thật dịu dàng, nhưng trong dịu dàng lại chứa sự chiếm đoạt. Đầu lưỡi vói vào trong miệng cậu, hút hút, liếm quanh, mỗi một lần, đều giống như đang cắn nuốt linh hồn Trùng Trùng.

“Ừm...” Trùng Trùng rên ra tiếng. Bị Alphonse ôm hôn triền miên như vậy, tim cậu đập rộn lên.

Nước miếng chảy dọc từ cổ xuống ngực, Alphonse đổi hướng, ngậm một quả hồng vào trong miệng, cảm giác tê tê như bị điện giật, khiến cậu không khỏi cứng người, mong muốn y càng thêm chà đạp chính mình.

Bỗng nhiên, Trùng Trùng cảm giác được tay của cậu bị thứ gì đó còng lại, cậu mở mắt ra, phát hiện là chiếc còng tay lúc trước mua, hơn nữa còn là hàng tự động, phải rên rĩ một ngàn lần mới mở ra.

Trùng Trùng khóc không ra nước mắt, nhưng cậu còn chưa nặn được giọt nước mắt nào, đã thấy Alphonse lấy một lọ chứa chất lỏng màu hồng ra, y nghiêng cứu một hồi, cười ha ha, để lộ hàm răng trắng đều.

Đó là chất bôi trơn vị ô mai, có tác dụng thôi tình. Theo lẽ thì Trùng Trùng định làm thế này, đầu tiên là cậu sẽ còng tay Alphonse lại, sau đó dùng trang bị điện giật làm Alphonse tạm thời mất đi ý thức, sau đó bôi thứ này vào, ha ha ha, Alphonse sẽ thuộc về cậu thôi. Zhou – Ngạo

Đương nhiên, người đơn thuần như Trùng Trùng tuyệt đối không nghĩ ra mấy chuyện như thế, đó là kiệt tác do Andy tưởng tượng ra, không ngờ là Trùng Trùng lại nghe thấy, sau đó nhớ kỹ tới giờ.

“Tôi thích thứ này!” Alphonse cười, cho một ít vào tay, chuẩn bị hành động.

“Đừng làm như vậy!” Trùng Trùng hoảng sợ, nếu bôi thứ đó lên người cậu, cậu thật sự sợ hãi.

“Không cần sao?” Alphonse nhíu mày, “Được rồi, giờ hôn trước, vừa hôn vừa bôi, không phải em rất thích thứ này sao? Nếu không thích sao lại mua chứ?”

Dứt lời, Alphonse đã cúi đầu xuống giữa hai chân Trùng Trùng, hôn khế. Trùng Trùng nghẹn đỏ mặt, Alphonse lại càng làm tới, nâng mông cậu lên, bắt đầu hôn lên lớp da non mềm ở đùi trong.

Chờ đến khi nơi nào đó bị thứ lạnh như băng bôi lên, Trùng Trùng mới hồi phục tinh thần lại, cựa quậy, nhưng Alphonse lại đẩy một ngón tay vào, cho chất bôi trơn vào trong nội bích của cậu.

Được rồi, chỉ là bôi một chút gì đó thôi, coi như kích thích tình thú vợ chồng vậy. Trùng Trùng nghĩ thế, nhưng khi thấy Alphonse cầm một cây gì đó lên, Trùng Trùng triệt để suy sụp, cậu cố khép hai chân lại.

Bởi vì, Alphonse đang nghiên cứu một cây mát xa.

Thứ này, lúc mua người hướng dẫn có nói là chuẩn bị cho những người không có kinh nghiệm, bởi vì là lần đầu tiên, cho nên cậu sợ cậu sẽ làm bị thương Alphonse, cậu định dùng thứ này khuếch trương cùng khiêu khích trước, đây là do cậu thương xót Alphonse, đặt biệt mua cho anh ta nha!

Nghe nói còn có thể tự động làm, Trùng Trùng cảm thấy một người kêu ngạo như Alphonse sẽ rất đau khổ khi nằm trên giường như vậy, cho nên cậu đã mua thứ này để anh ta thích ứng trước, sau đó mới dùng tới súng thật. Hoàng Phu Trùng Trùng

Nhìn bảng hướng dẫn xong, Alphonse nhìn Trùng Trùng bằng ánh mắt đầy thất vọng, “Thì ra tôi vẫn luôn không thỏa mãn được em, cho nên em mới mua thứ này!” heobibi89.wordpress.com

Trùng Trùng cảm thấy mắt mặt vô cùng, cậu quay đầu đi, không muốn nhìn cảnh này nữa.

“Được rồi, nếu em đã mua, vậy không nên bỏ phí!” Alphonse đen mặt, bôi một ít chất bôi trơn lên cây mát xa, cẩn thận nhét vào cơ thể Trùng Trùng, lại còn quan tâm, hỏi: “Có bị thương không, tôi thấy thứ này có hơi cứng chút!”

“Ồ ô!” Trùng Trùng triệt để chết tâm rồi.

Dụng cụ mát xa bắt đầu làm việc, Alphonse lại lấy ra mấy thứ, càng xem mặt càng đen, cuối cùng y quẳng trở vào thùng, rầu rĩ, “Để từ từ hãy dùng, hôm nay cứ tới đây đi!”

Dứt lời, y rút cây mát xa ra. Mà hiện tại, do có chất bôi trơn trong cơ thể, Trùng Trùng lăn lộn trên giường, rên rỉ. Alphonse cảm thấy mình không nhịn được nữa, vội vàng cởi quần lót ra, định tiến nhanh vào.

“Chờ chút! Phải mang BCS!” Dù đang mê loạn, nhưng Trùng Trùng vẫn không quên công tác phòng hộ, lỡ như một lần không cẩn thận, trúng chiêu thì tính sao đây?

Alphonse nghe vậy, nhìn thùng đồ. Vừa nhìn, đã thấy cả đồng BCS, y cầm lên, ném sang một bên, đâm mạnh vào cơ thể Trùng Trùng.

“Um...” Cục lạc khoái cảm khiến Trùng Trùng rên rỉ thành tiếng, hai chân run rẩy.

“Để sau hãy dùng!” Alphonse nói ngắn gọn một câu, bắt đầu công kích mãnh liệt.

Trùng Trùng đáng thương là vì mua BCS mới đi tới cửa hàng dành cho người lớn. Kết quả, thứ gì cũng dùng, duy chỉ có BCS là không dùng!

Từ đó về sau, mấy thứ đó chủ yếu đều dùng trên người Trùng Trùng. Trùng Trùng hô thảm, tuy nói là Alphonse rất tận tâm, nhưng bị mấy thứ đó tiến vào cơ thể, đúng là cực kỳ khó chịu.

Cuối cùng, thấy cậu khóc dữ quá, Alphonse bỏ hết mấy thứ đó, cười nói: “Xem đi, giờ biết của tôi tốt lắm phải không? Sau này, mỗi ngày chúng ta sẽ làm, như vậy em sẽ càng thêm yêu tôi!”

Trùng Trùng: = =

Mỗi ngày đều mây mưa, nhưng dưới yêu cầu mãnh liệt của Trùng Trùng, Alphonse dùng BCS. Thứ này cũng hơi khó chịu một chút, cả đêm năm cái, như vậy một ngàn cái, cũng phải dùng trong hai năm!

Ngày ngày trôi qua, Đoàn Đoàn cũng sắp tròn một trăm ngày. Hôm đó bé sẽ phải đi nhận lễ rửa tội, vì thế, hai vợ chồng lại bắt đầu phiền não.

Bình thường nếu muốn ôm Đoàn Đoàn ra ngoài, nhất định phải để Alphonse dùng ma pháp thu cánh bé lại, sau đó mặc quần áo vào. Sẽ không ai trông thấy sau lưng Đoàn Đoàn có một đôi cánh trắng như tuyết.

Nhưng mà, lúc nhận lễ rửa tội, phải do đại tể ti ôm tiểu vương tử xích lôa, cho bé tắm nước Thánh, sau đó tiếp nhận nghi lễ chúc phúc. Đây chính là truyền thống của hành tinh Lala, cho dù là trẻ con ở xóm nghèo, thì khi tới một trăm ngày, đều phải dùng nước sạch tắm rửa sạch sẽ, sau đó đi tới giáo đường, nhận lời chúc phúc của mục sư, vậy nước Thánh lên người bé.

Lễ rửa tội của tiểu vương tử nhất định phải đầy đủ các nghi thức, không thể thiếu gì. Đến lúc đó, nếu như phát hiện cánh của bé, có thể sẽ xảy ra chuyện, đến cả Alphonse cũng bị liên lụy vào. Zhou – Ngạo

Nhìn Đoàn Đoàn ngày càng lớn, ngày càng nghịch ngợm, hai người thấy đau đầu vô cùng.

Bởi vì, có những lúc ra ngoài. Tuy là Alphonse đã dùng ma pháp thu hồi cánh bé lại rồi, nào ngờ bé lại mở ra, thiếu chút nữa đã để người ta nhìn thấy.

Chỉ còn ba ngày nữa là đến lễ rửa tội, thế nên hai người họ tới phủ bá tước, hy vọng ba ba có thể nghĩ ra cách giải quyết chuyện này.

“Đúng rồi, tới lúc đó bảo là Đoàn Đoàn bị bệnh, như vậy không phải là tránh thoát một kiếp rồi sao?” Lý Thần nói.

Alphonse lắc đầu, “Không thể được, nếu như bị bệnh, lại càng có lý do phải đi tiếp nhận lễ rửa tội, cách này là không thể thực hiện được!”

“Hay là cắt cánh nó đi!” Đề nghị của Wright quả là đầy máu me, khiến mọi người phải trừng mắt, liếc ông.

Đoàn Đoàn đang nằm trong lòng Wright lẩn lẩn, miệng kêu ô ô, để lại rất nhiều nước miếng, giống như bé không hề nhận thấy tính mạng mình sắp nguy hiểm tới nơi. heobibi89.wordpress.com

“Cắt, cắt đầu ông á!” Lý Thần nổi giận, vội vàng ôm Đoàn Đoàn bảo bối vào lòng mình, “Có thể để Alphonse thay đại tể ti không? Để vua một nước làm lễ rửa tội, như vậy nhất định đứa nhỏ này sẽ càng được Thần yêu quý, luôn luôn bảo vệ nó!”

Mọi người nhìn nhau một hồi, cảm thấy đề nghị này cũng không tệ lắm. Tuy là hiện tại ở hành tinh Lala không có người cha nào làm lễ rửa tội cho con mình, nhưng nếu là nhà vua thì hẳn là không có vấn đề gì.

“Lễ rửa tội nhất định phải hoàn thành trong sự chứng kiến của mọi người sao?” Lý Thần lại hỏi.

Alphonse nhíu mày, “Đúng vậy, cho nên không thể xảy ra bất cứ sai lầm gì!”

“Alphonse, ngài có loại ma pháp gì mà biến người này thành người khác không?” Lý Thần mong chờ.

“Có thể!” Dứt lời, y vỗ tay một tiếng, bùm một cái, Lý Thần biến thành một người khác, tóc ngắn màu vàng biến thành tóc dài màu bạc, đôi mắt màu hổ phách trong suốt, trên mặt còn có hoa văn yêu dị, cười một cái, phong tình vạn chủng.

“Ngân... Ngân Hồ!” Wright lắp bắp, nhìn vợ mình biến thành cha mình, trong mắt đầy vẻ khó tin.

“Sao lại biến tôi thành ông ta chứ!” Khóe miệng Lý Thần giật giật, mặt đen xì, tuy là ông rất bất mãn, nhưng do ông đang có một vẻ ngoài mỹ nhân siêu cấp, nên lại sinh ra cảm giác hờn dỗi.

“Ba ba, ý của ba là, để Alphonse biến Đoàn Đoàn thành một đứa nhỏ không có cánh, sau đó để tự anh ấy làm lễ rửa tội cho Đoàn Đoàn, điều quan trọng là phải cam đoan Đoàn Đoàn không gây rối, đúng không?” Cuối cùng thì Trùng Trùng cũng hiểu.

Alphonse lại vỗ tay một tiếng, bùm một cái, Lý Thần biến trở về hình dạng của mình, trên gương mặt tuấn tú chứa đầy vẻ bức dọc, “Ba thấy, ma pháp của Alphonse chỉ là tạm thời che mắt bọn họ thôi, cánh của Đoàn Đoàn cũng không phải thật sự biến mất! Với lại, con cũng đã nói là Đoàn Đoàn biết ma pháp, e là lúc đó Đoàn Đoàn lại nghịch ngợm, không chịu nghe lời!”

Alphonse, “Không sao, có tôi ở đó, nó sẽ không dám sử dụng ma pháp đâu!”

Nhìn Đoàn Đoàn ngậm ngón tay, mọi người cùng thở dài. Khi nào thì đứa nhỏ này mới lớn, biết tự thu cánh của mình lại, bằng không bọn họ sẽ mệt mỏi lắm nha.

Mới đó, đã tới ngày nhận lễ rửa tội. Mọi người tập trung trong lễ đường, còn có máy quay, quay lại toàn bộ quá trình diễn ra buổi lễ.

Trong lễ đường nghiêm trang, Alphonse mặc trường bào trắng, đứng bên bức tượng Thánh, trong nháy mắt, vị Thánh xinh đẹp ấy cũng vì y mà ảm đạm.

Trong đôi người màu tím nhạt chứa đầy sủng nịch, y ôm một đứa nhỏ trắng nõn, đứa nhỏ ấy cũng có một đôi mắt màu tím nhạt, nhưng của Alphonse là tà mị, còn của bé là hồn nhiên. heobibi89.wordpress.com

Đứa nhỏ a a ô ô gì đó, sau đó cười, ngậm ngón tay mình, hút hút.

Lúc này, mấy thầy tư tế đưa chiếc bồn thủy tinh tới, bên trong là chất lỏng trong suốt màu vàng kim, sáng ngời, phiêu lửng, chói mắt như bảo thạch.

Khê đặt đĩa nhỏ vào bồn, sau đó dùng nước Thánh, tắm rửa cho bé.

Vuốt ve da thịt non nớt của con, tay Alphonse lại càng thêm nhẹ nhàng, miệng đọc lời cầu phúc.

Nhà vua tự làm lễ rửa tội cho con mình, khiến đám đông nhìn không rời mắt vào giây phút tràn ngập tình yêu thương ấy.

Tắm rửa xong, dưới tầm mắt của mọi người, Alphonse dùng khăn lông trắng bao Đoàn Đoàn lại, sau đó giao cho đại tế ti.

“Cậu ấy, là vương giả của hành tinh Lala, cậu ấy là vị thần tuyệt vời...” Đại tế ti giơ Đoàn Đoàn lên, để bé nhận sự cúi lạy của con dân.

Mọi người quỳ xuống, tay trái ôm ngực, vì bé cầu nguyện...

Giờ này, khoe miệng Alphonse cong lên nụ cười kiêu ngạo. Lại có thêm mấy thầy tư tế mang một chiếc khay tới, trong khay là một hộp quà, phía trên buộc một chiếc nơ bướm màu vàng, làm bằng tơ thượng hạng.

Mở hộp quà ra, bên trong là chiếc vòng cổ kim cương hình giọt nước. Vòng kim cương ấy chắc là tốn rất nhiều đồng vàng, vô giá, mọi người đều ngây ra, cùng cảm thán, đức vua đúng là rộng rãi quá nha!

Dưới con mắt nhìn chăm chăm vào chiếc vòng kim cương ấy của mọi người, bỗng nhiên, vù một tiếng, mọi người phục hồi tinh thần lại, thấy tiểu vương tử điện hạ của bọn họ đang vỗ cánh, bay tới bay lui trong lễ đường.

Tiểu vương tử nhìn những người trong lễ đường bằng ánh mắt trong veo, chớp chớp hai cái, sau đó cười khanh khách. Tiếng cười ấy giống như tiếng nhạc, vang vọng bốn phía. Hoàng Phu Trùng Trùng

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, thì họ cảm thấy trước mặt mình xuất hiện một luồng sáng, sau lưng đức vua của họ thể những cũng toát ra một đôi cánh trắng như tuyết, bay lên không trung, ôm lấy tiểu vương tử...

Sau đó, bay thẳng lên cao, bay ra khỏi cửa sổ phía trên lễ đường...

41. Chương 41

.

.

Trùng Trùng do bị cảm mạo nên ở nhà xem truyền hình trực tiếp, Alphonse không cho cậu đi, bắt phải ở lại chờ. Lo lắng cho hai người, cậu chỉ có thể xem TV, nhìn chăm chăm vào động tác của hai người họ.

Nào ngờ... Bí mật vẫn bị bại lộ dưới con mắt của rất nhiều người.

Ai cũng không ngờ, vào thời điểm cuối cùng, Đoàn Đoàn lại bay lên. Thật ra, chỉ cần mang vòng cổ vào cho vương tử là nghi thức đã hoàn thành, sẽ không sao nữa, không ngờ lại xảy ra chuyện thế này. heobibi89.wordpress.com

Hắt hơi một cái, Trùng Trùng cau mày, không khỏi lo lắng cho Alphonse và Đoàn Đoàn.

Bỗng nhiên, cửa bị đá ra, Alphonse đen mặt, ôm Đoàn Đoàn xông vào, vẻ mặt ngưng trọng.

“Alphonse!” Trùng Trùng trừng to mắt, cậu muốn khóc, mũi cậu ê ẩm, hốc mắt ươn ướt, “Tính sao bây giờ? Có khi nào bọn họ lật đổ anh không?”

Alphonse ôm Đoàn Đoàn, ôm thật chặt. Y cúi đầu, vùi vào cổ Trùng Trùng, Đoàn Đoàn giãy khỏi tay y, vỗ cánh, bay lên không trung nhìn cảnh này.

“Alphonse...”

“Đừng nói gì cả, hãy để tôi ôm em một lát!” Alphonse trầm giọng, sau đó ôm cậu, siết thật chặt.

Bị những người đó phát hiện thì sẽ thế nào đây? Có phải là giống như trước đây, bị bắt vào phòng thí nghiệm nghiên cứu, nhẹ thì lấy một bình máu, nặng thì mổ bụng.

Họ dùng xích sắt mở cánh y ra, giống như sừng vật, khóa y lại.

Cuộc sống như thế, y không muốn tiếp tục nữa.

Y sợ, sợ những chuỗi ngày đầy tra tấn, không bình yên đó, y sợ những kẻ mặc áo trắng, quái gở đó thí nghiệm luồng điện lên người y.

Sự sợ hãi ấy giống như một hố đen khôn cùng, nó đang hút y vào, đẩy xuống địa ngục.

Hít một hơi thật sâu, Alphonse nói: “Em có bằng lòng bỏ trốn cùng tôi không?”

Trùng Trùng ngẩn người, trong nhất thời không biết phải làm thế nào.

Cậu đương nhiên là muốn ở cùng Alphonse, nhưng cho dù có bỏ trốn cũng có ích gì, thân phận của y sớm muộn gì cũng bị lộ, họ có thể trốn tới đâu đây? Chi bằng cứ dửng dưng cảm đối mặt.

Trùng Trùng vội vàng nhích tới, cắn một ngụm thật mạnh lên cằm Alphonse, “Tôi không muốn bỏ trốn với anh, đây là nhà của chúng ta!”

Alphonse run lên, đôi ngươi màu tím nhạt trở nên sâu thẳm, ngực phập phồng, giống như đang cực lực nhẫn nại gì đó.

“Hai người không thể đi!” Lý Thần và Wright tham gia nghi thức đã tới nơi, họ trừng Alphonse, nói: “Thật ra vào cái lúc ngài quyết định cưới Trùng Trùng là đã chuẩn bị sẵn tinh thần là mọi người sẽ biết được bí mật ấy, vậy tại sao đến lúc này ngài lại lùi bước?”

Alphonse há miệng, không biết phải nói gì. Khi đó y cứ nghĩ là mình sẽ không yêu con sâu ngu ngốc này, khi đó y cũng không biết, y sẽ có một đứa con ràng buộc.

Khi đó, y nghĩ là nếu như bị phát hiện, tự y bỏ trốn là được. Nhưng bây giờ không giống trước nữa, y không bỏ được Trùng Trùng, không bỏ được cốt nhục của mình.

“Alphonse, ngài không phải là ngoại tộc gì cả, ngài là sứ giả của Thần linh, ngài là quý tộc trong quý tộc, sẽ không có ai làm được gì ngài đâu, hãy tin tôi!” Lý Thần cầm tay Alphonse, ánh mắt chân thành. Hoàng Phu Trùng Trùng

Alphonse đang do dự.

“Alphonse, nếu như phải sống lên lút, chi bằng để mọi người chấp nhận ngài!” Wright nói, “Chiến công của ngài, không kẻ nào có thể so sánh được, ngài xứng đáng được phục tùng hơn là phải bỏ trốn!”

“Alphonse, đừng đi, tôi muốn anh để mọi người nhìn thấy đôi cánh xinh đẹp này, không muốn anh phải trốn tránh nữa!” Trong đôi mắt Trùng Trùng chứa đầy nước mắt.

Cuối cùng, Alphonse nhắm mắt lại, qua một lúc sau, mới gật đầu.

Vào lúc này, quản gia xà yêu tới gõ cửa, cười nói: “Bệ hạ, viện trưởng lão mời ngài dự hội nghị khẩn cấp, mong ngài nhanh chóng tham gia!”

Nhìn thấy nụ cười có chút mất tự nhiên của quản gia xà yêu, tâm Trùng Trùng nặng trĩu, quả nhiên là mọi người vẫn để ý.

Alphonse gật đầu, trong nháy mắt khôi phục lại vẻ bình tĩnh, “Ừm, biết rồi, ta sẽ đi ngay!”

Hôn nhẹ lên chóp mũi Trùng Trùng, Alphonse nói: “Tôi yêu em!”

Ngữ khí thật thản nhiên, khiến trái tim Trùng Trùng đau đốn, rất đau. Nhìn đôi mắt tà mị ấy, giờ khắc này, ẩn trong đó là sự chân thành, còn có... bất đắc dĩ...

Trùng Trùng há miệng, muốn đáp lại câu tôi cũng yêu anh, nhưng lại bị Alphonse lấy tay che đi, y cười khê, “Những lời này, hãy để tôi trở về rồi nói, có được không?” heobibi89.wordpress.com

Trùng Trùng rơi nước mắt, gật đầu.

Nhìn theo bóng lưng cô độc của Alphonse, đột nhiên Trùng Trùng thật muốn bước tới, giữ chặt tay y lại, khẩn cầu, hãy mang tôi đi, tôi cũng không muốn đối mặt.

Bởi vì cậu sợ Alphonse sẽ không trở về.

Lý Thần vỗ vỗ bả vai Trùng Trùng, nói khẽ, “Đừng gấp, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi!”

Từ nhỏ Trùng Trùng đã thích ba ba Lý Thần, nghe ông nói vậy, cậu mới thấy vững lòng một chút.

“Ba sẽ mang Đoàn Đoàn theo, ở lại đây e là có thể gặp nguy hiểm! Trùng Trùng, con ở lại đây chờ Alphonse trở về, không được phép đi lung tung, có biết không?” Lý Thần vỗ tay với Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn ngoan ngoãn bay xuống. Thừa dịp, ông ôm chặt bé lại, không cho bé tiếp tục bay lên không trung.

Trùng Trùng gật đầu, giờ cũng chỉ có thể làm vậy thôi.

Giờ này, đột nhiên Trùng Trùng lại thấy hối hận, nếu như Đoàn Đoàn là sâu, có lẽ hôm nay đã không xảy ra chuyện thế này, cũng không cần phải sợ Alphonse vì một đôi cánh xinh đẹp mà mất đi tất cả.

Ở lại trong cung đợi thật lâu, Trùng Trùng cảm giác như mình đã trải qua mấy thế kỷ. Alphonse vẫn chưa về, quản gia xà yêu cũng không ở đó, cậu có muốn tìm anh ta hỏi chút chuyện cũng không ai trả lời.

Gọi điện cho Guard, nghe nói là anh ta đang họp, Trùng Trùng hoàn toàn không biết phải làm gì, sau cùng cậu mở máy tính, lên mạng tìm hiểu một chút tin tức.

Vừa mở web đã thấy tin Alphonse và Đoàn Đoàn đột nhiên mở cánh bay lên, biến mất ở lề đường đã tràn ngập khắp nơi.

Nói dễ nghe một chút là đột biến gen, khó nghe một chút là ngoại tộc, có thể mang tới vận rủi, khiến hành tinh Lala bị hủy diệt.

Thậm chí có một số người còn phỉ báng cả Trùng Trùng, họ nói cậu là yêu quái mê hoặc Alphonse, cũng vì Alphonse cưới cậu, cho nên mới mọc ra đôi cánh, sinh ra một đứa con quái dị.

Có người còn đề nghị đưa Đoàn Đoàn tới phòng thí nghiệm, giải phẫu nghiên cứu. Từ lâu, Trùng Trùng đã khóc không thành tiếng, sao bọn họ lại tàn nhẫn như vậy? Đoàn Đoàn còn rất nhỏ, vậy mà bọn họ lại nhẫn tâm thốt ra những câu ác độc như thế?

Trùng Trùng tắt máy tính, ngồi xuống salon, ôm hai đầu gối.

Cuối cùng thì cậu cũng hiểu tại sao Alphonse phải cố che giấu đôi cánh của mình như vậy. Chính vì chủng tộc của họ quá ít, cho nên những người khác mới gạt bỏ y, cảm thấy y là ngoại tộc.

Sau khi đọc xong những dòng bình luận trên mạng, Trùng Trùng gần như có thể tưởng tượng được rằng, Alphonse bị trói lại, y bị đủ loại ống tiêm và các dụng cụ ghim vào trong cơ thể.

Trùng Trùng lắc đầu, đừng, đừng đối xử với anh ấy như vậy...

Giờ cách thời điểm Alphonse đi đã là năm tiếng đồng hồ, Trùng Trùng cứ chờ như vậy, cậu nhìn chăm chăm ra cửa, hy vọng kỳ tích xuất hiện, Alphonse sẽ nở nụ cười bước vào, trong tay là tã lót cho con.

Hình ảnh ấm áp ấy, có phải sau này sẽ không còn xuất hiện nữa không?

Trùng Trùng vùi đầu vào giữa hai chân, đôi vai run lên.

Thật sự hối hận, cậu thật sự hối hận...

Cậu không muốn mạo hiểm, bỏ trốn cùng Alphonse cũng được, cùng Alphonse sống những ngày tháng cực khổ cũng tốt, cậu không muốn nhìn thấy Alphonse và Đoàn Đoàn bị người ta xem như quái vật, mang ra nghiên cứu.

Không muốn...

Một chút cũng không muốn...

Nhưng, với đôi tay nhỏ bé của cậu, cậu có thể cho Alphonse dựa vào sao?

Để y rời khỏi trong cô độc, một mình đối đầu với sợ hãi. Còn cậu, lại không ở cạnh y.

Bỗng nhiên, trong tòa thành vắng lặng vang lên tiếng bước chân, Trùng Trùng ngẩng mạnh đầu lên, nhảy xuống salon...

Đến giờ cậu mới phát hiện, thì ra ngôi nhà của họ lại lớn tới vậy, mỗi một bước đi cứ như đang giẫm lên mảnh thủy tinh, đau không phải là chân mà là tâm.

Khi nhìn thấy người để tóc dài, mặc trường bào, Trùng Trùng dừng bước, hạ mi mắt, nắm lấy góc áo của mình.

“Xin chào, cậu có khỏe không?” Người nọ cười nói.

Trùng Trùng nhú mày, “Guard, sao anh lại tới đây?”

Guard nhún vai, “Tôi tới là để chuyển lời giúp bệ hạ!”

Trùng Trùng mở to mắt, “Vậy anh ấy đâu rồi? Sao anh ấy không về?”

Guard cười đáp: “Ồ, ngài ấy bàn bạc quốc gia đại sự với các trưởng lão, chắc là tầm hai ngày nữa mới trở về, ngài ấy bảo cậu chăm sóc cho con, chờ ngài ấy trở về!”

Trùng Trùng nhú mày, chỉ thấy Guard cầm tay cậu, không biết là nhét vào trong thứ gì. Sau đó, nháy mắt với cậu, trong thoáng chốc Trùng Trùng đã hiểu.

“Ừm, được rồi, vậy tôi sẽ ở đây chờ anh ấy về!” Trùng Trùng ngoan ngoãn gật đầu, nhưng hai tay cậu lại siết chặt.

“Như vậy, tôi về trước đây, đang bận lắm!” Guard nói, “Những người này là phái tới để bảo vệ cậu, điện hạ, cậu an tâm ở lại đây đi!”

Trùng Trùng tiễn Guard ra ngoài xong, đã có mấy thị vệ tới, canh giữ ở cửa, “Bệ hạ đi vắng, các trưởng lão bảo chúng tôi tới bảo vệ cho điện hạ!”

Trùng Trùng gật đầu, ngoan ngoãn trở vào trong.

Còn chưa kịp xem thứ trong tay mình, lại có rất nhiều người hầu xuất hiện, xem thân thủ của bọn họ, hoàn toàn không gây yếu như người hầu, mà đều cường tráng. Trùng Trùng biết, giờ cậu đang bị giám thị.
heobibi89.wordpress.com

“Ui, tôi mệt mỏi quá, mấy người ra ngoài cửa canh chừng đi, tôi muốn ngủ một lát!” Trùng Trùng ngáp dài một cái, ngoan ngoãn trèo lên giường.

Có người lén đi vào, thấy Trùng Trùng thật sự đang ngủ, mới thở phào, trở ra ngoài.

Vừa nghe thấy tiếng đóng cửa, dây thần kinh đang căng thẳng của Trùng Trùng mới thả lỏng xuống, cậu trồn vào trong chăn, mở mảnh giấy nho nhỏ ấy ra.

Giấy đã bị mồ hôi của cậu làm ướt, lem ra, có chút mờ hồ, nhưng Trùng Trùng vẫn nhìn thấy dòng chữ ghi trên ấy: [Năm ngày sau, hai giờ sáng, mang theo Đoàn Đoàn, gặp ở phía sau hoa viên hoàng cung.]

Trùng Trùng siết chặt mảnh giấy, dòng lệ theo khóe mắt chảy xuống.

Năm ngày, nói cách khác, Alphonse đi chuyến này, là không thể trở về...

Giả vờ ngủ một lát, sau đó Trùng Trùng cứ một mực đòi tới phủ bá tước dùng bữa tối. Vì thế, đám tùy tùng ấy lại theo phía sau cậu.

Trùng Trùng đột nhiên xuất hiện, khiến Lý Thần kinh ngạc. Ông trách cứ, “Con đang làm gì vậy? Không phải ba đã bảo con ngoan ngoãn ở nhà chờ rồi sao?”

Trùng Trùng cười nói, “Con chỉ là đột nhiên muốn ăn cơm do ba ba làm, với lại buổi tối không có con, Đoàn Đoàn sẽ ngủ không yên!”

Lý Thần cảm thấy thật kỳ quái, nhưng ông cũng không hỏi nhiều, thở dài một cái rồi đi làm cơm chiều cho cậu.

Nhìn theo bóng lưng của Lý Thần, Trùng Trùng cảm thấy mũi mình cay cay, ba ba đã nuôi cậu nhiều năm như vậy, cuối cùng cậu lại chọn cách lén lút bỏ ông mà đi.

Ba ba, con xin lỗi...

Lý Thần nấu món thịt kho tàu, canh trứng, còn có thêm mấy món rau dưa. Tuy không phong phú, nhưng lại ấm áp vô cùng, Trùng Trùng cười, giải quyết sạch cả mâm cơm.

Ăn tối xong, Trùng Trùng thật tự giác mang chén đi rửa sạch sẽ. Đoàn Đoàn không biết đi, bé chỉ có thể dùng hai cánh thay thế cho đôi chân, bay tứ phía, khi thì bay lên trần nhà, khi thì bay trên đầu tủ.

Tất cả mọi người không ai lo lắng gì mấy, cứ để bé tự do bay lượn, chỉ cần đừng đụng vào tường là được.

Dường như Lý Thần cũng rất sốt ruột, Wright vẫn chưa về nhà. Nghe Lý Thần bảo phải ra ngoài một chút, Trùng Trùng chỉ có thể ngoan ngoãn ở phủ bá tước thêm một hồi, rồi lén lút ôm Đoàn Đoàn về hoàng cung.

Tuy là thái độ của đám tùy tùng ấy rất cung kính, nhưng lại khiến cậu có cảm giác họ đang mất kiên nhẫn. Trùng Trùng cũng không nói thêm gì, lòng cậu đã hiểu, cậu ôm Đoàn Đoàn, ngoan ngoãn đi vào phòng ngủ của mình.

Năm ngày, trong năm ngày này, sống một ngày cứ như một năm. Trùng Trùng rất nghe lời, những người đó cho cái gì, cậu sẽ ăn cái nấy, nhưng sau khi dùng xong, cậu sẽ lén đi vào toilet trong phòng ngủ nôn ra. Bởi vì cậu phát hiện là sau khi dùng chúng, cậu sẽ ngủ suốt mười hai giờ liền, cho nên, sau này cậu không ăn những thứ đó nữa. Hoàng Phu Trùng Trùng

Cũng may là Lý Thần có thể vào đây, ông mang theo một ít lương khô, bánh bao này nọ, Trùng Trùng mới không bị đói chết, mỗi ngày sau khi dùng xong, cậu sẽ giả bộ ngủ.

Cậu không dám ăn nhiều, bởi vì đến khi chạy trốn, lương khô là tuyệt không thể thiếu. Cho nên mỗi lần cậu chỉ dám ăn một ít, thậm chí có lúc cậu còn uống sữa bột cùng Đoàn Đoàn.

Cũng may là những người đó còn chút lương tâm, cho Đoàn Đoàn uống sữa bột mà không bỏ thêm gì, hai người uống chung cũng xem như yên tâm.

Trùng Trùng cũng không dám lên mạng xem cư dân mạng nói gì, cậu sợ bọn họ sẽ buộc các trưởng lão đưa Alphonse và Đoàn Đoàn vào phòng thí nghiệm nghiên cứu.

Cứ như vậy, trong gian phòng ngủ ngăn cách với bên ngoài, Trùng Trùng đã vượt qua năm ngày.

Chỉ còn hai tiếng nữa là hai giờ sáng, Trùng Trùng lo lắng, bởi vì muốn tránh khỏi những người đó rất khó khăn, cậu có muốn đánh cũng đánh không lại bọn họ, lại còn phải bảo vệ cho Đoàn Đoàn, Trùng Trùng cảm thấy nhất định mình sẽ bị bọn họ đánh chết.

Nhưng mà, cho dù có chuyện gì xảy ra, cậu cũng tuyệt đối không để Đoàn Đoàn vào phòng thí nghiệm giải phẫu, cũng không để cho Alphonse bị giam trong phòng thí nghiệm, bị nghiên cứu như chuột bạch.

Nhìn Đoàn Đoàn đang ngủ say, Trùng Trùng thở dài, thật là, không chút lo lắng cho chuyện trong nhà...

Đột nhiên, Đoàn Đoàn mở to hai mắt ra, vàng sáng màu vàng nhạt vây quanh người bé. Ngay sau đó, bé bay lên không trung, cười khanh khách.

Trùng Trùng nghĩ là Đoàn Đoàn nghịch ngợm, cậu sợ tới mức nhảy dựng lên muốn kéo bé xuống dưới, nào ngờ Đoàn Đoàn lại trừng mắt, tỏ vẻ thần bí, lại còn để ngón trỏ bên môi mình.

Trùng Trùng biết, Đoàn Đoàn bảo cậu nói nhỏ thôi. Vì thế, cậu cũng im lặng, nhìn bé.

Đoàn Đoàn kêu lên ô ô, không biết đang nói gì, sau đó bay ra khỏi cửa sổ. Trùng Trùng còn chưa kịp hô lên, Đoàn Đoàn đã bay mất dạng, cậu cũng không để ý bên ngoài có ai không, xông ngay ra ngoài.

Lúc cậu lao ra tới ngoài, lập tức trợn mắt há mồm.

Bởi vì, những người hầu, thị vệ đều đang nằm la liệt trên đất, giống như đang ngủ.

Trùng Trùng bạo gan đá bọn họ mấy cái, thấy không có phản ứng, lúc này Đoàn Đoàn lại xuất hiện, ô ô a a gì đó, cứ như bé đang nói cho ba ba mình biết, bé là anh hùng.

Thấy có đá thể nào những người đó cũng không tỉnh lại, Trùng Trùng lập tức xoay người chạy vào trong phòng ngủ, lấy hết tiền bạc, sau đó lại chạy vào bếp lấy một ít bánh mì khô và sữa bột cho Trùng Trùng.

Trùng Trùng đeo túi trên lưng, Đoàn Đoàn còn đang ngoan ngoãn bay bay trên không trung, bé bay rất thấp, chỉ ngang hông Trùng Trùng.

Hơi thở phả vào trong không khí, tâm Trùng Trùng kích động vô cùng.

Lúc cậu đi tới phía sau hoa viên, bên trong trống rỗng, không có một ai. Cậu đợi thật lâu, ngay khi cậu nghĩ là Alphonse không ra được, thì mấy khóm hoa hồng ở xung quanh rung lên, ngay sau đó, một cái bóng đen đã di chuyển tới gần.

“Ừm...” Trùng Trùng bị dọa đến sắp la to, nhưng ngay một giây sau, bóng đen đó đã che miệng cậu lại, nói khẽ vào tai cậu, “Là tôi!”

Trong khoảnh khắc nghe được tiếng của Alphonse, trái tim đang treo lơ lửng của Trùng Trùng mới hạ xuống, cậu xoay người, ôm chặt Alphonse.

“Chúng ta không có thời gian, đi nhanh lên!” Alphonse kéo Trùng Trùng ra, nhìn bốn phía, sau đó ôm Trùng Trùng chạy ra ngoài cung.

Trong cung có rất nhiều Ngân Dực Long, Alphonse ôm Trùng Trùng và Đoàn Đoàn lên, biến mất trong bóng đêm.

Có thứ gì nóng nóng chảy vào trong cổ mình, nhột nhột, Trùng Trùng đưa tay sờ sờ, trên bàn tay trắng nõn đều là máu tươi, cậu quay qua, kinh ngạc, trừng to mắt.

Đây là Alphonse sao? Người tao nhả ấy giờ cả người đầy máu đen, đến cả đôi cánh đang mở ra, lông chim trắng như tuyết ấy cũng bị nhuộm thành màu đỏ.

“Tôi không đau!” Alphonse nói.

Trùng Trùng ừ một tiếng, nén nước mắt, tự nhủ với lòng không thể khóc, cậu không thể trở thành gánh nặng cho Alphonse.

Bay trong đêm tối một hồi, bỗng nhiên, có tiếng ồn ào truyền tới từ phía sau. Ngay sau đó, màn đêm bị tia sáng chiếu vào và ở phía trước cũng xuất hiện mấy chiếc máy bay chiến đấu kiểu mới nhất, vây bọn họ lại.

42. Chương 42

.

.

Giờ này, Trùng Trùng thấy tuyệt vọng, sự hoảng sợ không bờ bến đang vây lấy cậu, khiến cậu sợ tới mức rụt lại, theo bản năng nắm chặt góc áo Alphonse, thật chặt, thật chặt.

“Đừng sợ!” Alphonse nắm lấy tay cậu, dịu dàng nói.

“Bệ hạ, mời ngài theo chúng tôi trở về!” Trong máy bay chiến đấu, thanh âm của sĩ quan vang lên. Vì có loa phóng thanh, cho nên trên cả bầu trời đều là giọng nói của gã ta.

“Ta không làm vua nữa, các người có thể thả chúng ta đi không?” Alphonse lên tiếng.

“Ngài quá, chúng tôi nghe theo lời của các trưởng lão!”

Alphonse đen mặt, vào lúc này, bốn phía bỗng bừng rực lửa, giống như đang muốn thiêu hủy bọn họ.

Đám sĩ quan hoảng sợ, nhưng do đã được huấn luyện nghiêm túc, trong thoáng chốc bọn họ liền bình tĩnh lại. Họ nhìn thấy một cảnh tượng thật quý dị, đó là đức vua của bọn họ đang cưới một con Ngân Dực long, ôm một thiếu niên và một đứa nhỏ, đôi cánh thật lớn phía sau như vây hai người kia lại.

Lửa đỏ ở bốn phía giống như quỷ quái, giương nanh múa vuốt, cứ như đang muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ chẳng bằng.

“Bệ hạ...” Ngay khi bầu không khí trở nên cực kỳ quỷ dị, thì chợt có một tiếng gọi từ đâu vọng tới.

Trùng Trùng nghiêng đầu qua, nhưng lại bị cánh của Alphonse ngăn lại. Tuy nhiên, quả thật là cậu đã nghe thấy tiếng cả ba ba Lý Thần và Wright.

Hai người ở phía sau chuyển lên phía trước, thở hồng hộc, Ngân Dực long bay qua ngọn lửa, đi tới cạnh Alphonse, sắc mặt của Lý Thần và Wright đều rất xấu.

“Wright bá tước muốn phản kháng sao?” Trong máy bay chiến đấu, âm thanh khiêu khích ban nãy lại vang lên.

“Sao có thể? Chúng tôi tới đây để đón con mình về nhà!” Lý Thần cười nói, sau đó bay tới sát bên Trùng Trùng, giữ chặt cậu, rồi lại nhìn Alphonse, cả giận, nói: “Ngài điên rồi à? Ngài muốn dẫn Trùng Trùng rời khỏi đây sao?”

Trong đôi mắt màu tím của Alphonse ánh lên tia thị huyết, y cắn răng, nói: “Chẳng lẽ để cho bọn họ đưa con ta vào phòng thí nghiệm? Ta cho ông biết, sự hắc ám và thống khổ nơi đó, trong các người, không ai có thể thừa nhận được!”

Lý Thần nhíu mày, “Sao hai đứa lại dễ dàng kích động như thế? Đã nói là cứ giao hết cho ba ba, giao cho ba ba, khi nào quá bất đắc dĩ mới được rời đi, hai đứa có biết nghe lời không vậy?”

Bị Lý Thần mắng, mắt Alphonse lại càng thêm thị huyết, cứ như muốn nuốt Lý Thần vào bụng.

“Ba ba, ba giúp chúng con đi, ba nhìn Alphonse kìa, anh ấy đã chảy nhiều máu như vậy, nếu như kéo dài nữa, nhất định sẽ chết mất!” Trùng Trùng cầu xin ba ba mình, cậu không ngờ, Lý Thần tới đây là để gọi bọn họ trở về.

“Ném trái khổ trên khổ, mới là người trên người, theo ba về nhà!” Lý Thần kéo tay Trùng Trùng, sau đó nói với gã sĩ quan trong máy bay chiến đấu, “Ngài quá, chúng tôi trở về!”

Dứt lời, ông kéo Trùng Trùng lên Ngân Dực long của mình. Do Alphonse đang bị thương, cho nên không thể giữ chặt được Trùng Trùng, mắt thấy người nọ không còn trong lòng y nữa, trong mắt y bỗng hiện lên vẻ cô đơn.

Ngay sau đó, ngọn lửa vây quanh họ lại càng cao hơn, giống như biến thành một quả cầu lửa, bao vây tứ bề.

“Alphonse, chẳng lẽ ngài muốn để bọn họ biết ngài có ma pháp sao? Đó là quân bài bảo mệnh cuối cùng của ngài, tuyệt không thể để bọn họ phát hiện được!” Wright nổi giận, quát.

Alphonse đang nổi điên, nhưng nghe Wright nói thế, vẻ thị huyết nơi đáy mắt của y giảm đi một chút, y lên tiếng, giọng khàn khàn, “Trả Trùng Trùng lại cho ta!”

“Không trả, có bản lĩnh thì ngài tự tới!” Dứt lời, Lý Thần cười ròn, bất chấp sự phản kháng của Trùng Trùng, mang cậu đi, định bay xuyên qua ngọn lửa.

Ngọn lửa vốn đã sẵn sàng đốt cháy tất cả, nhưng khi rông của bọn họ sắp tới gần, ngọn lửa ấy lại biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

Alphonse cắn chặt răng, không để ý tới đám sĩ quan phía sau, cười ròn đuổi theo.

Nếu chuyện này xảy ra cách đây một năm, như vậy y tuyệt đối sẽ đi một mình, bởi vì khi đó không có Trùng Trùng, không có mối ràng buộc sâu nhất...

Nhưng hiện tại, y không cách nào bỏ lại được...

Trùng Trùng bị Lý Thần mang về phủ bá tước, còn Alphonse thì theo các sĩ quan trở về. Tuy ngoài miệng bọn họ nói câu ‘mời’, nhưng Trùng Trùng biết, bọn họ vốn không nể nang gì y cả.

Trên chiếc áo trắng của cậu vẫn còn dính máu của Alphonse, Trùng Trùng hít hít cái mũi, cậu sợ Alphonse sẽ rời bỏ cậu như thế...

“Đã bảo bình tĩnh, đã bảo là bình tĩnh rồi, sao con lại theo anh ta đi tới mức này chứ?” Lý Thần lẩm bẩm, “Nếu không phải Guard nói cho ba biết kế hoạch của hai đứa, thì hôm nay, cái mạng nhỏ của hai đứa coi như mất rồi!”

Guard nói cho ba ba biết? Đây là thế nào? “Guard nói với ba ba sao?”

Lý Thần gõ lên đầu Trùng Trùng một cái, “Đừng nghi ngờ người ta, nếu không phải người ta đứng về phía các con, thì cũng không bắt chấp nguy hiểm thay các con truyền tin đâu!”

Trùng Trùng quất quất miệng, không nói gì.

Trong thoáng chốc, bầu không khí trở nên trầm mặc. Đoàn Đoàn lại ngủ say, Lý Thần ôm Trùng Trùng vào lòng, nói: “Trùng Trùng à, chẳng lẽ con không tin ba sao? Ba nói anh ta không có chuyện gì, thì anh ta sẽ không có chuyện gì đâu!”

“Nhưng Alphonse bị thương!” Trùng Trùng hít hít mũi, như sắp khóc òa lên.

“Anh ta là Thiên Sứ, là sứ giả của Thần linh! Tin ba, chỉ chút thương tích ấy, sẽ chẳng là gì với anh ta đâu, nhưng còn con,” Lý Thần muốn nói gì đó, nhưng lại thôi, ông nhéo hai má Trùng Trùng, “dạo này con gầy quá, hứa với ba, cố gắng ăn nhiều, ba nhất định sẽ trả lại cho con một Alphonse khỏe mạnh!”

Mắt nhắm đầy lệ, cậu gật đầu, chuyện đã tới nước này, cậu chỉ có thể tin tưởng vào ba cậu thôi.

Hai ngày sau, vẫn không có tin gì của Alphonse, đến cả Guard cũng không thể lấy được một chút tin tức cơ mật từ phía hội đồng trưởng lão. Xem ra, những kẻ đó đã quyết tâm loại trừ thế lực của y.

Thật ra, làm vua ở hành tinh Lala cũng rất cực khổ, bởi vì vẫn còn có hội đồng trưởng lão, cho nên Alphonse cũng chẳng phải là vương giả chân chính. Hiện tại mọi người tôn trọng y chẳng qua là vì chuyện y đã làm vào rất nhiều năm trước.

Bao nhiêu năm qua, hành tinh Lala vẫn luôn bình yên, không có loạn lạc, cho nên, đám hậu sinh chỉ biết y là vua, chứ đã quên y là người từng tiêu diệt hết người Clone.

Trùng Trùng muốn xem cộng đồng mạng nói gì về chủng tộc của Alphonse, nhưng cậu lại sợ bọn họ chỉ trích Alphonse giấu giếm, muốn đưa y và Đoàn Đoàn vào phòng thí nghiệm.

Mỗi ngày, thấy Wright ba ba vội vàng ra ngoài, rồi thấy Lý Thần ba ba cười cười gõ máy tính ở nhà, Trùng Trùng lại càng cảm giác bất an.

Mỗi ngày ở nhà giữ Đoàn Đoàn, thằng nhóc này không bao giờ để Trùng Trùng ngơi tay, khi thì bay sang chỗ nọ chỗ kia, khi thì nghịch ngợm lên bay ra ngoài, tất nhiên là mấy phóng viên ngoài cửa lại thừa cơ hội chụp tứ tung.

Thằng nhóc ấy chẳng những không sợ hãi, lại còn cười khanh khách, thậm chí còn làm dáng cho các phóng viên chụp, nước miếng chảy tứ phía trên không trung.

Dù có chút nghịch ngợm, nhưng lại rất đáng yêu. Trùng Trùng nghe mấy gã phóng viên ấy nói, “Oa, Cupid, Cupid!”

Cupid là cái gì? Trùng Trùng tất nhiên không biết. Thuở nhỏ, Lý Thần chỉ kể cho cậu nghe mấy câu chuyện đồng thoại, còn những chuyện thần thoại thì ông lại chưa từng kể cho cậu nghe bao giờ.

Đoàn Đoàn lại lớn hơn, phải ăn nhiều hơn, bữa sáng do Lý Thần làm, đưa vào rau củ trong đó đều đi vào bụng bé.

Xới chút cơm nhão, lại cho thêm chút rau dưa thái nhuyễn vào, mỗi lần Đoàn Đoàn đều có thể ăn hết một bát nhỏ. Trùng Trùng sợ bé bị đau bụng, nhưng Lý Thần lại nói, Đoàn Đoàn ăn xong sẽ biết tự vận động, bảo cậu đừng lo lắng.

Trùng Trùng ngẫm lại, thấy cũng có lý, thằng nhóc này có khi nào chịu ở yên một chỗ đâu.

Đút Đoàn Đoàn ăn no xong, Lý Thần rửa bát rồi lại mở máy tính gõ chữ. Trùng Trùng thật bất đắc dĩ, cậu rất muốn hỏi ba ba một chút chuyện về Alphonse, nhưng cậu lại không dám, rất sợ ba ba sẽ nhìn cậu bằng ánh mắt bị tổn thương.

Nửa giờ sau, bộp một tiếng, Lý Thần tắt máy, sau đó ôm con trai bảo bối và đứa cháu bảo bối của mình, nói: “Chúng ta đi dạo phố nha!”

Trùng Trùng dở khóc dở cười, giờ là lúc nào rồi, mà ba ba lại còn nghĩ tới chuyện đi dạo phố. Tức thì, cậu nhìn Lý Thần bằng ánh mắt khinh bỉ.

Lý Thần xoa nhẹ cái mặt bánh bao của Trùng Trùng, nói: “Không sao đâu, cứ để mấy lão già ấy nhàn rồi thêm mấy ngày! Aizz, mấy hôm rồi vội quá, giờ phải ra ngoài mua hàng giảm giá mới được!”

Nói xong, mặc kệ Trùng Trùng có đồng ý hay không, ông lấy áo khoác mặc cho Đoàn Đoàn, rồi nắm tay Trùng Trùng, vỗ vỗ cánh Đoàn Đoàn, nói: “Đ dẫn đường đi!”

Đoàn Đoàn ô ô a a, không biết đang nói gì. Đầu tiên bé bay ra ngoài cửa sổ, Trùng Trùng cả kinh, Alphonse đã xảy ra chuyện, Đoàn Đoàn không thể lại gặp bất trắc gì được, vì thế cậu vội vàng đuổi theo.

Đoàn Đoàn bay giữa không trung, khi thì xoay xoay, khi thì siết chặt nắm tay, khi thì buông ra, vui vẻ vô cùng.

Đoàn Đoàn mặc chiếc quần ngắn, lúc bay lên sẽ trông thấy cái mông non nớt còn mang tã lót, rất đáng yêu. Mái tóc ngắn màu mực, một đôi mắt to nhìn xung quanh.

Vừa bước ra cửa, các phóng viên đã ồa tới.

“Điện hạ Zosya, điện hạ Zosya, về chuyện bệ hạ đang bị hội đồng trưởng lão giam giữ, ngài có ý kiến gì không?” heobibi89.wordpress.com

“Điện hạ, nghe nói có một trưởng lão từng muốn đưa bệ hạ vào phòng thí nghiệm, muốn nghiên cứu chủng tộc của bệ hạ, từ lúc chuyện xảy ra tới giờ, ngài không hề tỏ thái độ gì, chẳng lẽ ngài thấy bệ hạ gặp nạn, muốn bỏ ngài ấy hay sao?”

“Điện hạ, nghe nói hội đồng trưởng lão đang định loại trừ hết thế lực của bệ hạ, tìm vương giả thích hợp cho hành tinh Lala, tôi muốn hỏi, liệu vương giả tương lai ấy có phải là con trai của hai người, vương tử Karl không?”

“Điện hạ, điện hạ, gần đây trên mạng đang lưu hành quyển ‘Thánh Kinh’, trong đó miêu tả sứ giả của Thần giống y như bệ hạ, có một đôi cánh trắng như tuyết, có thể tự do bay lượn trên không trung, xin hỏi ngài có ý kiến gì không?”

“Điện hạ, không biết gần đây ngài có xem tin tức trên mạng không? Gần đây trên mạng đang xuất hiện fans hâm mộ ‘Thánh Kinh’, họ mãnh liệt kháng nghị quyết định của các trưởng lão, xin hỏi ngài có biết gì về chuyện này không?”

...

Vừa nhào tới, các phóng viên đã đặt ra một đống câu hỏi, Trùng Trùng nghe xong muốn choáng đầu. Tuy nhiên, cậu cũng hiểu được một ít, đại khái là Alphonse sẽ bị hội đồng trưởng lão đá xuống đài.

Thật ra, đá xuống đài thì đá xuống đài, chỉ cần không đưa Alphonse và Đoàn Đoàn vào phòng thí nghiệm là được. Cậu cũng có tước vị, tới chừng đó, muốn nuôi Alphonse thì cũng không phải là vấn đề.

Nhưng những lời ấy lại giống như lưỡi hái tử thần, hết lần này tới lần khác đâm vào lòng Trùng Trùng, cậu muốn há miệng nói gì đó, nhưng cổ họng lại khô khốc, không thể nói được gì.

Vào lúc này, Đoàn Đoàn đang bay trên không trung đột nhiên nhắm mắt lại, cảm giác bình yên ấy khiến những người ở chung quanh an tĩnh, một luồng sáng màu vàng đang vây xung quanh.

“Lala... Lala...” Đoàn Đoàn lẩm nhẩm gì đó.

Trùng Trùng nghi hoặc, hỏi: “Đoàn Đoàn nói tiếng nước nào thế?”

Lý Thần đáp: “Cổ ngữ của hành tinh Lala!”

Thật ra thì Lý Thần cũng không hiểu lắm, vì chỉ có trưởng lão đời thứ nhất hoặc một vài nhà nghiên cứu mới hiểu được cổ ngữ của hành tinh Lala, còn chuyện sao Đoàn Đoàn lại biết nói cổ ngữ, chẳng ai biết cả.

Đội Đoàn Đoàn đọc xong, vầng sáng màu vàng ấy mới dần dần biến mất. Bé chớp chớp mắt, oa oa kêu lên hai tiếng, rồi lại giơ cánh tay như củ sen ra kéo Trùng Trùng, cứ như sốt ruột muốn tới nơi nào đó.

Mọi người giật mình, phục hồi tinh thần lại, cũng không có ai hiểu được những gì Đoàn Đoàn nói. May là bọn họ đã quay lại rồi, tới lúc đó cứ nhờ mấy chuyên gia cổ ngữ nghiên cứu một chút là biết ngay.

Mọi người như đã quên hỏi Trùng Trùng, mà đi theo ba người họ. Đoàn Đoàn bay rất nhanh, khi cao khi thấp, Trùng Trùng và Lý Thần đuổi theo mệt thở hơi tai.

Đi xuyên qua một con hẻm, Đoàn Đoàn dừng lại trước quầy bánh rán. Cả đám đen đầu, đúng thật là trẻ con mà, không lúc nào là không nghĩ tới ăn.

“Đoàn Đoàn, không ăn được, mới vừa ăn cơm xong, ăn nhiều không tốt, uống sữa đi!” Nói xong, Trùng Trùng lấy bình sữa trong túi xách ra, đưa cho bé.

Đoàn Đoàn không nhận, ô ô a a, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm chảo bánh rán thơm ngào ngạt, lại còn nhỏ nước miếng, vào trong chảo...

Trùng Trùng thở dài, giờ không thể không mua rồi.

Một giọt nước miếng, đã phá hỏng cả chảo bánh.

“Nè, nè, mọi người cũng mệt rồi phải không! Mấy cái này không có dính nước miếng của Đoàn Đoàn, nếu như không để ý...” Lý Thần lấy mấy cái bánh rán ra, mua về cũng ăn không hết, nên ông hỏi mấy phóng viên.

“Không để ý, không để ý đâu!”

“Ai nha, sao để ý chứ, nước miếng của tiểu vương tử còn ngọt nữa là, chúng tôi rất thích!”

“Aizz, đã canh trước phủ bá tước ba ngày rồi, vì để có được tin tức độc nhất vô nhị, ba ngày qua tôi không được ăn ngon nha!”

Lý Thần bảo ông chủ quán bánh phân bánh ra cho mấy phóng viên. Trùng Trùng cũng cầm một cái, bẻ nhỏ, rồi đưa cho Đoàn Đoàn ăn.

Chờ mọi người ăn xong bánh rán, định đi, thì đột nhiên có một gã nọ từ trong hẻm đi tới. Vừa liếc một cái, bọn họ đã nhận ra đó là người máy, cũng không có gì là lạ, người máy thôi mà, chỉ là một người máy giúp việc, chạy ra mua bánh rán cho chủ mà thôi.

Nhưng hiện tại, hoàn toàn không đơn giản thế nữa, người máy đó chạy về phía bọn họ. Sau đó, tứ chi biến hóa, thứ vải từ sợi tổng hợp mặc trên người cũng biến thành áo giáp.

Mọi người chuyển từ kinh ngạc sang ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt mình, thậm chí là đại ra.

Ngay sau đó, người máy ấy giơ ra một đoản kiếm bằng tia laser, giống như đang muốn nghiền nát bọn họ. heobibi89.wordpress.com

Ông chủ bánh rán sợ tới mức không cần cửa hàng nữa, định xoay người bỏ chạy, nhưng còn chưa đi được hai bước, đã bị bàn tay sắt bắt lấy. Giống như bóp chết một con ruồi, ông chủ bánh rán còn chưa kịp hét to, đã sợ tới mức tắt thở.

Trùng Trùng thấy thế, hoảng sợ. Còn Lý Thần thì nhủ mày, bình tĩnh kéo Trùng Trùng, nói với mọi người, “Mọi người chạy nhanh đi, người máy bạo động!”

43. Chương 43

.

.

Sáng hôm sau, các đài truyền hình lớn bắt đầu sôi nổi đưa tin về vụ người máy bạo động hôm qua, còn có cả lời tiên đoán của tiểu vương tử Karl.

Đúng vậy, là lời tiên đoán.

Tiểu vương tử mới hơn bốn tháng, đến cả tiếng phổ thông cũng không biết nói, thế nhưng vào lúc ấy, bé đã dùng cổ ngữ của hành tinh Lala để tiên đoán về chuyện người máy bạo động.

Đương nhiên, đây cũng là kết quả mà những nhà cổ ngữ chuyên gia đã tìm ra, đúng là rất bất ngờ, một đứa trẻ mới hơn bốn tháng, vốn không thể nào có lối tư duy như vậy, cho nên mới khiến mọi người hoảng sợ.

Sau khi đưa ra lời tiên đoán, bé cũng không có nói cho mọi người biết cách giải quyết, mà lại kéo mọi người đi ăn bánh rán, chính thức nhìn thấy cảnh người máy bạo động.

Hình ảnh đôi mắt ngây thơ và khóe miệng chảy nước miếng của tiểu vương tử khi nhìn thấy bánh rán đã cho mọi người một thông điệp, đó là gợi ý sau lời tiên đoán, bé muốn nói cho mọi người biết, người máy không thể không phòng.

Sau khi xem xong tin tức, Trùng Trùng nhìn Đoàn Đoàn đang chảy nước miếng, thật khó có thể xếp những lời bé nói vào hàng ngũ những lời tiên đoán nha. Quan trọng nhất chính là, thằng nhóc này còn từng được bác sĩ nhận định là có thể biến thành nhợc trí, cho nên chuyện bé làm hôm qua, đúng là rất khó tưởng tượng.

“Oa nha oa nha, ô ô...” Đoàn Đoàn thấy ba ba đang nhìn mình, bắt đầu quơ tay, miệng cũng không nhàn rồi, kêu lên ô a.

Trùng Trùng không thể hiểu được tiếng nước ngoài của con, cậu thật bất đắc dĩ, chỉ có thể lên mạng tìm những tin tức có liên quan.

Nhớ tới chuyện xảy ra hôm qua, Trùng Trùng thấy rùng mình, nếu không phải ba ba Lý Thần của cậu có thân thể kim cương bất hoại, thì e là cậu đã chết rồi.

Hơn nữa, các phóng viên có mặt hôm qua đã bị người máy nọ giết hơn phân nửa, những người còn lại đều bị thương, nhưng trong số ấy vẫn có vài người chụp được ảnh hiện trường. Tuy nhiên, do có ba ba Lý Thần của cậu có mặt, cho dù không chụp được cũng không sao, vì dù thế nào đi nữa thì những hình ảnh ấy cũng đã được lưu vào trong bộ nhớ.

Đến khi đó, chỉ cần lấy hình ảnh trong trí nhớ, phục chế lại là xong.

Trùng Trùng ngẫm, không biết chuyện người máy bạo động đó có liên quan tới ba ba mình không. Bởi vì từ nhiều năm trước, sau khi được các nhà nghiên cứu cuồng chinh sửa, ông đã có năng lực khống chế toàn bộ người máy.

Nhưng nhớ lại cái vẻ kinh ngạc của Lý Thần, Trùng Trùng quyết định không hỏi. Ba ba là một người hiền lành như vậy, sao có thể khiến người máy bạo động, hại chết nhiều người như thế?

Mở web lên, Trùng Trùng nhú mày.

Trong thư phòng phủ bá tước.

“Wright, Wright, tính sao đây, có khi nào Đoàn Đoàn nói ra kế hoạch của chúng ta không?” Lý Thần nhìn Wright, khẩn trương, “Quan trọng nhất là, trong kế hoạch của chúng ta, vốn không có chuyện như vậy!”

Wright kéo Lý Thần vào lòng mình, trấn an: “Không sao đâu, lời của Đoàn Đoàn là tiên đoán, tiên đoán chỉ có thể nhìn thấy một phần, hơn nữa, Đoàn Đoàn có năng lực như vậy, cũng coi như giúp bệ hạ!”

“Nhưng mà...” Lý Thần nhú mi, “Tôi cảm thấy, người máy lần này có gì đó rất lạ!”

Wright nhú mày, hỏi: “Lạ thế nào?”

Lý Thần đáp: “Anh cũng biết rồi đấy, những người máy ở hành tinh Lala đều do tôi quản lý, trong người bọn họ đều có một hệ thống và tôi chính là người thống trị. Nhưng hôm đó, trong đầu tôi không có chút tư liệu gì về người máy ấy cả!”

Wright lại càng nhú mày chặt hơn.

“Kế hoạch của chúng ta là muốn dùng chuyện người máy bạo động quấy nhiễu các trưởng lão, nhưng không có đến nỗi thô bạo như người máy đó. Tôi nghĩ, có lẽ hành tinh Lala sắp gặp nạn rồi!” Lý Thần hoảng hốt.

Wright nghĩ nghĩ, rồi nói: “Anh biết rồi, anh sẽ bàn bạc lại với Guard! Nhớ kỹ, trong lúc chúng ta còn chưa đưa ra được kết luận, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ!”

Lý Thần gật đầu, mở máy tính, lên web xem.

Wright thở dài, hôn vành tai Lý Thần, nói: “Có con thật mệt nha, hai ngày rồi không được ôm Thần Thần!”

Lý Thần đỏ mặt, nói: “Chờ mọi chuyện xong xuôi, chúng ta sẽ làm cho đủ!”

Wright nhếch môi cười, nói: “Anh sẽ chờ!”

Hôn lên trán Lý Thần, Wright mặc áo khoác vào, rồi lại đi ra ngoài. Nhìn theo bóng lưng Wright, Lý Thần nở nụ cười, có người mình yêu ở cạnh ủng hộ mình, bất kể là chuyện gì cũng không thấy khó khăn.

Trùng Trùng lên mạng dạo một vòng, sẵn đó xem luôn cả ‘Thánh Kinh’. Trong thoáng chốc, Trùng Trùng hiểu vì sao ba ba lại nói với mình là Alphonse sẽ không có chuyện gì. Nhìn ngày đăng quyển tiểu thuyết ấy, Trùng Trùng cảm thấy mũi mình cay xè.

Bởi vì, từ lúc Lý Thần biết Alphonse là Thiên Sứ, để đề phòng rắc rối có thể xảy ra, ông đã bắt đầu viết quyển tiểu thuyết này. Ông muốn các cư dân trên mạng chấp nhận nhân vật hư ảo trong tiểu thuyết, đến khi Alphonse bị phát hiện, mọi người cũng không còn cảm giác bài xích nữa.

Ông muốn nhờ những người có tư tưởng tiến bộ gây áp lực cho xã hội, tạo nên dư luận. Như vậy, có lẽ các trưởng lão sẽ không xử phạt Alphonse.

Do lúc mới đăng lên, không có bao nhiêu người xem ‘Thánh Kinh’ cho nên khi chuyện xảy ra, cộng đồng mạng mới chửi rủa, dùng cách đó để hành tinh của mình không bị người ngoài xâm phạm.

Nhưng đến hiện tại, quyển tiểu ấy đã trở nên cực hot, rất nhiều người trẻ tuổi thích tộc Thiên Sứ và thần tình yêu bé nhỏ Cupid.

Do cả quyển tiểu thuyết đều khen ngợi Thiên Sứ, nên Trùng Trùng đã kiên nhẫn xem đến hết. Thật ra, đó cũng chỉ là một quyển tiểu thuyết theo mô tuýp cũ, nội dung là Thần ra lệnh cho các Thiên Sứ dẫn mọi người đến sống ở một hành tinh khác.

Thiên Sứ là song tính, thành thử họ đã quên chuyện phải dẫn theo giống cái tới các tinh cầu, từ thời xa xưa, ở các hành tinh bên ngoài cũng chỉ có các giống đực định cư.

Do không thể sinh con đẻ cái, không thể để họ phát triển, duy trì giống nòi trên các hành tinh. Bắt đầu dĩ, các Thiên Sứ đành dùng ma pháp, đưa khả năng sinh dục cho các nhân ngư. Từ đó về sau, trên các tinh cầu, nhân ngư đều có được sứ mệnh vinh quang, cũng là giống loài trân quý nhất.

Sau lại, các hành tinh trở nên phồn thịnh, các thiên sứ cảm thấy họ đã hoàn thành sứ mệnh Thần giao, họ định trở về Thiên Đường, tiếp tục phục dịch cho Thần.

Tuy nhiên, lại có một đôi Thiên Sứ yêu nhau. Mọi người cũng biết rồi đấy, Thiên Sứ rất thánh khiết, cho nên hai người bọn họ đã lên bỏ trốn và định cư ở hành tinh Lala.

Sau đó, bọn họ đã sinh một tiểu thiên sứ, Cupid.

Cupid là kết quả tình yêu của họ, cho nên họ gọi bé là Thần tình yêu bé nhỏ. Nhưng, các Thiên Sứ lại phát hiện, trong hành tinh Lala, hầu như các chủng tộc lớn đều bất hòa, thậm chí là vì tranh đoạt địa bàn mà chém giết lẫn nhau.

Các Thiên Sứ thích hòa bình, nhưng ở hành tinh này, họ không tìm thấy thứ gọi là tình yêu. Vì thế, khi Thần tình yêu bé nhỏ Cupid xuất hiện, bé đã dùng phép thuật bịt mắt mình lại, dùng ma pháp hóa thành mũi tên bắn vào lòng mỗi người, sau đó, giữa bọn họ sẽ nảy sinh tình yêu.

Hành tinh Lala hòa bình, hai Thiên Sứ được các tộc khác sùng bái. Ở Thiên Đường xa xôi, Thần biết chuyện này, cho là hai Thiên Sứ đã phản bội mình, tự xưng Thần ở một hành tinh khác.

Thần đi tới hành tinh Lala, nói với hai Thiên Sứ ấy, “Các người phản bội ta, ta sẽ nguyên rửa các người, thế nhân sẽ quên hết vinh quang của các người, chủng tộc của các người, thân phận của các người. Đến cả đôi cánh mà các người vẫn lấy làm kiêu ngạo, cũng sẽ thành thứ khiến họ ghét bỏ các người!”

“Các người sẽ không còn cao quý, không còn được người tôn kính. Các người vì những hư vô này mà bỏ đi cơ hội phục dịch cho ta, các người sẽ phải trở thành những người thấp kém!”

Câu chuyện kết thúc ở đó, kết thúc, nhưng lại giống như đang bắt đầu.

Trùng Trùng nghĩ, có lẽ vì như thế, cho nên khi cư dân mạng xem xong câu chuyện này, đã cảm thấy Alphonse là hậu nhân của đôi Thiên Sứ ấy, còn Đoàn Đoàn, chính là Cupid khiến mọi người yêu nhau.

Xem xong, mắt Trùng Trùng đỏ hoe. Ba ba viết rất chân thật, Trùng Trùng cũng không cảm lòng được mà cho rằng, sở dĩ các Thiên Sứ bị gạt bỏ, cũng do bọn họ đã tạo nên một cuộc sống tốt đẹp.

Các cư dân mạng đều đang hồi thúc tác giả Jehovah viết tiếp phần tiếp theo của ‘Thánh Kinh’, nhưng Jehovah lại giống như biến mất, bất kể các cư dân mạng có nhiệt tình, có hâm mộ bao nhiêu cũng không xuất hiện.

Cũng vì như thế, cho nên những người tin vào câu chuyện trong ‘Thánh Kinh’ đều phản đối ý định loại trừ Alphonse của các trưởng lão.

Trùng Trùng thở dài, dư luận xã hội đúng thật là đáng sợ, không chừng các trưởng lão cũng đã nhìn thấy rồi...

Chuyện lần này náo động rất lớn, trên các trang web lớn ở các hành tinh khác đều có đăng chuyện đức vua hành tinh Lala bị các trưởng lão giam cầm, nếu như không giải quyết ổn thỏa, không chừng sẽ xảy ra chiến tranh.

Hoặc giả, có thể tìm một người thích hợp để thừa kế. Nhưng chỉ trong một thời gian ngắn thế này, vốn không thể tìm người thích hợp thay thế Alphonse, hoặc họ cũng có thể lựa chọn cách để Alphonse trở về làm vua như trước.

Dù sao, vào thời điểm gay cấn thế này mà giao quốc sự cho một người mới xử lý, thì đúng là quá mạo hiểm. Cho nên, chuyện Alphonse trở về là rất có khả năng.

Bởi thế mới nói, mưu kế của ba ba Lý Thần đúng là rất hay.

Trùng Trùng nở nụ cười thỏa mãn, cậu ôm Đoàn Đoàn đã ngủ say, chui vào trong chăn, ngủ một giấc thoải mái nhất trong những ngày qua.

Trong lúc Trùng Trùng ngủ say, những người ở hội trưởng lão lại đang tranh cãi quyết liệt, hết lần này tới lần khác...

Trong tầng ngầm âm u, có một chiếc ***g chim màu vàng nhìn có chút hoa lệ nhưng điêu tàn, bên trên buộc thật nhiều xích gai, nó cứ như con rắn nhỏ, quấn tròn chiếc ***g.

Trong ***g, có một người đàn ông đang bị trói ở giữa. Người đó đang nhắm mắt, mặc cho những sợi xích gai đâm vào cơ thể y, máu tươi theo chiếc ***g rỏ xuống.

Đôi cánh thật lớn phía sau cũng bị sợi xích tàn nhẫn ấy đâm xuyên qua, cột vào thành ***g. Y mặc chiếc áo màu đen, nhìn vừa thê lương nhưng lại vừa mỹ cảm.

Khóe miệng y giật giật, do lâu rồi không ăn uống gì mà khóe môi khô khốc, ứa giọt máu tươi. Ngay sau đó, vầng sáng màu vàng nhạt ấy tản ra, vây quanh y, bắt đi hết những sợi xích, khiến máu phun ra ngoài.

Vầng sáng màu vàng nhạt đó giống như băng cầm máu, tụ lại nơi đang ứa máu tươi, rồi sau đó, miệng vết thương từ từ khép lại.

Y mở to mắt ra, trong đôi ngươi màu tím nhạt thoáng chốc trống rỗng, nhưng ngay sau đó lại sáng lên.

Nhớ...Nhớ cậu ấy quá...

Thật nhớ con sâu ngu ngốc, ngờ ngác ấy...

Còn nhớ cả tiểu vương tử nghịch ngợm...

Đó giờ, y chưa bao giờ phải xa họ lâu như vậy. Đã hơn hai mươi ngày không gặp mặt rồi, thật sự rất nhớ, nhớ tới trái tim y đau lên.

Ôm lấy trái tim đang nhảy lên, y nở nụ cười, thì ra y vẫn còn sống, y cứ ngỡ là, y đã chết rồi.

Hôm ở trong lễ đường, khi thấy Đoàn Đoàn mở cánh bay lên, tim y đập mạnh, cứ như y đã cảm giác được cuộc sống tăm tối trong tương lai của mình.

Y là một đế vương, nhưng vào thời khắc ấy, y lại chọn cách trốn tránh. Y muốn dẫn Trùng Trùng, dẫn Karl tới một vùng đất khác, sống bình yên, không có dư luận, không có áp lực, càng không có những kẻ xoi mói huyết thống, chủng tộc của y.

Y luôn là một kẻ yếu. Nếu trên lưng y không có đôi cánh ấy, có lẽ y đã là một vị vua tốt, từ lúc y nhậm chức tới giờ, bất kể chuyện gì, y cũng đều xử lý vô cùng hoàn mỹ.

Nhưng, đôi cánh này, lại mang tới tổn thương trí mạng cho y.

Tuy Lý Thần nói , đó là lễ vật trời ban, nhưng y lại cảm thấy, cảm thấy đôi cánh trên lưng y chính là một lời nguyền, để y mãi mãi tự ti, để y mãi mãi e ngại ánh mắt nguyên rửa của người khác.

Y vốn chỉ bị giam lỏng trong thành bảo, nhưng y thật sự nhớ Trùng Trùng, thật sự sợ bị đưa tới phòng thí nghiệm, cho nên y đã chọn cách bỏ trốn với cậu.

Đêm đó, chỉ cần nghĩ tới chuyện sau này có thể vui vẻ thoải mái ở cùng Trùng Trùng, y rất hưng phấn. Thật ra trước đó, các trưởng lão chưa hề đánh y.

Vết thương trên người y là do quá trình y chém giết với các người máy, y không thể cho bọn họ biết, y có thứ năng lực khiến con người ta mê muội, cho nên y chỉ có thể chọn cách giải quyết hết tất cả.

Ôm theo tất cả hi vọng, muốn ở cùng cậu ấy, nhưng mà...

Alphonse nở nụ cười tự giễu, nhưng mà, ở hành tinh Lala này, sự kỳ thị về chủng tộc rất lớn, sau có thể dung được y đây?

Đêm đó, sau khi Trùng Trùng bị Lý Thần bắt trở về, y đã bị nhốt vào mật thất dưới lòng đất.

Kỳ thật, y hoàn toàn có khả năng chạy trốn, dùng ma pháp, có gì là không thể. Nhưng nếu như y chạy, các trưởng lão sẽ không bỏ qua cho Trùng Trùng, y vừa biến mất, như vậy Đoàn Đoàn sẽ trở thành đối tượng cho bọn họ nghiên cứu.

Vào cái lúc toàn thân y đều đau đớn, rất đau, y lại nghĩ, không biết cậu ấy có nhớ tới y không? Alphonse nghĩ thầm.

Những lời người bên ngoài nói về y, y không biết. Nhưng cũng may có Guard đã lên tới và nói với y rằng, đừng hành động thiếu suy nghĩ, chỉ cần y chịu ở yên, đừng hỏi gì, đừng làm gì, không bao lâu sau, mấy lão già ấy sẽ tự đến nhìn bọ y.

Nhưng mà, y sắp nhịn không được rồi.

Chẳng lẽ bọn họ cứ không thể giải quyết được như thế mãi, là y sẽ bị giam ở đây suốt đời? Không...Không thể...

Trùng Trùng và Đoàn Đoàn còn đang ở nhà chờ y về, không biết Trùng Trùng có lại cho rượu vào sữa bột cho Đoàn Đoàn uống hay không, nếu còn uống nữa, có khi Đoàn Đoàn sẽ biết thành con ma men...

Không có y, lúc ngủ Trùng Trùng có đá chăn không? Có muốn tìm một đôi ngực tựa vào không?

44. Chương 44

.

.

Trong hội nghị trưởng lão.

“Mọi người nghĩ thế nào về sự kiện tiên đoán lần này?” Trưởng lão A hỏi.

“Theo tôi thấy thì chỉ là trùng hợp thôi, vương tử điện hạ còn nhỏ như vậy, sao có thể đưa ra được lời tiên đoán?” Trưởng lão B nói.

“Trùng hợp gì chứ? Một đứa trẻ mới hơn bốn tháng biết nói cổ ngữ của hành tinh Lala? Như vậy mà là trùng hợp à? Tôi thấy các ông nên gia tăng phòng bị, còn nữa, nước không thể một ngày không vua, nếu tiếp tục kéo dài như vậy, e là hành tinh Lala sẽ gặp nạn!” Trưởng lão C nói.

“Giờ đã là thời đại nào rồi, phải tin tưởng vào khoa học, không phải mê tín, mê tín là không tốt!” Trưởng lão D nói.

“Mê tín? Là ai nói muốn tới thần miếu xin bùa bình an? Giờ lại ở đây nói chuyện đừng mê tín, mẹ nó...” Trưởng lão C phản bác.

Vì thế, hội nghị trưởng lão triệt để hỗn loạn.

Sau nửa giờ, trưởng lão C nói, “Có vẻ hạ trần thủ hành tinh Lala, nhiều năm qua, hành tinh Lala của chúng ta không hề loạn lạc!”

Trưởng lão A nói: “Thật ra, vẻ hạ làm việc cũng rất chuyên nghiệp!”

Trưởng lão B nói: “Hay là, chúng ta xin lỗi vẻ hạ, mời ngài trở về xử lý chuyện người máy bạo động đi?”

Trưởng lão D nói, “Được đó, đề nghị này rất tốt!”

Trưởng lão ABC quay lại nhìn, nói: “Ông đi xin lỗi đi!”

Trưởng lão D: = =

Phủ bá tước

Wright mặt quân trang màu đen nhú mào, nhìn tư liệu trong máy tính thu nhỏ trên tay mình. Quả nhiên giống như giống như ông đã nghĩ, hành tinh Bla ở lân cận định thừa dịp này làm hành tinh Lala gà bay chó chạy, tốt nhất là phá hủy cả Lala.

Đương nhiên Wright phải nhìn nhận một điều rằng, trong bóng tối, hành tinh Kana và Bra là đồng minh của nhau. Dù hành tinh Bra cách Lala khá gần, nhưng lại không lớn như Lala. Họ đã để mắt tới Lala từ lâu, nhưng do có sự tồn tại của Alphonse, cho nên những người đó mới không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao thì cũng không có vị vua nào đứng vững trên ngai vàng nhiều năm như vậy, Alphonse chính là một thần thoại, có ý trấn thủ, những hành tinh khác ít nhiều cũng kiêng kỵ mấy phần.

Người máy ở hành tinh Bra phát triển hơn Lala một chút, nhất là hệ người máy chiến đấu. Nhưng nguyên liệu để chế tạo loại người máy ấy quá hiếm, hành tinh của họ không có bao nhiêu, chỉ có thể nhập khẩu từ các hành tinh khác.

Vừa khéo cái là hành tinh Kana lại có rất nhiều nguyên liệu đó, cho nên chuyện bọn họ kết thành đồng minh cũng không phải là chuyện gì bất ngờ. Nếu Bra thật sự đánh với Lala, thì cả hai phe đều sẽ rơi và cảnh đầu rơi máu chảy, cuối cùng phe nào không làm ngư ông hưởng lợi, cũng chỉ có Kana.

Nghĩ tới đó, Wright lại theo bản năng nhú mào. Đau đầu thật, giờ đức vua còn đang bị giam cầm và công việc bảo vệ hành tinh, cũng chỉ có thể dựa vào đám quân nhân bọn họ thôi.

Còn mấy lão già trong hội trưởng lão ấy lại không quản chuyện quốc sự, mỗi ngày chỉ biết sống phóng túng, nếu có chiến tranh cũng không thể trông cậy vào bọn họ được. Tuy nhiên, cũng hết cách rồi, đây chính là truyền thống, mấy lão già ấy đúng là có đặc quyền tước đi quyền lợi của nhà vua.

Cửa thư phòng mở ra, đó là Lý Thần đang mặc quần áo ở nhà. Thấy Wright nhú mào, ông đi tới, đưa tay xoa nhẹ mi tâm cho người tình, hỏi: “Làm sao vậy?”

Vì không để người mình yêu lo lắng, Wright nở nụ cười, hôn trộm lên khóe môi Lý Thần một cái, đáp: “Gần đây anh không được thỏa mãn dục vọng, cho nên buồn bực!”

Lý Thần véo má ông, véo thật mạnh, “Sắc quý!”

“Anh mà không sắc, em sẽ không thương!” Wright cười xấu xa, ôm Lý Thần, kế đó là một nụ hôn nồng nhiệt. Hai người vừa định tiến thêm một bước thì đột nhiên nghe tiếng Trùng Trùng hô lên dưới lầu, Lý Thần sợ tới mức cắn trúng đầu lưỡi Wright.

“Ui...” Wright bị đau, che miệng mình, “Chết tiệt!”

Còn chưa nói hết câu, đã không thấy bóng dáng Lý Thần đâu. Wright đen mặt, bực bội, nói: “Rốt cuộc thì ai mới là chồng em chứ?”

“Alphonse!” Trùng Trùng kinh sợ, cậu từng tưởng tượng cảnh hai người họ gặp lại nhau, nhưng cậu không ngờ, sẽ gặp lại y trong tình cảnh thế này.

Alphonse mặc quần áo trắng như tuyết, bảo thạch mang trên người lấp lánh như muốn làm mù mắt cậu. Đôi giày mà y mang lại không có chút tro bụi nào và đứng kế đôi cánh thật lớn của y, không phải là quần gia xà yêu thì còn là ai nữa?

“Trùng Trùng, tôi đã về!” Alphonse mỉm cười, dang hai tay ra.

Trong nhất thời, mặt Trùng Trùng đầy nước mắt, cậu nhào vào lòng Alphonse. Nhưng do lực quá mạnh, khiến Alphonse lảo đảo, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất.

Alphonse cũng không giận, mà nở nụ cười sủng nịch, lại càng ôm chặt cậu hơn. Vào lúc này, Đoàn Đoàn đang bay trên không trung dường như cũng rất vui khi nhìn thấy Alphonse, bé bay qua, ngồi trên cổ Trùng Trùng, nhìn y, sau đó bắt đầu chảy nước miếng.

“Nhớ tôi không?” Cảm giác được ngực mình ẩm ướt, lại còn có chút ẩm áp, đó chính là độ ẩm từ nước mắt của Trùng Trùng, y bật cười, hỏi.

“Ừm!” Trùng Trùng cũng không phủ nhận, mà ôm cổ Alphonse, nước mắt lại càng rơi nhiều hơn.

“Thật ra,” Alphonse xoa nhẹ lên mái tóc lộn xộn của cậu, “Tôi cũng rất nhớ em!”

Nghe Alphonse nói vậy, Trùng Trùng lại càng nức nở, cậu dè Alphonse xuống đất, khóc suốt nửa giờ. Nếu không phải Alphonse bảo y đổi bụng, thì e là Trùng Trùng vẫn còn khóc nữa.

Alphonse đã trở về, Trùng Trùng cảm thấy cơm rất ngon, đến cả Đoàn Đoàn nghịch ngợm, cậu cũng cảm thấy bé rất đáng yêu.

Vì thế, Lý Thần hốt hải chạy xuống bị xem nhẹ, giận mắng bảo con gả đi đúng là bát nước hắt ra ngoài, vừa oán hận vừa lủi bấu.

Tới vườn rau của ba mình hái một ít dưa leo, Trùng Trùng làm một bàn thức ăn, rồi ôm Đoàn Đoàn không chịu ngồi yên, lẳng lặng nhìn Alphonse.

“Ăn đi!” Trùng Trùng bảo Alphonse dùng cơm, nhưng tôi mắt to tròn vẫn nhìn y chăm chăm, giống như muốn nhìn một lần cho đủ.

Alphonse ăn mấy miếng, buông đũa, nhìn Trùng Trùng ở đối diện. Năm phút sau, y thở dài, thỏa hiệp, “Em mà còn nhìn tôi như thế, tôi sẽ không ăn nổi nữa!”

Thoảng chốc, hốc mắt Trùng Trùng lại nhòe đi, cậu cúi đầu, nói: “Nhưng tôi thật sự rất nhớ anh!”

Alphonse mỉm cười, Trùng Trùng cảm giác được là cảm của mình bị nâng lên, ngay sau đó là ánh mắt đầy thâm tình của Alphonse, “Sau này, mỗi ngày em đều sẽ nhìn thấy tôi!”

“Ừm!” Trùng Trùng gật đầu.

“Ba ba...Ba ba...” Bé ngồi trong lòng Trùng Trùng bắt đầu thổ thở tiếng nước mình.

“Con nó nói gì vậy?” Alphonse sửng sốt.

Nãy giờ Trùng Trùng còn đang đắm chìm trong bi thương, hoàn toàn không biết con mình đang nói cái gì, cậu nhìn Alphonse bằng ánh mắt mờ mịt, rồi lại nhìn Đoàn Đoàn.

“Ba ba...Ba ba...” Đôi tay nhỏ bé vỗ vỗ, sau đó mở ra, trưng đôi mắt lầy lòng nhìn Alphonse.

“Con ngoan, lại đây!” Alphonse vẫy tay, Đoàn Đoàn lập tức ‘bỏ rơi’ ‘mẫu phụ’ của mình, nhào vào vòng tay ba ba, nước miếng chảy đầy bàn...

“Con nó vừa mới gọi ba ba sao?” Lúc này Trùng Trùng mới nghe rõ Đoàn Đoàn đang ô ô a a cái gì.

“Ba ba...Ba ba...” Nghe Trùng Trùng phát âm chính xác một lần, cuối cùng thì Đoàn Đoàn cũng nói đúng được.

“Ui, Alphonse, Đoàn Đoàn gọi tôi là ba ba nha!” Trùng Trùng kích động tới nhảy dựng lên, cảm giác bi thương ban nãy biến mất dạng. Cậu chạy tới phía sau Alphonse, ôm cổ y, hôn lên mặt y một cái.

Alphonse véo má Đoàn Đoàn, chỉ Trùng Trùng ở phía sau, nói: “Gọi mẫu phụ!”

“Mẫu mẫu...” Mặt Đoàn Đoàn cũng sắp nhăn thành bánh bao rồi, bé ra sức học phát âm.

“Sao lại gọi tôi là mẫu phụ?” Trùng Trùng đen mặt, “Chẳng lẽ tôi mọc đuôi cá hay sao?”

“Đoàn Đoàn là do em sinh, không gọi em là mẫu phụ thì gọi là gì bây giờ?” Alphonse hờ hững nói một câu, rồi tiếp tục chơi đùa với Đoàn Đoàn.

“Má mi...” Ở bên này, Đoàn Đoàn buồn bực, đọc sai âm.

Alphonse, Đoàn Đoàn = =

“Má mi, má mi!” Tuy nhiên, Đoàn Đoàn lại gọi thêm mấy lần, sau đó lại vỗ tay, hưng phấn vô cùng, “Ba ba, má mi, ba ba, má mi, ba ba, má mi...”

Alphonse nghiêng đầu qua, nâng cằm Trùng Trùng lên, trêu đùa, “Con nó gọi em là má mi!”

Mặt Trùng Trùng đỏ như trái cà chua, “Tôi không nghe thấy!”

Alphonse lại nói với Đoàn Đoàn, “Má mi của con nghe không được, lại gọi mấy tiếng đi!”

Đoàn Đoàn chớp đôi mắt khờ dại, “Má mi, má mi, má mi, má mi...”

Mặt Trùng Trùng nóng lên, cậu định vờ như không nghe thấy. Nào ngờ Đoàn Đoàn càng gọi càng lớn, lại còn giãy khỏi tay Alphonse, vừa bay vừa gọi má mi.

“Con à, má mi của con chưa nghe thấy, lại gọi lớn hơn đi!” Alphonse nở nụ cười tà ác.

“Đủ rồi, đủ rồi, tôi nghe thấy rồi, đừng gọi nữa!” Trùng Trùng cảm thấy mình sắp chết mất, cậu che tai lại, mặc cho mặt mình đang nóng bừng lên.

Alphonse cười, vẫy vẫy tay, Đoàn Đoàn lập tức bay xuống, đứng cạnh Alphonse, nhìn cứ bé như người hầu. Trùng Trùng cảm thấy mình đã sinh nhầm rồi...

Tại sao lúc đó cậu lại sinh một tiểu Thiên Sứ mà không sinh sâu chứ, nếu như sinh sâu, biết đâu chừng sẽ đứng cùng một chiến tuyến, trở thành đồng minh với cậu.

Dùng cơm xong, cũng liếc mắt đưa tình xong, Alphonse cảm ơn gia đình Lý Thần, rồi dẫn Trùng Trùng trở về.

Đương nhiên, y cũng đã nghe Wright kể lại chuyện người máy ở hành tinh Lala bạo động, còn có cả lời tiên đoán thần kỳ của con trai mình.

Chuyện các trưởng lão thả y ra, y cũng bất ngờ. Nhưng giờ nghe Wright nói rõ mọi chuyện, y cũng hiểu được chút ít. Đại khái là mấy lão già ấy không có bản lĩnh xử lý mọi chuyện, cho nên đã đá cục diện rối rắm này sang cho y.

Hiện giờ, Alphonse còn chưa biết phản ứng của các công dân với y thế nào, y vẫn cho rằng bọn họ sẽ nhìn y bằng ánh mắt khác thường, trong đầu vẫn đang nghĩ là đưa y vào phòng thí nghiệm.

Nhưng thật ra thì y đã nghĩ sai rồi, y vừa mới bước ra khỏi cửa phủ bá tước, các phóng viên đã ủa tới, đến cả các công dân cũng đã vây bọn họ ba tầng trong, ba tầng ngoài.

Phóng viên đài Công quân: “Bệ hạ, bệ hạ, cuối cùng thì ngài cũng trở về rồi, ngài có biết không? Không có ngài che chở, chúng tôi mỗi ngày đều ăn không đủ no, mặc không đủ ấm...”

Phóng viên đài Thụ quân, “Khụ khụ, công quân, anh thật là!” Sau đó, hai mắt tỏa sáng nhìn Alphonse, nịnh hót, “Bệ hạ, bệ hạ, cánh của ngài thật đáng yêu nha, tôi có thể sờ tí được không? Tôi thật muốn sờ...thật muốn sờ nha...”

Phóng viên đài Hồ công: “Khụ khụ, chú ý hình tượng của mình!” Sau đó, lập tức ôm đùi Alphonse, “Bệ hạ, bệ hạ, ngài hãy thu tôi đi...”

Trùng Trùng trừng mắt, căm giận nhìn phóng viên.

Phóng viên đài Hồ công lập tức ho khan một tiếng, “Tôi nói nhầm, bệ hạ, ngài hãy thu tôi làm nô lệ của ngài đi, tôi không dám đòi hỏi chuyện có thể sờ cánh của ngài, nhưng mà, ngài có thể ban cho tôi một sợi lông không...”

Mọi người: = = Tên này đúng là không có chút khí khái.

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt mình, Alphonse thần thờ. Không phải hành tinh Lala rất bài xích ngoại tộc sao? Sao hôm nay lại tự dưng sùng bái một kẻ ngoại tộc như y một cách mù quáng vậy?

Còn nữa, dường như Đoàn Đoàn rất thân với đám kí giả này, lại còn bay vòng vòng trên không trung, các phóng viên cũng xoay vòng vòng chụp ảnh. Kết quả, cả đám đều hôn mê.

Ôm Đoàn Đoàn đầu óc choáng váng, chảy nước miếng, Alphonse nhú mày, ôm eo Trùng Trùng, sau đó vỗ cánh, bay lên không trung...

Thế là đám phóng viên lại chụp loạn một hồi.

Đức vua của bọn họ vẫn luôn lãnh khốc như thế đấy.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Alphonse hỏi Trùng Trùng, chẳng lẽ trong thời gian y vắng mặt, hành tinh Lala đã triệt để long trời lở đất rồi sao?

Trùng Trùng nở nụ cười thần bí, ôm hết công lao vào người mình, bảo chính mình sáng tác thế nào, rồi các công dân nhìn thấy ra sao, họ cảm thấy Alphonse là thần, đủ thứ hết...

Nói một hồi, Alphonse thật bất đắc dĩ, cuối cùng y chỉ có thể chọn cách coi thường, tự mình về điều tra tư liệu.

Về tới hoàng cung, đám người giám sát Trùng Trùng đã biến mất hết, cứ như chưa từng xuất hiện bao giờ. Bọn họ thích nhà cửa sạch sẽ, cho nên đến cả một chút bụi bặm cũng chẳng có.

Vừa mới về tới thành bảo, Alphonse đã đặt Đoàn Đoàn vào trong nôi, sau đó ôm Trùng Trùng, nói khe: “Tắm giúp tôi nha!”

Trùng Trùng đỏ mặt, cong khóe miệng, “Anh có thể tự tắm mà!”

Alphonse nhích tới, hôn lên môi Trùng Trùng, “Nhưng tôi muốn em tắm giúp tôi!”

Chưa hề thấy Alphonse làm nũng bao giờ, trong nhất thời, đầu Trùng Trùng đã gật như già tổi. Hai người cởi sạch quần áo, nhảy vào trong hồ tắm ấm áp, bọt nước văng ra khắp nơi.

Kiên nhẫn giúp Alphonse gội đầu, tắm cánh. Bỗng nhiên, có một thứ cứng cứng gì đó chĩa vào bụng cậu, Trùng Trùng run lên, nhìn Alphonse. Vì thế, mới có đoạn đối thoại bên dưới.

Alphonse: “Em nhìn tôi làm gì? Chẳng lẽ em muốn?”

Trùng Trùng nói, “Là anh muốn thì có, chĩa vào người tôi rồi nè!”

Alphonse lắc đầu, “Tôi không muốn, là nó muốn nha!”

Trùng Trùng: = =

Alphonse: “Em sờ nó đi!”

Trùng Trùng: “Không sờ!”

Alphonse: “Vậy thì rửa sạch nó đi, tôi mệt lắm rồi, đành giao nhiệm vụ gian khổ này cho em vậy!”

Trùng Trùng: = =

Vì thế, trong hồ tắm, Trùng Trùng bị Alphonse ăn sạch sẽ.

Sau vận động kích thích mãnh liệt trên giường, hai người ôm nhau hưởng thụ dư vị còn sót lại. Như thế thật giống một đôi tình lữ, anh hôn em một cái, em cắn anh một ngụm.

“Alphonse...” Giọng nói dịu dàng của Trùng Trùng vờn quanh tai y.

“Ừm!” Y uể oải đáp lại, mệt mỏi quá, lâu rồi không được nằm trên chiếc giường mềm mại, huống hồ lại còn được ôm Trùng Trùng, như vậy sẽ khiến y thấy ấm áp, thỏa mãn vô cùng.

“Tôi yêu anh!” Cảm nhận được đôi môi mềm mại đang dán lên trán mình, Alphonse lại càng ôm Trùng Trùng chặt hơn, ngủ thật say...

45. Chương 45

.

.

Sáng hôm sau, Trùng Trùng thức giấc, giật mình phát hiện là không thấy Alphonse đâu cả. Vì thế cậu gọi con dậy, tìm khắp thành bảo mấy lần, nhưng cũng không tìm thấy một cọng lông của Alphonse, Trùng Trùng hoài nghi, không biết có phải chuyện hôm qua là ảo giác của cậu hay không.

Đang buồn rầu, thì quản gia xà yêu đã dẫn Guard vào. Thấy Trùng Trùng mặc đồ ngủ, nhìn mình bằng ánh mắt mờ mịt, quản gia xà yêu thật hiểu chuyện, nói với tiểu chủ nhân của mình rằng, Alphonse đi công tác rồi.

Nhưng mà, tại sao Guard lại tới đây? Trùng Trùng nhìn về phía Guard, chớp chớp, bỗng nhiên cậu có một cảm giác không tốt.

“Ồ, thật ra, tôi là phụng lệnh bệ hạ tới chăm sóc cho điện hạ!” Guard hành lễ, anh ta vẫn mặc bộ quần áo chẳng ra gì, tay còn cầm chiếc quạt, rất là nhàn nhã.

“Ừa?” Không lẽ Guard bị biếm làm người hầu rồi sao?

Dường như đoán được suy nghĩ của cậu, Guard cười, lắc đầu bảo: “Bệ hạ đã ra tiền tuyến rồi, vì vẫn còn một vài tên phản bội, ngài ấy lo lắng, cho nên mới bảo tôi tới chăm nom cậu!”

Nói xong, Guard liếc quản gia xà yêu một cái, khiến quản gia xà yêu sợ tới mức rút cổ, cười hề hề: “Phải, phải nha, ngài chính là tâm phúc của bệ hạ, bệ hạ không tin ngài còn tin ai nữa chứ!”

Guard hừ lạnh một tiếng, nhìn Trùng Trùng, nói: “Ừm, sau này tôi sẽ ở lại đây, cậu còn chưa ăn sáng phải không? Aizz, đúng là hiện giờ đãi ngộ trong hoàng cung ngày càng kém nha, đến điểm tâm cũng chưa được ăn, nhìn điện hạ Zosya của chúng ta kìa, gây y như cái dùi!”

Quản gia xà yêu run lên, vội vàng hành lễ, “Là thuộc hạ không làm tròn bổn phận, chắc là phòng bếp cũng đã chuẩn bị xong rồi, để thuộc hạ đi mang lên!”

Thấy quản gia xà yêu đã đi khỏi, Trùng Trùng nghi hoặc, hỏi: “Alphonse ra tiền tuyến làm gì?”

Guard sững sốt, “Chẳng lẽ cậu còn chưa biết là hành tinh Bla đã tấn công Lala sao?” Thấy Trùng Trùng ngơ ra, Guard lại thở dài, “Làm bạn đời của đức vua, ngài đúng là rất không làm tròn bổn phận!”

“Nhưng không phải hôm qua vẫn còn rất tốt sao?” Nghe Guard nói thế, Trùng Trùng thấy chột dạ.

Guard phe phẩy chiếc quạt của mình, nói: “Khoảng bốn giờ sáng nay, hành tinh Bla đã tấn công Lala, đó là hành tinh có rất nhiều máy móc, quân đội tiên tiến!”

“Vậy sao Alphonse phải tự đi, không phải đã có các tướng quân rồi sao?”

Guard thở dài, “Người ta là vì chuyện bệ hạ bị giam mà tới tấn công, bệ hạ là thần của hành tinh Lala chúng ta nha, có thần phù hộ quân đội, sĩ khí sẽ tăng vọt. Tuy là người máy không có tình cảm, nhưng bọn họ vẫn biết, bệ hạ chính là nhân vật cao quý nhất, lợi hại nhất của hành tinh Lala, có bệ hạ ở đó, nhất định là 200% tinh lực chiến đấu!”

Trùng Trùng lại hỏi Guard, “Thế tại sao anh lại không đi? Anh không phải là bạn già của Alphonse, là tâm phúc của anh ấy sao? Anh ấy đã ra tiền tuyến, sao anh vẫn còn nhàn nhã ở đây như vậy?”

Guard lắc đầu, đáp: “Không phải tôi đang giúp bệ hạ bảo vệ cho cậu sao? Nếu không, tôi cũng đã ra chiến trường rồi, giết người, đó là một chuyện rất là sáng khoái nha!”

Trùng Trùng nhìn Guard bằng ánh mắt khinh thường, “Thật ra, anh yếu lắm đúng không, ngoài sống phóng túng ra, anh chẳng có ưu điểm gì cả!”

Một lời của Trùng Trùng đã đâm trúng tim đen của Guard, tay anh ta run lên, cây quạt rơi xuống đất, nụ cười bên khóe môi của anh ta cũng cứng lại, đúng vậy, anh chỉ là một tên ăn hại mà thôi.

“Ra tiền tuyến chắc là nguy hiểm lắm đúng không?” Trùng Trùng nhún mày, không khỏi lo lắng cho Alphonse.

Guard duỗi lưng một cái, trông thật uể oải, “Nhất định là rất nguy hiểm rồi!”

Thấy Guard không hề quan tâm tới Alphonse, Trùng Trùng tức giận, đưa tay lấy quả bóng ném vào trong miệng anh ta, “Bảo nguy hiểm sao anh không đi?”

“Tôi sợ chết!” Guard ung dung đáp.

“Mẹ nó!” Trùng Trùng mắng khê một tiếng, vẩy tay với Đoàn Đoàn. Tức thì, Đoàn Đoàn bay tới trước mặt Guard, cười ngây ngô, nước miếng chảy xuống sàn nhà tí tách.

‘Bốp!’ một tiếng, cả hai người đều trợn tròn mắt, bởi vì, Đoàn Đoàn đã dùng bàn tay mập mạp của mình, cho Guard một cái tát...

Cuối cùng, giống như chưa hết giận, bé nhéo mặt Guard, cắn lên gương mặt trắng nõn ấy một ngụm. Sau cùng, chẳng những khiến mặt anh ta dính đầy nước miếng, mà còn để lại một dấu răng...

“Ui...” Guard chảy hai dòng nước mắt hình sợi mì, không biết sao anh lại chọc giận tiểu vương tử rồi, mà giờ lại khiến tiểu vương tử nhìn anh bằng đôi mắt màu tím nhạt, ngơ ngác, không hề nháy mắt...

Thật lâu sau, bé mới thốt ra một câu, “Hôn...”

Trùng Trùng run lên, Guard run rẩy...

“Hôn...” Đoàn Đoàn lại học được một từ mới, lập tức hớn hở đứng trên vai Guard, vỗ vỗ đôi cánh bé nhỏ, bập bẹ kêu lên.

Mặt Guard tái mét, run run: “Đoàn Nhi à...Tôi không phải cha cậu, đừng hôn bậy chứ!”

Đoàn Đoàn cười to, để lộ chiếc răng nhỏ xíu, “Hôn...”

Guard sợ tới mức chạy trốn chết, tùy tiện tìm một phòng chui vào trốn, nào ngờ Đoàn Đoàn lại bay từ cửa sổ vào, miệng kêu ‘hôn hôn’.

Guard vội vàng chạy ra ngoài, đổi một phòng khác, Đoàn Đoàn lại tiếp tục đuổi theo...

Nhìn thấy hai người đang người chạy người trốn đó, Trùng Trùng cười muốn đau bụng, cậu phải nằm trên sa lon một hồi mới dịu xuống, không ngờ là anh chàng đậm mặt Guard này gặp phải Đoàn Đoàn lại không thể đậm mặt được nữa.

Đến tối, Trùng Trùng lại càng thấy nhớ Alphonse. Cậu gọi điện tối cho y, nhưng không ai bắt máy, cậu lại lên mạng tìm bản tin chiến trận, thì cũng chỉ toàn những tin chết chóc này kia. Trùng Trùng hoảng sợ, cậu sợ Alphonse sẽ gặp bất trắc.

Trùng Trùng chợt nhớ là có lẽ ba ba Wirght sẽ biết tình hình trong quân đội, vì thế cậu lại gọi đến phủ bá tước. Điện thoại vừa vang hai tiếng đã có người bắt máy, đó là quản gia trong phủ.

Thì ra, ba ba Lý Thần và ba ba Wright cũng đã ra tiền tuyến rồi, ba ba Wright ra chiến trường cậu không thấy lo, bởi vì ông ấy làm việc trong quân đội, nhưng còn ba ba Lý Thần...

Aizz, ba ba Lý Thần là người điều hành toàn bộ người máy ở hành tinh Lala, có thể khống chế tư tưởng và hành vi của các người máy, nhưng từ sau khi chuyện đó xảy ra, Wright đã xem ba ba như bảo vật, những nơi như chiến trường, Lý Thần sẽ không bao giờ trông thấy.

Lần này cả hai ba ba đều đi cả, Trùng Trùng không khỏi lo lắng, thế là cậu lại gọi điện tối cho chú Frans, chú Frans lại cho cậu biết là Rossi cũng ra tiền tuyến rồi.

Trùng Trùng hoảng lên, cậu không dò được chút manh mối nào, đành phải xin Guard giúp đỡ.

Trùng Trùng, “Guard, Guard, khi nào thì Alphonse mới trở về!”

Guard: “Đánh giặc xong sẽ về thôi!”

Trùng Trùng, “Guard, hành tinh của chúng ta có thắng không?”

Guard: “Không biết, cả ngày hôm nay tôi đều ở cùng cậu, sao tôi biết chuyện gì xảy ra ngoài tiền tuyến chứ!”

Trùng Trùng: “Guard!”

Guard: “Gì?”

Trùng Trùng: “Anh đi chết đi!”

Guard: “...”

Lúc này, Đoàn Đoàn bay tới, chảy nước miếng, dí sát người Guard, “Hôn, hôn...”

Guard chán ghét, lấy tay áo mình lau lau nơi bị dính nước miếng...

Trùng Trùng thở dài, tiếp tục nhưng nhớ Alphonse.

Khuya đó, tắm rửa cho Đoàn Đoàn xong, Trùng Trùng lại lăn qua lộn lại trên giường, cậu vừa nhắm lại, đã nhìn thấy cảnh Alphonse dính đầy máy đen, lòng cậu lại nhói lên.

Đến khoảng ba giờ sáng, Trùng Trùng ngồi dậy, siết chặt tay, “Con à, đi tìm cha con thôi!”

“Má mi...” Đoàn Đoàn còn ngủ mê.

Trùng Trùng nói đi là đi ngay, cậu gom một túi hành trang nho nhỏ, ôm con trai rồi lén chuồn ra khỏi hoàng cung.

Sau khi hóa trang, Trùng Trùng đã biến thành một gã huyết tộc tóc đen mắt đỏ, thi thoảng còn để lộ chiếc răng khểnh, còn Đoàn Đoàn thì thế nào? Trùng Trùng rầu rĩ.

Đôi cánh của bé chính là dấu hiệu hoàng gia, cậu đã cho bé mặc rất nhiều quần áo, che đôi cánh lại, nhưng Trùng Trùng chỉ vừa xoay người một tí, thì xèo một tiếng, quần áo bị phá hỏng, đôi cánh bé nhỏ lộ ra ngoài.

Mặc lại cho bé mấy lần, mỗi lần cánh cũng đều lộ ra, Trùng Trùng bực bội, phồng má, tự cho là rất nghiêm khắc, nhìn Đoàn Đoàn: “Con, nếu không thu cánh lại, ba sẽ...ba sẽ...đánh mông con!”

Đoàn Đoàn trùng hai mắt, không nhúc nhích.

Trùng Trùng nóng lên, “Chém đứt cánh con đấy!”

Vì thế, Đoàn Đoàn bay qua, dùng răng nanh của mình cắn Trùng Trùng một ngụm răn đe. Về điểm này, Đoàn Đoàn chính là nhận từ ghen di truyền của Trùng Trùng, răng bén vô cùng.

Trùng Trùng bị cắn tới chảy nước mắt, cậu đành phải vuốt đuôi Đoàn Đoàn mấy câu, lúc này Đoàn Đoàn mới ngoan ngoãn thu cánh lại. Trùng Trùng buồn bực, cậu cảm thấy người làm cha như mình thật mất mặt, bị con mình leo lên đầu luôn rồi.

Đêm đó, Trùng Trùng ôm Đoàn Đoàn đi xe lửa, vì sợ bại lộ thân phận, cậu đã dùng giấy chứng minh giả Alphonse làm cho cậu, lúc tới thị trấn gần biên giới đã là hai ngày sau...

Trên đường đi, Trùng Trùng bị không ít người trêu chọc, cũng may là còn có Đoàn Đoàn, hơn nữa bản thân Trùng Trùng cũng không phải người thích so đo gì, cho nên hai cha con cậu đã an toàn đi tới thị trấn Sixi.

Thị trấn Sixi ở gần biên cảnh, giờ đang có chiến tranh, các công dân đều tản cư hết, chỉ có một số người gan dạ còn ở lại trong trấn, tiếp tục buôn bán giống như không có chuyện gì xảy ra.

Hỏi người ở đó một hồi, Trùng Trùng mới biết là nếu muốn tìm Alphonse, thì còn phải đi thêm 500km, vấn đề là, ở đây không có phương tiện giao thông di chuyển, bất đắc dĩ, Trùng Trùng chỉ có thể mua một con rồng, bước lên con đường vạn lý tâm phu. (ngàn dặm tìm chồng =)))

Đây là con rồng cuối cùng của thị trấn Sixi, cũng là con rồng của một nhà giàu ở đó dùng cho việc chạy nạn, Trùng Trùng phải nói chết đi sống lại, lịch cả quai hàm, mới dùng giá cao mua về.

Khi nhìn thấy con rồng đó, Trùng Trùng triệt để buồn bực.

Con rồng ấy có rực rỡ như Chiefly sao? Không hề! Nó có đôi cánh, đôi chân khỏe mạnh như những con rồng khác sao? Không hề! Nó có răng nanh sắc bén như những con rồng bình thường khác sao? Cũng không hề...

Bởi vì...

Bởi vì đây chính là một con rồng nhỏ vị thành niên...

Nhìn con rồng nhỏ ấy, Trùng Trùng cảm thấy lòng đau nhói, thấy ngứa răng, nhưng cũng hết cách rồi, có mà xài vẫn hơn là không, nếu như muốn tới nơi, e là còn phải mất vài ngày cơ mà.

Đêm đó, Trùng Trùng dùng ít đồng vàng còn sót lại của mình mua lương khô, một tay dắt rồng, một tay ẵm con, bước lên con đường tìm chồng của mình.

Con rồng nhỏ rất gầy yếu, cho nên bọn họ chỉ có thể đi bộ, đi được một hồi, không đi nổi nữa, thì cười rồng. Cười rồng được một hồi, con rồng nhỏ sùi bọt mép, cả đám lại xuống dưới đi bộ. Thật ra thì Đoàn Đoàn lại rất hưởng thụ, bé ngồi trên vai Trùng Trùng, thoải mái thưởng thức phong cảnh.

Bọn họ đi khỏi thị trấn, vào rừng sâu, qua khỏi rừng lâu, là bãi cát vàng...

Năm ngày sau...

Trong khu rừng nhiệt đới oi bức, Trùng Trùng đổ đầy mồ hôi, mặt ửng hồng, còn Đoàn Đoàn thì cởi sạch quần áo, 'cuồng trời' lộ mông bay loạn xạ, giống như đang rất nôn nóng.

Lại nhìn con rồng gầy teo giờ lại càng thêm ốm yếu, nó đang cố thè lưỡi ra, nhìn vào đúng là khốn khổ không đường tở.

Hai ngày trước, bọn họ đi vào khu rừng nhiệt đới này và hoa hoa lệ lệ lạc đường...

Ăn hết lương khô, đến hôm nay, bọn họ chỉ còn sống nhờ vào chút nước. Nhất là Đoàn Đoàn, mới nhịn ăn một chốc mà cảm giác như đã gầy đi một vòng, khiến Trùng Trùng đau lòng vô cùng.

"Má mi, má mi!" Đoàn Đoàn kéo góc áo Trùng Trùng, nhìn cậu bằng ánh mắt tội nghiệp, nước miếng nhỏ rồng rồng.

Trùng Trùng ủ rũ, "Ba cũng đói chết rồi, đừng tìm ba đòi ăn nữa!"

Đoàn Đoàn: "..."

Bỗng nhiên, có một cái bóng đen hiện ra trước mặt bọn họ...

Con rồng nhỏ hết to, vui mừng vỗ cánh...

Hai mắt Đoàn Đoàn tỏa sáng, vỗ cánh liên tục...

Trùng Trùng chảy nước miếng, lẩm bẩm, “Chẳng lẽ mình mới vừa nhìn thấy một con thỏ đen sao?”

Con rồng nhỏ hét vang, tỏ vẻ đồng ý, Đoàn Đoàn cũng kêu má mi, má mi, tỏ vẻ bé cũng nhìn thấy. Vì thế, nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, Trùng Trùng dẫn theo một Thiên Sứ và một con rồng nhỏ vị thành niên bắt đầu triển khai tấn công con thỏ đen nọ...

Con rồng nhỏ giậm chân, muốn giết chết con thỏ, gặm xương nó...

Đoàn Đoàn cổ vũ cho ba ba mình, muốn lột da con thỏ hầm canh uống...

Trùng Trùng xoắn tay áo lên, định làm một bữa ngon, hầm canh cho con mình uống, thịt cho cậu ăn, còn xương thì cho con rồng...

Đuổi một hồi, ai dè còn thỏ ấy quá tinh ranh, biến mất chẳng thấy đâu, khiến hai người một rồng vô cùng buồn bực.

Vào lúc này, bỗng có tiếng nước vang lên ầm ầm quanh tai bọn họ, Trùng Trùng chạy đổ mồ hôi, định lấy nước trong hồ rửa mặt. Cậu vừa mới vốc lên một ít nước, như phát hiện ra một vùng đất mới, cậu đứng to mắt, hô to, “Có cá, có cá, có cá, chúng ta không cần phải chịu đói nữa...”

Con rồng nhỏ nghe thấy câu ấy, lập tức nhào vào trong nước...

Dù con rồng còn nhỏ, nhưng thể tích hơn Trùng Trùng rất nhiều, cho nên nó vừa nhào vào trong nước, bọt lập tức văng lên tứ phía, khiến cả người Trùng Trùng và Đoàn Đoàn ướt đầm.

Sau đó, do đây không phải là hồ mà là suối, cho nên khi con rồng nhỏ nhào xuống nước, móng nó đã ngồi ngay trên tảng đá, kể nữa là, mấy con cá nhỏ bị văng lên trên bụng...

Trùng Trùng hoan hô: “Đoàn Đoàn, đi nhặt cá, rồng nhỏ, mau dùng vô địch thần thí của mi để cá đi!”

Thấy Trùng Trùng khen mình, con rồng nhỏ lại càng thêm ra sức để cá, Đoàn Đoàn cũng nhặt cá hăng say. Còn Trùng Trùng, cậu đương nhiên là đi tìm một ít cành khô về nhóm lửa.

Tìm được cành khô rồi, nhưng để nhóm được lửa cũng là một nan đề. Con rồng nhỏ lại xung phong nhận việc, nó hít sâu một hơi, há miệng, phun ra một ít lửa.

Đoàn Đoàn đói đến không nhận được nữa, bé dùng sét đánh. Vì thế, cháy, cá cũng đen ngòm.

Lửa của Đoàn Đoàn rất mạnh, kể cành cây khô là cỏ, không cần thận cháy lan sang cỏ, sang cả cây cối xung quanh. Bọn họ hoảng sợ, trốn mất há hốc mồm, cảm thấy mình đã gây họa.

Vào lúc này, bọn họ đã nghe thấy tiếng người máy vang kèn, “Bên này có quân địch, hai người, một rồng, xem ra bọn họ đúng là gián điệp rồi, mọi người mau tới đây đi!”

46. Chương 46

.

.

Trùng Trùng nhủ thầm, “Tiêu rồi, lần này hai cha con mình nhất định là chết không toàn thây, gặp phải quân địch rồi!”

Còn chưa kịp nghĩ nhiều, thì người máy chiến đấu hình người đã hùng hổ xuất hiện, vây quanh bọn họ.

Những người máy đó đều đã chuyển sang tư thế chuẩn bị chiến đấu, mỗi một tên đều mặc áo giáp màu bạc, bên hông giắt các loại vũ khí, trong tay còn đang cầm thanh trường kiếm bằng tia laser.

“Oa oa oa oa, tôi là con dân của hành tinh Kana, đừng giết tôi!” Trùng Trùng biết, thật ra kẻ giết dây sau màn chính là hành tinh Kana, cho nên nếu như cậu bảo cậu là con dân của hành tinh đó, thì đối phương sẽ không giết mình, vào thời khắc quan trọng, giữ mạng mới là quan trọng nhất.

Đám người máy nhìn nhau, trong mắt thoáng hiện lên một loạt số liệu, giống như đang nghi ngờ. Ngay sau đó, một tên người máy đi đầu vùng kiếm lên, quát: “Giết không tha!”

Trùng Trùng sợ tới mức tè cả ra quần, ôm con, không cần ròng nữa, chui qua kẻ hở trốn. Người máy chiến đấu hình người rất cao to, Trùng Trùng nhìn quanh, chỉ có giữa hai chân họ là có khe hở, thế là Trùng Trùng chạy về phía giữa đùi bọn họ, dáng người tuyệt đẹp, tốc độ cực nhanh...

Nào biết, cậu giẫm phải một hòn đá, té vào vũng bùn. Đoàn Đoàn bị quăng đi thật xa, lông chim trên đôi cánh trắng như tuyết dính đầy bùn, bé buồn bực, bay lên, vỗ vỗ cánh, vẫy hết đồng bùn đó ra ngoài, để lộ gương mặt nhỏ nhắn dính đầy bùn đen.

Bị ngã đau, Trùng Trùng rên lên hai tiếng, lúc này cậu mới phát hiện, Đoàn Đoàn ban nãy cậu còn ôm đã mất rồi, cậu gấp tới độ nước mắt trào ra, chờ tìm được Đoàn Đoàn, hai cha con ôm nhau, run lên cầm cập.

Đám người máy cao gấp ba lần bọn họ, khi đứng trước mặt đồng sắt thép ấy, Trùng Trùng và Đoàn Đoàn cứ như con rối, mặc người ta muốn chơi thế nào thì chơi thế ấy.

“Má mi, má mi...” Đoàn Đoàn nước mắt lưng tròng...Bé đói bụng lắm rồi.

“Cực căng đừng khóc, ba ba nhất định không để con chịu khổ!” Trùng Trùng nghĩ là Đoàn Đoàn sợ hãi, cậu đau lòng, vội vàng thề thốt.

“Má mi, má mi...” Đoàn Đoàn sắp chết đói...

Đương nhiên, đám người máy ấy tuyệt không thông cảm cho bức tranh phụ tử cảm động này, họ không nói hai lời, cầm kiếm laser bổ tới. Cũng may là Trùng Trùng trốn kịp, thanh kiếm đã chém vào một cây đại thụ.

Ngay sau đó, đám người máy ấy bắt đầu tấn công mãnh liệt, đây đâm, kia chém, vốn không giống như muốn giết bọn họ, mà giống như đang trêu đùa.

Trận trêu đùa ấy, kéo dài chừng nửa giờ.

Nhất định là mấy gã người máy đó cảm thấy cuộc sống ngoài tiền tuyến rất nhàm chán, không phải đánh thì chính là giết, vất vả lắm mới gặp được hai người thú vị, cho nên muốn chơi đã rồi mới giết, cũng giống như cái cảm giác khi mèo bắt được chuột, chờ nó chơi đùa đủ rồi mới làm thịt con chuột ấy và Trùng Trùng cũng cảm thấy mình thật giống con chuột.

Chơi một hồi, Trùng Trùng cảm thấy mình sắp chết tới nơi, bởi vì cậu không còn sức chạy nữa. Tuy là Đoàn Đoàn không cần chạy, nhưng bé cũng đã đói đến nỗi muốn đem ba mình hầm canh uống rồi.

Đột nhiên, một gã người máy canh gác lên tiếng, “Bệ hạ tới, bệ hạ tới, mọi người mau chuẩn bị sẵn sàng, phải biểu hiện thật tốt trước mặt bệ hạ, đề ngài trông thấy chúng ta giết chết hai người đó!”

“Được lắm, được lắm, chúng ta phải sống ở nơi hoang vu hẻo lánh, hiểm lắm bệ hạ mới tới đây, nhất định phải biểu hiện cho tốt một chút...”

“Nên giết họ thế nào đây?”

“Cắt nhỏ đi!”

“Tôi cảm thấy chặt đầu cũng được lắm!”

“Hay là hỏi bọn họ, xem bọn họ muốn chết thế nào!”

Trùng Trùng = =

Cậu có thể chọn không chết không vậy...

“Nè, các người muốn chết thế nào?” Một người máy lên tiếng hỏi, Trùng Trùng nhìn con số trước ngực gã ta, 748, cậu oán hận, có thành quỷ cậu cũng không buông tha cho tên này...

“A a a a a, bệ hạ tới, bệ hạ tới, mau giết đi!” Trùng Trùng còn chưa kịp đáp muốn chết thế nào, lại có một người máy hô lên.

Trùng Trùng cảm thấy mình tiêu tùng rồi, cậu cẩn thận ôm Đoàn Đoàn vào lòng, giết mình cậu là đủ rồi, Đoàn Đoàn còn nhỏ, cho sống vài năm nữa rồi hãy giết...

“Má mi...” Đoàn Đoàn nước mắt lưng tròng...Bụng vẫn đói nha...

“Đoàn Đoàn ngoan, sau khi ba chết, con phải bay đi tìm ba ba, có biết không?” Trùng Trùng đau lòng, hôn lên gương mặt nhỏ nhắn, vô cùng bần của Đoàn Đoàn, khiến miệng cậu cũng dính đầy bùn.

Đoàn Đoàn: Chết đói rồi, chết đói rồi, nếu ba chết, vậy con sẽ ăn ba...

Thấy đức vua cách nơi này ngày càng gần, vừa lúc có thể trông thấy cảnh mình giết quân địch, thế là người máy nhún vai, hai tay nắm chặt thanh kiếm laser...

Trùng Trùng không chạy nổi nữa, ôm Đoàn Đoàn vào lòng, nhắm mắt lại, cam chịu ngồi yên, chờ ném trái cái cảm giác bị kiếm laser chém mình thành hai nửa...

“Trùng Trùng...”

Vào lúc đó, giống như cậu đã nghe thấy Alphonse đang gọi cậu...

Thanh kiếm laser cũng đã nhanh chóng chém về phía hai cha con Trùng Trùng...

Vào lúc này, có thứ gì đó ở trong lòng Trùng Trùng đang mở ra, trong thoáng chốc, vàng sáng màu vàng nhạt ấy như một quả cầu khuếch tán dần, không lớn không nhỏ, vừa đủ vây quanh hai người.

Kiếm laser chém vào quả cầu, leng keng, quả cầu ấy vẫn còn nguyên vẹn, ngược lại, thanh kiếm laser lại mờ dần, đến cuối cùng, tắt ngấm...

Vào lúc này, đức vua mặc quân trang màu trắng cũng đã vọt tới, dùng sét đánh hai người máy chém Trùng Trùng, máy móc linh kiện văng đầy đất.

Giống như là cảm nhận được tính mạng không còn nguy hiểm nữa, quả cầu màu vàng nhạt ấy dần, cho đến khi biến mất...

“Trùng Trùng, Trùng Trùng...” Nhà vua ôm Trùng Trùng vào lòng, khiến bộ quân trang trắng ngần nhiễm vết đen...

Trùng Trùng mở mắt ra, đây không phải là ảo giác, Alphonse đã xuất hiện thật rồi....

Trùng Trùng nở nụ cười, trong đôi mắt màu xanh nhạt là vẻ an tâm, ngay sau đó, cả người cậu đổ vào lòng Alphonse, “Mau gọi quân y, gọi quân y...”

Tiếng của Alphonse vang vọng khắp khu rừng nhiệt đới...

Bấy giờ, một tiểu thiên sứ vô cùng bần mới bay ra khỏi lòng Trùng Trùng, khi nhìn thấy Alphonse, bé lập tức chảy hai dòng lệ hình sợi mì, nhào vào ngực y, ôm mặt y, không hề khách khí, cần cho một ngum...

Sau đó nở nụ cười thỏa mãn, “...Thịt, thịt...” Đôi mắt to từ từ khép lại...

Lều quân dụng là một loại người máy quân dụng, nó rất nhỏ, sau khi tìm một bãi đất trống, cho nó biến lớn, là sẽ có ngay một khu nhà loại nhỏ, mang theo bên mình, rất tiện lợi.

Giờ này trong lều quân dụng, bộ quân trang của Alphonse vẫn còn đang dính bùn, y ngồi trước giường, nắm chặt tay Trùng Trùng, nắm ngón tay giao cùng nắm ngón tay...

Có trời mới biết bay này khi nhìn thấy cảnh tượng đó y đã có cảm giác thế nào, lúc trông thấy thanh kiếm laser bổ xuống, tim y như ngừng đập...

Trong đầu y chỉ hiện lên mấy chữ: Không thể không có cậu ấy, không thể không có cậu ấy...

Lúc này, Đoàn Đoàn ăn uống no nê, tắm rửa sạch sẽ đang bay loạn trên không trung, tiếng động có hơi lớn, khiến Trùng Trùng đang ngủ say nhú mày. Alphonse nghiêng đầu qua, trong đôi ngươi màu tím chứa đầy vẻ uy nghiêm.

Đoàn Đoàn đang bay vui vẻ thấy ba mình nhìn mình bằng ánh mắt khủng bố, bé sợ tới mức quên vỗ cánh, thân hình nhỏ bé ngã xuống sàn nhà bằng thép.

“Ui...” Đoàn Đoàn hai mắt lưng tròng, không dám bay, mà đi tới trước mặt Alphonse, kéo kéo quần y, lấy lòng: “Ba ba, ba ba...”

Alphonse thở dài, ôm Đoàn Đoàn lên, đặt bé xuống cạnh Trùng Trùng, nói: “Ngoan ngoan nằm ngủ với má mi một hồi, không được làm ồn má mi, có biết không!”

Đoàn Đoàn ngoan ngoan gật đầu, nhắm hai mắt lại.

Thật ra thì Trùng Trùng vừa trốn đi chưa bao lâu y đã biết, sau khi mắng cho Guard một trận, y sai người đi tìm, nhưng do Alphonse đã cho Trùng Trùng rất nhiều giấy chứng minh giả, cho nên lúc điều tra cũng rất phiền toái.

Khi biết cậu ngồi xe lửa tới thị trấn Sixi, Alphonse đã không đợi được nữa, đến đó tìm. Sau khi hỏi han một trận, y mới biết là Trùng Trùng đã mua rồng cưỡi tới tiền tuyến.

Rồng bay trên không trung, chỉ cần liếc một chút là các người máy đã có thể phát hiện. Bởi vậy y đã ra lệnh, bảo bọn họ chú ý, nếu có ai cưỡi rồng tới, nói là Trùng Trùng thì cho qua, đừng giết.

Nào ngờ, cậu lại mua một con rồng gầy yếu, vị thành niên, vừa bay, vừa đi bộ, lại còn lạc đường trong rừng...

Nếu không phải vừa lúc Lý Thần truyền mệnh lệnh cho những người máy trông coi khu rừng, phát hiện ra tung tích của bọn họ, thì e là hiện giờ y đã không còn nhìn thấy Trùng Trùng rồi.

Nghĩ tới đó, Alphonse thấy sợ hãi khôn cùng, sau những ngày tháng quen dần với chuyện có người vướng bận, giờ thật khó dứt bỏ phần tình cảm ấm áp này...

Vừa nghĩ tới những tàn phá đám người máy đó đã gây ra trong rừng, Alphonse thật muốn giáng cho bọn họ thêm một trận sét nữa. Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải bọn họ phát hiện ra Trùng Trùng, e là tới giờ y vẫn còn chưa tìm được hai người họ.

Trùng Trùng vừa mở mắt ra, đã nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Alphonse, cậu mỉm cười. Thấy Alphonse vẫn chưa phát hiện là mình đã tỉnh, Trùng Trùng vội vàng nhắm mắt lại, tính toán xem nên giải thích gì với Alphonse đây.

Muốn tới tìm hai ba ba?

Quá giả còn gì, rõ ràng là có tới 90% là tới tìm Alphonse.

Nói nhớ anh ta?

Ai da, thiệt là ngượng ngùng nha...

“Em còn định làm bộ ngủ tới khi nào đây?” Lúc này, giọng của Alphonse vang lên, âm trầm, khiến Trùng Trùng sợ và mồ hôi lạnh.

Mở to mắt ra, nhào vào lòng Alphonse, cậu thút thít: “Ô ô ô ô, Alphonse, tôi sai rồi tôi không nên dẫn Đoàn Đoàn tới tìm anh, tôi không nên không tin anh, tôi...”

Nghe Trùng Trùng khóc lóc kể lể, Alphonse nhú mày, sau đó thở dài, mặt ửng hồng, xoa đầu cậu: “Là tôi sai, chúng ta là người một nhà, theo lẽ phải nên ở cùng nhau, là tôi không nên bỏ hai người cô độc ở nhà như vậy!”

Trùng Trùng tròn tròn mắt, cho tới bây giờ cậu mới biết, thì ra Alphonse cũng sẽ nhận lỗi với cậu, quan trọng nhất chính là, lúc Alphonse đỏ mặt, quả là rất đáng yêu...

Nhìn một hồi, Trùng Trùng vội vàng nhích tới, hôn lên mặt Alphonse một cái. Hôn xong, giống như chưa thấy đủ, cậu lại cắn nhẹ thêm một miếng, mềm mềm, trơn trơn, lại còn ngọt...

“A...”

“Oa...”

Tiếng thứ nhất là Trùng Trùng la, bởi vì cậu bị Alphonse đè xuống giường.

Tiếng thứ hai là của Đoàn Đoàn, bởi vì hai ba ba của bé quá kích động, đã đẩy bé lọt xuống giường.

Đoàn Đoàn chán nản, xoa nhẹ cái đầu ngã đau của mình, nhìn Trùng Trùng bằng ánh mắt khờ dại, bập bẹ: “Ăn...ăn...”

Trùng Trùng: = =

Alphonse nở nụ cười cổ vũ Đoàn Đoàn, ngụ ý là: Không hổ là con ta, ta muốn làm gì, con cũng biết.

Thật ra thì Đoàn Đoàn chỉ đơn thuần nghĩ là, ba ba đề má mi, muốn làm thịt má mi, ăn sạch sẽ, hu hu hu hu, bé cũng muốn ăn nha...

“Karl!” Alphonse trầm giọng.

“Ba ba, ba ba...” Thấy ba ba mình nhìn mình bằng ánh mắt uy nghiêm của một quân nhân, Đoàn Đoàn bay lên, ngẩng đầu, ưỡn ngực, bộ dáng mập mạp trông rất đáng yêu.

“Đằng sau quay, cất cánh!”

Nghe vậy, Đoàn Đoàn xoay người, bay...

Vừa lúc, phía sau là cánh cửa sổ, vì thế, bé đã bay ra ngoài. Alphonse vỗ tay một tiếng, cửa sổ đóng lại, thuận tiện còn phủ màn xuống. Đoàn Đoàn rơi lệ, bé bị bức màn màu tím nhạt ngăn lại rồi...

“Nè, anh lừa trẻ con!” Trùng Trùng bĩu môi, đau lòng thay Đoàn Đoàn.

“Nếu thấy đau lòng thì mau làm cho xong chuyện chúng ta sắp làm đi!” Giọng Alphonse khàn khàn.

Trùng Trùng còn định nói gì đó, nhưng lại bị Alphonse hôn không ngừng, đầu lưỡi y quấn chặt lưỡi cậu, giống như hai con rắn nhỏ đang quấn lấy nhau. Hơi thở ngày càng nặng nề, Alphonse quăng chiếc chăn đắp trên người Trùng Trùng ra, để lộ bộ áo ngủ trắng tinh.

Bộ áo ngủ đó là của Alphonse, rộng hơn cậu một size, Trùng Trùng mặc lên người, hai điểm đỏ như ẩn như hiện, cặp đùi thon dài hơi cong lại, phía trong còn có một chiếc quần lót màu trắng đang che ở nơi Alphonse thích nhất...

Giờ này mặt Trùng Trùng đỏ hồng, cậu cũng không tự biết là hiện tại cậu mê người bao nhiêu, cậu chỉ cảm thấy thân thể mình như bị Alphonse châm lửa...

Alphonse cúi xuống, dùng răng cứa cúc áo Trùng Trùng ra, để lộ xương quai xanh xinh đẹp. Alphonse cảm thấy bụng dưới của mình lại nóng lên, nơi nào đó tưởng thêm mấy phần.

Cách chiếc áo mỏng manh, Alphonse dùng đầu lưỡi trêu chọc hai điểm non mềm của Trùng Trùng, khiến Trùng Trùng rên rỉ liên tục, cong người lên, muốn ngày càng nhiều.

Alphonse bị giam lâu như vậy, sau khi được thả ra cũng chỉ làm với Trùng Trùng một lần. Sau cả hai lại phải cách biệt hơn tuần, giờ gặp lại nhau, muốn nhau cũng là chuyện bình thường.

Huống hồ, chuyện này, làm bao nhiêu cũng không thấy đủ...

Chiếc áo bị mở bung ra, Alphonse trượt từ đùi ngực tới bụng, dùng đầu lưỡi trêu đùa...

Đột nhiên, có một âm thanh thật xấu hổ vang lên...

Ọc ọc ọc...

Alphonse định làm lơ, tiếp tục liếm liếm, hôn hôn...

Ọc ọc, ọc ọc...

Trùng Trùng: = =

Alphonse: = =

“Nè, đừng làm nữa!” Trùng Trùng chột chột đòi ngực Alphonse.

“Phải làm!” Alphonse cố chấp, hôn tiếp.

Ọc ọc, ọc ọc.

Hai người im lặng một chút.

Trùng Trùng: “Tôi đói bụng!”

Alphonse: “Làm xong rồi ăn nhiều!”

Trùng Trùng: “Nhưng tôi không có sức làm nha!”

Alphonse: “Đâu cần em phải dùng sức!”

Bấy giờ, bụng Trùng Trùng lại kêu lên ầm ĩ, vang như tiếng sấm...

Alphonse triết để đen mặt, “Mấy ngày rồi em chưa ăn cơm?”

Trùng Trùng: “Thật ra thì tính kỹ lại, lâu rồi tôi không được ăn no...”

Alphonse: = =

Trùng Trùng: “Hơn nữa, trong hai mươi bốn giờ qua, tôi vẫn chưa ăn gì cả...”

Alphonse: “Hay là ăn chút chocolate đi, chờ làm xong rồi ăn nhiều vào!”

Trùng Trùng: “Không, tôi đói bụng, đói đến nỗi có thể nuốt một con rồng!”

Alphonse thở dài, “Vậy sở chỗ này của tôi đi!”

Trùng Trùng: “...”

Ngoài cửa, Lý Thần kéo tai Đoàn Đoàn, miệng cắn nhả: “Aizz, trẻ con không biết gì cả, không biết gì cả!”

Đoàn Đoàn vỗ tay, “Ba ba má mi sờ...”

Lý Thần nhìn Đoàn Đoàn bằng ánh mắt rồi rầm, hét lên: “Ta mặc kệ, con ai người đó nuôi đi...”

47. Chương 47

.

Sau khi ăn uống no nê, Trùng Trùng lại bị Alphonse lật qua lật lại ăn mấy bận. Cuối cùng, cậu mệt, ngã vào lòng Alphonse, còn Đoàn Đoàn thì thế nào? Đương nhiên là đi theo Lý Thần rồi.

Sáng hôm sau, Alphonse định lên xuống giường, nào ngờ lại bị Trùng Trùng ôm cánh tay, cả người quẩn lầy y, bấu môi, nói mớ: “Alphonse, anh thật xấu!”

Alphonse nở nụ cười bất đắc dĩ, hôn cậu mấy ngụm.

Trùng Trùng bị Alphonse hôn tỉnh, sau khi tỉnh giấc, thấy Alphonse còn đang ở cạnh mình, cậu mỉm cười, ôm chặt y, cọ cọ hai má mình vào ***g ngực rắn chắc.

“Alphonse!”

“Ừ!”

“Alphonse!”

“Hử?”

“Không, tôi chỉ muốn gọi anh vậy thôi!”

“...”

“Tôi yêu anh!”

Alphonse ngây ra, lại càng ôm chặt Trùng Trùng hơn, y nói khẽ vào tai cậu, thật khẽ: “Tôi yêu em!”

Hai người lại ngã xuống giường, anh hôn tôi, tôi hôn anh, hôn một hồi, thiếu chút nữa đã lau súng lửa, thì có tiếng gõ cửa vang lên, là tiếng của Wright: “Bệ hạ, giờ xuất hiện được rồi, chúng tôi đã đợi nửa tiếng rồi nha!”

Trùng Trùng sợ tới mức chui vào trong chăn, giống như sợ Wright phá cửa chạy vào. Nhưng Alphonse vẫn rất bình tĩnh, đáp: “Mười phút nữa!”

Ngoài cửa, Wright im lặng, không lên tiếng.

“Tối qua vất vả cho em quá, giờ em có thể ngủ tới tối luôn cũng được!” Giở chăn, Alphonse kéo Trùng Trùng tới, hôn lên chóp mũi cậu.

“Anh muốn đi đâu?” Trùng Trùng đỏ mặt.

“Hôm nay là trận chiến cuối cùng, đánh xong, chúng ta có thể trở về!”

Trùng Trùng ủ oải: “Không phải nói tình hình chiến sự đang rất căng thẳng sao?”

Alphonse đáp: “Đó là mấy ngày trước, giờ hành tinh Bla không được hành tinh Kana viện trợ, rất khó thắng!”

Trùng Trùng nghi hoặc, hỏi: “Không phải người máy chiến đấu hình người ở hành tinh Bla mạnh lắm sao?”

Alphonse: “Công nghệ có cao cỡ nào cũng không lợi hại bằng ma pháp của tôi!”

Trùng Trùng chớp chớp đôi mắt to, đột nhiên khóc lên: “Đám trưởng lão chết tiệt, hành tinh Lala không có sự bảo vệ của anh sẽ không còn là Lala nữa, vậy mà bọn họ vẫn muốn đá anh xuống đài!”

Nơi đáy mắt Alphonse thoáng hiện vẻ hung ác: “Em yên tâm, sau này, sẽ không ai dám làm gì tôi nữa đâu!”

Alphonse lại dỗ ngọt Trùng Trùng thêm một hồi, cậu mới ngừng khóc. Do khóc hơi nhiều, cơn buồn ngủ cũng biến mất dạng, thế là Trùng Trùng lại nài nỉ, đòi theo Alphonse đánh giặc.

Tất nhiên là Alphonse sẽ không đồng ý, nhưng Trùng Trùng lại ôm đùi y, rưng rưng nước mắt, cộng với hai nụ hôn chủ động hiến dâng, thế là Alphonse đành phải thỏa hiệp.

Dù biết cách làm nũng của Trùng Trùng thật ngốc, cũng biết Trùng Trùng vì muốn ra chiến trường nên mới sắc dụ y, nhưng Alphonse vẫn thấy vui.

Tuy là hứa cho cậu theo, nhưng cậu nhất định phải ở cạnh Đoàn Đoàn. Sau chuyện hôm qua, Alphonse cảm thấy, sinh đứa con cũng có ích lắm, chí ít thì bé cũng có thể bảo vệ mẹ mình.

Bộ quân trang màu trắng được chế từ nhiều nguyên liệu đặc thù, có thể phòng tránh thương tổn từ kiếm laser đối với cơ thể. Trùng Trùng mặc vào, người cậu trông mảnh mai hơn, lại mang giày, đội mũ quân nhân, Trùng Trùng muốn đi đánh giặc.

Trong gương lại xuất hiện một người, y mặc quân trang màu đen, trước ngực là huy chương hai cánh cao quý nhất của hành tinh Lala, phía sau bộ quân trang màu đen ấy là đôi cánh trắng như tuyết, rất chói mắt. Mái tóc màu bạc rủ xuống bên hai trán, giờ này đôi người màu tím nhạt giống như một đáy hồ sâu thẳm.

Bước ra khỏi căn lều quân dụng, ở đằng xa, Trùng Trùng đã nhìn thấy đội quân người máy đang đứng chính tề, bọn họ đều mặc bộ đồng phục quân trang màu xanh ngọc, trên mặt là nụ cười mở ám.

“Má mi, ba ba...” Âm thanh trẻ con quanh quẩn trên không trung. Trùng Trùng ngẩng đầu lên, thấy Đoàn Đoàn cũng đang mặc một bộ quân phục, bay lượn vui vẻ trên bầu trời, trông rất đáng yêu.

Trùng Trùng buồn bực, sao lại kêu má mi, đó là giống cái nha...Nhưng cậu rõ ràng là động vật giống đực.

Alphonse nhin cười, nhìn các binh lính, cổ vũ bọn họ, “Hôm nay là trận chiến cuối cùng của chúng ta, ta sẽ vĩnh viễn bảo hộ cho con dân hành tinh Lala, không để hành tinh Lala bị kẻ thù xâm phạm!”

Chúng binh lính hô to: “Bệ hạ, bệ hạ, bệ hạ...”

Tiếng hô vang dội, ngàn ngàn vạn vạn binh lính đều hô, đến cả Trùng Trùng cũng hô theo, ánh mắt kiên định, đáng vẻ như thấy chết không sờn.

Theo sự phát triển của hành tinh Lala, thật ra có một số người máy biết bay, dĩ nhiên, đó là cách mà Lý Thần nghĩ ra. Đầu của người máy biết bay nhỏ lại, không thể biến thân, nhưng trong nháy mắt có thể lớn hơn ba bốn phần.

Đương nhiên, trên chiến trường không chỉ có người máy, mà còn có rất nhiều dũng tướng giết giặc. Alphonse cười một con rồng thật lớn, tay cầm thanh kiếm laser khổng lồ, mắt đầy sát ý.

Trùng Trùng buồn bực, véo má Đoàn Đoàn. Không phải nói có thể ra chiến trường sao? Sao lại bảo cậu mặc quân trang rồi ngồi trong chiếc đĩa bay loại nhỏ này? Hơn nữa, nắp trong đĩa bay đều là những người yếu ớt.

Tỷ như: Bác sĩ người máy, bộ đội hậu cần. Dĩ nhiên còn có bác sĩ, Lý Thần khổng chế người máy, kể nữa là Trùng Trùng và Đoàn Đoàn đang ở trước cửa sổ đĩa bay, xem tình hình chiến đấu.

Ba ba Lý Thần bận điều khiển người máy, bỏ mặc Trùng Trùng. Những người khác đều đang rất khẩn trương quan sát tình hình chiến đấu, Trùng Trùng và Đoàn Đoàn thấy chán, vì thế Trùng Trùng bắt đầu bảo Đoàn Đoàn gọi mình là ba ba.

Nào biết, Đoàn Đoàn đáng ghét đó cứ chui vào lòng cậu, bập bẹ gọi má mi, khiến Trùng Trùng giận tới muốn đánh thiên sứ.

Sau lại, Trùng Trùng thỏa hiệp, không gọi ba ba thì cũng có thể gọi mẫu phụ nha, như vậy vẫn có thể chứng minh cậu là nam. Vì thế, hai người mới có đoạn đối thoại như sau:

Trùng Trùng: “Cực cứng ngoan, gọi mẫu phụ!”

Đoàn Đoàn: “Mẫu mẫu...”

Trùng Trùng: “Phải phải, kêu mẫu phụ...”

Đoàn Đoàn: “Ma ma...”

Trùng Trùng = =

Được rồi, xong từ mẫu, giờ thêm từ phụ nữa là được: “Phụ phụ...”

Đoàn Đoàn rối rắm, cả buổi mới nghe ra được một câu, “Mẫu mẫu, mẫu mẫu...”

Trùng Trùng bỏ cuộc, cậu sực nhớ tới cái lần cậu cho bé uống nhầm rượu, để bé trở thành ngu ngốc, vì thế cậu ôm bé vào lòng, thế không bao giờ ép bé gọi mình là ba nữa.

Thật ra...

Tại sao Đoàn Đoàn cứ luôn miệng gọi Trùng Trùng là má mi? Đó là bởi vì, thân là thiên sứ, hai cha con họ có thể dùng linh hồn nói chuyện với nhau, cụ thể thì nội dung như sau:

Alphonse: “Sau này con phải gọi Trùng Trùng là má mi!”

Đoàn Đoàn chớp chớp mắt.

Alphonse: “Nếu con không gọi là má mi, sau này ba sẽ không mua kẹo, không mua sữa bột cho con, không cho con ngủ trên giường, cho con xuống sàn nhà ngủ, không cho con ăn cơm!”

Đoàn Đoàn T T...bé có ba ba thế này sao...

Vì thế, vì cuộc sống sau này khắt khá chút, Đoàn Đoàn chỉ có thể lấy lòng kim chủ Alphonse, nếu như lấy lòng Trùng Trùng, thì bé và ba ba Trùng Trùng nhất định đều bị đánh đòn, cho nên cứ ngoan ngoãn nghe lời đi.

Ôm Đoàn Đoàn, Trùng Trùng đứng trước cửa sổ đĩa bay, quan sát tình hình chiến đấu.

Giờ này, ngoài đĩa bay là cảnh máu me đầy trời, người máy bị chém đứt đầu, chiến hỏa liên miên, nhưng Trùng Trùng vẫn nhìn thấy Alphonse.

Nơi có y, sẽ có ánh sáng màu vàng nhạt vây quanh, giống như những bụi bậm trên thế gian này đều không thể lẫn vào y được, tay y cầm kiếm laser, ra sức chém giết.

Trùng Trùng hốt hoảng, một người dịu dàng, sao giờ này lại trông như một Tu La, không có chút tình cảm, chỉ muốn lấy đi tính mạng của kẻ khác.

Chợt, Alphonse vung kiếm laser bổ vào một gã nọ, gã ấy cũng mặt quân trang. Trùng Trùng không thấy rõ huy chương trên quân phục gã ấy, chỉ trong nháy mắt, đầu gã đã bị Alphonse chém đứt.

Máu tươi văng lên kính cửa, Trùng Trùng cảm thấy tim mình đang đập loạn, dù biết trên chiến trường khó tránh cảnh chết chóc, nhưng khi tận mắt nhìn thấy cảnh ấy, cậu vẫn nhin không được, nôn ra.

Có lẽ là cảm nhận được tầm mắt của Trùng Trùng, Alphonse ngoáy đầu nhìn, nhưng bên cửa sổ lại không có bóng dáng Trùng Trùng đâu, y nhíu mày, nở nụ cười bất đắc dĩ.

Đánh giấc xong, là có thể ôm Trùng Trùng trở về nhà...

Bấy giờ, tiếng hoan hô vang lên. Thì ra, chiến tranh đã kết thúc, một vị tướng đắc lực của hành tinh Bla bị giết, cờ trắng đầu hàng trên chiến xa của họ bay phát phơ trong gió.

Từ đó về sau, hành tinh Bla đã trở thành hành tinh phụ thuộc của hành tinh Lala, đổi tên là, hành tinh Trùng Trùng. Đây...có tính là biểu hiện tình yêu của đức vua chúng ta với điện hạ Zosya không?

Thắng trận, mọi người hăng hái rút về thị trấn Sixi, định nghỉ lại đây một đêm rồi mới trở về.

Trong lều quân dụng, sắc mặt Trùng Trùng hơi kém, Alphonse vội vàng gọi bác sĩ tới xem bệnh cho cậu. Nhưng Trùng Trùng lại cảm thấy dường như khi nhìn thấy máu cậu mới thấy buồn nôn, vì thế cậu từ chối, mà nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không bao lâu sau, Alphonse bưng canh vào, cẩn thận đút cho cậu từng miếng một. Canh nóng thật ngon, Trùng Trùng mới uống mấy muỗng đã lấy lại tinh thần, ồn ào, đòi ăn cơm.

Cũng may là lúc đi Lý Thần có mang theo một túi gạo và nồi cơm điện, vì thế bốn người bắt đầu gom lại nấu cơm ăn.

Cơm thơm ngào ngạt, Lý Thần đang xào chân giò và rau xanh, ông vừa định bưng lên bàn, thì Đoàn Đoàn đã bay tới, chảy nước miếng: “Cơm, cơm...”

Lý Thần nở nụ cười bất đắc dĩ, ông tìm một cái bát nhỏ, cho chút cơm vào, định thêm chút nước canh, bỏ vào nồi chưng nhào cho bé uống, nào ngờ Đoàn Đoàn lại giật cái bát, dúm đầu vào ăn kịch liệt.

Lý Thần sợ bé tiêu hóa không tốt, nhưng Trùng Trùng lại bình tĩnh nói: “Ba ba, lần sau nhớ chuẩn bị cho nó một cái bát lớn chút!”

Chiến tranh thắng lợi, ngoài lều, các người máy vui vẻ ăn thức ăn nóng hổi, uống bia nồng độ cao, tiếng hoan hô tràn ngập. Dù sao thì cũng đã đánh trận nhiều ngày vậy rồi, vất vả lắm mới có cơ hội xả hơi, bọn họ đương nhiên là phải phóng túng một phen.

Ăn uống no nê, Alphonse cố tình đưa Đoàn Đoàn vào lều Lý Thần, rồi kéo Trùng Trùng về chỗ ngủ của mình, định là sẽ tranh thủ ân ái một phen.

Chiếc bồn tắm nho nhỏ đổ đầy nước, Alphonse ngồi vào trước, sau lại ôm Trùng Trùng vào, để cậu ngồi trên bụng mình, ngón cái không ngừng vẽ vẽ theo sống lưng cậu.

“Alphonse, có khi nào Đoàn Đoàn bị ba ba đá ra ngoài không?” Trùng Trùng thật lo cho con mình.

“Em nói xem?” Giọng Alphonse khàn khàn.

“Ừ, hay là mình đi đón con về đi, ba ba Wright biến thái lắm, ông ấy rất thích ăn hiếp trẻ con!” Nghĩ tới những tra tấn cậu từng trải qua, cả người cậu run lên.

“Ông ấy làm gì em?” Alphonse có chút không vui.

Trùng Trùng buồn bực, “Lúc tôi còn biết bay, ông ấy sẽ dùng cung bắn tôi rơi xuống!”

Alphonse: “Ông ấy ghen tị với em, vì em có cánh, cho nên mới làm như vậy!”

Trùng Trùng: “Tôi muốn ngủ chung với ba ba, nhưng ông ấy không cho, còn ném tôi xuống đất!”

Alphonse: “Đó là đáng đời em!”

Trùng Trùng: “Lúc tôi hôn ba ba, ông ấy sẽ không cho, còn nhéo má tôi! Tôi nghi là mặt tôi phì ra như hiện giờ là bị ông ấy nhéo sưng lên!”

Alphonse: “Đáng đời!”

Trùng Trùng: “Anh cũng xấu lắm, dám bỏ con mình...A...Ừm...”

Không dùng thứ gì bôi trơn, Alphonse đã xông thẳng vào, nơi đó vừa đau vừa trướng, nhưng cũng mang theo một chút khoái cảm...

“Sau này chỉ cho phép em hôn tôi, ngủ với tôi, chỉ cho phép em cùng tôi làm chuyện này!” Tuyên ngôn bá đạo, Alphonse lại mãnh liệt tiến công.

“Ừm, vậy còn Đoàn Đoàn?” Trùng Trùng không thể không vịn thành bồn, nếu không cậu nhất định sẽ bị Alphonse làm ngã.

“Con nó cũng không được!”

“Không tốt lắm nha!”

“Tôi nói tốt là được!”

“Đúng là bá đạo!”

“Thì thế nào?”

“Ừm...Nhưng mà tôi thích!”

Vì thế, Đoàn Đoàn đáng thương lại một lần nữa bị hai ba ba mình xem thường...

48. Chương 48

.

Về tới Đế đô, dưới sự tung hô của muôn người, Trùng trùng và Alphonse vội vàng trở về tẩm cung.

Mọi người cảm động trước tình yêu ngàn dặm tìm chồng của Trùng Trùng và sự dũng mãnh của Alphonse mà một mực theo y, còn đám hội trưởng lão thiếu não đó...

Đương nhiên là bị người thù day như Alphonse bí mật giải quyết hết.

Trở về Đế đô, Trùng Trùng lập tức phát hiện ra một sự thật khiến người ta cực kỳ sợ hãi, đó chính là...

Chuyên mục mua sắm trên TV: “998998, thật sự chỉ cần 998 đã có thể khiến mọi người có được đôi cánh xinh đẹp, cao quý như bệ hạ, yên tâm, đây tuyệt đối không phải nhân tạo...”

Hoạt động mới nhất của khu mua sắm lớn nhất Đế đô: “Mau đến xem đi, mau đến xem đi, đôi cánh giống bệ hạ, độ giống lên đến 99,9999...%, chỉ cần một ngàn đồng vàng là có thể mua được, mua hai bộ, có thể tặng một bộ cánh dành cho trẻ con sử dụng, có màu đỏ, màu vàng, màu trắng, màu đen, thậm chí là đủ màu, tùy các ngài chọn lựa...”

Quán quen đường: “Mười đồng vàng, chỉ cần mười đồng vàng là có thể có được đôi cánh như bệ hạ, trở thành bộ tộc Thiên Sứ cao quý xinh đẹp, mọi người mau đến xem đi, bán lỗ vốn, bán đại phá giá đây...”

Vì thế, ở Đế đô, giờ chỉ cần tùy tiện tóm một người, phía sau anh ta sẽ có một đôi cánh giả, rung một cái là rụng lông, khiến người máy vệ sinh Đế đô buồn bực vô cùng.

Bây giờ sau khi ăn xong, chuyện người ta bàn tán không phải là nhà ai có tiền, ai cưới ai mà là bàn chuyện cánh mua bao nhiêu tiền, độ bắt chước bao nhiêu, có rụng lông nhiều hay không.

Cánh kém chất lượng rất dễ rụng lông, mua trong trung tâm thì đỡ chút, mỗi ngày chỉ rụng tầm mười chiếc. Cho dù Alphonse ở trong hoàng cung, có lắm lúc cũng bị lông chim theo gió thổi tới làm hắt xì.

Trùng Trùng nghĩ, đây chắc là hiệu ứng sao kim rồi.

Hôm nay, đột nhiên Trùng Trùng cầm tay Alphonse, nói: “Alphonse, tôi cũng muốn mua một đôi cánh!”

Alphonse: = =

Y kiên quyết không đồng ý hành vi làm giả thế này. Vì thế, y hung hăng ăn Trùng Trùng mấy bận, để cậu không còn sức đi trung tâm mua cánh giả nữa.

Trùng Trùng cảm thấy cánh của những đứa trẻ quý tộc thật đẹp nha, màu sắc rực rỡ, nên Trùng Trùng quyết định nhuộm cánh cho Đoàn Đoàn, còn nhuộm màu gì, Trùng Trùng suy nghĩ một hồi, nhất trí nhuộm màu đen.

Bảo quản gia xà yêu đi mua thuốc nhuộm tóc mới nhất về, đương nhiên cũng là duy nhất, Trùng Trùng bắt đầu xoắn tay áo, túm Đoàn Đoàn, quyết định cho bé một thay đổi lớn.

Về tới nhà, đập vào mắt Alphonse chính là đôi cánh đen thùi của Đoàn Đoàn. Thấy bé buồn rười rượi, ngồi trên sa lon, Alphonse biết, Trùng Trùng lại phạm pháp.

“Alphonse, Alphonse, đôi cánh màu đen của Đoàn Đoàn có đẹp không?” Trùng Trùng nhìn kiệt tác của mình bằng ánh mắt thỏa mãn.

Alphonse nhìn một hồi, đáp: “Quá tối, đổi thành màu sáng hơn đi!”

Trùng Trùng hoan hô, còn Đoàn Đoàn thì tuyệt vọng.

Vì thế, mỗi ngày, cánh Đoàn Đoàn sẽ đổi một màu, khiến mọi người thật rối rắm.

Với các công dân ở hành tinh Lala mà nói, có hai chuyện vui, một là đánh thắng giặc, hai là ‘Thánh Kinh’ lại bắt đầu xuất hiện phần tiếp theo...Còn đó là chuyện gì...Tác giả vẫn chưa viết xong...

Không có sự trói buộc của hội trưởng lão, các đại thần ở hành tinh Lala xem Alphonse như thần vạn năng, kết hợp với sự hâm mộ của giới truyền thông, ai nấy cũng đều biết tới chiến tích lần này của y.

Hành tinh Bla đổi thành hành tinh Trùng Trùng, Alphonse định cải tạo nơi đó thành nơi vui chơi đặc biệt dành riêng cho y và cậu, sau y lại thấy như vậy có chút không ổn, cho nên y quyết định thay đổi chế độ, để Wright và Lý Thần sang đó giám sát.

Sau khi biết chuyện này, Trùng Trùng khóc chết đi sống lại, bởi vì cậu không có cơm ăn. Tuy nhiên, dường như sở nghiên cứu đã bắt đầu lai tạo thành công giống lúa cao sản, giúp tăng sản lượng hơn trước rồi.

Tin là không bao lâu nữa trong tương lai, cậu sẽ có hi vọng ăn cơm.

Trùng Trùng theo Alphonse tới tham gia phỏng vấn ở các hành tinh khác, những ngày sau đó rất phong phú, mỗi lần phỏng vấn xong, hai người lại bắt đầu cải trang đi thưởng thức các món ăn ngon.

Dĩ nhiên là Đoàn Đoàn cũng đi theo, khi nhìn thấy món nào ngon, bé sẽ nhìn chăm chăm, nước miếng chảy ròng rã. Gần đây bé lại mọc thêm hai chiếc răng, cứ như đang thị uy, bé ôm miếng sườn chiên cắn ngấu nghiến.

Đạo này Trùng Trùng lại mập ra không ít, bởi vì cậu ăn rất nhiều, thậm chí còn ăn nhiều hơn cả Alphonse. Alphonse cũng đã ý thức được chuyện này, y thầm vui trong lòng, chẳng lẽ Trùng Trùng mang thai sao?

Hỏi xem gần đây Trùng Trùng có thấy buồn nôn gì không, xong Alphonse lại quăng cậu lên giường, mãi miết cây cây, ý đồ tái tạo thêm mấy cục cứng.

Trùng Trùng vốn còn muốn phản công, nhưng đầu cậu không cao như ai đó, của cải không nhiều như ai đó, đến cả mặt cũng không đẹp như ai đó. Vì thế cậu đành cam chịu, nhưng sinh con à, đừng có mơ.

Sinh một Đoàn Đoàn đã khiến cậu đau đầu lắm rồi, sinh thêm một đứa nữa thì phiền chết nha.

Do đó, mỗi lần Alphonse ăn cậu, cậu đều bắt y mang BCS, không mang thì không cho ăn. Alphonse buồn bực, thế là y nghĩ ra cách là đâm nhiều lỗ nhỏ trên bao...

Y muốn có thật nhiều con, tốt nhất là sinh thêm mấy bé sâu vui đùa.

Đạo gần đây công việc lại bận rộn hơn, bởi vì thủ lĩnh sao Hỏa muốn tới viếng thăm hành tinh Lala, vì thế Alphonse quyết định phải chỉnh đốn lại bầu không khí Đê đô, không cho đeo cánh giả nữa, vì sẽ làm ô nhiễm môi trường, mỗi ngày lông chim bay tứ phía, sẽ khiến nhiều công dân mắc cảm bị viêm mũi.

Có thể là do ‘Thánh Kinh’ ngày càng hot, mọi người cũng ngày càng hâm mộ, chuyện cầm mang cánh bị các công dân xem thường, Alphonse buồn bực.

Thế nên y quyết định gọi điện cho Lý Thần, bảo Lý Thần đừng viết nữa, nào ngờ Lý Thần lại nói: “Chính bộ tiểu thuyết này đã cứu bệ hạ, nó chính là ân nhân cứu mạng của ngài, sao ngài có thể quay lưng lại với ân nhân cứu mạng của mình chứ?”

Alphonse triệt để buồn bực, chỉ đành gia tăng người máy quét tước Đế đô.

Sáng thức dậy, Trùng Trùng phát hiện trên giường có vài cọng lông, trắng thật trắng, còn mang theo ánh sáng màu vàng nhạt, cậu hoảng sợ, vội vàng lay lay Alphonse còn đang ngủ say, “Alphonse, Alphonse, anh rụng lông!”

Alphonse dụi mắt, sờ Trùng Trùng xuống, cắn vài cái, “Sắp tới mùa đông rồi, lông cũ rụng, lông mới mọc thôi!”

Trùng Trùng cảm thấy thật thần kỳ nha, cậu nhìn lên, phát hiện Đoàn Đoàn đang bay loạn trên không trung cũng rụng lông. Lông của bé rất mềm, mịn, giống y như bông tuyết.

Trùng Trùng nhớ là ba ba Lý Thần từng nói với cậu, là có thể dùng lông vũ làm thành một cái gối nhỏ, rất mềm, vì thế Trùng Trùng quyết định đi nhặt lông chim làm gối.

Cẩn thận nhặt lông chim của Alphonse, cảm thấy có hơi ít, cậu lại nhặt thêm mấy ngày, nhưng vẫn cảm thấy ít, cuối cùng Trùng Trùng thật độc ác, rút vài cọng trên cánh Alphonse.

Người sao Hỏa tới chơi, yến hội được tổ chức ngay trong cung điện.

Sáng sớm, Alphonse, Trùng Trùng và Đoàn Đoàn đã thay lễ phục, tới sân bay đón.

Đây là lần đầu tiên nghênh đón người khác, Trùng Trùng có chút khấn trương, mà một khi khấn trương là cậu lại thấy dói. Nhưng giờ đang ở trước mặt công chúng, nếu cậu lén lấy trộm bánh quy ăn, nhất định sẽ làm tổn hại tới hình tượng hoàng gia, bởi vậy cậu chỉ có thể ráng nhịn, chờ đợi.

Cuối cùng thì phi thuyền vũ trụ cũng hạ cánh, sau đó là mấy người đàn ông quái dị đi tới bắt tay với Alphonse, thuận tiện cũng bắt tay với Trùng Trùng.

Thật ra thì dạo này Alphonse nhận được rất nhiều thiệp mời, do bí mật về Alphonse đã được hé lộ, lại chiến thắng oanh liệt một phen, cho nên tất cả mọi người đều rất muốn chiêm ngưỡng dung nhan của nhà vua.

“Bệ hạ, tạo hình mới của ngài rất phong cách!” Thủ lĩnh sao Hỏa nói.

Alphonse cười cười, đáp: “Gần đây hành tinh Lala bán rất nhiều cánh, để ta tặng mấy đôi cho bệ hạ, bảo đảm lúc trở về sao Hỏa, ngài còn phong cách hơn ta nhiều!”

Sao Hỏa: “Được, mỗi màu một đôi đi!”

Trùng Trùng, Đoàn Đoàn: “...”

Dẫn người sao Hỏa đi thăm thú hoàng cung một hồi, rồi tới viện ca kịch hoàng gia xem hát, Trùng Trùng cảm thấy mình dói sắp chết rồi, cậu ôm Đoàn Đoàn, thật muốn lấy đôi cánh nhỏ của bé đem đi kho tàu ăn.

Đoàn Đoàn: Má mi, con có thể nhìn thấu suy nghĩ của người nha, má mi nhẫn tâm ăn cánh của con sao?

Xem xong ca kịch, vất vả lắm mới có thể uống trà chiều, Trùng Trùng định tìm chút gì đó ăn lót dạ, nào ngờ người sao Hỏa đáng ghét đó lại muốn đi xem cánh, thế là cả đám lại phải kéo tới trung tâm bán cánh một hồi.

Người sao Hỏa thử đôi cánh màu hồng, rồi tới màu đen, rồi cánh cầu vồng... Trùng Trùng đứng cạnh nhìn, cảm thấy đôi cánh đó trông thật ngon, vì thế thừa dịp mọi người không chú ý, cậu ôm một đôi cánh, cắn một cái. Ngoài chuyện lông dính đầy miệng ra, không được gì, Trùng Trùng buồn bực.

Chờ mãi, cuối cùng cũng tới bữa tối, đoàn người đi vào nhà ăn trong hoàng cung. Nhìn thấy cả bàn thức ăn, mắt Trùng Trùng sáng lên, thấy không ai để ý tới mình, cậu lén cho một miếng thịt nướng vào trong miệng,

nào ngờ vì quá nóng, cho nên Trùng Trùng không thể nuốt vào, lại không đành nhổ ra, sau cùng, cậu chỉ đành cố nuốt vào trong bụng. Cậu cảm thấy, nơi miếng thịt nướng ấy đi qua, đều bỏng gần chết.

Những người đáng chết đó còn chưa chịu ăn cơm mà còn đang bàn chuyện hợp tác này nọ, Trùng Trùng bị nóng tới nước mắt lưng tròng.

“Mong sao Hỏa và Lala mãi là đồng minh!” Alphonse cười nói, “Để chúc mừng hai hành tinh chúng ta kết thành đồng minh, chúng ta cạn ly, nhất định phải ăn mừng một trận mới được!”

Trùng Trùng nghe thế, mừng hơn ai hết, cậu nhủ thầm, có thể ăn rồi, có thể ăn rồi. Nào ngờ, người sao Hỏa lại nói: “Bệ hạ, hoàng phu của ngài thật đáng yêu, ánh mắt to như quả cầu!”

Trùng Trùng: “...”

Alphonse: “Ta cảm thấy nó giống như một hố đen, có lực hấp dẫn vô tận!”

Lúc này, người sao Hỏa đứng dậy, tay bưng ly rượu đi tới, định mời rượu đức vua và Trùng Trùng. Xuất phát từ lễ phép, Trùng Trùng đứng dậy, nâng chén.

Nào ngờ, trước mắt tối sầm, Trùng Trùng lao đảo, vừa lúc ngã vào lòng người sao Hỏa.

Mọi người kinh hãi, ánh mắt đồng loạt bắn về phía người nọ.

Người sao Hỏa thật vô tội, anh ta chỉ là đơn thuần mời rượu mà thôi, sao lại xảy ra chuyện này cơ chứ?

Nửa giờ sau, một tin tức kinh người đã tàn phá ánh mắt của mọi người, đó chính là, điện hạ Zosya mang thai, trong khi hai kẻ từng làm cha ấy đều không ai phát hiện.

Và nguyên nhân khiến điện hạ ngắt xỉu chính là tuột huyết áp, điện hạ là người mang thai, cần nhiều dinh dưỡng, nhưng lại phải nhịn đói cả ngày, cho nên mới tuột huyết áp ngắt xỉu.

Alphonse thấy hối hận, sao y không phát hiện sớm một chút chứ? Còn Trùng Trùng thì buồn bực, chẳng lẽ đồng BCS đó đều vô ích hết sao? Cậu oán thầm, BCS mà không an toàn, thì còn gọi là BCS làm gì nữa?

Vừa nghĩ tới chuyện mua nhiều BCS như vậy mà toàn là đồ giả, Trùng Trùng cảm thấy lòng mình đau nhói. Cậu nhìn nụ cười như gian kế đã thành của Alphonse, cậu chán nản, sao cậu lại không đủ sức dè anh ta xuống, sau đó bỏ lên cơ chứ?

49. Chương 49

.

.

Trùng Trùng mang thai, cho nên việc tiếp đãi người sao Hỏa đều giao hết cho Guard. Cứ thế, tên ăn chơi đàng *** Guard bắt đầu dẫn theo người ngoài hành tinh đi khắp nơi, ngày ngày thoải mái.

Alphonse thì cố gắng chăm sóc cho Trùng Trùng, thề không bao giờ để Trùng Trùng ngã nữa. Lỡ như không cẩn thận làm rớt con thì nguy lắm, cho nên hiện tại Trùng Trùng thật thoải mái, tất cả đều do Alphonse làm, cậu không cần phải động tay động chân gì cả.

Lúc tắm rửa, đương nhiên là hai người cùng nhau tắm. Alphonse vừa có thể nhìn đã mắt, lại vừa có thể sờ sảng, không, là ăn chút bã đậu, bác sĩ có nói, mang thai ở thời kỳ này, tốt nhất là nên cấm dục.

Trùng Trùng đứng trong bồn tắm, Alphonse dùng ma pháp hóa một đám mây trên đầu cậu, công dụng như vòi sen, còn y thì đắm lưng cho Trùng Trùng, sẵn đó còn ăn vụng chút đậu hủ.

Bàn tay to sờ trái, sờ phải, có đôi khi sẽ véo hai đóa hồng hồng trước ngực một cái, rồi đi theo sống lưng lần xuống, tới vùng trũng, bắt đầu dùng ngón tay mát xa.

Trùng Trùng: “Anh sờ đi đâu vậy?”

Alphonse: “Tùy tiện sờ thôi!”

Trùng Trùng: “Tùy tiện sờ, vậy anh tiến vào làm gì?”

Alphonse: “Tiếp tục tùy tiện sờ vào bên trong!”

Trùng Trùng: “...”

Đáng chết, Alphonse mắng khê một tiếng, giúp Trùng Trùng tắm rửa chính là một loại thể nghiệm, y luôn bị cậu châm ngòi dục vọng và kiềm chế dục vọng cũng chính là một nghệ thuật.

Hơn một tuần rồi...bọn họ không có làm...

Hai người trần truồng ngồi trong nước, khó tránh sẽ có đôi lúc va chạm lẫn nhau, hơn nữa bốn phía còn có mùi hương mê mồi, khiến người ta phải đỏ mặt.

Cảm thấy có thứ nào đó chĩa vào người mình, Trùng Trùng đỏ mặt, nói khê: “Alphonse, anh chĩa vào tôi kìa!”

“Em cũng chĩa vào tôi kìa!” Trong nước, Alphonse nắm lấy tiểu Trùng Trùng, “Em cũng hăng hái lắm nha!”

Tuy là đã làm chuyện này rất nhiều lần, nhưng Trùng Trùng vẫn cảm thấy thẹn thùng, cậu cúi đầu, giống một đứa nhỏ làm sai chuyện.

Thấy Trùng Trùng như vậy, Alphonse cảm thấy cậu thật mê người. Thế là y kéo cậu vào lòng, da thịt kề nhau, y sờ sờ cặp mông tròn vo của Trùng Trùng, khàn giọng hỏi khê, “Muốn sao?”

Trùng Trùng: “...” Xấu hổ như vậy, ngại nói ra.

Khóe miệng Alphonse câu lên nụ cười nghiền ngẫm, “Không muốn thì thôi vậy, mau tắm nhanh rồi lên!”

Trùng Trùng thật buồn bực.

Alphonse cười cười, đi trước mấy bước, nào ngờ lại bị Trùng Trùng kéo lại, “Alphonse, anh cho tôi ở trên nha!”

Alphonse: = = Tới giờ mà tên này vẫn còn muốn đè mình à?

Trùng Trùng bẻ bẻ ngón tay, “Không phải bác sĩ đã nói, anh không thể đè tôi sao? Nhưng chúng ta lại muốn làm, cho nên, anh cho tôi ở trên nha!”

Alphonse thật muốn bóp chết gã bác sĩ đó, nhưng y vẫn ra vẻ dịu dàng như trước, “Chúng ta vẫn có thể làm, chỉ cần không tiến vào là được, như vậy chúng ta vẫn có thể có một đứa con khỏe mạnh!”

Sau đó, Trùng Trùng bị Alphonse ôm khỏi hồ tắm, để cậu nằm xuống sàn nhà. Alphonse hôn môi cậu, thở dốc, nói khê vào tai, “Giờ thế này, chút nữa tôi làm gì với em, thì em cứ làm thế với tôi là được!”

“Ừm!” Trùng Trùng thật mong Alphonse mau mau chà đạp chính mình, bởi vì như vậy là cậu đã có thể chà đạp Alphonse...

Alphonse nắm tay Trùng Trùng, hôn lên lòng bàn tay cậu, khiến cậu thấy nhột, sau nữa, y cầm ngón tay cậu, bắt đầu liếm hút.

“Anh muốn ăn kẹo que sao? Sao lại hút ngón tay tôi, đúng là ngây thơ như Đoàn Đoàn!”

“Tôi đúng là muốn ăn kẹo que nha!” Câu của Alphonse là ý ở ngoài lời, nhưng tiếc là Trùng Trùng nghe không hiểu.

Đến khi Alphonse ngậm vật nọ của cậu vào trong miệng, cậu mới hiểu, kẹo que trong miệng của Alphonse hoàn toàn khác kẹo của Đoàn Đoàn, cậu xấu hổ đến mặt đỏ bừng lên.

Cảm giác được khoang miệng nóng bừng bao phủ thật là thoải mái, toàn thân Trùng Trùng giống như bị luồng điện xoẹt qua, cả người tê dại. Cậu rên rỉ, thét lên, cuối cùng, phóng ra trong miệng Alphonse.

Trong lúc cậu còn đang thở gấp, Alphonse đã xoay người, tiếp tục lưu lại những chuối hồng hồng trên người cậu. Lúc khóe môi dừng lại bên lỗ nhỏ màu hồng nhạt, Alphonse thè lưỡi, bắt đầu liếm láp điên cuồng.

Phía sau đã quá quen cho việc lên tới cao trào, không hề nghi ngờ, hành động của Alphonse đã mang lại khoái cảm liên tục cho Trùng Trùng, “Ừm...Đừng như vậy...”

Nhưng Alphonse cũng không vì cậu phản kháng mà ngừng lại, y thay đổi kỹ thuật, tay cũng không nhàn rồi, giúp Trùng Trùng phóng ra dục hỏa.

Cuối cùng, trong tiếng hét của Trùng Trùng, cậu lại cao trào thêm một lần.

Trùng Trùng cảm thấy toàn thân mềm nhũn, hơi thở còn chưa kịp bình ổn lại, cậu đã bị hành động của Alphonse làm hoảng sợ. Alphonse ôm Trùng Trùng lên, đưa thứ cứng rắn của mình tới bên miệng Trùng Trùng, “Ngoan, liếm nó đi!”

Trùng Trùng: “...”

Alphonse đúng là ngày càng háo sắc, trước đây chỉ bắt cậu sờ thôi, giờ lại còn bắt cậu liếm...

“Ngoan!” Alphonse nheo mắt, trông rất mê người, nhưng...nhưng mà...lớn như vậy, sao có thể cho vào miệng đây? Trùng Trùng khó nói thành lời.

Trùng Trùng do dự một hồi, kiên trì, cầm lấy vật nọ của Alphonse, liếm liếm, tiếp tục liếm liếm.

Xúc cảm ấm áp ấy khiến Alphonse rên lên một tiếng thoải mái, giống như được cổ vũ, Trùng Trùng bắt đầu ngâm vật cực đại nọ vào trong miệng.

Thấy Trùng Trùng hầu hạ mình, rõ ràng là đáng vẻ ngây thơ vô hại, nhưng nhìn vào lại dễ thương vô cùng, Alphonse quyết định, sau này, mỗi ngày y sẽ làm thế này.

Nhưng Alphonse không thích dùng BCS, không có thai...sao có thể làm thế này?

Do nhiệt tình phóng túng bản thân, cho nên hai người ngủ rất sâu, sáng hôm sau, do người sao Hỏa phải về hành tinh của mình, cho nên Alphonse đành phải thức dậy đưa tiễn.

Trùng Trùng còn đang mơ mơ màng màng đã bị Alphonse gọi dậy, y rất hung tợn, cứ như muốn làm thịt cậu không bằng, “Em và Andy có quan hệ gì?”

Trùng Trùng còn chưa tỉnh giấc, mơ hồ đáp: “Không có quan hệ gì cả!”

Alphonse oán hận, ném xấp báo chí lên giường, Trùng Trùng nhìn qua, thấy tiêu đề tờ báo ấy là: Gian tình giữa điện hạ Zosya và Andy – nhà thiết kế hoàng gia.

Kể đó, chính là bức ảnh, Trùng Trùng càng nhìn càng thấy quen, cậu ‘A’ lên một tiếng, tỉnh ngộ, thì ra tấm hình trên tờ báo ấy là cái tấm Andy đã chụp hôm anh ta ‘vô lễ’ với cậu vào ngày đầu Andy dẫn cậu vào cung.

Trong mắt Alphonse, biểu hiện của Trùng Trùng chính là: Nha, bị phát hiện rồi sao?

Trùng Trùng thấy Alphonse thở phì phì, khóe miệng cậu không khỏi cong lên một nụ cười xấu xa: “Ghen tị?”

Alphonse buồn bực, giờ y không muốn gì nữa, y chỉ muốn giết người thôi.

“Ai da, anh đừng giận mà, thật ra...thật ra đó là trò đùa của Andy thôi!” Trùng Trùng kéo góc áo Alphonse, lắc lắc.

Alphonse không thêm để ý, Trùng Trùng đành xúm lại, hôn lên môi y, nói: “Ui, đừng keo kiệt vậy mà, tôi với anh ta không có quan hệ gì không dám gặp người cả, anh đừng giận nữa!”

Vì thế, Trùng Trùng kể lại chuyện hôm đó một lần, Alphonse nghe xong, sắc mặt ngày càng kém, chẳng trách Andy cứ luôn đòi gặp Trùng Trùng, thì ra tên đó đã có ý với Trùng Trùng lâu rồi.

“Bệ hạ, quý hẹp hòi!” Trùng Trùng kéo kéo góc áo Alphonse.

Alphonse thản nhiên nói: “Để xem biểu hiện của em ra sao!”

Trùng Trùng cúi chào: “Tuân mệnh!”

Lúc này, điện thoại của Trùng Trùng vang lên, không ngờ là Andy, Trùng Trùng ngạc nhiên, bắt máy, nào ngờ lại ấn nhầm nút loa, vì thế, tiếng hét của Andy đã truyền tới, “A a a, Trùng Trùng điện hạ, điện thoại của tôi bị trộm, gian tình của hai ta bị phát hiện rồi, hu hu hu hu, tính sao đây? Nếu để tên vua hẹp hòi ấy biết, tôi nhất định sẽ chết, hu hu hu hu, Trùng Trùng điện hạ, tính sao đây, tính sao đây, tôi không muốn chết đâu nha...”

Alphonse nhíu mày, nói: “Andy, cậu chuẩn bị đồ cưới, mai gả tới sao Hỏa!”

Đối phương hoảng sợ, lập tức tắt máy, sau ba giây, anh ta lại gọi tới. Trùng Trùng nhìn chiếc điện thoại trong tay mình bằng ánh mắt vô tội, Alphonse đặng đặng sát khí giật máy lại, Andy cẩn thận nói: “Trùng Nhi à, vừa rồi là cậu trêu tôi phải không, đúng là làm giống bệ hạ quá nha!”

Trùng Trùng liếc Alphonse, quyết định không nói lời nào.

Andy còn nói: “Trùng Nhi à, tôi thấy là chúng ta nên ra ngoài lánh nạn đi, chờ bệ hạ hết giận hãy trở về. Theo như những gì tôi biết, thì nhà vua là một tiểu nhân (viết tắt của quý hẹp hòi), thừa dịp anh ta còn chưa trở về, cậu mau thu dọn đồ đạc, đi cùng tôi đi, tôi ở nhà ga Để chờ cậu nha!”

Trùng Trùng: = =

Alphonse đen mặt: “Cậu ôm đồ cưới, đi thẳng tới sân bay, người sao Hỏa sẽ tìm người gả cậu đi!”

Andy: “Oa, bệ hạ, bệ hạ, tôi không phải Andy, tôi là Anny, em trai của Andy, ha ha ha, tôi gọi chơi ấy mà, hai người từ từ nói chuyện, tôi gác máy trước đây!” Dứt lời, bộp một tiếng, tắt điện thoại.

Alphonse: “Hừ, gọi nghe thân quá ha!”

Trùng Trùng vội vàng trốn tránh trách nhiệm, “Là tự anh ta gọi nha, tôi không biết gì hết!”

Alphonse nhíu mày, “VẬY còn chuyện tới cửa hàng dành cho người lớn lần trước?”

Trùng Trùng đỏ mặt, chỉ có thể khai thật, “Tôi không muốn mang thai, mà đi một mình thì ngại lắm, cho nên mới gọi anh ta đi cùng!”

Alphonse cảm thấy Trùng Trùng còn chưa thành thật, vì thế lại hỏi: “VẬY còn đồ dùng tình thú thì thế nào?”

Trùng Trùng cắn môi, bẻ bẻ ngón tay, “Tôi muốn dè anh, cho nên định mua đồ đó về cưỡng bạo anh!”

Alphonse không tin mấy, dù gì thì hai người họ cũng đã tới cửa hàng dành cho người lớn, hai người họ lại còn chụp ảnh thân mật như vậy, ghen tị, đúng vậy, ghen tị chết đi được, nếu không gả Andy ra ngoài, y sẽ không cách nào ăn ngon ngủ yên.

“Đi, chúng ta tới cửa hàng dành cho người lớn!” Alphonse ghen tuông, định dẫn Trùng Trùng đi dạo phố.

Nhớ tới mấy thứ đó, da đầu Trùng Trùng run lên, “Có cần hóa trang không?”

Alphonse nói: “Không cần, cứ như vậy đi!”

Trùng Trùng mắc cỡ chết được.

Ra khỏi cửa, Alphonse đi phía trước, Trùng Trùng như một tiểu oán phu đi phía sau, thế là các phóng viên bắt đầu chụp loạn xạ, sau đó theo đuôi hai người đi dạo phố.

Đức vua đi dạo, nhất định là muốn bao hết, cho nên khi các phóng viên theo tới cửa hàng dành cho người lớn, mọi người há to miệng.

Đức vua đi dạo phố, ít nhất cũng phải tới những cửa hàng sang trọng nha, tới cửa hàng dành cho người lớn là thế nào? Chẳng lẽ điện hạ Zosya mang thai, bệ hạ không thỏa mãn dục vọng, tới đó mua một nhân ngư giả sao?

Mọi người cảm thán: Điện hạ Zosya đúng là một hoàng phu tốt, có thể khoan dung cho bệ hạ mua nhân ngư giả về nha.

Trùng Trùng cảm thấy mặt mình như mất hết, nhân viên hướng dẫn thật kích động, anh ta vội vàng mang thứ quý nhất, lợi hại nhất lên. Trùng Trùng trông thấy dựng lông, tới giờ cậu mới phát hiện, thì ra đi dạo cửa hàng dành cho người lớn khủng bố tới vậy.

Người đến dạo, đương nhiên là rất hào hứng, lại rất kích động, nhưng người đi theo thì kinh hồn táng đảm, đặc biệt là khi nghĩ tới mấy thứ đó sẽ dùng trên người mình, Trùng Trùng thật muốn chết quách cho xong.

Mà lúc này, những phóng viên liều lĩnh cũng đã chụp liên hồi, lần này còn kinh hơn lần trước, Trùng Trùng thẹn tới nỗi muốn tìm cái lỗ chui vào.

Alphonse chú tâm nghe nhân viên hướng dẫn giảng giải, nhìn dáng vẻ của y, cứ như thứ nào cũng muốn thử một lần, thì thoảng còn hỏi Trùng Trùng, “Em cảm thấy thế nào?”

Trùng Trùng thật không muốn nói gì, nhưng cậu sợ về nhà sẽ bị Alphonse đánh đòn, sau cùng chỉ có thể cười khổ, nói: “Được, được lắm!” Bấy giờ, Alphonse mới nở nụ cười thỏa mãn.

Hai người dạo trong cửa hàng hơn hai giờ, Alphonse mới vung tay, hào khí ngất trời, “Đồ dùng tình thú, lấy mỗi mẫu một thứ, còn loại BCS có viên bi và gai thì lấy một trăm!”

Nhân viên hướng dẫn tỏa sáng hai mắt.

Trùng Trùng mặt mày ảm đạm.

Các phóng viên đưa tin: Bệ hạ là một người ngược đãi cuồng.

Cả đám tản ra, trên đường, hai người vẫn không nói gì, bầu không khí cứng đến nỗi không thở được. Về tới hoàng cung, đầu bếp mang cơm trưa tới, hai người vội vàng ăn ngay, rồi tiến hành đoạn đối thoại bên dưới.

Alphonse: “Tôi yêu em!”

Trùng Trùng: “Tôi...Tôi cũng yêu anh!”

Alphonse: “Tôi yêu em, vậy mà em lại lén tôi cho người khác hôn, tôi thật đau lòng, thật khổ sở, tôi quyết định trừng phạt em!”

Trùng Trùng, “Tôi sai rồi, tôi biết lỗi rồi, tôi sẽ không hôn bấy nữa, không hôn ba ba, không hôn Đoàn Đoàn!”

Alphonse: “Em thật khiến tôi thất vọng, nụ hôn đầu của tôi, đêm đầu của tôi đều thuộc về em, vậy mà em lại đi hôn khắp nơi...”

Trùng Trùng: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không có cố ý hôn nha, lúc nhỏ, tôi không cẩn thận té ngã mới hôn trúng đuôi cá của Lạc Lạc, thật sự không phải lỗi của tôi...”

Alphonse: “Cái gì? Em còn hôn đuôi cá của người ta sao?”

Trùng Trùng: “Ồ ô, tất cả chỉ là trùng hợp thôi mà!”

Alphonse: “Tôi quyết định trừng phạt em!”

Nhớ tới đồ dùng tình thú vừa mua, da đầu Trùng Trùng run lên, cậu cẩn thận tranh thủ, để lúc trừng phạt mình không phải quá đau đớn, “Anh đánh mông tôi đi, đừng dùng mấy thứ đó!”

Alphonse nhú mày, nói: “Em yêu tôi bao nhiêu?”

Trùng Trùng hoảng lên, vốn không hề phát hiện là Alphonse chỉ muốn trêu cậu, để cậu nói ra lời đường mật cho y nghe, “Tôi yêu anh, yêu anh chết mất, sau này tôi sẽ sinh cho anh thật nhiều cục cưng!”

“Ừm, chuyện này cũng không tệ lắm!” Alphonse gật đầu, nói: “Nể tình em đang có thai, tạm thời tôi sẽ không dùng mấy thứ đó trừng phạt em...”

Hai mắt Trùng Trùng lập tức tỏa sáng.

Alphonse ho khan một tiếng, nói tiếp: “Chờ em sinh xong, tôi sẽ trừng phạt em sau!”

Trùng Trùng lại nước mắt lưng tròng, lay lay góc áo Alphonse, “Tôi sẽ sinh cho anh thật nhiều cục cưng, sinh liên tục, liên tục...”

Bấy giờ Alphonse mới cong khốe môi lên, xoa nhẹ đầu Trùng Trùng, biến mái tóc cậu thành ổ gà, “Ừm, như vậy cũng được lắm!”

Trùng Trùng thấy Alphonse đã đồng ý, vội vàng hầu hạ y tắm rửa, lúc y phê duyệt công văn thì quạt cho y, lại còn đút bánh quy cho y ăn, khiến Alphonse thoải mái vô cùng.

Ở sân bay, Andy chảy hai dòng mì sợi, bị hai gã người máy cường tráng xách lên máy bay, đưa tới sao Hỏa lấy chồng. Nếu như anh ta dám trốn về, thì sẽ bị hai gã người máy cường tráng này XXOO.

Andy cân nhắc một chút, sức chịu đựng của hai gã người máy này đúng là rất khá, thứ nọ tuyệt đối cực to, vì thế anh rưng rưng nước mắt đi lấy chồng...

50. Chương 50

Sáng hôm sau, Alphonse đi làm, Trùng Trùng lập tức đi tìm cả rương đồ dùng tình thú nọ, định vứt bỏ, nhưng đây là hoàng cung, cho dùng cậu có quăng vào thùng rác nào cũng sẽ bị phát hiện.

Trùng Trùng trầm tư, suy nghĩ một hồi, quyết định đào hố chôn mấy thứ này, nếu Alphonse có hỏi tới thì bảo là Đoàn Đoàn cầm chơi, sau đó ăn mất rồi.

Nói làm là làm, Trùng Trùng ôm thùng, mới đi hai bước đã thở hồng hộc, thật bất đắc dĩ, đồ trong thùng quá nhiều rồi. Vào lúc này, Đoàn Đoàn bay tới, thấy Trùng Trùng ôm không nổi, vì thế bé lập tức ngoắc tay một cái, chiếc thùng bay lên theo Đoàn Đoàn. Trùng Trùng trừng to hai mắt, cậu cảm thấy sinh một đứa con là Thiên Sứ cũng tốt lắm nha.

Đi tới phía sau hoa viên, Trùng Trùng quyết định không dùng xẻng đào đất nữa, có một đứa con là Thiên Sứ, tất cả đều là gió thoảng mây bay.

“Con à, mau đào một cái hố cho ba...má mi đi!” Trùng Trùng không ép Đoàn Đoàn gọi mình là ba nữa, cậu cảm thấy gọi là má mi cũng không tồi, dù sao thì cũng giống nhau cả thôi.

Đoàn Đoàn mở to hai mắt nhìn Trùng Trùng, không hiểu sao cậu lại bảo bé đào cái hố to làm gì.

Trùng Trùng thở dài, cảm thấy chỉ số thông minh của Đoàn Đoàn quả là có vấn đề. Vì thế, cậu đi tìm một cây gậy đào đất, Đoàn Đoàn nhìn thấy, hưng phấn, bay tới đào chung.

Có lẽ là do Đoàn Đoàn thích thú, không muốn dùng ma pháp, hai người cùng đào, khoảng chừng hai giờ, đã đào được một cái hố to. Trùng Trùng ném cả rương đồ xuống hố, cảm thấy cả người thoải mái vô cùng.

Cuối cùng, cậu lấp đất lại. Xong, cậu nói với Đoàn Đoàn, ra vẻ thần bí, “Con ngoan, đừng nói cho ba ba biết, có được không?”

Đoàn Đoàn nhìn bốn phía, gật đầu,

Hai cha con vui vẻ, hôn hờ đi trở về phòng.

Về đến nhà, để khen ngợi Đoàn Đoàn, Trùng Trùng đã nấu cơm cho bé ăn. Đoàn Đoàn vô cùng vui vẻ, thề là sau này má mi bảo bé làm gì bé sẽ đều ủng hộ, bởi vì theo má mi sẽ có cơm ăn.

Đoàn Đoàn ăn cơm, cười thật ngọt ngào, Trùng Trùng nhìn trong mắt, ngọt trong lòng, nhủ thầm Đoàn Đoàn đã biết giúp cậu rồi sao? Đúng thật là một đứa con ngoan.

Giờ Trùng Trùng đã hoàn toàn quên những rắc rối Đoàn Đoàn gây ra cho mình, cậu chỉ cảm thấy con mình thật đáng yêu, muốn véo má bé, hôn bé...

Vừa nghĩ tới hôn, Trùng Trùng hoảng sợ, không thể hôn, tuyệt đối không thể hôn, nếu không sẽ bị trừng phạt.

Vì thế, cậu ôm Đoàn Đoàn vào lòng, xoa xoa hai má non mềm của bé, Đoàn Đoàn buồn bực, muốn nổi giận, nhưng vừa nghĩ tới chuyện sau này không có cơm ăn, bé nhịn xuống, cơm là quan trọng nhất.

Dùng cơm xong, hai người vội vàng đi tắm rửa. Lúc này, Alphonse cũng đã trở lại, thấy ái phụ và con trai của mình đang nằm trên giường, thăm thì gì đó, y nhịn không được, quyết định nghe lén một chút.

Trùng Trùng: “Đoàn Đoàn, má mi kể chuyện cho con nghe nha!”

Đoàn Đoàn học được thêm từ mới: “Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn...”

Trùng Trùng: “Ngày xưa có một tiểu Thiên Sứ...”

Đoàn Đoàn: “Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn...”

Trùng Trùng: “Sao con biết má mi đang nói con vậy?”

Đoàn Đoàn: “Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn...”

Trùng Trùng nhứt chí: “Được rồi, ngày xưa có một tiểu Thiên Sứ, tên là Đoàn Đoàn, mỗi ngày, bé đều ăn hai bát cơm...”

Mắt Đoàn Đoàn lóe sáng: “Cơm cơm, cơm cơm...”

Trùng Trùng: “Oa, lại học được một từ rồi nha!”

Đoàn Đoàn: “Ừm...cơm cơm...”

Trùng Trùng ho khan một tiếng, kể tiếp: “Sau khi ăn xong hai bát cơm, bé còn muốn ăn, ăn thêm ba bát, sau đó lại thêm hai bát, cuối cùng nó quá ngum luôn!”

Đoàn Đoàn: “...”

Alphonse: “...”

Alphonse cảm thấy Trùng Trùng sẽ dạy hư Đoàn Đoàn, vì thế y đi tới trước giường, ôm Đoàn Đoàn lên, nói: “Sau này không được nghe những lời má mi nói, có biết không?”

Đoàn Đoàn sợ Alphonse, ngoan ngoãn gật đầu, lúc này Alphonse mới nở nụ cười vừa ý.

Alphonse cảm thấy trong nhà mình như thiếu gì đó, nghĩ nửa ngày trời, y mới nhớ là thiếu cái rương đồ mới mua hôm qua, y nghi hoặc, hỏi: “Trùng Trùng, em có dọn cái rương kia không?”

Trùng Trùng lạnh sống lưng, vội vàng xua tay, “Không có, không có, tuyệt không có!”

Alphonse cũng chỉ là thuận tiện hỏi một chút, nhưng thấy Trùng Trùng phản ứng lớn như vậy, trong thoáng chốc y như hiểu rõ mọi chuyện, nhíu mày, nói: “Ừa? Chẳng lẽ là nó tự mọc chân chạy rồi?”

Trùng Trùng và Đoàn Đoàn cùng gật đầu: “Đúng là tự mọc chân chạy rồi!”

Alphonse gật gù, nói: “Nếu là tự nó chạy, vậy nhất định là sẽ tìm được đường về nhà, chắc là nó chờ em sinh xong rồi lại về chứ đâu!”

Trùng Trùng buồn rười rượi.

Alphonse đi tới, hôn lên má cậu, nói: “Có cơm không? Tôi đói lắm rồi!”

Trùng Trùng vội vàng gật đầu, rồi đi vào phòng bếp lấy cơm đã nguội từ khi nào và trứng rồng làm một phần cơm chiên trứng, sau lại cho thêm chút rau dưa, mùi vị cũng khá lắm.

Ăn xong, cả hai rảnh rồi, nên quyết định dẫn Đoàn Đoàn ra ngoài dạo một chuyến. Dĩ nhiên là chỉ có nửa ngày, có thể ra bờ biển hoặc lên núi chơi thôi.

Tùy tiện hóa trang đơn giản, hai người đã trở thành những công dân bình thường. Đặc biệt là do cả nước đều mang cánh, cho nên nếu Đoàn Đoàn không bay, thì cho dù Alphonse có mang cánh ra ngoài cũng không ai phát hiện.

Một nhà ba người chuẩn bị rất nhiều loại thịt, rau dưa, còn có hoa quả, định lên núi Lind nướng thịt. Vì thế, Alphonse lại tìm người máy đến sắp xếp mọi thứ, ba người cười rồing lên núi dã ngoại.

Dĩ nhiên là không thể cười Chiefly rồi, nó quá phong cách.

Khi tới núi Lind, đã là một giờ sau. Ba người tìm một bãi đất trống, trải khăn ăn, sau đó bày biện thức ăn mang tới ra trước mặt, còn Alphonse thì bắt đầu công cuộc nướng thịt.

Đây là lần đầu tiên Đoàn Đoàn đi dã ngoại, bé hưng phấn vô cùng. Thi thoảng, bé lại chạy qua xem Alphonse nướng thịt, do không cẩn thận, bị mỡ văng lên mặt, đau tới nước mắt lưng tròng. Sau lần này, bé không dám tới gần nữa, mà chui vào lòng má mi mình.

Có lẽ hôm nay không phải là một ngày thích hợp để đi du lịch, cả ngọn núi chỉ có mình ba người bọn họ. Trùng Trùng rất muốn con mình trao đổi, tiếp xúc với những đứa trẻ khác, tiếc là không có cơ hội.

Trên vỉ nướng có đủ các loại thịt, nhìn rất ngon miệng, cộng với hương hồ tiêu bay lên, tỏa ra bốn phía, đứng đằng xa thôi cũng đủ chảy nước miếng. Tuy là đã ăn cơm rồi, nhưng do sức ăn của ba người họ có hơi cao, cơm lại trân quý, không được ăn nhiều, căn bản chỉ là nhét kẻ răng thôi, cho nên ba người đã xem bữa thịt nướng này như bữa ăn chính thức.

Trùng Trùng dọn rau quả ra ngoài xong, cậu đi tới cạnh Alphonse, cầm xâu thịt nướng lên, hai mắt sáng rực. Nhưng chợt nhớ tới lần Alphonse làm thức ăn, cả hai đều trúng độc, cậu thật không dám cho vào miệng chút nào.

Sớm biết như vậy cậu đã tự làm rồi, chỉ sợ sau khi ăn vào sẽ gặp phải chuyện bất trắc gì thôi.

Nướng chừng hơn mười xâu, tất cả đều do Trùng Trùng tự phối nguyên liệu, rau nào phối quả nào, quả nào phối thịt nào để khi nướng lên sẽ ăn ngon hơn, cậu đều phối rất hoàn hảo.

Chỉ cần Alphonse phụ trách nướng chín là được rồi, chắc sẽ không có vấn đề gì phức tạp. Trong lúc nướng thịt, hai người lại hôn nhau mấy lượt, ngọt ngào muốn chết.

Bỗng nhiên, có tiếng sột soạt vang lên trong bụi cỏ, Trùng Trùng tưởng là dã thú, sợ tới mức gọi Đoàn Đoàn tới, ôm vào lòng, sau đó nấp phía sau Alphonse.

Tức thì, Alphonse trưng ra cái vẻ gà trống bảo vệ gà mái và gà con ra, cảnh giác nhìn chăm chăm bụi cỏ, y đang tính toán xem có nên dùng sấm sét hay không, bất kể là dã thú gì, nhất định là phải chết.

Nhớ kỹ câu thần chú, một quả lôi điện cũng đã ngưng tụ sẵn trong tay, sau đó, ném vào trong bụi cỏ.

Vốn nghĩ là bụi cỏ sẽ phát ra tiếng nổ thật mạnh, nào ngờ, chỉ lóe lên ánh vàng một chút rồi biến mất. Alphonse nhú mày, y chưa từng thấy tình huống thế này bao giờ nha.

Vào thời khắc khẩn trương nhất, chợt có một gã vọt ra ngoài, bộ áo trắng vô cùng bảnh, mái tóc dài màu vàng kim cũng lộn xộn như tổ gà, vừa nhìn thấy mớ thịt đã nướng xong, hai mắt anh ta lập tức tỏa sáng, nhào tới, nhét vào trong miệng.

Nào ngờ, do vừa mới nướng xong, thịt còn rất nóng, người nọ vừa cho vào miệng là nước mắt lưng tròng. Bấy giờ, Đoàn Đoàn cũng đã kéo góc áo Trùng Trùng, rưng rưng: “Xấu...Xấu...”

Sau khi ăn xong mười xâu thịt Alphonse vừa nướng xong, dường như anh ta còn muốn ăn nữa, Trùng Trùng lập tức giấu hết vào, không để đối phương tiếp tục ra tay.

“Cậu là nạn dân ở đâu tới?” Alphonse là vương giả của hành tinh Lala, tự nhiên là không thể chấp nhận chuyện hành tinh mình có ăn mày thế này, nhất là gã này còn to gan như thế.

Người nọ hừ một tiếng, ngẩng mặt, dù trên gương mặt như ngọc như ngà ấy có hơi bảnh, nhưng cũng không làm ảnh hưởng tới vẻ đẹp của anh ta, đôi ngươi xanh thẳm ấy cũng mỹ lệ như bầu trời, theo lẽ, anh ta phải là một người tao nhã, quý phái, không biết sao lại ra tới nông nổi thế này.

“Người ở hành tinh Lala toàn là đồ xấu xa, hận chết, hận chết được, dám gạt tôi là một viên hồng bảo thạch chỉ mua được ba cái bánh rán, hại tôi tiêu hết tiền, đều là kẻ xấu!” Gương mặt mỹ lệ ấy thật đáng thương, ai oán.

Alphonse, Trùng Trùng: “...”

Đoàn Đoàn: “Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc...”

Người nọ nhìn Đoàn Đoàn bằng ánh mắt căm tức, giống như muốn nuốt bé vào trong bụng, “Mấy người đều là kẻ xấu, đều là kẻ xấu, dám nói tôi ngốc, sao tôi biết tỉ lệ trao đổi giữa hành tinh Ruble và hành tinh Lala là bao nhiêu chứ? Nếu không phải tôi còn có đôi cánh biết bay, e là đã sớm chết đói giữa đường rồi!”

Cánh???

Quả thật, sau lưng người nọ cũng có một đôi cánh, rất đẹp, giống cánh của Alphonse, còn lóe ra ánh sáng màu vàng nhạt.

“Cậu là Thiên Sứ?” Alphonse có chút kích động, y không để ý tới chuyện cả người đối phương dơ bẩn, lập tức túm lấy bờ vai anh ta, cảm thấy hưng phấn khi nhìn thấy đồng loại.

Đối phương gật đầu, mắt nhìn chằm chằm mở thịt nướng trong tay Trùng Trùng, “Đúng vậy, tôi là Thiên Sứ, nè, cậu kia, cho tôi mở thịt nướng đó đi, tôi còn bị đói nha!”

Trùng Trùng rút lại, không muốn đưa, nhưng lại bị Alphonse cầm lấy, đưa cho người tự xưng là Thiên Sứ nọ.

‘Thiên Sứ’ ăn sạch đồng thức ăn đó, mới thỏa mãn ợ một tiếng, nói: “Đúng nha, tôi là Thiên Sứ, cảm ơn thịt nướng của các người, tôi định đi tìm đức vua hành tinh Lala của các người cầu hôn, đến lúc đó, tôi sẽ không quên ân huệ của các người dành cho tôi đâu!”

Alphonse: “...”

Trùng Trùng bực bội: “Tại sao phải cầu hôn?”

‘Thiên Sứ’: “Thiên Sứ ở cùng Thiên Sứ là chuyện đương nhiên rồi, ha ha, mấy người đang thắc mắc là sao tôi lại cầu hôn bệ hạ chứ gì? Muốn được bao dưỡng nha, muốn hợp thể nha, ha ha ha, có phải là rất có cá tính không?” Anh ta ăn no, khi nói chuyện cũng đặc biệt lớn tiếng.

Trùng Trùng cảm thấy vị trí của mình rất có nguy cơ.

Dứt lời, anh ta lại nhú mi, nói: “Đúng rồi, vừa rồi, là ai dùng ma pháp vậy?” Anh ta nhìn đôi cánh của Alphonse, trừng to mắt, hỏi: “Anh là Thiên Sứ?”

Alphonse gật đầu.

Người nọ lập tức nhào tới ôm đùi Alphonse, chảy hai dòng lệ hình sợi mì, “Hu hu hu hu, cuối cùng cũng nhìn thấy đồng hương rồi, hu hu hu hu, gả cho tôi đi, không đúng, không đúng, tôi gả cho anh nha, aizz, cũng không phải, thật ra thì cũng chỉ có một ý thôi, cầu hợp thể!”

Alphonse: = =

Trùng Trùng: = =

Đoàn Đoàn nhặt hòn đá nhỏ lên, ném anh ta: “Người xấu, người xấu...”

Alphonse nhú mày, nói: “Cậu là Thiên Sứ? Sao lại tới tìm tôi?”

Người nọ lại tiếp tục khóc: “Tôi đã sống lén lút nhiều năm như vậy, vất vả lắm mới biết mình còn có đồng loại, đương nhiên là phải tới nhờ cậy rồi, anh phải biết là, buôn bán da thịt không dễ làm đâu nha!”

Trùng Trùng, “Anh ấy đã hết hôn rồi, con cũng có!” Nói xong, cậu chỉ Đoàn Đoàn trên không trung.

Người nọ lại nói: “Không sao, làm thiệp cũng được, thu tôi đi, kỹ thuật trên giường của tôi tốt lắm, những người từng ngủ với tôi, không có một triệu, cũng có một trăm ngàn, lên giường với tôi, không thiệt đâu nha!”

Alphonse: “Cậu đứng lên trước đi!”

Người nọ thật biết tranh thủ, lau lau mặt mình, nói: “Tôi là Narran, thu tôi đi!”

Alphonse đang do dự, vất vả lắm mới gặp được một đồng loại, giờ lòng y đang kích động tới không còn từ nào có thể hình dung...

Bỗng nhiên, người nọ ôm bụng, nhú mi, nói: “Ô ô ô, các người cho tôi ăn cái gì vậy, đau bụng, đau bụng quá...”

Trùng Trùng vỗ trán, quả nhiên, lại trúng độc rồi...

Alphonse thấy thế, lập tức ôm Narran, nói với Trùng Trùng: “Trùng Trùng, em tự cười rồng về đi, rồng tự biết đường về, tôi đưa cậu ta tới bệnh viện!” Nói xong, cũng không hỏi xem Trùng Trùng có đồng ý hay không, Alphonse nhờ vào đôi cánh của mình, bay ra khỏi núi Lind...

51. Chương 51

Trùng Trùng rầu rĩ, ôm Đoàn Đoàn, cười rồng trở về. Càng nghĩ cậu càng thấy giận, vì thế cậu quyết định tới nhà Guard. Cũng hết cách rồi, hai ba ba đã tới hành tinh Trùng Trùng, Andy thì bị gả tới sao Hỏa, giờ chỉ có thể đi tìm Guard thôi.

Trùng Trùng cười rồng, bay thẳng vào hậu viện nhà anh ta, ngay cả chuyện gõ cửa cũng lướt bớt. Sau đó, Guard đang bơi trong chiếc hồ tắm sa hoa của mình, chợt nghe thấy một tiếng âm đùng, đất rung núi chuyển...

Bị chấn động nổi lên mặt nước, Guard ngơ ra lấy khăn lau lau nước trên người mình, nhưng anh còn chưa kịp đứng vững, đã bị một vật nào đó nhào tới, đè ngã xuống đất.

Thấy Guard, Đoàn Đoàn vui vẻ, bé lập tức trưng hai chiếc răng ra, không chút khách khí gặm lên gương mặt Guard một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bập bẹ: “Hôn, hôn...”

Guard sợ tới mức làm rơi khăn mặt, Đoàn Đoàn lại cọ cọ lên người anh ta, không cần thận, chộp trúng thứ đó...

Guard đen mặt, xách Đoàn Đoàn lên, quăng ra ngoài. Kế đó, anh nhìn thấy Trùng Trùng phồng má, thở phì phì, nhìn mình.

Guard chợt dạ, nghĩ là Trùng Trùng trách tội chuyện con cậu vừa sờ nơi đó của anh, anh không dám nhúc nhích, dù sao thì anh cũng không định dụ dỗ trẻ con nha.

“Xấu xa, xấu xa, xấu xa!” Trùng Trùng thở phì phì, cậu là vợ chính của Alphonse nha, sao tự dưng lại nhảy ra một tên đồng loại muốn cướp vị trí của cậu. Vả lại, Đoàn Đoàn là con của anh ta, là cậu sinh kia mà.

Guard hít sâu một hơi, nói: “Tôi không có ý đó!”

Bấy giờ, Đoàn Đoàn lại nhào tới, cắn lên mặt anh một ngụm.

Trùng Trùng thấy con mình không hề có một chút tự giác về chuyện mình là vương tử, cậu ôm bé qua, hung hăng trừng cho một cái, sau đó lại cười rồng, đi một mạch, bỏ lại Guard không hiểu đầu đuôi thế nào.

Trở về hoàng cung, cậu tức đến chết đi sống lại, bởi vì tên khốn Alphonse đó dám dẫn tên tiểu tam nọ về nhà, hơn nữa tên tiểu tam đó còn vứt mị nhân cho Alphonse một cách trắng trợn.

Thấy Trùng Trùng về tới, Alphonse nói: “Cho cậu ta ở lại đây vài ngày đi!”

Trùng Trùng đáp: “Không được!”

Alphonse nhú mày, “Đừng gây sự!”

Trùng Trùng quay qua nhìn Đoàn Đoàn, nói: “Con ngoan, cắn anh ta!”

Vì thế, Đoàn Đoàn bay tới, dùng răng nanh ‘sắc bén’ của mình cắn chóp mũi Alphonse, Alphonse đau đến ứa nước mắt, Đoàn Đoàn mới chịu nhả ra, ngoan ngoãn bay vào lòng má mi của mình, về phòng ngủ.

Narran suy yếu ở cạnh bên thấy thế, vội vàng chạy lại, thật hiểu chuyện xoa xoa mũi giúp Alphonse, lại còn thổi thổi: “Không đau nha, không đau nha, xoa một cái sẽ không đau!”

Alphonse rất không thích bị xem là trẻ con.

Ôm con trai ngủ một giấc, Trùng Trùng thật tự giác thức dậy nấu cơm, còn đặc biệt làm một ít món ở hành tinh Lala không có. Làm xong, cậu gọi con trai tới, hai người cùng nhau ăn.

Do mùi vị quá mức mê người, tên quý đỏi Narran kể bên ngủ thấy lập tức chạy vào nhà ăn, nhìn thấy thức ăn trên bàn, lập tức vọt tới, nào ngờ...

Giống như có một chiếc ***g sắt vô hình bao quanh bàn ăn, Narran có làm thế nào cũng không xông vào được. Đến khi nhìn thấy tiểu Thiên Sứ ngồi cạnh Trùng Trùng, anh ta mới rõ nguyên do, mắng một câu kết giới gì đó rồi trở mặt nhìn hai người họ ăn.

Tới giờ cơm, dĩ nhiên Alphonse cũng sẽ tới nhà ăn. Thấy Trùng Trùng nấu sẵn cả bàn thức ăn, y vui vẻ, đi về phía trước.

Kết quả, y cũng giống như Narran, gặp trở ngại, lại còn là bức tường trong suốt. Alphonse ôm khối u to như chiếc bánh bao trên trán, thật buồn bực.

“Con ngoan, ăn nhiều một chút, những món này đều là của chúng ta!” Trùng Trùng đương nhiên là thấy bọn họ đang làm gì, cậu vẫn bình thản, xem như không thấy gì hết, tiếp tục gấp thức ăn cho con.

“Má mi, má mi...” Mặt Đoàn Đoàn toàn là cơm, bé còn chưa biết dùng thìa, lúc ăn cơm toàn dùng tay bốc. Trùng Trùng cũng không để ý, dù sao thì cũng rửa sạch tay, cho dù không rửa sạch, bé cũng sẽ không ăn ngón tay mình, không lo lắng.

Trùng Trùng hôn Đoàn Đoàn, gặm sườn xào chua ngọt.

Kết giới là do Trùng Trùng bảo Đoàn Đoàn làm ra, cậu phải thương lượng với con trai nửa ngày bé mới đồng ý, cậu nổi giận, cho nên, Alphonse thử.

Alphonse ở một bên dụ dỗ Đoàn Đoàn, “Con ngoan, mở cửa cho ba ba đi!”

Đoàn Đoàn: “Không không không!”

Alphonse: “Không mở, ba sẽ không cho con ăn cơm!”

Đoàn Đoàn: “Má mi cho, má mi cho!”

Alphonse chán nản, vì thế y gọi quản gia xà yêu mang thêm một cái bàn tới nhà ăn, lại mang lên thật nhiều món ngon rồi gọi Narran tới, hai người dùng cơm ngon lành.

Trùng Trùng giận tới run tay, cậu véo má con mình, nói: “Con à, gã tóc dài đó là người xấu, sau này con phải liều mạng ức hiếp gã ta, có biết không? Nên cần thì cần, nếu dùng sét thì dùng sét, có biết không?”

Đoàn Đoàn gật đầu, chớp chớp mắt, dường như chỗ ba ba ngon hơn nha.

Trùng Trùng nhìn ra tâm tư của Đoàn Đoàn, vì thế ho khan một tiếng, nói: “Con muốn làm tiểu phản đồ à? Nếu con sang đó, má mi sẽ không thương con nữa, má mi sẽ đi tìm ông nội, vĩnh viễn không ngó tới con!”

Đoàn Đoàn ngẫm một chút, đi theo Alphonse sẽ không có cơm ăn, vì thế bé an phận, vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, “Thịt thịt, thịt thịt!”

Trùng Trùng sờ sờ đầu con mình, đi tới lò nướng, lấy thịt rồng trong tủ lạnh ra, thêm chút gia vị, nướng cho Đoàn Đoàn ăn.

Ở bên này, Narran ăn không còn chút hình tượng, đến Alphonse cũng nhíu mày, nhưng y không nói gì mà vẫn khuyên anh ta ăn nhiều một chút. Thi thoảng, y lại liếc về phía Trùng Trùng, giống như muốn nhìn cậu.

Trùng Trùng lại mặc kệ, nghiêng đầu sang chỗ khác, không thèm để ý tới ai kia.

Dùng cơm chiều xong, Trùng Trùng ôm con về phòng đàn piano, vì trong bụng cậu vẫn còn một đứa nhỏ, cậu phải dưỡng thai nha. Đoàn Đoàn rất dễ nuôi, ăn no là ngủ say, giờ này, bụng Trùng Trùng đã to ra một ít, bé thoải mái tựa lên bụng Trùng Trùng ngủ.

Mới vừa đàn một chút, thì phòng đối diện lại vang lên tiếng ca, rất êm tai. Tuy nhiên, lọt vào tai Trùng Trùng lại rất khó chịu, Trùng Trùng buồn bực, mở nhạc lên, nhạc rock, mở tối đa...

Đoàn Đoàn không ngủ được, vừa nghe nhạc, vừa bay loạn khắp nơi, giống như say rượu.

Cứ thế, một hồi sau, Alphonse đi vào, tắt nhạc, rồi đi tới trước mặt Trùng Trùng, không nói câu nào, ôm cậu, cắn...

Trùng Trùng cảm thấy, cậu chính là đối tượng phát tiết dục vọng của Alphonse, cậu giận đến cắn răng một cái, đá vào mệnh căn của y, khiến Alphonse kêu lên một tiếng đau đớn, hét to, “Em dám đá tôi? Em không sợ sau này không hạnh phúc à?”

Trùng Trùng nhú mày, nói: “Tôi không để ý chuyện ở phía trên đâu!”

Alphonse ngẩn người, mặt mày trắng bệch.

Trùng Trùng luôn là đứa trẻ ngoan, cho tới hiện tại Alphonse mới biết cũng có đôi lúc cậu tùy hứng, hung bạo như vậy, trong nhất thời, y thật không biết nên làm thế nào.

Thật ra có đôi lúc Trùng Trùng rất ngây ngô, nhưng chẳng qua là cậu thật thà, phúc hậu. Tuy nhiên, lúc cậu tức giận, nhất là khi cậu cảm thấy cậu không sai ở chỗ nào, thì cho dù Alphonse có uy hiếp cậu, cậu cũng nhất quyết không thỏa hiệp.

Cậu làm trò trước mặt Alphonse, cởi sạch quần áo, từ từ đi vào trong hồ tắm. Thấy Alphonse muốn ăn sạch mình, nhưng lại sợ lão nhị bị đá, chỉ có thể giận dữ nhìn trân trân, đúng là thoải mái vô cùng.

Tắm xong, Trùng Trùng tiện tay quơ lấy chiếc khăn tắm choàng ngang hông, nhưng do bụng cậu hơi nở ra, cho nên chiếc khăn tắm không vây hết được, nhìn gợi cảm vô cùng, khiến con sói đói nào đó cực kỳ bất mãn.

Lau khô tóc, ngủ, còn thuận tiện tắt đèn, Alphonse cảm thấy Trùng Trùng đã triệt để coi thường mình rồi.

Alphonse cảm thấy, Trùng Trùng chỉ đang hờn dỗi với mình thôi, qua mấy ngày nữa là tốt rồi. Tuy nhiên, mới đó đã qua hơn mười ngày, người bên ngoài đã biết thân phận Thiên Sứ của Narran, bảo Alphonse thuận tiện thu nạp Narran luôn rồi.

Narran rất cam tâm nha, anh ta từng buôn bán da thịt, sở trường là quyến rũ đàn ông, nay thấy Alphonse không đồng ý, thế là anh ta sống chết đối tốt với y.

Tắm rửa cũng giúp, nào ngờ bị Alphonse đá ra ngoài, nấu cơm cũng nấu, Alphonse cũng tạm thời chấp nhận. Trùng Trùng thấy thế, tổng cổ Alphonse ra ngoài, chia phòng ngủ.

Alphonse thật buồn bực, cho tới bây giờ y cũng không biết, Trùng Trùng nổi giận là vì chuyện y mang Narran về nhà, y cứ nghĩ là do Trùng Trùng mang thai nên tính tình không tốt, chỉ cần chịu đựng một thời gian là tốt rồi. Vì thế, y ngoan ngoãn nghe lời, chia phòng ngủ thì chia phòng ngủ, nhưng chưa thỏa mãn dục vọng thì đúng là khó chịu nha.

Tắm xong, Alphonse nhú mi, định tìm Trùng Trùng nói cho ra lẽ. Bây giờ, cửa phòng khách mở ra, Alphonse ngỡ là Trùng Trùng, y lạnh lùng, không thèm quay đầu lại, “Giờ mới chịu tới xin lỗi sao?”

Cảm giác có người đi nhẹ nhẹ tới gần mình, sau đó, từ phía sau ôm chầm lấy y.

Alphonse sửng sốt, cho là Trùng Trùng muốn làm, y nhanh chóng xoay đầu lại, giữ cảm người nọ muốn hôn, nhưng lúc miệng cách miệng chỉ còn 1cm, Alphonse dừng lại: “Sao cậu lại tới đây?”

Narran cười hề hề, nhích tới, hôn lên môi Alphonse: “Tôi tới hầu hạ anh!”

Bị Narran hôn, Alphonse lập tức lùi về sau, “Cậu ra ngoài đi, tôi muốn ngủ!”

Gương mặt vốn đầy ý cười của Narran lập tức rưng rưng nước mắt, “Anh không để ý tới tôi sao?”

Alphonse thật bất đắc dĩ, nhưng nể tình bọn họ là đồng loại, y vẫn an ủi, “Không phải, cậu vẫn đang rất tốt mà?”

Narran rầu rĩ, “Tôi thích anh!” Thích tiền của anh.

Khóe miệng Alphonse giật giật, “Tôi không thích cậu!”

Narran lại ra vẻ như không sao cả, “Chỉ cần tôi thích anh là đủ rồi!”

Alphonse: “Cậu như vậy sẽ gây phiền phức cho tôi!”

Narran: “Không hề nha, tôi làm thiệp, nếu như diện hạ Zosya cần tôi, tôi cũng có thể sinh con cho cậu ấy nha, ừm, sinh con!”

Alphonse thật muốn nện cho anh ta một trận.

“Ra ngoài đi, tôi muốn ngủ!” Alphonse thản nhiên nói, sau đó lập tức đi về phía giường lớn, ngã xuống, không có Trùng Trùng, y cảm thấy thật trống trải.

Alphonse cảm thấy Narran vẫn chưa đi ra ngoài, y nhú mày, định đá anh ta ra, nào ngờ, vừa quay qua, y đã nhìn thấy một màn máu mũi đầm đìa.

Narran cởi sạch sẽ, mái tóc dài như tơ rủ xuống, che nửa ngực anh ta. Anh ta bay trên không trung, bày ra một tư thế cực kỳ mị hoặc...

Alphonse muốn sắc máu mũi, trước đây, y không hề có hứng thú với những chuyện này, nhưng sau khi kết hôn, có Trùng Trùng, làm chuyện đó một lần sẽ muốn làm lần thứ hai, vốn không thể nào dùng tay giải quyết được...

Narran bay tới, nằm xuống giường, nhìn Alphonse bằng ánh mắt mị hoặc, nói bằng giọng nói ngọt ngào, “Đến nha, thượng tôi đi nha...”

Ngay sau đó, ‘rầm’ một tiếng, Narran bị Alphonse đá xuống giường, cửa cũng đã bị Trùng Trùng đá văng ra, ba người mắt to trừng mắt nhỏ. Thật ra, Trùng Trùng biết là bên trong đã xảy ra chuyện gì, bởi vì cậu có một đứa con là Thiên Sứ, cậu lên báo Đoàn Đoàn cho cậu xem tình hình bên đối phương.

Đúng là đáng giận mà, cậu vốn định chạy vào ngăn tất cả, nhưng lại thấy Alphonse đá Narran xuống giường, về điểm này, Trùng Trùng cũng rất vui nha.

“Trùng Nhi...” Alphonse cảm thấy mình đặc biệt ủy khuất.

Trùng Trùng nhú mày, nhìn y, nói: “Tôi chỉ là tới nói với anh một tiếng, tôi muốn về nhà mẹ!”

Narran nhảy dựng lên, “Thật tốt quá, thật tốt quá!”

Alphonse lại cho anh ta một đạp, đi tới giữ chặt Trùng Trùng, “Ba ba của em tới hành tinh Trùng Trùng rồi!”

Trùng Trùng gật đầu, nói: “Đúng nha, tôi chính là muốn tới đó nha!”

Alphonse buồn bực.

Narran toát mồ hôi.

Lúc này, Đoàn Đoàn bay tới, nhìn thấy Narran không mặc quần áo, lại nhìn nhìn ba ba, má mi của mình, nhớ tới lời má mi từng nói, bảo bé cần cứ cần, không cần do dự, vì thế bé quyết đoán, bay qua, há mồm, cắn lên con chim nhỏ của Narran một cái...

“A...”

Tiếng la thảm thiết của Narran vang vọng khắp Đế đô...

52. Chương 52

Trước khi đi, Đoàn Đoàn đã cắn mấy ngụm, khiến Trùng Trùng thấy sáng khoái, vì thế cậu mua bánh rán cho Đoàn Đoàn gặm rồi bước lên phi thuyền vũ trụ.

Tuy nhiên, cậu cũng có hơi lo cho Narran, dù sao thì nơi đó cũng yếu ớt như vậy, sao chịu nổi cảnh bị cắn chứ! Thế là, Trùng Trùng không khỏi trách mình đã dạy hư Đoàn Đoàn, bảo cắn người, chứ không có bảo cắn nơi đó của người ta nha.

Thật ra lúc trước đó, Đoàn Đoàn cảm thấy toàn thân Narran đều rất đẹp, nhưng thứ đó, nhìn cứ như đang nổi lên, hơn nữa còn cao hơn cái mũi nhiều, cho nên bé quyết định cắn.

Thật ra tại sao Trùng Trùng lại tới hành tinh Trùng Trùng? Đó là vì Lý Thần gọi điện tới, nói nhớ cậu, cũng vừa lúc Trùng Trùng thấy nhớ Lý Thần và Wright, cộng với chuyện của Narran làm phiền lòng, cho nên cậu đồng ý đi luôn.

Phong cảnh ở hành tinh Trùng Trùng cũng không tệ lắm, nhưng Trùng Trùng lại thấy không hợp. Tuy nhiên, dù sao thì đây cũng là địa bàn của cậu, cho nên lúc đi đường cũng đặc biệt dừng thẳng lưng.

Tới chỗ ở của hai ba ba, lúc này Lý Thần cũng đã sớm ra cửa ngõ quanh, khi thấy con và cháu trai của mình, ông lập tức nhào tới, ôm một cái thật to, còn hung hăng hôn mấy ngụm khiến Wright ghen tị vô cùng.

Vừa vào cửa, Trùng Trùng đã ngửi thấy hương thơm ngào ngạt, thì ra từ lúc tới đây ba ba đã nghiên cứu cách làm ruộng, cho nên có cơm ăn là chuyện đương nhiên.

Đoàn Đoàn nhìn hai người nọ, lập tức bay tới, kêu lên: “Ông nội, ông nội!”

Lý Thần vui chết được, đưa luôn cái đùi gà cho Đoàn Đoàn. Dường như Wright cũng vui, ôm Đoàn Đoàn vào lòng ăn cơm.

Dùng cơm xong, thật tự nhiên, Trùng Trùng xuống bếp giúp Lý Thần rửa chén, còn Wright thì hưng trí, ôm Đoàn Đoàn đi chơi.

“Trùng Trùng, có phải là lại nảy ra một Thiên Sứ hay không?” Lúc rửa chén, đột nhiên Lý Thần lên tiếng hỏi.

Trùng Trùng sửng sốt, nghĩ đây là hành tinh phụ thuộc của Lala, Lý Thần biết chuyện cũng là đương nhiên rồi. Vì thế cậu ngoan ngoãn gật đầu, kể lại mọi chuyện.

Nghe xong, Lý Thần thật muốn cầm dao chém Alphonse, anh ta dám bỏ Trùng Trùng đáng yêu nhà bọn họ lại trên núi, ôm tên Thiên Sứ tiểu tam đáng giận đó đi.

Vì thế, tiếng nghiêng răng nghiêng lợi vang lên...

“Ba ba, ba làm sao vậy?” Trùng Trùng hoảng sợ, kéo góc áo Lý Thần, nhủ thầm: Ui, ba ba thật đáng sợ...

Lý Thần nhú mày, nói: “Con à, ba dạy con một kế, nhất định có thể chinh Alphonse ngoan ngoãn!”

Trùng Trùng rất tin ba mình, gật đầu lia lịa, còn cười tới đặc biệt đáng yêu, khiến Lý Thần véo đôi gò má bánh bao của cậu một trận.

Vì thế, Trùng Trùng ở lại trong này, còn phía Alphonse...

Narran nằm trên giường lớn, mặt mày tái nhợt, toàn thân trần truồng, không che đậy, mà buồn cười chính là, con chim nhỏ giữa hai chân anh ta bị băng kín mít, phồng to lên...

“Nè, sao trông cứ như xác chết thế!” Alphonse lười đưa tay đụng anh ta, mà đưa chân đá đá.

Narran tiếp tục nằm đờ ra đó.

Đây chính là vốn liếng của anh ta nha, nhớ năm đó, anh chính là đầu bảng ở câu lạc bộ đêm, có biết bao gã đàn ông muốn leo lên giường anh ta, anh ta là 1, rồi lại làm 0, kỹ thuật đảm bảo là vừa lòng.

Hu hu hu hu, vừa nghĩ tới đó, Narran lại muốn đi tìm chết, anh vốn nghĩ, nếu như Alphonse không cần mình, thì anh ta sẽ ra bán ở hành tinh Lala, nào biết công cụ kiếm tiền của anh lại bị thương, hu hu hu hu, đây có được tính là tai nạn lao động không? Phải bồi thường tiền mới được nha...

Vừa định mở miệng đòi tiền, chợt nghe Alphonse nói: “Tôi sẽ tìm người chăm sóc cho cậu, sắp tới tôi có việc phải ra ngoài!”

Narran đổ đầy mồ hôi: “Đưa tiền bồi thường cho tôi đi!”

Alphonse sững sốt, nổi điên lên, “Cậu làm vợ tôi tức giận bỏ đi, tôi muốn bồi thường phí tổn thất tinh thần, lại không thể lên giường phát tiết, lại còn cả phí tổn thất khi không được gặp con!”

Narran câm miệng.

Alphonse không thu dọn thứ nào, mà bảo quản gia xà yêu chăm sóc cho Narran, còn y thì lấy phi thuyền vũ trụ, đi tới hành tinh Trùng Trùng.

Lúc này, Trùng Trùng đang ở sân bay, nhìn Lý Thần bằng ánh mắt chột dạ, “Như vậy có được không?”

Lý Thần liếc cho Trùng Trùng một cái, “Ba cho con biết, nhất định phải nghiêm khắc trừng trị anh ta, nếu làm hỏng việc, ba sẽ...ba sẽ...sẽ không cho con cơm ăn!”

Lý Thần thấy vô lực, đối mặt với đứa con đáng yêu như vậy, ông không nỡ bóp chết cậu.

Trùng Trùng bĩu môi, lên phi thuyền hàng không dân dụng, còn Đoàn Đoàn thì tựa vào vai cậu chảy nước miếng.

Lý Thần và Wright cười rống trở về, tới cửa phủ, lập tức nhìn thấy một người, hai người sững sốt. Người nọ cũng đã phát hiện bọn họ trở về, nhìn nhìn, không thấy người y muốn gặp, lại nhìn nhìn ra sau, vẫn không có, không khỏi nhíu mi, “Trùng Trùng đâu?”

Lý Thần nói: “Về rồi, mới đây thôi!”

Vì thế, Alphonse lại nhanh chóng biến mất.

Chờ Alphonse về tới hành tinh Lala, Trùng Trùng đã dẫn con mình đi tắm rửa, vừa ngâm giai điệu nào đó vừa nấu cơm. Thấy Alphonse về, cậu thật săn sóc, bảo y đi tắm rửa rồi qua dùng cơm.

Trong nhất thời, Alphonse thật không biết nên làm thế nào, y đi tới định hôn Trùng Trùng, nhưng Trùng Trùng lại lùi về sau mấy bước, nhíu mày, “Bắn chết được, mau đi tắm đi!”

Alphonse nghe lời, đi tắm rửa.

Tắm xong, cơm chiều cũng đã làm xong rồi, Trùng Trùng xới cho y một chén, Đoàn Đoàn ngồi miết trên người Trùng Trùng, không chịu xuống dưới. Thân hình nho nhỏ tựa vào bụng cậu, ôm chặt như bạch tuộc.

“Mau ăn đi!” Trùng Trùng cười cười, gấp rau cho Alphonse.

Alphonse cảm thấy thật kỳ lạ, nhưng do thái độ đột nhiên thay đổi của Trùng Trùng đã khiến y vui vẻ, cho nên y cũng nhìn Trùng Trùng bằng đôi mắt đầy ý cười, hoàn toàn không phát giác ra có gì đó không thích hợp.

Đang ăn, Narran trần truồng nghe mùi ngon, vác theo phía dưới được băng vô cùng kín, đi vào nhà ăn. Đến khi nhìn thấy Đoàn Đoàn, anh ta sợ tới mức che phía dưới, hét lên một tiếng, bay mất.

Trùng Trùng bật cười, cảm thấy Narran cũng thật đáng thương, không có nơi đó, sau này không biết có ai cần không nữa?

Đoàn Đoàn cắn chặt răng như đang thị uy, tựa hồ muốn nói, rằng ta tốt lắm nha, nếu để má mi ta tức giận, ta sẽ làm thịt mi.

Thấy Trùng Trùng cười, Alphonse động tình, vội vàng đi tới, định hôn cậu, nhưng môi mới vừa chạm vào mặt ai kia, thì y đã bị Trùng Trùng đẩy ra, cậu đỏ mặt, nói: “Đoàn Đoàn còn đang ở đây nha!”

Alphonse buồn bực, lần đó hai người XXOO Đoàn Đoàn có vắng mặt sao? Tuy là bé đang ngủ, nhưng vẫn ở cạnh bên à nha!

Hôn trộm không thành, y chỉ có thể rầu rĩ dùng cơm. Nghĩ lại, Trùng Trùng nói, có Đoàn Đoàn, không cho hôn, như vậy có phải là đưa Đoàn Đoàn đi rồi thì được hôn?

Ăn cơm xong, Alphonse vội vàng thúc giục Trùng Trùng, “Trễ lắm rồi, đi ngủ thôi!”

Thật ra, trời còn chưa tối hẳn...

Ôm Đoàn Đoàn vào phòng, tắm sạch sẽ, rồi cho bé nằm trên giường chơi. Sau đó lại từ từ cởi quần áo ra, nhiều ngày rồi, bụng cậu lại lớn thêm một vòng, nhưng cũng may là tay chân cậu rất nhỏ, cho nên nhìn vào đúng là có một dạng phong tình khác.

Alphonse trông thấy, mắt như cháy lên, vội vàng cởi quần áo rồi chạy tới ôm cậu, vừa hôn lên xương quai xanh, vừa đưa tay sờ loạn.

Lâu rồi không làm, Trùng Trùng nhanh chóng bị châm ngòi, Alphonse lại còn cố tình lấy lòng Trùng Trùng, bảo cậu đứng đó, còn y thì cúi xuống, ngậm con sâu nhỏ đáng yêu.

“Ưm...” Trùng Trùng rên rỉ, đứng không yên.

Khi thì hút nhẹ nhẹ, khi thì hút thật mạnh, quanh khoang miệng y đều là hương vị của Trùng Trùng. Sau lại, Alphonse để Trùng Trùng nằm xuống đất, y sợ Trùng Trùng đứng không vững, ngã xuống, làm rớt đứa con trong bụng.

Phóng ra trong miệng Alphonse, Trùng Trùng nằm trên đất, thở phì phò. Dư âm vừa qua, Alphonse thở hổ hển, nhích tới, cùng cậu dây dưa, kéo tay cậu sờ dục vọng đã phát đau của mình.

Trùng Trùng rút tay về, tránh nụ hôn của Alphonse, đỏ mặt nói: “Tôi mệt quá, đi tắm trước đây!”

Alphonse thật muốn ăn thịt người, nếu Trùng Trùng mà không có thai, y đã sớm đè cậu xuống, ăn sạch sẽ...

Thừa dịp Alphonse còn đang oán thán, Trùng Trùng đẩy y ra, cứ như chạy trốn, cậu nhảy vào bể tắm, rửa rửa, chà chà.

Không ngờ, Alphonse lại chạy tới, ở trong nước, dùng dục vọng của mình cọ cọ khe móng Trùng Trùng, Trùng Trùng run lên, lại bị Alphonse xoay người qua, muốn hôn lên môi cậu.

Nào biết, Trùng Trùng lại quay mặt đi, không để cho y hôn, lại còn giẫm lên chân Alphonse một cái. Bấy giờ, Alphonse mắt hững, lạnh mặt, nổi giận, quát: “Sao không cho tôi làm?”

Trùng Trùng vội vàng đứng dậy, lấy khăn tắm vây quanh mình, nhảy lên giường, ôm Đoàn Đoàn đang ngủ, không thèm để ý tới Alphonse.

Alphonse chưa thỏa mãn dục vọng, oán hận, đi tới. Nhìn y, chắc là định cậy mạnh rồi, Trùng Trùng sợ tới mức run lên, lại càng ôm chặt Đoàn Đoàn.

Alphonse ôm Trùng Trùng qua, để cậu quay lưng về phía mình, sau đó hôn lên cổ cậu. Trùng Trùng sợ tới mức buông Đoàn Đoàn, cẩn thận xoay người lại, nhìn Alphonse bằng đôi mắt ngập nước.

“Em nhìn cái gì?” Alphonse nhú mi.

“Anh rất muốn làm?” Trùng Trùng hỏi.

Alphonse hừ một tiếng, “Không muốn làm tôi quần lấy em làm gì, cũng gần một tháng rồi nha, tôi muốn làm, muốn làm chết mất!”

Trùng Trùng gạt đầu, nói: “Vậy được rồi, làm nhanh lên!”

Alphonse: ==

“Còn ngại ra đó làm gì?” Trùng Trùng nghi hoặc.

Alphonse nổi điên lên: “Em như vậy sao mà làm?”

Trùng Trùng lại nói: “Làm nhanh lên, làm xong tôi có chuyện muốn nói với anh!”

Alphonse cúi đầu, hôn môi Trùng Trùng, nhẹ nhàng thăm dò vào trong miệng cậu. Lâu rồi không được nếm hương vị của cậu, y có chút khẩn trương, cứ như một đứa trẻ nhà nghèo có được một que kẹo, không dám ăn nhanh, chỉ có thể liếm từ từ, không buông tha cho một chút vị ngọt.

Hôn xong, Alphonse lại dồn thể tiến công vào hai điểm trước ngực Trùng Trùng, y rất thích nơi này, mềm mềm, non non, giống như một đóa hoa non nớt.

Giờ không còn là thời kỳ nguy hiểm, có thể trực tiếp tiến vào. Alphonse từ từ khuếch trương cho Trùng Trùng, y sợ cậu đau, nên đổ thật nhiều dung dịch bôi trơn, rồi đưa một ngón tay vào.

Đến khi có thể chứa được bốn ngón tay, Alphonse mới kiên nhẫn, thông thả tiến vào.

Đêm đó, Alphonse thật dịu dàng, giống như sợ động đến đứa nhỏ trong bụng cậu. Nhưng y lại không biết, lúc đó Trùng Trùng đang bối rối, không biết nên chỉnh y thế nào.

Hai người làm xong, Alphonse rửa sạch sẽ cho Trùng Trùng, lau khô, ôm cậu lên giường ngủ. Vào lúc này, Trùng Trùng mới kéo Alphonse, nói khẽ: “Chúng ta ly hôn đi!”

53. Chương 53

.

Trong thoáng chốc, bầu không khí ám muội giảm xuống trầm trọng, Alphonse trầm giọng hỏi: “Em lập lại lần nữa!”

Trùng Trùng: “Chúng ta ly hôn đi!”

Alphonse: “Tại sao?”

Trùng Trùng: “Anh ngoại tình, không tốt với tôi, thường xuyên ngược đãi tôi, nên tôi muốn ly hôn!”

Alphonse: “Hay là nghĩ kỹ lại chút đi?”

Trùng Trùng: “Tôi đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, tôi sẽ chờ anh!”

Vì thế, đó là một đêm không ngủ.

Alphonse tức giận, cho tới hiện tại y cũng chưa từng nghĩ là Trùng Trùng sẽ nói với y như vậy, ly hôn...ly hôn...hai từ ấy xa xôi bao nhiêu. Từ lúc y cưới Trùng Trùng về nhà, y chưa từng nghĩ tới hai từ này.

Ly hôn, ly cái gì hôn nha!

Alphonse thở phì phì, ngồi xuống, dùng chân đá đá Trùng Trùng, “Vừa rồi còn làm mà, ly hôn làm gì chứ!”

Hai mắt Trùng Trùng mờ lung, “Không phải anh nói là rất muốn làm sao? Dù sao thì cũng sắp ly hôn rồi, coi như làm một lần cuối đi, tránh chuyện anh chưa thỏa mãn dục vọng!”

Alphonse giận tới đen mặt, Trùng Trùng là vì thương hại y nên mới làm sao? Y hận đến ngứa răng, hận đến muốn lấy sét bổ cậu...

Trùng Trùng cuộn người trong chăn, mê ngủ, bảo: “Mau ngủ đi, mai dậy sớm chút ly hôn!”

Alphonse giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Mới đó, Trùng Trùng đã ngủ say, còn Alphonse lại lăn qua lộn lại không ngủ được. Mỗi lần nhắm mắt, là y lại thấy chuyện Trùng Trùng đòi ly hôn với mình.

Thấy Trùng Trùng ngủ say rồi, y lên thức dậy gọi điện cho Guard, “Nè, bất kể anh dùng cách nào, anh nhất định phải làm cho toàn bộ những nơi đăng ký ghi danh ly hôn đều đóng cửa vào ngày mai!”

Guard sửng sốt, anh còn chưa tỉnh ngủ nha, vậy mà đã bị Alphonse rống vậy rồi.

“Nếu không làm được, anh đừng thu gom gì nữa, tới sao Hỏa đi!”

Guard sợ chết khiếp.

Gác máy, Alphonse vẫn buồn bực, y đứng dậy giấu giấy kết hôn của hai người, tức nhiên là giấu dưới chiếc nôi của Đoàn Đoàn. Nhưng ngẫm lại, y vẫn cảm thấy không ổn, y chỉnh đồng hồ báo thức trễ hai giờ, sau lại, quăng luôn chiếc đồng hồ báo thức.

Alphonse không hề phát hiện, khóe miệng Trùng Trùng đang câu lên nụ cười đắc ý...

Hôm sau, lúc thức dậy đã là mười hai giờ trưa, Trùng Trùng đang mang thai, đương nhiên là ngủ rất ngon, cậu vừa mở mắt ra, đã nhìn thấy Alphonse đang ôm Đoàn Đoàn, cho bé ăn bánh mì.

Hai người nhìn nhau, cùng dời tầm mắt sang chỗ khác.

“Alphonse, anh dậy sớm thế sao không gọi tôi dậy? Aizz, mười hai giờ, người ta tan tầm hết rồi, đành phải đợi tới hai giờ chiều rồi mới đi thôi!” Trùng Trùng vươn vai, nheo mắt, lưỡi biếng như con mèo nhỏ.

Alphonse thì nghiêm trọng hơn rồi, y ngủ không đủ giấc, mắt sưng, gương mặt trắng nõn khô lại, không bóng loáng, non mềm như trước đây, đáy mắt lại còn đen sẫm, khiến Trùng Trùng buồn cười, nhưng cậu cũng phải ráng nhịn.

“Nếu người ta tan ca rồi, vậy đừng ly hôn nữa!” Alphonse làm như lơ đãng nói một câu.

Trùng Trùng lập tức lắc đầu, mái tóc lộn xộn giống y như ổ gà, “Không được, không được, anh nói xem, vất vả lắm tôi mới thoát khỏi anh, sao lại không ly hôn cho được chứ! Hơn nữa, là anh ngoại tình trước nha, cho nên tôi có quyền ly hôn với anh!”

Alphonse thật muốn chém rụng hai cánh của Narran...

Y đâu có ngoại tình, chẳng qua là y mang anh ta về nhà, nửa đường bỏ lại Trùng Trùng mà thôi. Mà quan trọng nhất chính là, dù người nọ có hơi đáng ghét, nhưng cũng là đồng loại của y nha, y sống hơn vạn tuổi, vất vả lắm mới nhìn thấy đồng loại của mình, kích động là chuyện đương nhiên, tại sao Trùng Trùng lại muốn ly hôn với y chứ?

Vừa nghĩ tới ly hôn, chiếc giường rộng siêu cấp của y không còn chia cho ai nằm, không ai nấu cơm cho y ăn, không nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Trùng Trùng, tâm y như có ai đâm cho mấy nhát...

“Tôi không có ngoại tình!” Alphonse biện giải cho bản thân mình.

Trùng Trùng đón lấy đứa con từ tay Alphonse, “Nhưng đối với tôi, đó chính là ngoại tình!” Ôm con, cậu không thèm nhìn một cái, quay đầu bỏ đi.

“Nè, em đi đâu vậy?” Alphonse cho là cậu muốn dọn ra ngoài, dây thần kinh của y thắt chặt lại, có nói cũng không lỏng ra được.

Trùng Trùng ngoái đầu lại, nhìn y cười, “Đi ăn, tôi đói bụng rồi!”

Alphonse lo lắng, chạy theo: “Tôi cũng đói rồi!”

Trùng Trùng ôm con, cười trộm.

Nhìn thấy cái vẻ khó chịu của Alphonse, cậu rất thỏa mãn, rất thư thái, thì ra hành Alphonse lại dễ chịu vậy nha, aizz, đúng là nên hành anh ta một chút mới được.

Dùng cơm khoảng một giờ, Trùng Trùng bắt đầu giả vờ đi tìm giấy hết hôn, cậu lục lọi từ tủ quần áo tới dưới sàn nhà, khi cậu lục tới nôi của Đoàn Đoàn, mặt Alphonse trắng bệch, nhưng y vẫn làm như hờ hững, nói: “Rốt cuộc thì giấy kết hôn ở đâu cơ chứ?”

Trùng Trùng nói: “Chắc là bị Đoàn Đoàn cầm chơi rồi bỏ lung tung chứ đâu!”

Alphonse: “Không thể nào, sao con của chúng ta lại lấy thứ này ra chơi chứ? Hay là chúng ta tới khu mua sắm, mua cho con một ít đồ chơi đi?”

Trùng Trùng: “Thôi đi, chờ ly hôn xong, tôi sẽ mua cho con nó!”

Alphonse: T T

Lúc này, Đoàn Đoàn ôm giấy kết hôn bay loạn trên không trung, vừa bay vừa cắn, nước miếng chảy ròng ròng. Alphonse thấy thế, tức giận hít sâu một hơi, thẳng nhóc này, đang thời khắc quan trọng mà góp thêm phiền là thế nào?

Dường như Trùng Trùng không nhìn thấy Đoàn Đoàn đang cắn giấy kết hôn, cậu còn đang tìm khắp nơi, Alphonse thấy vậy, bay lên, giành đồ với Đoàn Đoàn.

Đoàn Đoàn thà chết không buông, cắn tay Alphonse, cẩn thận ôm giấy kết hôn vào trong lòng, nức nở: “Má mi, má mi!”

Trùng Trùng ngẩng đầu, thấy giấy kết hôn ở trong tay Đoàn Đoàn, lập tức mặt mày hớn hở, vẫy tay: “Con ngoan, mau đem thứ đó xuống cho má mi, má mi sẽ dẫn con đi ăn mì xào!”

Vừa nghe, Đoàn Đoàn lập tức dâng hai tay cho cậu.

Alphonse trừng Đoàn Đoàn bằng ánh mắt hung tợn, nhưng bé không phát hiện, bé vẫn còn đang nghĩ xem mì xào có hình dáng thế nào.

Vì thế, hai người hóa trang, ôm con đi ly hôn.

Trùng Trùng hỏi Alphonse: “Chúng ta cưới rồi hay ngồi xe công vụ?”

Alphonse há miệng, không biết phải nói gì.

Trùng Trùng véo má Đoàn Đoàn, nói: “Đoàn Đoàn chưa từng ngồi xe công vụ ở Đế đô nha, hay là chúng ta ngồi xe công vụ đi!”

Đoàn Đoàn vỗ tay, “Xe xe, xe xe...”

Thừa dịp Trùng Trùng không phát hiện, Alphonse véo cái mông mập mạp của Đoàn Đoàn một cái, cha mẹ sắp ly hôn rồi mà còn mừng? Còn vỗ tay khen hay...

Đoàn Đoàn phồng má, oa một tiếng, khóc lên. Trùng Trùng trừng Alphonse: “Đồ xấu xa, ức hiếp tôi rồi, còn dám ức hiếp cả con tôi!”

Alphonse: = =

Ôm con, đi đằng sau cái kẻ đang ai oán, ba người cùng đón xe công vụ ở Đế đô.

Xe công vụ mới bắt đầu thịnh hành trong mười năm đổ lại đây, hầu hết các công dân đều yêu quý. Alphonse nghe ý của Trùng Trùng, chẳng lẽ không ly hôn ở Đế đô sao?

Lên xe công vụ, Trùng Trùng ngồi bên cửa sổ, Alphonse ngồi phía ngoài, người đi xe đồng đúc. Vào lúc này, có một cụ già huyết tộc run run bước lên, Trùng Trùng nhìn Alphonse đang ngồi nhàn nhã cạnh mình, đưa chân đá đá y, “Mau nhường chỗ cho ông cụ!”

Alphonse thật không tình nguyện chút nào, rõ ràng là với số tuổi của y, y hoàn toàn có thể làm ông nội của ông cụ đó, vậy mà Trùng Trùng còn chẳng phân biệt được...

Tuy là bất mãn, nhưng y vẫn nhường chỗ ngồi.

Vất vả lắm mới tới cơ quan ly hôn, mặt Trùng Trùng lập tức nhăn như cái bánh bao chiên: “Sao lại nghỉ chứ? Chẳng lẽ hôm nay là ngày lễ sao?”

Alphonse ho khan hai tiếng, nói: “Ồ, không biết, người ta không có mở cửa, hay là chúng ta về trước đi!”

Trùng Trùng ngấm lại, thấy cũng phải, vì thế cậu ôm Đoàn Đoàn, định quay về hoàng cung.

Lúc này, Alphonse chợt kéo tay cậu lại, nói: “Chúng ta đi mua đồ chơi cho con đi!”

Trùng Trùng không thèm để ý tới y, quay đầu bước đi.

Đêm đó, Trùng Trùng ôm giấy kết hôn ngủ, Alphonse lén gọi điện cho Guard, bảo cơ quan ly hôn đóng cửa nửa tháng, còn không đợi Guard nói gì, y đã gác máy.

Y quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy đôi người màu xanh nhạt của Trùng Trùng đang trừng mình, Alphonse chợt dạ...

“Alphonse, anh đúng là càng ngày càng đáng giận!” Dứt lời, cậu xoay người nằm xuống giường, giận dữ.

Alphonse tự biết mình đuối lý, vội vàng bò lên giường lấy lòng, “Trùng Nhi, đừng giận mà!”

Trùng Trùng không thèm để ý.

Alphonse lại nói: “Thôi mà, thôi mà, ngày mai đi nha, mai nhất định sẽ ly hôn được!”

Trùng Trùng đá Alphonse xuống giường.

Bị đá xuống giường, Alphonse thật buồn bực, y mở cửa đi ra ngoài. Trước khi đi, y còn cố tình đóng mạnh cửa một cái, Trùng Trùng vừa nghe, rơm rớm nước mắt.

Alphonse thở phì phì đi vào phòng bếp uống nước lạnh, thật không hiểu sao Trùng Trùng lại như vậy, bảo cơ quan ly hôn đóng cửa thì cậu không vui, muốn lấy lòng cậu, bảo ngày mai nhất định sẽ ly hôn được thì cậu lại đá y xuống giường, đúng là lòng dạ đàn ông thật khó dò mà...

Uống hết một ly nước lạnh, Alphonse chợt nghe thấy tiếng thở gấp và tiếng rên rỉ khe khẽ, dù sao thì y cũng không ngủ được, cho nên y quyết định đi tìm nơi tiếng đó phát ra.

Đi trên hành lang tối om, tiếng thở gấp ngày càng lớn, thậm chí còn kèm theo ‘nhẹ nhõm’, ‘thật thoải mái’, ‘tôi yêu anh’, Alphonse giật mình, đi tới đích.

Tâm trạng đang khó chịu, ‘râm’ một cái, y đá cửa ra, khiến người ở bên trong sợ hãi chết.

Giờ này, trên chiếc giường sa hoa đẹp đẽ, có hai gã đàn ông trần truồng nằm trên đó, thứ của người nọ, còn đang để trong cơ thể người kia. Trong thoáng chốc, ba người mất to trừng mắt nhỏ.

Người bị đè là Laka cũng chính là quản gia xà yêu, anh ta xấu hổ đến mức vùi mặt vào trong gối, người đè là Narran, mái tóc dài màu vàng kim rũ xuống trước ngực, thứ dũng mãnh giữa háng anh ta còn đang không ngừng đâm vào, thấy Alphonse tới, anh ta hô: “Bệ hạ, có muốn chơi 3P không?”

Quản gia xà yêu bị đè, giả chết.

Narran càng thêm hưng phấn, thật sắc sảo hỏi quản gia xà yêu, “Có muốn sinh con cho tôi không nào?”

Quản gia xà yêu nằm đờ ra.

Alphonse nhú mày, xoay người, đóng cửa, không muốn nhìn thấy cảnh tượng hoang đường này. Như sự nhớ ra điều gì đó, y lại đá cửa, khiến người bên trong hoảng hồn.

“Bệ hạ, ngài có thể gõ cửa trước không vậy, tôi sợ tới mức sắp cương không nổi rồi nha!” Narran nói.

Alphonse nhìn nơi tương liên giữa Narran và Laka, oán hận, nói: “Không phải cậu bảo là hỏng rồi sao?”

Narran: “Không phải tôi đang thử xem có hỏng hay không sao?”

Alphonse: “Tôi thấy rồi, còn tốt lắm mà, không hỏng chút nào, mai hai người rời khỏi đây cho tôi, thấy hai người là phiền chết được!”

Nói xong, y đóng cửa, chạy lấy người.

Trở về thấy Trùng Trùng đã ngủ say, lúc này Alphonse mới dám trèo lên giường, ôm cậu vào lòng, hôn lên bờ môi cậu. Nhưng một hồi, y lại lưu luyến, hôn thêm một chút, cho đến khi Trùng Trùng nhắm mắt, y mới chịu buông ra.

Sáng hôm sau, Alphonse còn đang ngủ, đã bị Trùng Trùng gọi dậy. Thấy mắt Trùng Trùng sưng vù, y đau lòng, muốn ôm cậu, nhưng lại bị cậu cự tuyệt.

Bấy giờ, hai người không ngồi xe công vụ nữa mà cưỡi rồng, lại còn là Chiefly.

Vì thế, chuyện hai vợ chồng nhà vua muốn ly hôn đã xôn xao dư luận.

Tới cơ quan ly hôn, Trùng Trùng oán hận, ôm Đoàn Đoàn bước vào. Do biết vợ chồng nhà vua tới, cho nên nhân viên ở đây đã vội vàng mời họ vào phòng VIP chiều đãi.

Trùng Trùng quẳng giấy kết hôn lên bàn: “Ly hôn!”

Nhân viên ở đó sợ tới mức toát mồ hôi, anh ta nhìn nhìn Alphonse rồi lại nhìn nhìn Trùng Trùng: “Bệ hạ, điện hạ, hai vị muốn ly hôn, không biết đã thỏa thuận xong chưa?”

Trùng Trùng: “Xong rồi!”

Alphonse: “...”

Nhân viên: “Vậy đơn ly hôn của hai vị đâu?”

Trùng Trùng nổi giận: “Ly hôn thì ly hôn, đơn điếc nữa làm gì?”

Nhân viên: “Điện hạ, sau khi ngài gả cho bệ hạ, tài sản của bệ hạ đã được chia cho ngài, giờ lại có thêm tiểu vương tử, nếu như muốn ly hôn thì phải thỏa thuận trước, xem bệ hạ bồi thường cho ngài bao nhiêu, tiểu vương tử thuộc về ai, vân vân và vân vân!”

Trùng Trùng: “Anh ra ngoài đi, chúng tôi muốn thương lượng!”

Nhân viên hoảng sợ, lập tức chạy đi ngay.

Không biết Trùng Trùng moi đâu ra một tờ giấy, bắt đầu viết lên bốn chữ to: ‘Đơn Xin Ly Hôn’.

Trùng Trùng lại viết: “Vương tử Karl do Alphonse nuôi nấng, mỗi tháng hoàng thân Zosya có thể đến thăm Karl, nếu Alphonse không muốn nuôi Karl, vậy Karl sẽ do hoàng thân Zosya nuôi nấng, nhưng mỗi tháng Alphonse phải cấp phí nuôi dưỡng đầy đủ!”

Alphonse: “...”

Trùng Trùng viết tiếp: “Sau khi ly hôn, Zosya sẽ không lấy bất kỳ thứ gì của Alphonse, nhưng Alphonse không được phớt lờ vị của Zosya, mỗi tháng đều phải trả tiền lương!”

Alphonse: “...”

Trùng Trùng nói: “Còn cục cứng trong bụng, do tôi nuôi nấng!”

Trên tờ giấy trắng đầy chữ, Trùng Trùng viết xuống góc cuối ‘Bên A’ sau đó kí tên mình lên, rồi đưa sang cho Alphonse, thản nhiên nói: “Ký tên đi!”

54. Chương 54

.

.

Alphonse cầm ‘Đơn xin ly hôn’ lên, xem lại, thấy thế nào mình cũng không thiệt thòi, nhưng y lại chẳng thấy vui chút nào. Nhất là khi trông thấy cái vế thản nhiên của Trùng Trùng, y lại càng tức giận.

‘Xèo’ một tiếng, tờ giấy ly hôn bị Alphonse thiêu thành tro tàn, kể đó, có một ngọn gió thổi tới, đến cả tro bụi cũng bị gió thổi đi.

Trùng Trùng trừng y: “Anh làm gì vậy? Đồ xấu xa!”

Alphonse đoạt lấy Đoàn Đoàn trong tay Trùng Trùng, nói: “Tôi chính là xấu xa thế đấy, con là của tôi, tôi không thể để em tìm cha khác cho nó, em cũng là của tôi, không được tái hôn!”

Trùng Trùng nổi giận, phồng má lên.

Alphonse: “Tôi mặc kệ, tôi còn chưa suy nghĩ kỹ, tôi không ly hôn!”

Trùng Trùng: “Anh muốn bắt con thì cứ ôm đi đi, dù sao thì trong bụng tôi cũng còn một đứa!”

Mắt Đoàn Đoàn đã ngấn đầy nước mắt.

Alphonse chán nản, trong nhất thời không biết phải nói gì. Vì vậy, y tròng Trùng Trùng, trong đôi người màu tím nhạt ấy đầy vẻ không cam lòng...”

Trùng Trùng đứng dậy, nói: “Chúng ta đi tìm luật sư!”

Alphonse giữ Trùng Trùng lại, ôm vào lòng, lực mạnh tới nỗi khiến Trùng Trùng khó thở: “Không được ly hôn, tôi thương em như vậy, yêu em như vậy, không thể ly hôn!”

Trùng Trùng khóc lóc nói: “Thương quái gì chứ, anh chỉ đùa giỡn với tôi thôi!”

Alphonse hoảng lên, thấy Trùng Trùng khóc thảm thương như vậy, y hôn lên trán cậu, đau lòng, nói: “Tôi không có đùa giỡn, đó giờ đều không có, tôi luôn thật lòng yêu em!”

Trùng Trùng tức giận, giẫm lên chân Alphonse một cái: “Anh bỏ mặc tôi và Đoàn Đoàn, ôm Narran đi!”

Alphonse: “...”

Trùng Trùng lại nói: “Anh còn hôn anh ta, anh nói đi, nếu không phải hôm đó tôi xông vào, thì anh nhất định sẽ làm với anh ta, đến khi sinh được thêm một tiểu thiên sứ nữa, có phải anh cũng sẽ không cần tôi nữa đúng không?”

Alphonse ôm chặt Trùng Trùng: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi cứ nghĩ là em sẽ không để ý, em hiền lành như vậy, chắc sẽ không thấy chết không cứu, tôi nghĩ là em sẽ mừng thay cho tôi, bởi vì tôi đã tìm được đồng loại của mình!”

Trùng Trùng tựa vào ngực Alphonse khóc nức nở, nhưng ở một góc độ khác, khoe miệng cậu lại câu lên một nụ cười.

“Là cậu ta cưỡng hôn tôi, chỉ chạm vào môi chút thôi, không có xâm nhập, tôi cũng không có đụng tới cậu ta, không có thật mà, tôi cũng đã đuổi cậu ta đi rồi!”

Trùng Trùng châm chọc: “Không phải anh ta là đồng loại của anh sao? Không phải gặp được anh ta anh rất kích động hay sao? Sao giờ lại đuổi người ta đi rồi?”

Alphonse: “Bởi vì tôi cảm thấy, không có em, cho dù bên cạnh có thêm một đồng loại, thì tôi cũng vui không nổi!”

Alphonse nâng cằm cậu lên, nhìn cậu bằng ánh mắt thâm tình, “Tôi yêu em, đó là sự thật, không thể nghi ngờ!”

Mắt ngấn lệ, lời của Alphonse khiến cậu cảm động, cảm động tới mức quên lời ba ba Lý Thần đã căn dặn cậu...

“Trùng Trùng, chúng ta đừng ly hôn nữa, mãi mãi sống bên nhau nha!” Alphonse lấy lòng.

Thiếu chút nữa Trùng Trùng đã gật đầu đồng ý, cậu không thể phụ đi kỳ vọng của ba ba Lý Thần, không thể phụ được, cậu tự mặc niệm trong lòng mình như thế...

“Sau này tôi sẽ không thốt ra những câu tròng phạt em linh tinh này nọ nữa, sẽ không làm em tức giận. Sau này, em nấu cơm tôi sẽ rửa bát, tôi sẽ tắm cho con, tắm thật sạch, không để em vất vả nữa...”

Trùng Trùng cúi đầu, không được, không được, cậu sắp bật cười rồi.

“Chỉ cần em không ly hôn với tôi, chuyện gì tôi cũng hứa với em hết, tôi biết em yêu tôi mà, Trùng Trùng...” Alphonse nói khẽ vào tai Trùng Trùng.

Cuối cùng Trùng Trùng cũng chịu lên tiếng, cậu ai oán, nói: “Tôi cũng là nam nha, mỗi lần làm tôi đều ở phía dưới, rất khó chịu...”

Alphonse: “Vậy sau này em dùng miệng giúp tôi là được, sẽ không khó chịu nữa!”

Trùng Trùng không nói lời nào.

Alphonse run lên, “Đừng nói là em muốn đè tôi nha?”

Trùng Trùng gật đầu, “Mãi mãi luôn nha!”

Alphonse hít sâu một hơi, “Tôi mang thai rất mất mặt!”

Trùng Trùng: “Đừng lo, vi phu sẽ hết lòng yêu cưng!”

Alphonse hảo tâm khuyên bảo: “Kỹ thuật của em không tốt, sẽ rất đau, tôi sẽ không cảm nhận được chút thoải mái nào!”

Trùng Trùng: “Lần đầu lạ, lần thứ hai sẽ quen, tôi nhất định sẽ làm cho anh thấy thích!”

Đoàn Đoàn lại học được thêm một từ, hét lên: “Thích, thích, thích...”

Alphonse thở dài, “Trùng Trùng, nếu giờ tôi hứa với em, về sau lại đổi ý, tôi sẽ trở thành người xấu, tôi chỉ muốn dè em cả đời, yêu em cả đời!”

Trùng Trùng có chút cảm động, thật ra, cũng không phải cậu muốn dè Alphonse, chẳng qua là...cậu muốn nói như vậy mà thôi...

“Trừ chuyện này ra, chuyện gì tôi cũng có thể hứa với em!” Alphonse nhìn cậu, đôi ngươi màu tím nhạt chứa đầy nhu tình.

“Vậy anh cũng phải tuân theo tam tòng tứ đức và năm điều không cho phép!” Trùng Trùng tranh thủ giành chút quyền lợi cho mình, “Trùng Trùng nói gì, cũng phải nghe theo, Trùng Trùng bảo làm gì, cũng phải phục tùng, bất kể là Trùng Trùng đi đâu, cũng phải đi theo!”

Alphonse: “...”

“Làm chồng của Trùng Trùng, nhất định Alphonse phải chịu được cơn giận của Trùng Trùng, chịu được nắm đấm của Trùng Trùng, chịu được khổ, làm được ‘yêu’!”

Alphonse đen mặt, nói: “Tôi không có ý kiến!”

Trùng Trùng nhắc nhở: “Còn năm điều không cho phép nữa, chờ anh nghe xong rồi hãy đồng ý cũng không muộn!”

Alphonse: “...”

Trùng Trùng: “Không được ăn vụng sau lưng Trùng Trùng, không thể lén Trùng Trùng nhờ người khác, không được bỏ rơi Trùng Trùng, không được biến mất vào lúc Trùng Trùng cần nhất, không được trừng phạt Trùng Trùng. Sau này, chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà đều do Trùng Trùng làm chủ!”

Alphonse cảm thấy toàn bộ quyền lợi của mình đều bị tước đi hết...

Thấy Alphonse nhăn mặt, cậu nhú mày, ra vẻ như không thèm, nói: “Nếu anh không thích, có thể ký tên ly hôn, tôi sẽ viết lại một tờ khác!”

Dứt lời, cậu ngồi xuống, giống như ban nãy, bắt đầu viết thêm một tờ.

“Đừng, đừng ly hôn với tôi! Em nói gì, tôi cũng đồng ý hết!” Alphonse hoảng sợ, cướp giấy bút, cẩn thận giấu phía sau.

“Được, vậy tôi sẽ viết tam tòng, tứ đức, năm điều không cho phép!” Trùng Trùng giật giấy bút lại, bắt đầu viết, viết xong, cậu ký tên mình vào, rồi đưa sang cho Alphonse, Alphonse sợ Trùng Trùng đổi ý, lập tức ký tên mình vào.

Thấy Alphonse ký tên, khoe miệng Trùng Trùng cong lên một nụ cười giảo hoạt, “Sau này phải xem biểu hiện của anh, nếu không tuân thủ sẽ ly hôn!”

Alphonse gật đầu, y chợt cảm thấy nụ cười của cậu có gì đó là lạ, nhìn kỹ lại, Trùng Trùng vẫn là Trùng Trùng, nụ cười ấy thật đáng yêu, thật khiến người ta nổi lên dục vọng muốn chà đạp.

Y lắc đầu, nhất định là y đã nhìn nhầm rồi, Trùng Trùng khờ như vậy, sao lại đặt bẫy lừa y chứ...

Ly hôn không thành, một nhà ba người lại vui vẻ ở cùng nhau, lại còn vào một quán nhỏ ăn một bát mì, rồi tới khu mua sắm mua một đồ chơi.

Cười Chiefly về cùng, Alphonse càng cảm thấy Trùng Trùng rất lạ, nhưng Trùng Trùng ngốc như vậy, sao có thể lừa y? Mà quan trọng nhất chính là, Trùng Trùng sẽ không nghĩ ra được cách thông minh như vậy để uy hiếp y nha...

Càng nghĩ, Alphonse càng buồn bực...

Narran bị đuổi đi, Trùng Trùng vui vẻ, có tên Thiên Sứ yêu nghiệt nọ ở, Trùng Trùng cảm thấy đời này cậu đừng nghĩ tới chuyện có cuộc sống yên lành.

Khoảng một tuần sau sự kiện ly hôn, Trùng Trùng đang tắm, Alphonse vốn muốn nhảy xuống ăn sạch cậu, nào ngờ, di động Trùng Trùng vang lên, theo bản năng, y cầm lên xem, tức thì, mém chút y đã tức hộc máu.

Ba ba Lý Thần: Con à, con à, bệ hạ có bị con dạy bảo thành ngoan hơn không? Nếu như anh ta vẫn không nghe lời, vậy thì dùng chuyện ly hôn uy hiếp anh ta, nhưng mà con phải nhớ nha, hai chữ ly hôn này không thể nói lần thứ ba, có biết không?”

Alphonse thở phì phì, soạn tin nhắn: Tôi là Alphonse đây, giờ con của ông đang bị tôi dạy thành ngoan ngoãn. Vừa định gửi đi, nhưng nghĩ lại, y sửa thành: Ba ba, giờ Alphonse rất nghe lời con nha, giờ anh ta đang ở trong hồ tắm chờ con sung ái đó.

Gửi xong, y xóa tin nhắn của Lý Thần, sau đó cởi sạch, nhảy vào trong hồ, ôm Trùng Trùng, cắn lia lịa.

“Anh anh anh...không được hôn bậy nha!” Alphonse hôn hầu kết đáng yêu của cậu, khiến cậu rên rỉ không thôi.

“Ngonan, em sẽ rất thoải mái!” Alphonse cắn nhẹ, thật ra y đang nén giận, “Không phải em nói phải làm được ‘yêu’ sao? Giờ chúng ta bắt đầu đi!”

Trùng Trùng vốn định cự tuyệt, nhưng ngẫm lại thì đó là do cậu nói ra, cậu chỉ có thể cố gắng hưởng thụ một phen thôi. Cậu gật đầu, nói: “Vậy nhanh lên, tôi mệt lắm rồi, tôi muốn ngủ!”

Alphonse tựa thành hồ, đặt Trùng Trùng ngay tại giữa háng mình, hôn lưng cậu, hai tay đùa giỡn hai điểm trước ngực cậu, “Trùng Trùng, yêu tôi không?”

“Ừm...Yêu...” Trùng Trùng cảm thấy dây thần kinh toàn thân mình đều đang căng thẳng, đầu mơ mơ màng màng.

“Có yêu nhiều không?” Alphonse cọ thứ đã cứng rắng của mình vào khe mông Trùng Trùng, giọng khàn khàn, hỏi.

“Ừm...” Trùng Trùng rên rỉ một tiếng, cậu bị Alphonse trêu chọc tới sắp chết rồi.

“Em có muốn tự tới một lần hay không?” Alphonse cười xấu xa.

Mắt Trùng Trùng ướt sũng, nức nở: “Anh lại ăn hiếp tôi!”

Alphonse ngậm vành tai cậu, cắn cắn: “Được rồi, không ăn hiếp em nữa! Không làm loạn nữa!” Nói xong, y buông vành tai cậu ra, khoanh hai tay ngồi trong hồ tắm.

Trùng Trùng thật buồn bực, giờ cậu đã hưng phấn, phía trước cũng đã cứng rắn, nhưng hận nhất chính là thứ đó của Alphonse đã chĩa vào người cậu, vậy mà anh ta còn có thể bình tĩnh nói ra câu đó rồi ngồi yên không nhúc nhích...

“Tôi...Tôi...” Trùng Trùng lắp bắp, mặt đỏ bừng, cậu xoay qua nhìn Alphonse, nói: “Tôi tự mình tới, có bản lĩnh thì anh đừng hưởng thụ!”

Alphonse nhún vai.

Trùng Trùng phồng má, vịn bả vai Alphonse, đặt mông ngồi xuống...

Tức thì, Alphonse thét lên như sói tru...

“Xin lỗi, xin lỗi, làm đau anh rồi!”

“...”

“Ô, ô, tôi nghĩ là tự nó sẽ trượt vào...”

“ ... ”

“Đều tại anh, không chịu nói là phải giữ nó lại rồi mới ngồi xuống, anh là người xấu!”

“ ... ”

“Alphonse, chỗ đó của anh có sao không? Hay là tìm bác sĩ tới xem đi nha?”

“ ... ”

“Anh đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, hay là, tôi lấy thùng thuốc tới băng lại giúp anh nha?”

“ ... ”

“Yên tâm đi, nếu anh không còn cương được nữa, tới lúc đó tôi sẽ yêu anh!”

“ ... ”

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-phu-trung-trung>